SANDRA BROWN

Îmbrăţişare în amurg

Sunset Embrace
by Sandra Brown

© copyright 1990 by Sandra Brown

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON.***

© copyright grafică Editura MIRON.

Sandra Brown

Îmbrățișare în amurg

Traducere de Al. Dima

Editura MIRON

București - 1993

ISBN 973-95056-2-8

Îmbrățișare în amurg

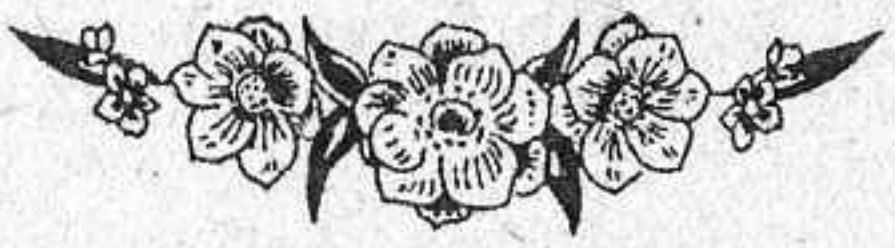

Capitolul 1

Banciu Gheorghe

„De ce oare ne este dat să murim atît de greu?“ se tînguia tînăra femeie cuprinzîndu-şi abdomenul în mîini, în clipa în care un nou val de durere îi străbătu corpul, plecînd din şale şi prelungindu-se în jos, de-a lungul pulpelor. Cînd durerea se potoli, rămase nemişcată, gîfîind, ca un animal rănit, încercînd să-şi adune puterile pentru a înfrunta următorul val care avea să se producă curînd. Era sigură de asta întrucît nu credea că îi este permis să moară înainte de a naşte copilul.

Cu trupul cuprins de frisoane, zăcea sub ploaia

rece ale cărei picături păreau că i se înfig în piele ca nişte ace. Rochia ei zdrenţuită era udă complet, ca şi cele cîteva articole de lenjerie îngrămădite într-o boccea strînsă cu un nod grosolan. Zdrenţele ude atîrnau grele, ţintuind-o de pămîntul mlăştinos, ca o ancoră, tot atît de neîndurător ca şi ploaia care nu se mai oprea. Frigul îi pătrunsese pînă în oase, dar pielea ei lucea de sudoare, acum, după atîtea ore de chinuri.

„Cît timp trecuse oare, de cînd o apucaseră durerile facerii?“ Începuseră aseară, imediat după asfinţit. În timpul nopţii durerea crescuse, cuprinzîndu-i întregul pîntec, de parcă ar fi fost prins între doi pumni furioşi. Cerul acoperit de nori o împiedica să-şi dea seama cît era ceasul, dar bănuia că trebuie să fie aproape de prînz.

Cînd următorul val de contracţii se abătu asupra ei, îşi concentră atenţia asupra desenului format de ramurile copacului sub care stătea, pe cerul plumburiu. Norii de ploaie se fugăreau pe cer, fără a-i da nici cea mai mică atenţie femeii de douăzeci de ani care zăcea singură în acea pădure sălbatică din Tennessee, gata să dea naştere unei fiinţe pe care nu voia s-o considere un copil, nici măcar o fiinţă umană.

Culcată pe patul acela de frunze căzute, rămase din toamnă, îşi răsuci capul într-o parte şi lacrimile ei se amestecară cu ploaia. Copilul fusese conceput în ruşine şi umilinţă şi nu merita să se nască în împrejurări mai fericite ca acestea.

„Doamne Isuse, lasă-mă să mor acum“, se rugă ea cînd o nouă durere îi răscoli abdomenul, rostogolindu-se în interiorul trupului ei, amplificîndu-se şi

apoi spărgîndu-se întocmai cum tunetul se spărsese între munţi.

Aseară încercase să ignore durerea şi continuase să meargă, dar cînd lichidul acela ţîşnise dintre pulpele ei, fusese obligată să se întindă pe jos. N-ar fi vrut să se oprească. Fiecare zi însemna cîteva mile în plus între ea şi cadavrul care trebuie să fi fost descoperit de acum. Sperase că trupul acela se va descompune şi nu va fi găsit niciodată, dar ar fi fost un noroc prea mare să se întîmple astfel şi ea nu credea în noroc.

Această durere nemiloasă care se abătuse asupra ei era, fără îndoială, pedeapsa divină pentru bucuria ei de a vedea una din creaturile Lui murind; la aceasta se adăuga şi dorinţa ei de a nu fi părtaşă la viaţa pe care o purtase în pîntec timp de nouă luni. Deşi comitea un păcat, se ruga să nu-i fie dat să vadă acea fiinţă care se străduia din greu să iasă din corpul ei. Se ruga să moară ea întîi.

Următoarea criză fu mai insuportabilă ca toate celelalte, făcînd-o să se ridice în şezut. În seara trecută, cînd pantalonaşii ei strînşi la genunchi fuseseră pătaţi de sînge, îi scosese şi îi aruncase. Acum îi luă de jos şi îşi şterse faţa udă de ploaie şi sudoare. Tremura de teamă şi de durere, fără să se poată stăpîni. La ultima durere, avusese senzaţia că ceva s-a rupt. Ridicîndu-şi poalele zdrenţuite ale rochiei şi ceea ce mai rămăsese din juponul de dedesubt, dincolo de genunchi, îşi coborî cu teamă mîna între picioare şi atinse locul dureros.

„Ohhh...", scînci ea, şi începu să plîngă. Era deschisă, desfăcută larg. Cu vîrful degetelor simţise capul

copilului. Îşi retrase mîna şi o văzu plină de sînge. Ochii ei se deschiseră larg de groază, dar sunetul care se auzi fu un ţipăt pătrunzător de agonie, în timp ce corpul ei se forţa să elimine fiinţa ce devenise un corp străin, după ce fusese găzduită timp de nouă luni.

Se ridică în coate, desfăcu larg pulpele şi făcu un ultim efort. Îşi simţea zvîcnetul inimii în urechi şi în dosul ochilor strîns închişi; fălcile o dureau de atîta încleştare; buzele erau întinse, într-o expresie oribilă. Profită de un scurt răgaz şi inspiră adînc. Durerea reveni din nou. Şi apoi iarăşi.

Îşi dirijă ultimele puteri într-un efort final, îndreptîndu-şi întreaga greutate a corpului spre acel loc îngust despărţit în două.

Deodată se simţi eliberată.

Căzu pe spate epuizată, inspirînd aer cu lăcomie, bucuroasă acum de picăturile reci de ploaie care îi răcoreau faţa. În pădure nu se auzea nici un sunet, în afară de zgomotul de foale al plămînilor ei şi de ploaia deasă. Nu se auzise nici un fel de ţipăt de copil, nu exista nici o mişcare.

Uitînd de rugăciunea ei de mai înainte, se căzni să se ridice puţin şi dădu veşmîntul la o parte. Cînd văzu pruncul, dintre buzele ei crăpate izbucniră gemete de durere şi jale. Copilul zăcea mort între picioarele ei, fără ca măcar să fi simţit viaţa. Cordonul care îl hrănise se prefăcuse în ştreang. Funia de carne era strîns încolăcită în jurul gîtului său. Faţa pruncului părea prinsă într-un cleşte. Intrarea lui în lume fusese un salt sinucigaş. Femeia se întreba dacă nu cumva pruncul voise să moară, ştiind instinctiv că va fi dis-

preţuit chiar şi de mama lui, preferînd moartea degradării.

– Cel puţin, n-a trebuit să suporţi viaţa, micuţule, şopti ea.

Se lăsă pe spate, pe pămîntul moale ca un burete şi rămase cu privirile aţintite spre cerul care plîngea. Simţea că are febră, că e cuprinsă de delir, şi îşi dădea seama că ideea ei despre prunci care se sinucid în pîntec era o nebunie. Şi, cu toate astea, gîndul că pruncul ei nu voise să trăiască, întocmai cum nu voise nici ea, că dorise să moară, o făcea să se simtă mai bine.

Ar fi trebuit să se roage pentru iertarea păcatului de a se bucura de moartea lui, dar acum era prea obosită. Cu siguranţă, Dumnezeu va înţelege. În fond, El fusese Acela care îi trimisese această durere. Nu merita acum să se odihnească?

Închise ochii pentru a-i apăra de ploaia care se prelingea pe faţa ei ca un balsam binefăcător. Nu-şi amintea să fi simţit vreodată atîta pace binevenită în suflet.

Acum putea să moară.

– Crezi că e moartă? întrebă o voce tînără, spartă ca orăcăitul unei broaşte.

– Nu ştiu, şopti o voce ceva mai coaptă. Împunge-o să vedem.

– Nici nu mă gîndesc. Fă-o tu, dacă vrei.

Băiatul înalt, osos, îngenunche lîngă corpul

nemişcat. Atent, aşa cum fusese învăţat de tatăl lui, sprijini puşca de trunchiul copacului. Mîinile lui tresăreau nervos cînd le întinse în direcţia femeii.

– Ţi-e frică, nu? îl provocă băiatul mai tînăr.

– De ce să-mi fie frică? şuieră celălalt.

Şi pentru a dovedi că nu-i era, îşi apropie indexul de buza superioară a femeii, fără s-o atingă.

– Respiră, spuse el, uşurat. Nu e moartă.

– Ce crezi... Doamne, Bubba, are sînge sub rochie.

Instinctiv, Bubba făcu un salt înapoi. Fratele lui, Luke, avea dreptate. Un firişor de sînge forma o mică băltoacă sub marginea rochiei, ridicată pînă la genunchi. Femeia nu purta ciorapi şi ghetele ei de piele erau crăpate şi scorojite. Şireturile erau înnodate în mai multe locuri.

– Crezi c-a fost împuşcată? Poate ar trebui să căutăm...

– Ştiu, ştiu, spuse Bubba, impacientat. Tacă-ţi fleanca.

– Te spun lu' mama că-njuri dacă...

– Gura! se răsti la el Bubba, ţintuindu-l cu privirea. Vrei să-i spun şi eu că ai urinat în ligheanul bătrînei Watkins, după ce te-a certat că faci prea multă gălăgie?

Luke se linişti imediat şi Bubba se întoarse spre fată. Cu o mişcare uşoară, ridică marginea rochiei murdare. În clipa următoare scoase o exclamaţie de groază, dădu drumul rochiei şi sări în picioare. Rochia însă nu căzu la loc, lăsînd să se vadă forma lipsită de viaţă dintre picioarele ei. Băieţii, îngroziţi, rămaseră cu ochii la copilul mort. Luke scoase un sunet straniu.

Îmbrăţişare în amurg

– Îţi vine să verşi? întrebă Bubba.

– Nu, spuse Luke, înghiţind în sec; nu cred, adăugă el mai puţin sigur.

– Du-te şi cheam-o pe mama. Şi pe tata. Vor trebui s-o ducă pînă la căsuţă. Vezi să nu te rătăceşti.

– N-ai grijă, spuse Luke, ţîfnos.

– Atunci, dă-i drumul. S-ar putea să moară, dacă nu te grăbeşti.

Luke îşi lăsă capul pe un umăr şi privi faţa palidă a femeii.

– Arată ca un strigoi. Ai de gînd să mai pui mîna pe ea în lipsa mea?

– Întinde-o! zbieră Bubba, aruncîndu-i o privire ameninţătoare.

Luke îşi croi zgomotos drum prin hăţişul pădurii şi cînd ajunse destul de departe ca să aibă curaj, îi strigă:

– Să ştii c-o să-mi dau seama dacă te-ai uitat unde nu trebuie. Şi am să te spun lu' mama.

Bubba Langston luă un con de brad şi aruncă după fratele lui, cu doi ani mai tînăr. Conul nu-l ajunse şi Luke o luă la fugă. După dispariţia lui, Bubba îngenunche lîngă fată. Înainte de a se uita din nou la copil, îşi supse buza inferioară. Apoi, cu vîrful degetului mare şi al arătătorului, ridică din nou marginea rochiei şi acoperi copilul.

Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare, dar se simţea mai bine acum, că nu mai vedea copilul.

– Doamnă, şopti el uşor, hei, doamnă, mă auzi?

Cu teamă, o scutură de umăr. Femeia gemu; capul ei se întoarse într-o parte, apoi reveni la loc.

Bubba nu mai văzuse niciodată un păr atît de

frumos. Chiar şi aşa, plin de frunze şi rămurele, ud de ploaie, era frumos, cîrlionţat şi oarecum sălbatic. Nici culoarea lui nu semăna cu ceea ce văzuse pînă atunci. Nu era nici roşu, nici şaten, undeva pe la mijloc.

Scoase bidonul suspendat de gîtul lui cu o curea de piele şi îl deschise.

– Ţi-e sete?

Făcîndu-şi curaj, apăsă gîtul de metal al bidonului pe buzele ei moi şi turnă puţin. Imediat limba ei ieşi în afară şi linse lichidul de pe buze.

Bubba o privea fascinat. Ochii femeii se deschiseră clipind, aţintindu-se vag asupra lui. Fata văzu un băiat cu ochii larg deschişi, de vreo şaptesprezece ani, aplecat deasupra ei, emoţionat. Părul din capul lui era atît de deschis încît părea alb. Era înger? Era în rai? Dacă da, atunci era ca şi pe pămînt. Acelaşi cer, aceiaşi copaci, aceeaşi pădure plouată. Şi aceeaşi durere între picioare. Încă nu murise! „Nu, nu, băiatule, pleacă. Vreau să mor". Închise din nou ochii şi nu-şi mai dădu seama de nimic.

Speriat că femeia va muri şi simţindu-se complet neajutorat, tînărul se lăsă jos pe pămîntul umed de sub copac. Rămase cu privirea aţintită pe faţa ei, pînă cînd auzi zgomotul făcut de părinţii lui care-şi croiau drum prin vegetaţia deasă, ce se dezvolta năvalnic în acest început de vară.

– Ce-i toată povestea asta cu fata, de care bate cîmpii Luke? îl întrebă Zeke Langston pe fiul său mai mare.

– Vedeţi? V-am spus eu... spuse Luke, emoţionat, arătînd cu degetul. Uitaţi-o.

– Daţi-vă la o parte să văd ce-i cu fata asta, spuse Ma, dîndu-i la o parte pe bărbaţi şi lăsîndu-se pe vine lîngă fată.

Întîi, îi dădu la o parte părul umed de pe faţă.

– E drăguţă, nu? Mă întreb ce, Doamne, iartă-mă, o fi căutînd aici singură.

– E şi un copil acolo, Ma.

Ma Langston se uită la Bubba, apoi la soţul ei, făcîndu-i un semn cu capul să-i îndepărteze pe băieţi. Cînd îi văzu întorşi cu spatele, Ma ridică rochia fetei pînă la brîu. Văzuse destule grozăvii în viaţa ei, dar asta le întrecea pe toate.

– Doamne, fie-Ţi milă, şopti ea. Zeke, dă-mi o mînă de ajutor. Voi, băieţi, duceţi-vă înapoi la căruţă şi spuneţi-i lui Anabeth să pregătească un pat. Faceţi un foc mare şi puneţi apă la fiert.

Dezamăgiţi că vor pierde cea mai interesantă parte a aventurii, băieţii protestară în cor:

– Dar, Ma...

– Hai, valea!

Decît să înfrunte mînia mamei lor, pe care o simţiseră amîndoi gata să izbucnească, o porniră spre caravana care făcuse o haltă pentru a se odihni, fiind duminică.

– Nu se prezintă rău, nu? întrebă Zeke, lăsîndu-se jos lîngă soţia lui.

– Nu. Întîi trebuie să îndepărtez rămăşiţele naşterii. Ar putea muri totuşi, din cauza toxinelor.

Se apucară de treabă în tăcere.

– Ce să fac cu astea, Ma? întrebă Zeke.

Pusese deşeurile naturii la un loc cu copilul mort, într-o pînză tare şi făcuse o boccea.

– Îngroapă-le. Nu cred că fata va fi în stare să vină la mormînt în zilele următoare. Marchează locul, în cazul în care ar dori să vină să-l vadă.

– Am să pun un bolovan deasupra ca să nu-l răscolească vreun animal, spuse Zeke, solemn, şi începu să facă o mică groapă cu lopăţica pe care o avea asupra lui.

– Cum e cu fata? întrebă el cînd termină, ştergîndu-şi mîinile pe o batistă mare, înfloratã.

– Încă sîngerează, dar am pansat-o. Am făcut tot ce puteam, aici. Poţi s-o duci în braţe?

– Dacă mă ajuţi s-o ridicăm.

Fata îşi reveni şi protestă, mişcîndu-şi braţele moale, cînd Zeke o apucă pe sub genunchi şi spate şi o ridică la pieptul lui slab. Apoi, însă, braţele căzură moi şi fata îşi pierdu iar cunoştinţa. Gîtul i se arcui în clipa în care capul îi căzu pe spate.

– Ce zici de părul ei? E nostim, nu? comentă Zeke, dar fără răutate.

– Nu cred c-am mai văzut o astfel de culoare pînă acum, răspunse Ma, absentă, în timp ce lua de jos lucrurile pe care le aduseseră. Grăbeşte-te. A început iar să plouă.

Simţea o arsură puternică între pulpe; gîtul îi era uscat şi dureros. Îi era cald, şi o dureau toate. În jurul ei însă totul părea liniştitor. Locul unde se afla era uşcat şi cald. Ajunsese oare în rai? O lăsase băiatul acela să moară? De aceea se simţea atît de liniştită şi

protejată? Dar în rai se spune că nu există durere, pe cîtă vreme ea o simţea.

Îşi deschise ochii. Deasupra ei se boltea un acoperiş de pînză albă. Lîngă ea, pe o lădiţă, ardea o lampă cu fitilul coborît. Îşi întinse picioarele atît cît îi permitea durerea dintre ele şi exploră patul. Picioarele ei erau goale, dar cineva o îmbrăcase cu o cămaşă de noapte. Îşi pipăi trupul cu mîinile şi se întrebă de ce avea acea senzaţie ciudată. Apoi îşi dădu seama că era din cauza abdomenului care era dezumflat.

Atunci îi reveniră toate amintirile, ca un val îngrozitor. Frica, durerea, oroarea cînd văzuse copilul mort, învineţit şi rece, zăcînd între picioarele ei, făcură să i se umple ochii de lacrimi.

– Haide, haide, nu mai plînge. Ai plîns ore în şir în timp ce dormeai.

Degetele care ştergeau lacrimile de pe faţa ei erau mari şi roşii, dar îi făceau bine. La fel şi vocea, blîndă şi mîngîietoare, care-i vorbea.

– Ia, soarbe puţin din supa asta. Am făcut-o dintr-un iepure vînat de băieţi azi-dimineaţă, înainte de a te găsi.

Femeia apropie o lingură de gura ei. Fata sorbi lichidul gros şi îl găsi gustos. Îi era foame.

– Unde sînt? întrebă ea printre înghiţituri.

– ÎncChervanul nostru. Eu sînt Ma Langston. Cei care te-au găsit sînt băieţii mei. Mai ţii minte ceva? I-ai speriat de moarte, spuse ea, chicotind. Luke le-a povestit tuturor celor din convoi. Ţi-am spus că te aflii într-un convoi de chervane în drum spre Texas?

Toate astea erau prea noi şi prea multe pentru a le putea cuprinde cu mintea dintr-odată, aşa că fata se

concentră asupra supei care-i umplea stomacul, caldă, sporind senzaţia de bine şi de siguranţă. De săptămîni întregi tot alergase, plină de teamă că e urmărită, aşa că, în afară de cîteva zile, nu se adăpostise nicăieri, ci dormise sub cerul liber, mîncînd ceea ce putea găsi prin pădure.

Faţa osoasă, aplecată deasupra ei, era serioasă şi binevoitoare. Puţini ar fi înfruntat-o, dar şi mai puţini ar fi văzut răutate pe ea. Părul rar, şaten încărunţit, era pieptănat pe spate într-un coc pe ceafă. Era o femeie corpolentă, cu un piept voluminos care-i atîrna pînă la brîu. Purta o rochie de bumbac cu imprimeu, decolorată, dar curată. Pielea îi era plină de încreţituri fine, dar obrajii îi erau trandafirii ca ai unei fetiţe, ca şi cum un zeu binevoitor îşi privise opera, apreciase că e prea grosolană şi o dăruise cu obrajii aceia roz pentru a mai îndulci aparenţele.

– Te-ai săturat?

Fata dădu din cap. Ma puse la o parte castronul cu supă.

– Cum te cheamă? întrebă ea, cu o voce mereu mai caldă, ca şi cum s-ar fi temut să n-o deranjeze.

– Lydia.

Sprîncenele lui Ma se ridicară întrebător.

– E foarte drăguţ, aşa în sine, dar nu mai ai şi alt nume? Cine sînt părinţii tăi?

Lydia întoarse capul într-o parte. Îşi aminti faţa mamei ei, aşa cum o ştiuse din fragedă copilărie: frumoasă şi tînără, nu faţa palidă şi golită de expresie a femeii care moare de disperare.

– Doar atît, Lydia, spuse ea, încet. N-am pe nimeni.

Ma rămase pe gînduri. Luă mîna fetei şi o scutură uşor. Cînd ochii căprui-deschis se întoarseră din nou spre ea, spuse blînd:

– Ai născut un copil, Lydia. Unde e tatăl?

– Mort.

– Vai, ce rău îmi pare.

– Mie nu. Mă bucur c-a murit.

Ma rămase perplexă, dar era prea politicoasă şi prea îngrijorată de starea sănătăţii fetei, pentru a insista.

– Cum de te aflai singură în pădure? Unde te duceai?

Lydia scutură cu indiferenţă din umerii ei înguşti:

– Nicăieri. Oriunde. Voiam să mor.

– Doamne sfinte! Eu n-am să te las să mori. Eşti prea-drăguţă pentru asta.

Ma trase mai bine pătura peste trupul slăbit, pentru a-şi ascunde emoţia bruscă pe care i-o provocase fata aceasta ciudată.

Îi stîrnea mila. Pe faţa ei palidă, chinuită, în lumina lămpii, se citea o întreagă tragedie.

– Noi, Pa şi cu mine, am îngropat băiatul în pădure.

Ochii Lydiei se închiseră. Un băiat. Nici nu observase că era băiat din acea privire singulară pe care i-o aruncase.

– Dacă vrei, putem rămîne în urma convoiului cîteva zile ca să poţi merge la mormîntul lui, cînd ai să poţi.

Furioasă, Lydia scutură din cap.

– Nu vreau să-l văd, spuse ea, cu lacrimi în ochi.

Ma o bătu uşor pe mînă.

– Îmi dau seama cît suferi. Am avut şapte copii, dar am îngropat doi. E cel mai cumplit lucru pentru o femeie.

„Nu este“, se gîndi Lydia. „Există lucruri mult mai rele pentru o femeie“.

– Acum te las să dormi. Cred c-ai răcit, cît ai zăcut acolo în pădure. Am să rămîn lîngă tine.

Lydia privi faţa plină de compasiune. Nu putu încă să zîmbească, dar ochii ei exprimau recunoştinţă.

– Mulţumesc.

– Ai destul timp să-mi mulţumeşti, după ce te pui pe picioare.

– Nu pot rămîne cu dumneavoastră. Trebuie... să plec.

– N-ai să poţi pleca nicăieri, deocamdată. Poţi rămîne cu noi cît doreşti. Chiar şi pînă în Texas.

Lydia vru să se opună. Nu era pregătită să trăiască printre oameni decenţi ca aceştia. Dacă ar şti ce-i cu ea, dacă ar afla...

Închise ochii, cuprinsă de somn.

Mîinile lui o atingeau iar, peste tot. Deschise gura să ţipe, dar palma lui aspră şi sărată i-o închise. Cealaltă mînă se înfipse în gulerul bluzei şi i-o sfîşie. Sînii fură storşi de mîna lui barbară, lipicioasă, care îşi extrăgea plăcerea din durere. Fata îşi înfipse dinţii în carnea care îi astupa gura şi fu răsplătită cu o palmă care o făcu să-i ţiuie urechile şi să-i zvîcnească falca.

„Potoleşte-te că dacă nu, am să-i spun totul

maică-ti. Nu cred că vrei să ştie ce facem noi amîndoi, nu? Ar scoate-o complet din minţi. Cred c-ar muri dac-ar şti că trăiesc cu tine, nu-ţi dai seama?"

Nu. Lydia nu voia ca mama ei să afle. Dar cum putea să-l suporte iar? Se afla deja cu şoldurile între pulpele ei, forţîndu-le să se desfacă. Degetele lui bîjbîiau, brutal şi dureros, căutătoare. Şi din nou, lucrul acela oribil se înfipse în trupul ei. Cînd degetele ei îi zgîriară faţa, bărbatul rîse şi încercă s-o sărute.

„Să ştii că pot să fiu şi eu brutal, dacă asta vrei", mîrîi el.

„Nu, nu, suspină ea, luptîndu-se cu el. Scoate-o. Nu, nu..."

– Lydia, ce ai? Trezeşte-te. E doar un vis urît.

Vocea mîngîietoare ajunse în iadul în care fusese azvîrlită de coşmar şi o scoase afară, readucînd-o în realitatea calmă a chervanului familiei Langston.

Nu faptul că fusese violată de Clancey o chinuia, ci durerea produsă de naşterea copilului rămas de la el. Oh, Doamne, cum să mai poată trăi de acum încolo, cu amintirea acestui viol? Făcuse un copil cu sămînţa lui netrebnică şi nu mai putea trăi în lumea asta.

Ma Langston nu era de acord. Cînd fata apucă strîns mîneca rochiei uzate a lui Ma, de teama coşmarului, femeia mai vîrstnică îi strînse capul la pieptul ei voluminos, murmurînd cuvinte mîngîietoare.

– A fost doar un vis. Ai puţină febră şi din cauza asta ai coşmaruri, dar nu te teme, nimeni n-o să-ţi facă nici un rău.

Lydia se simţi mai bine. Clancey era mort. Îl văzuse zăcînd fără suflare, cu sînge curgîndu-i din

cap pe faţa lui urîtă. De-acum n-o mai putea atinge.

Recunoscătoare, îşi sprijini capul de pieptul lui Ma. Cînd fu aproape adormită, Ma o lăsă din nou jos, pe perna umflată care i se părea Lydiei ca o pilotă. În ultimele luni, dormise doar pe paturi făcute din ace de pin şi fîn. În unele nopţi nu avusese nici măcar atît, mulţumindu-se să doarmă cu capul rezemat de un copac.

O uitare dulce, neagră o atrase din nou în adîncuri, în timp ce Ma continua să-i ţină mîna în mîna ei.

Lydia se trezi în dimineaţa următoare în legănatul chervanului, care străbătea preeria. Cratiţele zdrăngăneau la fiecare învîrtire ritmică a roţilor. Clopoţeii, atîrnaţi de hamurile de piele, răsunau veseli. Ma strunea caii strigînd, punctînd fiecare nouă direcţie cu o plesnitură de bici. Aproape cu acelaşi ton, întreţinea un dialog vioi cu unul din copiii ei. Vorbele ei erau cînd sfătoase, cînd mustrătoare.

Lydia căută o poziţie mai confortabilă în pat şi întoarse capul. O fată cu păr alb stătea lîngă ea, privind-o cu ochii ei albaştri mari şi curioşi.

– Ma, s-a trezit, strigă ea.

Lydia tresări la auzul vocii.

– Fă ce ţi-am spus, veni răspunsul. Nu ne putem opri acum.

Fata se uită din nou la Lydia, care părea speriată.

– Eu sînt Anabeth.

– Pe mine mă cheamă Lydia, spuse ea, cu o voce

aspră, simţindu-şi gîtul ca o piatră de moară.

– Ştiu. Ma ne-a spus asta la micul dejun şi ne-a mai spus să nu- ţi mai zicem „fata aia", că ne rupe fălcile. Ţi-e foame?

Lydia răspunse după un moment:

– Nu. Mi-e sete.

– Ma spunea că o să-ţi fie sete din cauza febrei. Am un bidon cu apă şi unul cu ceai.

– Întîi apă.

Lydia bău lacom. Fu surprinsă cît de mult o obosi asta şi se lăsă înapoi pe pernă.

– Poate am să beau puţin ceai mai tîrziu, spuse ea.

Viaţa şi toate funcţiunile ei erau privite normal de familia Langston. Se simţi stînjenită cînd Anabeth strecură un lighean sub şoldurile ei ca să poată urina, dar fata se purta blînd şi firesc, şi nu părea cîtuşi de puţin tulburată de faptul că trebuia să-l deşerte în spatele căruţei.

În timpul pauzei de prînz, cînd caravana se opri pentru odihna oamenilor şi a animalelor, Ma se urcă în căruţă pentru a schimba ghemul de cîrpe pe care îl pusese între pulpele Lydiei.

– Nu mai sîngerează aşa rău. Părţile tale femeieşti par să se vindece bine, deşi vei mai avea dureri cîteva zile.

Nu exista nimic rău în sinceritatea lui Ma, dar Lydia se simţi totuşi stînjenită că cineva o privea astfel. Era bucuroasă că-i mai rămăsese un dram de sensibilitate, ţinînd cont de locul în care trăise în ultimii zece ani. Mama ei trebuise să-i fi insuflat o anumită doză de rafinament, înainte de a se fi mutat

la ferma Russell. Ştia că unii oameni o priveau ca pe o paria. De cîte ori se duceau în oraş, din fericire nu prea des, erau urmărîte cu priviri răuvoitoare. Lydia nu înţelesese toate cuvintele auzite, dar învăţase să recunoască şi să-i fie groază de expresiile insultătoare.

De multe ori fusese stînjenită şi îi venise să strige că ea şi mama ei nu erau ca aceia din neamul Russell. Erau altfel. Dar cum ar fi crezut-o pe fata aceea murdară şi desculţă, îmbrăcată în zdrenţe? Arăta la fel de rău, ca şi cei din familia Russell, şi deci, era şi ea ridiculizată.

Se pare însă că unii oameni nu se grăbeau chiar atît de mult în aprecieri. Cei din familia Langston, în nici un caz. Nu le păsase de hainele ei murdare, rupte. N-o condamnaseră pentru vina de a avea un copil fără a avea bărbat. O trataseră ca pe o persoană respectabilă.

Ea însă nu se simţea astfel, deşi acesta era lucrul pe care îl dorea mai mult decît orice pe lume. Vor trece, probabil, mulţi ani pînă să scape de influenţa rea pe care familia Russell o avusese asupra ei, dar merita să încerce, chiar cu preţul de a muri.

În timpul zilei îi cunoscu pe cei din clanul Langston, unul cîte unul. Cei doi băieţi care o găsiseră, şi-au băgat timizi capetele în interiorul căruţei, fiind prezentaţi de mama lor.

– El e fiul meu mai în vîrstă, Iacob, dar toţi îi spunem Bubba. Celălalt e Luke.

– Mulţumesc că mi-aţi spus, şopti Lydia.

Acum nu-i mai ura că-i salvaseră viaţa. Lucrurile nu mai păreau aşa de sumbre acum, că scăpase de

amintirea lui Clancey.

Cei doi băieţi, tunşi scurt, roşiră pînă la rădăcina părului şi spuseră cu un murmur:

– Pentru puţin.

Anabeth era o fată de doisprezece ani, sprinţară şi energică. Mai erau şi Marynell, Samuel şi Atlanta, la un an diferenţă. Cel mai mic, Micah, abia de împlinise trei ani.

Zeke, luîndu-şi pălăria de pe capul lui chel, îi spuse în aceeaşi seară:

– Mă bucur să te avem printre noi, domnişoară... Lydia.

Zîmbi şi Lydia observă că avea doar doi dinţi în faţă.

– Regret că vă dau atîta bătaie de cap.

– Deloc, spuse el, liniştitor.

– Am să vă scap de prezenţa mea, îndată ce pot.

Nu ştia unde avea să se ducă sau ce va face, dar nu putea accepta să fie o povară pentru familia asta generoasă, care avea deja atîtea guri de hrănit.

– Lasă, lasă, nu te mai gîndi la asta. Fă-te bine şi o rezolvăm noi.

Toţi păreau să aibă aceeaşi atitudine. Lydia se întreba însă ce vor spune ceilalţi membri ai convoiului. Făcuseră, desigur, speculaţii în legătură cu fata care fusese adusă după ce născuse un copil mort în pădure, şi care nu avea bărbat. Ma refuzase să-i primească chiar şi pe cei mai amabili vizitatori care se interesaseră despre „sărmana, nefericita fată", spunînd doar că părea să-şi revină şi că o vor cunoaşte curînd.

Prima întîlnire a Lydiei cu altcineva din convoi avu

loc în toiul nopţii, cînd auziră bătăi puternice în obloanele căruţei. Se ridică în şezut, strîngînd cearceafurile la piept, sigură că înviase Clancey şi venise după ea.

– Stai cuminte, Lydia, spuse Ma, culcînd-o înapoi pe pernă.

– Ma Langston! strigă vocea masculină, impacientată.

Cineva bătu cu pumnul în oblonul de la spate.

– Ma, eşti acolo?

– Focurile iadului! Care eşti ăla de faci atîta gălăgie?

Lydia auzi bombănitul lui Zeke afară. El şi băieţii dormeau afară, înveliţi în pături.

– Zeke, pe Victoria au apucat-o durerile facerii. Poate să vină Ma?

Vocea era joasă, răguşită, anxioasă.

– A început să se simtă rău după cină. Au apucat-o durerile, nu-i vorba de indigestie.

Între timp, Ma ajunsese în spatele chervanului şi dăduse la o parte pînza grea.

– Domnule Coleman? Dumneata eşti? Zici că au apucat-o durerile pe nevasta dumitale? N-am crezut că i-a sosit momentul...

– Nici eu. Este...

Lydia auzi vocea plină de groază a bărbatului.

– E în agonie. Vii?

– Imediat.

Ma se întoarse spre mijlocul căruţei şi îşi căută ghetele pe care le încălţă rapid.

– Stai liniştită, îi spuse ea calm Lydiei, în contrast cu mişcările ei grăbite. Anabeth vine imediat. O să mă cheme urgent, dacă ai nevoie de mine. Se pare c-o

să mai avem un copil, adăugă ea, punîndu-şi un şal croşetat pe umerii voinici.

Capitolul 2

Ma nu se întorsese încă în momentul în care convoiul se puse în mişcare în dimineaţa următoare. Se spunea că doamna Coleman încă nu născuse şi că insistase să nu se piardă o zi din cauza ei. Bubba se oferise să mîne chervanul domnului Coleman, în timp ce Zeke, pe acela al familiei Langston.

În absenţa lui Ma, Anabeth, ca fiică mai mare, preluă atribuţiile ei în privinţa gătitului şi îngrijirea celor mici. Se ocupă şi de Lydia cu aceeaşi pricepere detaşată pe care o avea şi mama ei. Lydia era uimită de cunoştinţele fetei în materie de naşteri.

– Îmi pare rău că-ţi dau atîta bătaie de cap, se scuză ea, cînd Anabeth schimbă pansamentul.

– Şşt! Am făcut-o şi pentru Ma cînd i-a născut pe ultimii doi fraţi, şi am şi eu ciclu de la zece ani. Nu-i nici o problemă.

Cînd convoiul se opri la prînz, Ma se întoarse şi le spuse trist că doamna Coleman murise doar cu jumătate de oră în urmă după ce născuse un băiat.

– Era o fiinţă atît de delicată. Domnul Coleman e înnebunit de durere, simţindu-se vinovat că a luat-o cu el în această călătorie. Femeia îi spusese că-i va veni sorocul abia în septembrie, cu mult după ce vom ajunge în Jefferson. Nu-i vina lui, dar moartea ei l-a afectat foarte tare.

– Şi copilul? întrebă Zeke, molfăind un biscuit tare, uscat, la micul dejun.

– E ca o ştiucă. De-abia dacă are viaţă în el să ţipe. Nu m-ar mira să moară chiar azi.

Ma se urcă în chervan pentru a vorbi cu Lydia, care auzise conversaţia lor.

– Tu cum te simţi?

– Bine, doamnă Langston.

– Te rog, spune-mi Ma. Anabeth te-a îngrijit bine? Îmi pare rău că nu pot fi aici, dar băieţelul e într-o stare gravă.

– Nu vă faceţi griji, murmură Lydia. Mă simt bine. Imediat ce mă refac, am să plec.

– Dacă e după mine, n-ai să pleci. Eşti sigură că te simţi bine? Eşti puţin roşie, spuse ea, punînd o mînă aspră pe fruntea Lydiei. Mai ai febră. Am să-i spun lui Anabeth să-ţi pună o cîrpă udă pe frunte pînă după-amiază.

Lydia avea o nouă problemă, dar nu vru s-o mai împovăreze pe Ma, aşa că nu-i spuse nimic despre sînii ei umflaţi şi dureroşi. Toată ziua moţăi, convoiul fiind oprit din respect pentru durerea lui Coleman. Anabeth o hrăni cu multă tragere de inimă, deşi în grabă. Trebuiau să se adune toţi, după cină, pentru a o îngropa pe doamna Coleman.

Asupra întregului convoi se aşternu tăcerea. Lydia zăcea în pat privind la acoperişul de pînză tare al chervanului. Nu auzi nimic din ritualul de înmormîntare, în afară de cîntecul *„Stîncă a timpurilor"*. Spre surprinderea ei, îngăimă şi ea cuvintele. De cînd nu mai fusese la biserică? Zece, doisprezece ani? Şi totuşi, îşi amintea cuvintele imnului. Asta îi făcea plăcere. Adormi zîmbind şi nu se trezi nici măcar atunci cînd clanul Langston se întoarse sumbru la căruţă.

Ziua următoare trecu întocmai ca şi precedenta, dar Lydia nu se simţi mai rău. Sînii ei ajunseseră ca două baloane sub cămaşa de noapte şi ea încerca să-i ascundă ori de cîte ori Anabeth o îngrijea, sau îi aducea mîncare, sau apă. Îi simţea pulsînd şi gata să plesnească. Se uită şi rămase alarmată, cînd văzu sfîrcurile roşii şi umflate. Erau atît de sensibile, încît pînă şi cămaşa o deranja.

Ma era încă ocupată cu noul născut şi nu se întoarse decît mult după ce copiii şi Zeke îşi aşternuseră paturile sub chervan. Anabeth, Marynell şi Atlanta dormeau toate duse în partea cealaltă a chervanului. Lydia era trează, neliniştită şi avea dureri. Gemea uşor, cînd Ma se urcă, obosită, lîngă ea.

– Doamne sfinte, Lydia, ce s-a întîmplat? Sărăcuţa!

Ma se aplecă asupra ei.

– Îmi pare rău... pieptul...

Ma desfăcu imediat nasturii cămăşii şi privi sînii umflaţi ai Lydiei.

– Doamne iartă-mă, nu ştiu unde mi-a fost capul. Normal că ai lapte şi te doare, dacă n-ai copil...

Se întrerupse brusc şi îşi lăsă capul pe un umăr cu mişcarea rapidă a unei vrăbii care tocmai a văzut o sîrmă.

– Hai, Lydia, vino cu mine.

– Unde? întrebă Lydia, în timp ce Ma trăgea păturile de pe ea şi o ajuta să se ridice, fără brutalitate, dar eficient. N-am cu ce să mă îmbrac.

– Nu contează, răspunse Ma, gîfîind, apucînd-o pe sub braţe şi ridicînd-o în şezut. Tu ai lapte şi n-ai pe cine alăpta, iar copilul ăla moare de foame. Are nevoie de doică.

Ma hotărîse s-o ducă acolo, la copilul acela, care plîngea neîncetat de două zile. Sunetele acelea sfîşietoare se auzeau chiar şi acum, răsunînd pe deasupra convoiului adormit. Ma o ducea acelui omuleţ cu vocea lui iritantă.

Lydia nu voia să meargă; nu voia să fie privită de oameni curioşi care se întreabau de ce născuse singură în pădure. După atmosfera plăcută şi paşnică din căruţă, îi era teamă să plece.

Se părea însă că nu avea de ales. Ma aruncă un şal pe umerii ei şi o împinse blînd în jos pe scăriţa din spate a chervanului.

– Decît cu pantofii ăia, mai bine mergi desculţă, deocamdată. Vezi să nu calci pe vreo piatră.

Şocul din clipa în care atinse pămîntul, după atîtea

zile, o făcu să tresară, provocîndu-i dureri în sînii care atîrnau liberi sub cămaşa de noapte, singurul ei veşmînt, în afară de şalul de pe umeri. Părul îi era nepieptănat, un ghem de fire încîlcite. Ma spălase sîngele şi scurgerea dintre pulpele ei, dar corpul îi era nespălat de multe zile. Era murdată peste tot.

Călcîiele i se înfigeau în pămîntul moale, umed, protestînd.

– Te rog, Ma, nu vreau să mă vadă cineva.

– Prostii, spuse Ma, energic, aproape trăgînd-o de braţ, spre singurul chervan din convoi în care ardea o lumină. Poţi salva viaţa micuţului. Nimeni n-o să se sinchisească de cum arăţi.

Dar nu era aşa. Lydia ştia că nu-i aşa. O mai insultaseră şi alţii. Ştia cît de răi pot fi oamenii.

– Domnule Grayson, strigă Ma, cu voce scăzută, cînd ajunseră lîngă chervanul luminat, dînd la o parte pînza care acoperea intrarea, ajută-mă puţin.

O împinse pe Lydia de la spate, în sus, iar fata nu avu încotro şi trebui să se urce în chervan. Pielea strînsă dintre pulpele ei se întinse dureros făcînd-o să ezite. Atunci, o pereche de braţe puternice, în mîneci albastre, se întinse spre ea şi o ajută să urce. Ma o urmă imediat.

Se iscă un moment de confuzie în clipa în care toţi trei, străini unul faţă de celălalt, se pomeniră faţă în faţă. Bărbatul, cu păr cărunt, privea uimit fata din faţa lui. Femeia slabă de lîngă el deschise gura surprinsă. Lydia plecă ochii pentru a evita privirea lor.

– Acesta e domnul Grayson, şeful convoiului, o informă Ma.

Lydia rămase cu capul plecat privindu-şi picioarele

desculţe pe podeaua de scînduri a chervanului, şi dădu doar din cap, în semn că auzise.

– Iar aceasta e doamna Leona Watkins, continuă Ma, în şoaptă, din respect pentru omul aşezat pe un scăunel, cu capul îngropat în mîini şi coatele proptite pe genunchi.

Doamna Watkins fu aceea care rupse tăcerea.

– Cine Dumnezeu... şi de ce umblă pe aici despuiată în felul ăsta? Aha, asta-i fata pe care au găsit-o băieţii dumitale şi au adus-o în convoi. Trebuie să spun că sînt surprinsă c-ai adus o... astfel de persoană aici, mai ales într-un moment ca ăsta. Ăsta-i un priveghi, nu...

– Poate că nu, replică Ma, pe un ton care arăta clar antipatia ei pentru cealaltă femeie. Domnule Grayson, fata asta a avut un copil alaltăieri. Are lapte. M-am gîndit că dacă micuţul domnului Coleman ar putea suge...

– Oh, Doamne! exclamă doamna Watkins, cu un aer nefericit.

Pe sub gene, Lydia văzu femeia ridicînd o mînă descărnată spre pieptul ei slab şi apucîndu-şi rochia ca pentru a îndepărta un spirit rău.

Ma nu fu intimidată de dezaprobarea Leonei Watkins şi continuă, adresîndu-se şefului de convoi:

– Micuţul ar putea supravieţui dacă l-ar alăpta Lydia.

Doamna Watkins interveni, înainte ca domnul Grayson să poată spune ceva. Pentru că se stîrni o discuţie aprinsă, Lydia cercetă interiorul chervanului atît cît îi permitea poziţia ei periferică. Pilotele, puse grămadă într-un colţ, erau din material mai bun decît

cele ale familiei Langston. Una avea benzi de satin în componenţa ţesăturii. Mai era acolo o pereche de ghete elegante din piele albă de ied, cu butoni, aşezată lîngă o lădiţă cu vase de porţelan.

Ochii ei se aventurară mai departe şi dădură de o pereche de cizme negre. Depărtate una de alta, cizmele erau înalte pînă la genunchi, strîngînd două gambe lungi. Erau scorojite, dar de cea mai bună calitate, şi două picioare lungi şi bine formate. Tocurile erau înalte de vreo doi centimetri şi făcute din lemn vopsit în negru. Bărbatul care purta acele cizme trebuia să fie înalt, judecînd după lungimea pe care o avea fluierul piciorului.

– Eu îţi spun că nu e bine, spuse doamna Watkins, ale cărei obiecţii crescuseră în înălţime şi intensitate.

O mînă, ca o gheară, o prinse de bărbie ridicîndu-i capul, cu o mişcare bruscă. Privea acum o faţă descărnată şi fără viaţă. Era îngustă şi brăzdată de riduri. Nasul îi era ascuţit şi drept ca o lamă de cuţit. Buzele, făcute pungă de prea multe ori, în semn de dezaprobare, erau în centrul unei reţele de riduri. Ochii se potriveau cu vocea: cercetători şi răi.

– Uitaţi-vă la ea. E o vagaboandă. Se vede de la o poştă. Probabil că-i o... prostituată – Dumnezeu să mă ierte că am rostit cuvîntul ăsta – care a făcut un copil. Posibil să-l fi omorît ea însăşi ca să scape de el. Mă îndoiesc c-a ştiut vreodată cine e tatăl copilului.

Năucită de tot ce spunea femeia, Lydia o privea fără să scoată un cuvînt. Apoi spuse, abia respirînd:

– Nu!

– Doamnă Watkins, vă rog, interveni domnul

Grayson, cu diplomaţie.

Era un om cu suflet caritabil, deşi era înclinat să-i dea dreptate femeii Watkins, de data asta. Tînăra femeie avea, într- adevăr, ceva sălbatic în ea. Nu exista nici un strop de rafinament nici în modul de a se îmbrăca, nici în modul neruşinat în care îi susţinea privirea, cu ochii ei căprui neobişnuiţi.

– Nu-i deloc aşa! strigă Ma. Dar chiar dacă ar fi, Leona Watkins, cine altcineva din convoi ar putea hrăni copilul? Dumneata?

– Eu? Niciodată!

– Chiar aşa, întări Ma. Probabil că n-ai stors niciodată nici un strop de lapte din ţîţele alea veştejite ale...

– Ma, te rog, spuse Grayson, obosit.

Ochii Leonei Watkins luceau, aprinşi de furie, dar nu spuse nimic, luîndu-şi o ţinută semeaţă,.ciupindu-se de nas cu dispreţ faţă de întreaga situaţie.

Ma o ignoră.

– Domnule Grayson, e de datoria dumitale să ai grijă de fiecare viaţă din acest convoi, inclusiv de cea a băiatului de acolo. Ascultă-l. Din douăzeci de familii, singura femeie care are lapte îşi hrăneşte gemenii ei. Lydia e singura speranţă pentru acest copil. Ei, ce zici? Vrei să-i salvezi viaţa sau să-l laşi să moară?

Leona Watkins îşi încrucişă braţele pe piept cu un gest plin de dispreţ. Îşi declina orice responsabilitate faţă de consecinţe, în caz că Grayson accepta să facă ceea ce-i propunea energica Ma Langston. Întotdeauna o considerase extrem de vulgară şi acum avea dovada.

– Singura părere care contează este aceea a

domnului Coleman, spuse Hal Grayson. Ross, tu ce spui? Vrei să-ţi alăpteze fiul şi să-l salveze?

Lydia le întoarse spatele. Nu-i păsa ce credeau ei despre ea. Îndată ce se va simţi bine, avea să se ducă într-un loc unde n-o cunoştea nimeni, şi să înceapă o viaţă nouă, fără nici un trecut. Inconştient, se apropiase de locul unde pruncul zăcea într-o ladă de mere goală, căptuşită cu flanel. Tocmai se uita la bulgărul de viaţă ce se chinuia, cînd auzi mişcările lui Coleman care se ridică în picioare.

Lydia era cu spatele la el, cînd acesta, ridicîndu-şi capul, se uită la fata care declanşase acea dispută şi îl deranjase din gîndurile lui triste, din cauza morţii Victoriei. Bărbatul îi observă întîi părul, o veritabilă încîlceală de bucle şi frunze uscate, şi Dumnezeu mai ştie ce, printre ele. Ce fel de femeie este aceea care umblă cu părul nelegat, în primul rînd? Doar un singur gen, după cîte ştia el.

Din spate arăta extrem de subţirică în cămaşa ei de noapte. Gleznele ce ieşeau de sub ea erau mici; picioarele erau şi ele mici. Şi murdare. Doamne. N-avea nevoie de această arătare, după clipele dureroase pe care le trăise.

– Nu vreau ca fata asta să se atingă de copilul meu, mormăi el, cu dezgust. Vă rog să plecaţi, toţi, şi să ne lăsaţi în pace. Dacă e să moară, lăsaţi-l să moară în pace.

– Slavă Domnului că mai există şi oameni cu mintea întreagă.

– Lasă gura! se răsti Ma la Leona Watkins, dînd-o la o parte pentru a se apropia de Ross. Pari un om rezonabil, domnule Coleman. De ce nu vrei s-o laşi

pe Lydia să-ţi hrănească fiul, cel puţin să încerce să-i salveze viaţa? O să moară de foame.

– Am încercat totul, spuse Ross, impacientat, trecîndu-şi degetele prin părul lui negru şi des, cu un sentiment de frustrare. Nu vrea să bea lapte de vacă din biberon, nici apa cu zahăr pe care i-am dat-o azi-noapte.

– Are nevoie de lapte matern. Şi fata asta are din belşug.

– Oh, Doamne! exclamă Leona Watkins.

Ross se uită din nou la fată. Stătea între el şi lumina palidă a lămpii, conturîndu-şi liniile corpului prin cămaşa subţire. Sînii ei păreau, într-adevăr, grei, voluptuoşi, ceea ce îi displăcea. De ce se fiţîia pe acolo doar în cămaşă de noapte? Chiar dacă era slăbită după naştere, nici o femeie decentă nu s-ar arăta altora, mai ales bărbaţilor, în ţinuta asta. Buzele lui se răsfrînseră cu repulsie, întrebîndu-se din ce bordel fusese culeasă. Victoria ar fi fost îngrozită s-o vadă.

– N-am să las copilul Victoriei să fie hrănit de o vagaboandă, spuse el, încordat.

– N-ai de unde să ştii asta.

– E o lepădătură! strigă el.

Furia pe care o purtase în suflet, împotriva tuturor, de la pierderea nemeritată a Victoriei, erupsese în cele din urmă. Fata era ţapul ispăşitor.

– Nu ştii cine e, nu ştii de unde e. Numai un anumit gen de femeie face un copil fără un bărbat care să aibă grijă de ea.

– Asta a fost cîndva. După război, însă, nu. Mai ales de cînd ţara mişună de renegaţi, neisprăviţi şi

yankei care cred că tot ce se află în sud, inclusiv oamenii, le aparţin. Nu ştim prin ce a trecut. Adu-ţi aminte că şi-a pierdut copilul acum două zile.

Lydiei nu-i păsa de această dispută. Atenţia ei fusese subjugată de copil. Pielea lui avea o paloare anormală. Lydia nu mai văzuse un nou-născut, în afară de al ei propriu. Acesta era încă şi mai mic şi puţinătatea trupului său o alarma. Putea oare să-l mai salveze?

Degetele lui, strînse în pumni, erau aproape străvezii. Avea ochii închişi şi respiraţia îi era scurtă, superficială. Stomacul i se ridica, tresăltînd. Plînsetul lui era întrerupt, ca şi cum trebuia să facă pauze pentru a respira, dar era continuu. Pentru Lydia, era ca un cîntec al lui Lorelei, o atrăgea inexorabil.

Simţi o zvîcnire în adîncul trupului, ceva similar contracţiilor naşterii, dar fără durere. Inima părea să i se dilate apăsîndu-i sînii deja umflaţi, care, la rîndul lor, îi dădeau înţepături, nu datorită scurgerii laptelui, ci din lipsa unui sugar. Simţea o nevoie de a aduce alinare maternă.

Îl privea, fără să-şi dea seama că se mişcă, în timp ce degetele ei îi atingeau obrazul neted. Apoi mîna ei alunecă sub capul pe care îl putea cuprinde uşor în palmă. Cu mişcări uşoare, de teama de a nu-i face vreun rău, îşi strecură cealaltă mînă sub şalele lui şi îl scoase din lădiţă. Privindu-i faţa încreţită, congestionată, se aşeză pe un scăunel cu trei picioare.

Picioruşele copilului se zbătură, izbind-o în stomac. Lydia îl întoarse pe o parte cuibărindu-l în braţe. Capul micuţ se ridică şi faţa zbîrcită se lipi de sînul plin. Lydia privea hipnotizată, uimită cum gura lui, ca

un cioc de pasăre, se întoarse spre ea. Era deschisă şi căuta ceva.

Senină, ridică mîna la primul nasture al cămăşii de noapte şi îl descheie. Urmă al doilea şi apoi ceilalţi, pînă cînd reuşi să-şi dezgolească un umăr şi apoi sînul. Cu mîna liberă, îşi ridică sînul spre faţa copilului. Gura lui se deschise, căută, bîjbîi şi, în cele din urmă, găsi sfîrcul. Copilul se aruncă asupra lui imediat şi începu să sugă lacom.

Întreruperea bruscă a plînsetelor puse imediat capăt disputei din căruţă. Ross simţi că i se frînge inima. Primul lui gînd fu acela că fiul lui murise. Se întoarse aşteptîndu-se să-l vadă nemişcat, dar priveliştea care se înfăţişa ochilor lui alarmaţi îl umplu de uimire.

Fata îi ţinea fiul în poală, iar acesta sugea de zor din sînul generos. La gura lui lacomă se formaseră bule de lapte. Fata se aplecă uşor asupra copilului, împingînd sînul mai adînc în gura lui. Ross nu-i putea vedea faţa din cauza părului buclat care-o acoperea.

– Priviţi, izbucni Ma, cu satisfacţie, cred că asta spune tot. Domnule Grayson, nu vreţi s-o conduceţi pe Leona înapoi la căruţa ei? Rămîn eu aici s-o instalez pe Lydia.

– S-o instalezi! ţipă Leona. Doar n-o să stea aici în căruţa domnului Coleman. N-ar fi decent.

– Hai, doamnă Watkins, spuse Hal Grayson.

Era nerăbdător să meargă la culcare. Nu mai era mult pînă la ziuă şi moartea doamnei Coleman aruncase o umbră neplăcută asupra călătoriei spre Texas. Nu ţinuse cu tot dinadinsul să fie şeful convoiului, dar fusese ales de ceilalţi şi voia să arate

că aceia care îi acordaseră încredere nu vor fi dezamăgiţi.

– O să punem lucrurile la punct mîine dimineaţă. Sînt convins că nu se va întîmpla nimic indecent pînă atunci, spuse el, trăgînd, practic, femeia jos din căruţă.

După plecarea lor, Ma se uită la Ross Coleman care privea fata cu o expresie aspră, neîndrăznind nici să respire, gîndindu-se ce va face omul din faţa ei. Părea un bărbat simpatic, destul de prietenos şi o tratase pe soţia lui de parcă ar fi fost regina din Saba.

Exista însă o anumită tulburare în ochii lui, ceea ce o făcea pe Ma să creadă că omul simţea mai mult decît lăsa să se vadă. Se mişca un pic prea repede, ochii lui erau puţin prea pătrunzători şi vioi pentru a nu trăda că omul văzuse destule în viaţa lui, pentru a se mai mira de ceva. În clipa asta, arăta ca unul care se luptă cu sine, pentru că fiecare din muşchii lui fin conturaţi erau întinşi sub pielea feţei.

Ross îşi forţă picioarele să păşească pe podeaua căruţei, plină de tot felul de lucruri. Fiul lui se hrănea lacom. Nu mai plîngea. Fata asta de pripas, străina, îi ţinea fiul în braţe şi îl alăpta, iar el, Ross, stătea acolo lăsînd-o. Ce ar spune Victoria dacă ar vedea?

Ross se înfioră cînd se gîndi la modul cum corpul ei se răsucea, se zvîrcolea şi transpira, la suspinul ei din clipa în care îşi dăduse duhul, exact în clipa în care fiul ei îşi făcea intrarea în lume. Nu, nici o altă femeie, mai ales una de o moralitate îndoielnică, n-avea să crească fiul Victoriei Gentry-Coleman. Ar fi un sacrilegiu. Cum ar mai putea trăi el, dacă ar lăsa să se întîmple aşa ceva? Dar cum ar mai putea trăi, dacă

şi-ar lăsa fiul să moară, din cauza unui principiu?

Torturat de decizia pe care trebuia s-o ia, se lăsă pe vine în faţa scăunelului şi privi la gura fiului său care sugea avid din sînul acesta generos, a cărui singură imperfecţiune erau vinişoarele albastre ce se îndreptau ca nişte rîuri, spre sfîrcul întunecat. Ross era fascinat şi fu obligat să facă un efort pentru a-şi ridica ochii spre faţa femeii.

Îi privi pleoapele ridicîndu-se încet, extrem de încet. Ecranul gros fu, în sfîrşit, ridicat şi în momentul următor ochii lui priveau direct în ochii ei. Reacţia fiecăruia fu aceea de surpriză şi intensitate, deşi se străduiră amîndoi să nu se trădeze.

Ross simţi că se cufundă într-un ocean de feminitate care îl înconjura, îi umplea nările, gîtul. Femeia personifica senzualitatea pură. Iar el se scălda în ea, şi, avînd în vedere recenta moarte a soţiei sale, detesta asta. Se străduí să iasă din această feminitate, aşa cum cineva caută aerul într-o groapă cu nisip mişcător. Cînd putu din nou să respire normal, încercă s-o evalueze cu o detaşare forţată.

Ochii ei erau încadraţi de gene şaten cu vîrfuri aurii. Irisul era de culoarea *Bourbonului* vechi, acela scump, care alunecă pe gît şi se încolăceşte în stomac într-o îmbrăţişare fierbinte. Aveau aproape aceeaşi culoare neobişnuită ca şi părul ei ciufulit, care, după părerea lui, caracteriza firea ei sălbatică,

Pielea ei era albă, dar arăta de parcă fusese expusă prea mult la soare. Pe nasul ei frumos, deşi un pic cam prea îndrăzneţ, exista un nor de pistrui. Gura ei îl tulbura însă cel mai mult. Buza inferioară, cărnoasă, atrăgea atenţia, şi un bărbat ar fi trebuit să

fie mort să n-o observe. El nici măcar nu încercă, ci o privi îndelung sperînd că o va face să se ruşineze de senzualitatea gurii ei. Fata însă scoase limba şi îşi umezi acea buză seducătoare. Ross simţi din nou că i se strînge stomacul şi îşi mută privirea spre ochii ei.

Fata nu părea cîtuşi de puţin ruşinată de condiţia ei sau de faptul că stătea acolo cu sînii expuşi privirii lui, în cazul în care acesta dorea să se uite – ceea ce el îşi jură sieşi că n-o făcuse. Ochii ei îndrăzneţi îl studiau tot atît de atent cum o făcuse şi el. Nu bătu ruşinoasă din gene, nu plecă timidă capul şi nici nu arătă vreun semn de sfială.

Era o prostituată. Născută să fie asta. Coleman cunoscuse prea multe ca ea, pentru a nu recunoaşte semnele, pentru a nu vedea provocarea tăcută mijind în ochii ei, pentru a nu simţi sîngele fierbinte care-i curgea prin vene. Era exact opusul blîndei, aristocratei Victoria. Şi ăsta era un motiv suficient pentru a o dispreţui.

Lydia îşi spunea că dacă expresia aceea de dispreţ s-ar îndulci puţin, ar fi cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată. În orice caz, era unul dintre cei mai interesanţi. Simţise o uşoară sufocare cînd ochii lor se întîlniseră prima oară, şi nu-şi dădea seama de unde îi venea această nervozitate.

Bărbatul era nebărbierit. Obrazul îi era acoperit cu ţepi negri. O mustaţă neagră, deasă se curba deasupra buzei superioare. Buza inferioară era dreaptă şi fermă acum, în timp ce o privea pătrunzător cu ochii lui verzi.

Ochii. Îi privi cu atenţie. Erau de un gen rar. Foarte verzi, aşa cum nu mai văzuse pînă atunci, şi erau

încadraţi de gene scurte, negre, care se adunau în mănunchiuri ţepoase. Era tentată să-şi treacă degetul peste ele să vadă dacă erau umede, aşa după cum păreau. Sprîncenele lui erau stufoase şi intimidante.

Părul negru ca noaptea, fără alte umbre sau nuanţe, îi era ondulat, cu bucle care se încovoiau pe după ureche şi pe gulerul cămăşii.

Statura lui părea enormă, aşa, cum stătea acolo în faţa ei, dar Lydia nu se uită la corpul lui. Corpurile bărbaţilor o îngrozeau, îi stîrneau repulsie, şi felul aspru în care o privea nu era deloc de natură să-i domolească frica. Chiar atunci cînd îl privi, ochii lui se îngustară ameninţători, ca şi cum ar fi plănuit o pedeapsă severă. Pentru ce anume, îşi imagina. Ochii ei ezitară o clipă înainte de a-i lăsa în jos asupra copilului, care continua să sugă.

– Lydia, e momentul să schimbi sînul, spuse Ma, blînd, reuşind să se strecoare între ea şi tatăl copilului.

– Ce? întrebă fata, cu o voce răguşită.

Bărbatul o deranja. Nu aşa cum o făcuse Clancey, dar o deranja, totuşi. Cînd se ridică şi se îndepărtă de ea, silueta lui imensă păru că umple interiorul căruţei. Atmosfera deveni deodată sufocantă şi Lydia simţi că se înăbuşă, ca şi copilul puţin mai înainte.

– Întîi un sîn, apoi celălalt. Astfel, scurgerea laptelui se echilibrează.

Ma ridică copilul din braţele Lydiei. Gura lui se fixase ca o ventuză de sfîrc şi cînd fu îndepărtat, copilul începu să plîngă iar. Cînd se simţi din nou cuibărit pe celălalt braţ, se aruncă asupra sînului oferit, imediat.

Un rîs spontan, fericit se răspîndi în interiorul chervanului. Lydia îşi aruncă părul pe spate şi rîse răguşit. Ochii ei reflectau lumina lămpii. Străluceau ca nişte picături de whisky străbătute de razele soarelui. Apoi întîlniră ochii lui Ross şi întreaga lor strălucire se stinse. Bărbatul o privea ostil din celălalt capăt al căruţei.

– După ce termini cu flăcăul, am să te aranjez pentru noapte, spuse Ma, uitîndu-se radioasă spre fată şi copil.

– Nu poate rămîne aici. După ce termină, te rog s-o scoţi afară.

Vocea bărbatului tăie aerul din căruţă cu precizia unei lame.

Ma se întoarse spre Ross, cu pumnii strîns înfipţi în şolduri.

– Nu crezi c-o să-i fie foame iar, domnule Coleman? Ce-ai vrea să facem? S-o aducem tocmai din partea cealaltă a taberei de fiecare dată cînd copilul trebuie hrănit? Sau vrei să-l aduci dumneata personal? Mi se pare cam prea multă bătaie de cap inutilă, ca să nu mai vorbim de ce va îndura micuţul. Nu mă deranjează s-o primesc pe Lydia şi aş fi primit-o chiar şi cu copil, dacă ar fi trăit, dar n-am să-l ţin la mine pe fiul dumitale, cînd aici e atîta spaţiu şi linişte, termină ea, bosumflată.

Ross îşi îndreptă corpul cu demnitate, dar trebui să-şi aplece capul şi umerii pentru a putea sta drept în căruţă.

– N-aveam intenţia să apelez la mila dumitale pentru fiul meu, dar fata nu poate rămîne aici.

– O cheamă Lydia, spuse Ma. Şi de ce, mă rog, nu

poate sta aici? Cine o să vadă de băiat în timpul zilei? Dumneata pleci la vînătoare sau în cercetare. Şi mai conduci şi echipa. Cine o să aibă grijă de el, dacă se îmbolnăveşte, hai?

Domnul Coleman îşi prinse colţul mustăţii cu dinţii, rumegînd-o, şi continuă cu obiecţiunile.

– Nici măcar nu e curată.

– E drept că nu e. A născut singură, în pădure. Cît de curată ar trebui să fie? Iar eu n-am spălat-o pentru că a avut febră şi n-aveam chef să mai moară cineva. Dacă te referi cumva la faptul că sîngerează, să ştii că la fel ar fi fost şi cu soţia aceea drăguţă şi decentă, a dumitale. O să se oprească într-o zi-două, şi pînă atunci eu sau Anabeth o să venim s-o îngrijim.

Lydia stătea cu capul aplecat asupra copilului, arzînd toată din cauza acestei discuţii penibile. Cuvintele fără ocolişuri ale lui Ma păreau să-l fi redus la tăcere pe Coleman, întrucît acesta nu mai spunea nimic. Tensiunea din căruţă crescuse. Bărbatul radia antipatie, aşa cum pietrele radiază căldură în timpul iernii.

În cele din urmă, copilul se sătură. Lydia îşi acoperi pieptul şi urmă sfaturile date de Ma despre cum să-l facă să rîgîie. Copilul scoase un rîgîit vîrtos.

Ross privea scena cu o furie crescîndă, dar neputincioasă. Cine ştie cîţi bărbaţi primise în patul ei, şi acum, priveşte la ea, făcînd-o pe femeia decentă care-şi alăptează copilul. Copilul lui. Şi al Victoriei. Dar ce putea face? Fiul lui trebuia să trăiască. Era singura legătură cu femeia pe care o iubise atît de mult.

Tuşi, inutil de tare.

– Bine, să rămînă. Temporar. Îndată ce voi găsi un mijloc să-l hrănesc şi să-l îngrijesc eu însumi, afară cu ea. E clar? Aici nu-i spital de caritate. În plus, nu vreau ca o femeie ca ea să se ocupe de copilul Victoriei. Îmi pare rău de propriul ei copil, dar, probabil, că e mai bine c-a murit. Fata, ori e prostituată, cum spune doamna Watkins, ori una care şi-a dezonorat familia, sau a fugit de la bărbatul ei. În orice caz, nu-i genul de femeie în seama căreia să-mi las copilul. Dacă n-ar fi o chestiune de viaţă şi de moarte, n-aş lăsa-o. Ei, acum că ştii condiţiile, mai vrei să rămîi? o întrebă el pe fata aplecată asupra pruncului adormit.

Lydia îşi ridică fruntea şi întîlni privirea ochilor lui verzi.

– Cum se numeşte copilul?

Ross fu descumpănit de întrebarea ei blîndă.

– Ăăă... Lee. L-am botezat Lee.

Lydia îi zîmbi copilului, strîngîndu-l mai aproape. Mîna ei îi netezi creştetul, acoperit de fire negre.

– Lee, murmură ea, drăgăstos.

Privind în sus spre tatăl copilului, cu o expresie paşnică, spuse:

– Am să mă ocup de Lee atît timp cît va avea nevoie de mine, domnule Coleman... Chiar dacă va trebui să suport oameni ca dumneavoastră, adăugă ea cu emfază după cîteva clipe.

Capitolul 3

„Să suport oameni ca dumneavoastră. Să suport oameni ca dumneavoastră".

Ross trase furios de hamuri în timp ce cuvintele reverberau în creierul lui. „Cine naiba crede ea că este de-şi permite să-i vorbească astfel?" Bătu cu palma crupa calului ca şi cum ar fi vrut să spună că furia lui nu era îndreptată asupra cailor care trăgeau căruţa.

Se întoarse la focul pe care îl aţîţase cu cîteva minute mai devreme, la prima îmbujorare a cerului înspre răsărit. Cafeaua încă nu fierbea. Pînă atunci,

avusese obiceiul ca în fiecare dimineaţă să facă focul, să pună de cafea şi chiar să prăjească slănina, astfel încît Victoria să mai poată dormi puţin. Nu era obişnuită să se scoale devreme şi cu atît mai puţin să-şi pregătească micul dejun, iar zilele lungi şi obositoare de mers în chervan îi slăbiseră puterile.

Ross rămase cu ochii la focul care trosnea, întrebîndu-se pentru a suta oară de ce îl minţise Victoria. Îi spusese că era gravidă doar în cîteva luni şi nu va naşte decît după ce vor fi ajuns în Texas. Datorită supleţei corpului ei, minciuna fusese credibilă. Dar, după numai cîteva săptămîni de călătorie, abdomenul umflat o dăduse de gol. Chiar şi atunci cînd Ross se mirase de cît de repede îi crescuse burta, iar ea recunoscuse umilă că sarcina era mai avansată decît îi spusese, tot nu-şi dăduse seama cît de aproape era naşterea. Lee fusese născut cu cîteva săptămîni înainte de termen. Rămînea totuşi faptul că Victoria îl minţise pentru a face aşa cum voise ea.

Nu înţelegea de ce nu voise ca tatăl ei să ştie de copil. Vance Gentry, tatăl ei, se chinuise mult pînă acceptase căsătoria ei cu un argat al său. Dar de ce naiba nu fusese complet sinceră cu el, cu propriul ei soţ?

Ross apucă ibricul emailat şi turnă puţină cafea într-o cană de tablă. În călătorie, prefera acest gen de vase ceştilor de porţelan pe care Victoria insistase să le ia cu ei. Sorbind din cafeaua fierbinte, îşi lăsă mintea să-i rătăcească.

Nu, lui Vance Gentry nu-i picase bine faptul că fiica lui se îndrăgostise de omul pe care-l angajase la

grajduri, voise s-o mărite cu un bărbat de condiţie bună, la fel ca a ei. Numai că bărbaţi la o vîrstă acceptabilă pentru căsătorie nu prea se găseau printre familiile bune din sud, datorită războiului. Victoria era fericită de alegerea făcută şi, cu trecerea timpului, toţi cei de la fermă se obişnuiseră cu ideea că Ross Coleman este soţul ei. Toţi, afară de Vance. Nu-şi arăta niciodată ostilitatea, dar resentimentele lui faţă de ginerele său nu puteau fi mascate.

Victoria îşi dăduse seama de asta. De aceea aşteptase pînă cînd tatăl ei plecase să cumpere nişte cai în Virginia, pentru a-i spune lui Ross că va avea un copil. Cînd el îi vorbise de pămînturile din Texas, ea îi dăduse ideea de a porni la drum înainte de întoarcerea tatălui ei. Ross fusese îngrijorat în legătură cu sarcina şi cu copilul, dar Victoria îl asigurase că mai era destul timp pînă la naştere. Şi iată, copilul se născuse. Avea copilul, dar n-o mai avea pe Victoria.

Victoria nu mai exista. Încerca să-şi imagineze care va fi viaţa lui fără ea; intrase în ea atît de neaşteptat şi o părăsise atît de brusc. Victoria îi fusese dăruită pentru a-i fi apoi luată cu răutate. În viaţa lui de acum, nu va mai exista nici lumină, nici rîs, nici dragoste. Nu-i va mai vedea niciodată faţa, nu-i va mai atinge părul, n-o va mai auzi cîntînd. Era irevocabil pierdută şi nu era sigur că se va putea împăca vreodată cu ideea asta. Dar va trebui, de dragul lui Lee. Soţii îşi pierd soţiile la naştere pretutindeni şi, totuşi, supravieţuiesc. O să supravieţuiască şi el. Fiul său va avea parte de o viaţă frumoasă. Doar el şi Lee. Amîndoi singuri. Adică, nu

chiar.

Acum mai era şi fata asta.

Dădu cafeaua pe gît şi îşi turnă o nouă porţie, cînd Bubba Langston se lăsă pe vine lîngă el.

– 'Mneaţa, Ross.

Bubba se simţise matur şi important cînd Coleman, pe care el îl considera că are tot ceea ce trebuie să aibă un bărbat, îi dăduse voie să-i spună pe numele mic.

– 'N-ţa, Bubba, răspunse Ross, laconic, cu gîndurile la ale lui.

– Ce zici, o să plouă?

Norii în formare se oglindiră în ochii verzi care-l priveau.

– S-ar putea. Sper să nu. Sînt sătul de ploaie. Ne ţine în loc.

Bubba îşi drese glasul.

– Îmi... ăă... pare rău de pierderea soţiei, Ross.

Ross dădu din cap.

– Cafea?

Fără să mai aştepte răspunsul băiatului, luă o altă cană şi turnă cafea.

Băură în tăcere. Tabăra începea să revină la viaţă. Fumul lemnelor se vălătucea în aerul umed. Zornăitul hamurilor şi fornăitul cailor, conversaţiile şoptite dintre soţi înainte de trezirea copiilor, clinchetul vaselor de metal umpleau atmosfera cu zgomotele binecunoscute şi liniştitoare. Acest lucru era reconfortant. Ross simţi că totul în viaţa lui îi devenise deodată străin.

– Ai văzut caii? întrebă Ross.

– Bineînţeles. Le-am dus sacul cu grăunţe, aşa cum m-ai învăţat.

Îmbrăţişare în amurg

– Mulţumesc, Bubba, spuse Ross, zîmbind pentru prima oară.

Se întrebă ce s-ar fi ales de el dacă ar fi avut un bărbat pe care să-l admire, cînd era copil. Poate că n-ar fi fost astfel. Unii se nasc răi, făcuţi să tragă cu ghearele şi cu dinţii de viaţă. Cînd Victoria Gentry se îndrăgostise de el şi îl luase de bărbat, crezuse că i se oferise o a doua şansă în viaţă. Gata, destul cu norocul celor făcuţi să piardă.

– Mă bucur că te afli în convoiul ăsta şi mă ajuţi să îngrijesc de cai. Ei sînt tot ce am pentru a pune bazele unei herghelii, odată ajunşi în Texas.

Părul alb al băiatului fu răscolit de vînt.

– Să-ştii, Ross, că aş fi făcut-o şi fără să mă plăteşti. Voluntar. Pa vrea să fiu fermier ca el. E hotărît să găsească un loc potrivit în Texas care să nu fie inundat în fiecare an, cum se întîmpla în Tennessee. Eu nu vreau să fiu fermier. Aş vrea mai curînd să mă ocup de cai, ca tine, Ross, spuse băiatul, turnîndu-şi o nouă cafea, mîndru că idolul său îl urmărea atent. Tu cum ai început?

Conversaţia cu băiatul îi distrăgea atenţia de la necazurile lui. În timp ce vorbea, tăie felii de slănină din halca de porc sărată.

– Păi... am fost rănit...

– În război? întrebă Bubba, cu ochii măriţi.

Ochii lui Ross deveniră duri şi reci în timp ce privea fără să vadă spre pădurea deasă care înconjura tabăra. Vocea îi era joasă şi amară, cînd răspunse:

– Nu, un fel de accident.

Ross aruncă slănina în grăsimea fierbinte. Aceasta

sfîrîi şi se umflă.

– Un bătrîn, zis John Sachs, m-a găsit şi m-a dus la coliba lui. Era acolo sus în munţi. Sachs era un sihastru. M-a îngrijit şi m-am făcut bine – Ross rîse – mai mult cu alcoolul pe care-l distila. Cînd am putut să lucrez, mi-a spus să cobor în vale şi să mă duc la unul Vance Gentry, care avea una dintre cele mai bune ferme de cai din Tennessee. M-am angajat la el şi m-am însurat cu Victoria.

– Şi pe urmă bătrînul Sachs ţi-a vîndut pămîntul din Texas.

Ross îl privi pe băiat cu ochii înveseliţi.

– Ţi-am mai spus asta?

– Da. Dar îmi place să mi-o mai spui.

– Bătrînul Sachs luptase în bătălia de la San Jacinto. Republica Texas îi răsplătise pe luptători dîndu-le pămînt. Dar el s-a întors în Tennessee şi n-a mai avut niciodată tentaţia de a se duce să-l revendice.

Ross era măcinat de gîndul că o fîşie de pămînt bogat din ţinutul Texasului de est stătea nefolosită. Se temuse, de asemenea, că el şi Victoria vor trăi veşnic sub influenţa tatălui ei, dacă nu vor pleca. În plus, Ross voia un loc al lui propriu, un loc unde să-şi crească propriii lui cai de rasă, unde ar putea respira mai uşor, cînd s-ar întîlni cu străinii.

Se oferise să cumpere pămîntul de la bătrînul pustnic. Acesta rîsese şi apoi, pur şi simplu, îi înmînase hîrtia pe care i-o trimisese guvernul Texasului, cu ani în urmă.

– Vreau să mor aici, în coliba asta, fiule, spuse el. N-am nevoie de pămîntul ăla. M-am dus în Texas

dintr-o toană. Războiul a fost pentru mine o bătaie şi o distracţie grozavă. Dacă-l vrei, e al tău.

Cînd îi vorbise Victoriei despre mutarea lor, ea arătase mai mult entuziasm decît se aşteptase. La început, voise să se ducă el înainte, să vadă pămîntul, să ridice o casă şi apoi să trimită pe cineva s-o aducă împreună cu copilul. Ea însă ţinuse morţiş să plece împreună.

– E mai bine să ne despărţim de tata amîndoi odată. Hai să intrăm şi noi în convoiul de chervane care se organizează în ţinutul McMinn.

Ross se gîndise şi el să facă asta. Călătoria în grup era mai sigură. În plus, era mai avantajos să te cari cu lucrurile de acasă decît să le cumperi acolo. Oamenii începuseră să dea năvală în Texas şi nu prea aveai de unde cumpăra cele necesare.

Victoria privise ţotul ca pe o mare aventură şi voise să ţină în secret plecarea lor. Avuseseră o discuţie. Ross însă nu fusese de acord ca tatăl ei să afle abia la întoarcerea acasă că plecaseră fără să-i spună un cuvînt.

– Te rog, Ross. Tata va găsi o mie de motive ca să nu plecăm, mai ales dacă află de copil. N-o să ne lase niciodată să plecăm.

Ross puse o felie de slănină între doi biscuiţi şi-i dădu sandvişul lui Bubba.

– Am economisit destui bani din salariu pentru a cumpăra caii cu care vreau să încep. Acum îl am pe Lucky şi cinci dintre cele mai frumoase iepe.

– Da, grozave, confirmă Bubba, cu gura plină.

– Mulţumită îngrijirii primite de la tine în fiecare seară, continuă Ross. Lucky e nebun după iepele

astea.

Tînărul se înroşi la auzul laudei. Zîmbeau unul la altul camaradereşte, cînd auziră plînsetul gălăgios al copilului în interiorul căruţei.

La auzul ţipetelor, Ross îşi trecu mîna peste frunte. Prin pînza tare a coviltirului, răzbătură murmure blînde, materne. Apoi se aşternu tăcerea. Bubba se uită cercetător la Ross, a cărui expresie devenise întunecată, ameninţătoare, în timp ce privea spre căruţă.

– Fata aia... Lydia. Ma spunea c-o să stea în căruţa ta şi se va ocupa de copil, de-acum încolo.

Buzele de sub mustaţa neagră se subţiară.

– Aşa se pare.

Nervos şi supărat, Ross îşi dădu seama că trebuie să-şi îndrepte acea energie în altă direcţie, altfel va exploda. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre spatele căruţei. Deschizînd o traistă, scoase o oglindă, un brici, un pămătuf şi un castron de bărbierit şi le puse pe mica platformă de la spatele căruţei, apoi îşi băgă gulerul cămăşii în interior. Pusese apă la încălzit într-un vas lîngă foc. Înmuie pămătuful în apa fierbinte, apoi în castronel şi începu să facă spumă. O puse apoi pe faţă şi începu s-o răzuie cu mişcări scurte ale briciului. Bubba privea cu invidie.

– Era total pierdută cînd am găsit-o eu şi Luke, spuse el, ca să facă conversaţie.

– Da?

Ross spălă briciul în apă, apoi îşi întoarse faţa într-o parte, pentru a se vedea mai bine în oglinda pe care o agăţase de un cui.

– Da. Zăcea în ploaie, palidă şi nemişcată, de parcă era moartă.

Falca bărbierită se încordă.

– Acum plesneşte de sănătate.

Ross voia din răsputeri să uite imaginea sînilor ei sub lumina lămpii. Culoarea aurie, neobişnuită din ochii ei, îl vrăjise ca să nu- i uite. Îşi comandă trupului să uite, dar acesta nu voia. Se manifesta chiar şi acum.

Originea lui se făcea simţită. Nu era decent să se gîndească la trupul fetei în timp ce nevastă-sa nici nu se răcise bine în mormînt. Fir-ar al dracu'! Asta-i cînd eşti copilul din flori al unei tîrfe. Indiferent cu cîţi oameni respectabili te-ai asocia, indiferent cît de fină e femeia cu care te-ai însurat, mai curînd sau mai tîrziu, chiar şi cînd nu vrei, poftele din trupul tău pun stăpînire pe tine. Nu te poţi îndepărta de originea ta, oricît ai fugi de repede.

Fusese de ajuns să se uite la una ca tîrfa aia din căruţă, pentru a-şi pierde orice control, ca pilitura de fier atrasă de un magnet. Pretenţia lui că ar fi mai bun decît era în realitate se dusese dracului. Şi el se trăgea din oameni fără căpătîi, ca şi ea, numai că el reuşise să-şi depăşească condiţia. Şi al dracului să fie dacă se va lăsa el din nou antrenat în acest gen de viaţă. De ea sau de oricine altcineva.

Copilul scînci şi Ross îşi dădu seama că era momentul schimbării sînului. Mîna îi tremură. Se tăie cu briciul şi înjură în barbă. Bubba îşi schimbă nervos greutatea de pe un picior pe altul, întrebîndu-se ce putuse să spună pentru a produce cuta aceea dintre sprîncenele lui Ross. Nu-l văzuse niciodată atît de

enervat. Desigur, omului tocmai îi murise nevasta. Acesta era probabil motivul supărării de pe faţa lui, în momentul în care îşi îndoi genunchii pentru a se vedea mai bine în oglindă.

– Cînd crezi c-o să ajungem la Mississippi, Ross?

– Peste vreo săptămînă.

– L-ai văzut vreodată?

– De multe ori.

Ross îşi şterse faţa cu un prosop aspru şi aruncă apa folosită. Şterse atent briciul şi împachetă toate uneltele de bărbierit înapoi în traista de pînză. Aparatul de ras din argint fusese darul Victoriei la ultimul Crăciun. Încercă să se gîndească la asta, ignorînd voit cîntecul de leagăn care se auzea din căruţă.

– Eu nu l-am văzut niciodată. Abia aştept să-l văd.

Ross îi aruncă o privire binevoitoare, relaxîndu-se puţin.

– Merită să-l vezi.

Băiatul radia.

– Vrei să mîn eu căruţa azi?

Ross aruncă o privire rapidă spre căruţă.

– Da, ţi-aş fi recunoscător. Dacă părinţii tăi n-o să aibă nevoie de tine.

– Nuu. Poate să mîne Luke, dacă Ma e ocupată.

– Atunci am să plec la vînătoare cu Lucky. Am mîncat numai ceea ce mi-au adus alţii de cînd...

Făcu o pauză, cu faţa întunecată brusc de tristeţe.

– Trebuie să fac rost de ceva carne.

– Mă duc să le spun alor mei. Mă întorc, Ross.

Bubba porni în goană traversînd tabăra în direcţia căruţei familiei Langston, unde Ma dădea ordine ca

un sergent de instrucţie.

Ross privi spatele căruţei. Pînza tare era lăsată. Coborîse din căruţă în seara precedentă, în clipa în care Ma o aranja pe fată în patul pe care îl împărţise cu Victoria. De atunci, nu mai intrase înăuntru.

Dormise înfăşurat în pături sub căruţă, folosind şaua drept pernă. Nu asta îl deranja. Dormise în felul acesta mai în toţi anii de cînd devenise adult. Ceea ce nu putea tolera era gîndul că fata aia dormea în patul în care dormise el cu Victoria şi în care aceasta murise.

Nu credea că ar putea suporta să se uite la Lydia, dar al dracului să fie, dacă o va lăsa pe neruşinata asta cu limba ei ascuţită să-l gonească din propriile lui acareturi. Hotărît şi furios, dădu la o parte flapsurile de pînză şi se urcă în căruţă.

Lydia dormea. Lee se vedea doar ca un bulgăre de carne ghemuit între braţul şi sînul ei. Sub pînza uşoară care-l acoperea, pieptul ei se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Părul îi era împrăştiat în jurul capului într-o încîlcitură de bucle.

Doar n-o să stea acum ca prostul să se holbeze la ea, dacă nu s-a trezit încă. Dacă voia să meargă la vînătoare, avea nevoie de gloanţe. Făcu oarecare zgomot căutînd cutia cu gloanţe, deşi ştia precis unde era. Răsturnă cutia în palmă şi băgă cîteva gloanţe în buzunarul cămăşii.

Cînd se întoarse, fata se uita la el. Stătea nemişcată, tăcută şi al dracu' de enervantă. Avea senzaţia că el era intrusul şi nu ea. Furios, luă o basma din ladă şi şi-o legă în jurul gîtului. Ea continua să stea nemişcată. De ce nu zicea nimic? Nici seara

trecută nu vorbise prea mult. O fi proastă ca noaptea.

Cînd nu mai putu suporta privirea aceea intensă, tăcută, întrebă nervos:

– Vrei puţină cafea?

Fata dădu din cap, deranjînd buclele care îi încadrau faţa.

– Da!

Îi păru rău c-o întrebase şi se dădu jos. Nu voise să fie nici măcar cordial, cu atît mai puţin s-o slugărească aşa ca o servitoare. Ridicînd nervos ibricul, vărsă lichidul fierbinte într-o cană de metal. Cîteva picături îi căzură pe mînă, dîndu-i un motiv serios să înjure îndelung şi vulgar. Se simţi mai bine. Făcuse eforturi mari să nu mai înjure de cînd Victoria Gentry îi acordase atenţie prima oară, în timp ce aranja fînul în grajdul tatălui ei.

Stăpînindu-şi temperamentul, duse cana în căruţă, aplecîndu-se pentru a-şi potrivi înălţimea, şi i-o întinse fetei.

Lydia îşi umezi buzele cu limba.

– Poate ar trebui să-l ţineţi puţin pe Lee. Mi-e teamă să nu vărs cafeaua pe el.

Ross privi întîi la cana de cafea aburindă, apoi la copil, apoi la fata care zăcea întinsă pe pat. Nu se simţise niciodată mai stîngaci şi mai neajutorat în viaţa lui, poate cu excepţia momentului cînd luase masa prima oară cu Victoria şi cu tatăl ei, în sufrageria lor elegantă. Dar nici măcar atunci nu simţise că braţele i se lungesc deodată şi că mîinile au crescut prea mari.

Bombănind înjurături, puse cana alături şi se aplecă îndoind un genunchi, pentru a-şi ridica fiul.

Rămase însă înlemnit, cu mîinile întinse fără să le poată mişca, cînd privirea îi căzu asupra copilului adormit. Era imposibil să-l ia pe Lee fără s-o atingă pe fată.

Lydia păru să-şi dea seama de asta în acelaşi moment pentru că ochii ei se ridicară drept în ochii lui. În clipa următoare însă, privirea ei coborî din nou. Încercă să se îndepărteze de copil, să creeze o distanţă între ei, dar trupul lui mic se rostogoli lipindu-se din nou de ea.

La naiba! Aşa o să fie mereu? O s-o lase să-l enerveze în propria lui locuinţă? Ross întinse mîinile brusc. Una se îndreptă spre spatele copilului, cealaltă se strecură între ea şi capul lui Lee. Încheieturile degetelor lui se afundară în carnea voluptuoasă a sînilor ei. Fruntea lui Ross se acoperi de sudoare. Ridică iute copilul şi se întoarse cu spatele.

– Stai, spuse ea, blînd.

Ross privi în urmă. În graba lui, apucase şi cămaşa ei de noapte, împreună cu pătura lui Lee. Pînza stătea întinsă pe pieptul ei, conturînd şi scoţînd în relief sfîrcurile mari, întunecate. Ross rămase hipnotizat.

Lydia întinse mîna şi trase de cămaşă, eliberînd-o dintre degetele lui, care nu se puteau desface de teamă că-l vor scăpa pe Lee. Cînd, în cele din urmă, cămaşa fu eliberată, Ross se îndreptă spre unul dintre scăunele şi se aşeză. De fapt, nu se aşeză, ci mai degrabă, căzu pe scăunel, tremurînd din tot corpul.

– Grăbeşte-te şi bea cafeaua, mormăi el, supărat, fără să se uite la ea ca să n-o vadă ridicîndu-se în şezut.

Lydia avu o uşoară ezitare, datorită senzaţiei de întindere dintre picioarele ei, dar durerea scădea de la o zi la alta. În dimineaţa asta, nu mai avea nici febră. Recunoscătoare, întinse mîna după cana de cafea pe care Coleman o pusese alături şi sorbi din ea, privindu-l peste marginea ei. Ross se uita la fiul lui adormit, cu o expresie care-i îmblînzea faţa aspră.

– A dormit toată noaptea, spuse ea, încet.

– Cred că nu l-am auzit pînă în zori.

– S-a trezit flămînd.

Vocea ei era veselă şi Ross îşi ridică ochii pentru a se uita la ea. Se priviră o clipă stînjeniţi.

– E ud, nu?

Ross chicoti uşor cînd ridică copilul şi văzu pata de pe pantalonii lui.

– Da.

– Nu ştiu cum să-l schimb. Cred că Ma poate să-mi arate. Ai scutece?

Ross rămase un moment perplex.

– Nu ştiu... o să mă uit. Poate Victoria – făcu o pauză rostindu-i numele – le-a pus pe undeva.

– Îmi pare rău de soţia dumitale, spuse Lydia, sorbind din cană.

Ochii lui o priviră întunecat şi dur înainte de a se fixa din nou asupra copilului. Îşi trecu un deget peste fruntea lui Lee. Mîna lui era aproape de două ori mai mare decît faţa copilului şi părea neagră în comparaţie cu pielea de un roşu spălăcit.

– Te întrebi acum de ce a trebuit să moară soţia dumitale şi nu eu, nu-i aşa?

Capul lui negru se ridică brusc. Mişcarea fusese atît de neaşteptată încît copilul tresări, speriat, înainte

de a se cuibări din nou în braţele tatălui său. Ross se simţi ruşinat de faptul că ea îi ghicise gîndurile, dar nu putea să-i ceară scuze pentru ele. În loc să nege, în faţa evidenţei, îi răspunse cu o întrebare:

– De ce te-ai dus să naşti acolo singură, în pădure?

– N-aveam unde să mă duc. Acolo m-au apucat durerile.

Răspunsul ei îl supără. Nu era drept ca Victoria să zacă în mormînt, în timp ce femeia asta care nu făcea nici cît degetul ei mic să-i crească copilul. Simţea că-i ard măruntaiele.

– De cine fugi? De poliţie?

– Nu! strigă ea, şocată.

– Bărbat?

Lydia îşi feri ochii.

– N-am avut niciodată bărbat.

Ross scoase un mormăit.

În adîncul ochilor ei păreau că ard văpăi, cînd îl privi din nou. Cum îndrăznea el să stea acolo şi s-o judece! Cum putea să ştie el cît suferise? O mai degradase o dată un bărbat. De data asta nu se va lăsa.

– Aţi spus aseară, domnule Coleman, că e mai bine că mi-a murit copilul. Aveaţi dreptate. A fost mai bine. Şi era mai bine dacă muream şi eu. Doream asta. Dar n-am murit.

Lydia îşi ridică bărbia făcînd să-i joace buclele în jurul feţei.

– Oricum, eu sînt aici, iar soţia dumitale nu e. Probabil că Dumnezeu a aranjat să fie aşa. Nici eu n-am avut de ales mai mult ca dumneata. Micuţul Lee

are nevoie de o mamă şi voi fi eu aceea.

– Ai să-l alăptezi, şi atîta tot. *A avut* mamă.

– Dar e moartă.

Ross se ridică de pe scaun cu un rînjet pe buze. Aşa cum învăţase din relaţiile ei cu Clancey, Lydia se lipi de oblonul căruţei şi îşi acoperi capul cu mîinile.

– Nu, te rog!

– Ce dracu'...?

– Ce naiba se întîmplă aici? întrebă Ma, poruncitor, urcîndu-se în căruţă. Faceţi o zarvă de ştie tot convoiul. Leona Watkins e înnebunită la gîndul că aţi petrecut noaptea împreună...

– Am dormit sub căruţă, spuse Ross printre dinţi. „Fata a crezut c-am s-o lovesc!" se gîndi el.

– Asta ştiu, replică Ma. Şi la fel şi ceilalţi, pentru că am avut grijă să li se spună. Acum lasă-l la mine pe ăl mic. E de mirare că nu i-ai rupt gîtul, după cum îl ţii.

Ma îl luă pe Lee de la tatăl lui.

– Şi de ce stă Lydia aşa ghemuită, de parcă ar fi bătută? îl întrebă ea pe Ross.

Gura lui Ross se strînse, buzele întinse, subţiate luară o expresie dură.

– Lydia, ce-i cu tine? o întrebă Ma.

Lydia, ruşinată că părea o laşă, răspunse moale:

– Nimic.

Ma o privi atent, apoi se întoarse spre Ross şi îl cercetă de sus pînă jos, într-o tăcere plină de reproş.

– Dă-te jos de aici. Anabeth şi cu mine ne vom ocupa de Lydia. Bubba spunea că o să mîne el caii astăzi, pentru că vrei să pleci la vînătoare, şi cinstit, cred că-i o idee bună. O să te mai limpezească la cap. Hai, întinde-o.

Îmbrăţişare în amurg

Puţini erau cei ce refuzau s-o asculte pe Ma. Ross aruncă o privire grea spre fată, care nu mai părea terorizată, ci îl privea obosită, apoi coborî. Ajuns jos, îşi îndesă pălăria pe cap, aruncă şaua pe un umăr, puşca pe celălalt şi porni spre locul unde fuseseră priponiţi caii în timpul nopţii.

Cei doi băieţi Langston îl urmăriră cu privirea, cînd, o clipă mai tîrziu, Ross se îndepărtă călare pe armăsarul lui puternic, traversînd pajiştea spre pădurea deasă.

– Ştii ce cred eu? îl întrebă Luke pe fratele lui.

– Nu, şi nici nu-mi pasă, dar sînt sigur că o să-mi spui, totuşi.

Bubba urmări gînditor călăreţul şi calul care se micşorau, îndepărtîndu-se. Văzuse şi el expresia aceea sălbatică de pe faţa eroului său.

– S-ar putea să ai dreptate, Lukè, s-ar putea să ai dreptate...

„... iar seara, după cină, se plimbau prin tabără, ţinîndu-se de mînă, oprindu-se să vorbească cu oamenii, de parcă ar fi fost la un picnic şi nu într-o caravană de căruţe".

Lydia stătea întinsă pe saltea şi asculta pălăvrăgeala lui Anabeth. Fata scotea lucrurile personale ale Victoriei Coleman dintr-un bufet cu sertare şi le împacheta într-un cufăr. Ma îi dăduse sarcina asta, pentru a-i face mai mult loc Lydiei şi copilului în căruţă. Ross consimţise bombănind.

„Tot ce spune şi face este cu resentiment", se gîndi Lydia, cu un suspin de oboseală. În ultimele trei zile stătuse în căruţă, pentru a- şi reveni şi a-l hrăni pe Lee. Anabeth stătu cu ea în timpul zilei. Ma venea s-o vadă în fiecare dimineaţă şi îi aducea mîncare în fiecare seară. Ross vîna şi pentru familia Langston, în schimbul gătitului. Nu mînca niciodată în căruţă cu Lydia, care îl vedea destul de rar. Îşi făcea de lucru în convoi, plecînd în cercetare sau se ocupa de caii altor oameni care-l respectau pentru cunoştinţele lui. Bubba îi mîna căruţa. Cînd urca în căruţă, evita s-o privească. Dacă arunca o privire în direcţia ei, aceasta era răuvoitoare.

Lydia atribuia atitudinea lui ostilă durerii. Suporta greu pierderea soţiei. Trebuie să fi fost ceva de capul ei. O adevărată doamnă, după descrierea lui Anabeth.

– Uneori, cînd soarele strălucea puternic, stătea cu umbrela ei dantelată deschisă, pe capră.

Anabeth deschise umbrela roz din mătase cu dantelă. Lydia nu mai văzuse niciodată un lucru atît de drăguţ. Regretă cînd fata o închise şi o puse în cufăr.

– Şi se plimbau, vorbind în şoaptă, ca şi cum tot ceea ce spuneau ar fi fost un mare secret.

Anabeth se întrerupse şi suspină adînc.

– Dacă domnul Coleman m-ar privi cum o privea pe ea, m-aş topi pe loc.

Lydia nu-şi putea închipui nimic plăcut, după privirile pe care Ross le arunca în direcţia ei. Nu-şi putea imagina nimic plăcut între bărbat şi femeie. Dar, din cînd în cînd, îşi amintea cum era cînd trăia tatăl ei adevărat.

Îmbrăţişare în amurg

Locuiseră în oraş, într-o casă mare, cu ferestre largi şi perdele croşetate. Mama şi tata rîdeau împreună deseori. Duminica, atunci cînd îşi vizitau vecinii, tata îi ţinea mîna mamei. Îşi amintea asta, pentru că îi despărţea ea şi le lua mîinile într-ale ei. Atunci ei o ridicau de la pămînt, jucîndu-se. Lydia se gîndea că poate bărbaţii nu le fac întotdeauna rău femeilor.

Anabeth continuă:

– Pielea doamnei Coleman era netedă şi albă ca smîntîna proaspătă. Era drăguţă, cu ochii ăia ai ei mari, căprui. Avea părul ca mătasea porumbului, la fel de moale. Şi nu era niciodată nepieptănată.

Lydia ridică mîna atingîndu-şi părul. În dimineaţa de după mutarea ei în căruţa lui Coleman, Ma şi Anabeth o îmbăiaseră. O frecaseră pînă ce pielea i se înroşise şi o ustura. Avuseseră mult de furcă să-i scoată gunoaiele din păr. În ziua următoare, reuşiseră ś-o spele pe cap. Dar părul ei n-avea să semene niciodată cu mătasea porumbului.

Coleman fusese surprins s-o vadă spălată şi pieptănată, cînd urcase în căruţă să-şi ia o cămaşă, în seara aceea, dar nu spusese nimic. Scosese doar un mîrîit.

Dacă era obişnuit cu un păr ca mătasea porumbului, atunci părul ei trebuie să-l fi şocat. Fără nici un motiv, asta o sîcîia foarte mult.

– Ai obosit? întrebă Anabeth, cînd observă că atenţia ascultătoarei scăzuse. Ma spunea că dacă oboseşti şi ţi se face somn, să-mi ţin gura şi să te las să te odihneşti.

Lydia rîse. Îi simpatiza pe Langstoni, dar mai ales

pe fata asta care era atît de deschisă şi sinceră... şi tolerantă.

– Nu, nu sînt obosită. Am dormit destul în ultimele zile, ca să-mi ajungă toată viaţa. Dar Lee o să se trezească în curînd, flămînd ca un lup.

Se uită în lada pe care o foloseau în chip de leagăn, şi bătu uşor cu palma spatele copilului. Era un miracol cît de mult îl iubea. După ce murise mama ei, Lydia se îndoia că va mai putea iubi vreodată pe altcineva. Poate că iubea copilul pentru că era tatăl dependent de ea şi nu-i putea face rău. Iar el nu se putea să n-o iubească.

Căruţele se opriseră exact cînd Lee termină de supt. Lydia îşi încheia cămaşa. Afară, Bubba mînă caii obosiţi pentru a forma cercul. Imediat ce-i opri, Ma urcă în căruţă.

– Ce-ai zice să cobori? o întrebă ea pe Lydia.

Capitolul 4

– Adică să mă scol? Să ies din căruţă? întrebă Lydia, emoţionată.

Singurul contact pe care îl avusese cu ceilalţi membri ai convoiului fusese cu domnul Grayson şi doamna Watkins. Nu se simţea în stare să înfrunte privirile şi dispreţul celorlalţi.

– Nu poţi?

– Ba da, răspunse Lydia, prudent, dar n-am haine.

– Ţi-am adus eu, spuse Ma, aruncîndu-i o legătură. Sînt ale lui Anabeth şi poate nu ţi se potrivesc exact, dar va trebui să le îmbraci, altfel va trebui să

umbli veşnic în cămaşa aia de noapte.

Lydia se ridică în picioare, clătinîndu-se, dar imediat ieşi din apă şi fu îmbrăcată cu ciorapi bine cîrpiţi, pantalonaşi şi jupon.

– Eşti cît o vrăbiuţă, spuse Ma, cu reproş, privind şoldurile şi pulpele zvelte ale Lydiei. Nu ştiu cum ai putut să faci copilul ăla.

Nu era însă acelaşi lucru cu sînii. Corsajul rochiei nu se putea închide peste ei.

– Fir-ar al naibii, spuse Ma, supărată. O să încheiem nasturii cît de sus se poate.

Lydia simţea că plesneşte în timp ce o strîngeau să încapă în rochie, dar cel puţin acum era îmbrăcată.

Luke dăduse cu cremă neagră pe pantofii ei şi schimbase şireturile. Lydia se aşeză pe scăunel să-i încheie în timp ce Anabeth se ocupa de păr.

– Uite ce drăguţă s-a făcut, spuse Ma, mîndră, încrucişîndu-şi braţele pe abdomen, şi admirîndu-şi opera.

– Domnul Coleman mi-a adus găinuşa pe care a vînat-o azi şi am şi pus-o la foc. Ar fi o plăcere pentru el să vină la căruţa lui şi să vadă că-l aşteaptă o masă copioasă, nu crezi? El se ocupă de caii ăia ai lui. De ce nu muţi patul lui Lee în fundul căruţei, ca să stai puţin afară? Aerul proaspăt o să-ţi facă bine.

Timidă, Lydia se lăsă condusă afară. Fu uimită de activitatea din tabără: Sunetele pe care le tot auzea de vreo săptămînă căpătară acum un contur. Văzu femei aplecate deasupra focurilor şi cuptoarelor portabile, pregătind masa de seară; bărbaţi care deshămau şi frecau caii, aducînd lemne sau apă; copii care se jucau şi strigau, alergîndu-se printre

oiştile căruţelor.

– Uite-l pe Luke care-ţi aduce apă de izvor, spuse Ma, care organizase bine lucrurile. Ce-ar fi să pui ibricul de cafea la foc? Sînt sigură că domnul Coleman va aprecia asta.

– Da, aşa am să fac, spuse Lydia, inimoasă.

Activitatea era binevenită. Oamenii începuseră s-o observe. Era conştientă de semnele şi privirile speculative pe care le schimbau între ei, de conversaţiile în surdină.

– Trebuie să mă ocup de cina noastră acum, dar dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă, spuse Ma.

Lydia rămase singură. Se apucă să aţîţe focul, apoi mestecă în mîncarea frumos mirositoare, făcu cafeaua şi se ocupă de Lee. Cînd nu mai avu ce face, se aşeză pe scăunelul pe care Luke îl scosese din căruţă şi rămase cu privirea aţintită asupra focului. Pentru nimic în lume n-ar fi ridicat ochii să întîlnească privirile curioase aruncate în direcţia ei.

Aşa o găsi Ross. Rămase mut de uimire cînd o văzu stînd acolo, ocupată cu cina. În soarele de sfîrşit de după-amiază, părul ei roşcat părea cuprins de flăcări. Avea obrajii îmbujoraţi datorită focului şi emoţiei. Silueta ei era mult mai zveltă decît îşi imaginase el. Cămaşa largă ascunsese oasele delicate şi curbele moi. Putea fi luată drept un copil, stînd acolo la ordinul părinţilor. Pînă cînd se întoarse spre el. În clipa aceea, iluzia dispăru. Era femeie.

Cînd îl auzi apropiindu-se, Lydia sări în sus de pe scăunel, trîntindu-l în clipa în care se răsuci. O secundă, ochii lor se întîlniră, încrucişîndu-se. În ochii ei se citea provocarea. Ai lui erau lucioşi de parcă

tocmai primise o lovitură năucitoare şi nu ştia de unde.

Gîtul ei era uşor arcuit pentru a-l putea privi. Era lung şi subţire şi avea o fragilitate care îl îndemna să-l atingă. Începînd de la baza lui, unde o venă pulsa nebuneşte, privirea lui nu se putu abţine să nu coboare spre adîncitura dintre sînii ei. Pînze, aţe, nasturi erau întinse periculos, pentru a putea cuprinde pieptul ei bogat, matern. Îi era al dracului de greu să-şi îndepărteze privirea de la ea.

Mîna ei se ridică şi flutură stînjenită în dreptul nasturelui de sus care-i captase atenţia lui Ross.

– Ma s-a gîndit că am nevoie de puţin aer.

– Unde-i Lee?

Era furios foc şi asta se simţea în vocea lui. Era furios pentru că fata arăta decent şi nu ca o stricată, aşa cum era el sigur că este, şi pentru că, preţ de o clipă, fusese bucuros s-o vadă aşteptîndu-l. Se rugă la Dumnezeu să nu-şi amintească gura lui Lee sugînd din sfîrcul sînului, se rugă să nu-şi amintească culoarea pielii ei. Se strădui să nu se mai gîndească la whisky-ul limpede, arăzător, de fiecare dată cînd se uita în ochii ei. Cel mai înnebunitor era ticul ei nervos de a-şi trece limba peste colţul buzelor, de fiecare dată cînd vorbea.

– Lee e acolo, spuse ea, arătînd spre spatele căruţei, unde copilul dormea în patul lui improvizat. Pot să-l aud dacă plînge.

Îşi tamponă palmele pe poalele rochiei de pînză bleu şi speră că bărbatul n-avea s-o certe acolo, unde putea să-l audă toată lumea. Pentru că mai mult ca sigur, i-ar fi răspuns şi ea tot cu ţipete şi s- ar fi făcut

şi mai mult de rîs.

Ross se apropie de ladă şi se uită înăuntru. Un zîmbet tăcut făcu să i se răsfrîngă buzele. Uşor, bătu cu palma fundul ridicat al copilului. Lee prefera să doarmă pe burtă cu genunchii îndoiţi sub el.

Cînd se întoarse, o văzu pe Lydia zîmbindu-i drăgăstos copilului. Ochii lor se întîlniră din nou, scurt, apoi îşi mutară privirile în altă parte.

– Cafeaua e gata, spuse ea, arătînd spre foc.

– Mulţumesc.

Scoase lasoul atîrnat de umăr şi îl puse într-un cui de pe oblonul căruţei. Puşca o rezemă de roată. Îşi scoase centura cu pistolul, desfăcînd şnurul legat de pulpă. Lydia nu mai văzuse un bărbat care să poarte pistolul ancorat de picior în acel mod. Privindu-l cum îl desprinde de pe şold, avu o senzaţie ciudată în stomac.

Atentă să nu verse o picătură, deşi mîinile îi tremurau, Lydia turnă o cană de cafea şi i-o înmînă bărbatului. Degetele lui erau lungi şi suple, puternice. Încheieturile erau acoperite cu păr negru, care abia se vedea pe pielea lui bronzată. Îşi retrase repede mîna după ce bărbatul luă cana şi o strînse nervoasă în cealaltă mînă.

– Miroase bine mîncarea.

– Ma a făcut-o.

– A, da? Oricum, miroase bine.

– Da.

Nu se uitau unul la altul. Ross termină cafeaua în tăcere. Zgomotul taberei continua în jur, dar ei nu-l mai percepeau, dureros conştienţi de prezenţa lor faţă în faţă.

– Cred că trebuie să mă spăl, spuse el, în cele din urmă.

– Luke a adus apă de la izvor. Mîncarea va fi gata imediat.

Ross se duse în spatele căruţei şi turnă apă în lighean. Scoţîndu-şi cămaşa, se întrebă de ce transpiră atît de mult. Se spălă de mai multe ori pe cap şi pe piept, dar pielea lui refuza să se răcorească.

Lydia ascultă clipocitul apei pînă cînd Marynell şi Atlanta Langston veniră la ea, în fugă. În mîna mică, transpirată, a lui Marynell se afla un mănunchi de flori de cîmp.

– Ţi-am adus nişte flori, Lydia, spuse Marynell, cu un zîmbet ştirb.

Cu două zile înainte, îi arătase Lydiei dintele sîngerînd pe care Zeke i-l scosese mai devreme.

– Ce drăguţe! exclamă Lydia, luînd buchetul umed, de flori sălbatice, din mîna întinsă a fetiţei.

– Miroase-le, o îndemnă Marynell, împingînd florile sub nasul Lydiei.

– Au miros plăcut, ciripi timida Atlanta.

Ştia ce puseseră fetele la cale, dar nu voia să le strice plăcerea. Apropie una din flori de nas, prefăcîndu-se că miroase. Cînd îndepărtă floarea, polenul galben îi rămase lipit de nas. Fetele rîseră fericite.

– Te-am păcălit, te-am păcălit, intonară ele.

– Ah, vai! Ce mi-aţi făcut!

Lydia îşi aminti că odată, ea şi mama ei se jucaseră în felul acela. De atunci nu mai avusese cu cine să se joace. Acum îi făcu plăcere. Începu să-şi frece nasul, pentru a şterge polenul ca o mîzgă.

– Ar fi drăguţ să prinzi florile de rochie, spuse Marynell. Nu-i aşa, Atlanta? întrebă ea, împungînd-o în coaste.

– Sigur.

– Da, cred că ar sta bine.

Lydia desfăcu primul nasture, pe care Ma reuşise să-l încheie. Respira mai uşor, dar era alarmată de porţiunea din piept care umfla ţesătura. Punînd codiţele florilor în butonieră, florile umplură spaţiul atrăgător, acoperind parţial deschizătura.

Dacă s-ar fi privit în oglindă, ar fi văzut cîtă senzualitate adăugaseră florile ţinutei ei. Dar nu şi-ar fi dat seama de aceasta. Avusese bărbat, făcuse un copil, dar în chestiuni romantice era complet neştiutoare. Viaţa sexuală îi fusese impusă cu forţa. Nu era o femeie care să-şi dorească asta.

Ross, aflat încă de partea cealaltă a căruţei, auzea pălăvrăgeala, dar era furat de propriile lui gînduri. Fusese plăcut impresionat cînd se întorsese şi găsise mîncarea pe foc şi cafea proaspăt fiartă, dar fata îi era datoare măcar cu atît. O primise la el, nu? Lipsită de un acoperiş deasupra capului, n-o primise el şi o lăsase să trîndăvească zile în şir în patul lui?

Îşi puse o cămaşă curată. Cu Lee se descurca bine. Nu-i putea aduce nici un reproş. Băiatul creştea cîte puţin în fiecare zi. Se mai împlinise de cînd îl alăpta. Nu mai arăta atît de costeliv şi bolnav.

Ţinînd oglinda sus, Ross îşi pieptănă părul ud. Cînd îl pieptănase ultima oară? Nu-şi amintea. Şi pentru nimic în lume nu înţelegea de ce-o făcea acum. Atîta doar că Victoria îl învăţase că un *domn* trebuie să facă eforturi pentru a fi prezentabil la ora

cinei, chiar dacă mai purta încă hainele de lucru. N-avea absolut nimic de-a face cu fata asta care se străduise s-arate bine. N-avea nici o legătură. Totuşi, s-ar putea să stea împreună un timp, aşa că era mai bine să fie drăguţi unul cu altul.

Ma îşi strigase fetele, din partea cealaltă a taberei, şi ele plecaseră. Lydia băgă o lingură în mîncare şi o gustă. Era delicioasă şi aproape gata.

– 'nă seara.

Vocea era masculină şi melodioasă, cu acel accent sudic. Nu era nimic intimidant în ea. Totuşi, inima Lydiei îşi acceleră bătăile. Nu simţea nevoia să-i vorbească cineva. Cu cîteva clipe înainte, Leona Watkins şi o adolescentă care trebuie să fi fost fiica ei, trecuseră pe acolo, cu privirile îndreptate înainte, cu nasurile sus. Fata aruncase o privire curioasă spre Lydia. Doamna Watkins o ciupise de braţ puternic, să nu se mai uite. Dacă bărbatul care tocmai îi vorbise voia s-o ridiculizeze, n-avea chef de vorbă.

Ca să nu-şi trădeze teama, Lydia ridică ochii provocator. Bărbatul era tînăr, poate cu cîţiva ani mai tînăr decît domnul Coleman. Îşi luă pălăria lui cu boruri largi de pe cap, dezvăluind un păr castaniu, cîrlionţat. Era îmbrăcat cu un costum alb şi vestă albastră; un lanţ de ceas din aur atîrna din buzunarul vestei. Avea ochii albaştri, trişti, gînditori şi buni. Pielea era albă, cu excepţia obrajilor, foarte coloraţi.

Lydia nu spuse nimic. Fu surprinsă de curiozitatea deschisă, mai curînd prietenoasă, de pe faţa lui şi de lipsa oricărei expresii critice.

– Daţi-mi voie să mă prezint, domnişoară Lydia, Winston Hill, la dispoziţia dumneavoastră. Şi acesta e

Moses.

Arătă spre un negru înalt, impozant, care stătea alături. Era îmbrăcat într-un costum negru, sumbru, cămaşă albă şi o cravată îngustă, neagră. Părul şi sprîncenele aveau fire albe. Faţa însă era lipsită de riduri, tînără.

Lydia era atît de uimită de apariţia celor doi şi de manierele lor, încît spuse primul lucru care-i veni în minte:

– Îmi cunoaşteţi numele?

Winston Hill zîmbi.

– Îmi cer scuze pentru bîrfele ce se aud prin tabără, dar, într-adevăr, toată lumea a auzit de dumneata şi de frumuseţea dumitale. Şi pot spune că de data asta zvonurile nu sînt exagerate.

Lydia roşi. Nu-i mai făcuse nimeni complimente pînă atunci.

– Sînt încîntată să vă cunosc, spuse ea.

– Şi eu. Te ocupi de fiul lui Coleman. E o faptă caritabilă şi demnă de laudă, avînd în vedere pierderea recentă pe care ai suferit-o.

Lydia nu mai auzise pe nimeni vorbind astfel. Era drăguţ. Cuvintele ieşeau încet de pe buzele lui frumos desenate, dulci ca mierea.

– Mulţumesc, dar nu-mi dă nici un fel de probleme. E un copil minunat.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă. Am admirat frumuseţea şi curajul mamei lui. Ca să nu mai vorbim de calităţile tatălui său.

Bărbatul duse o batistă de pînză la gură şi tuşi de cîteva ori. Părea stînjenit de asta, frustrat.

– Moses şi cu mine îţi urăm o seară plăcută. Dacă

putem vreodată să-ţi fim de folos cu ceva, te rog să ne spui.

Tulburată de manierele lui, Lydia îngăimă:

– Mulţumesc, aşa am să fac.

– Sper, spuse el cu un zîmbet deschis. Ah, bună seara, domnule Coleman.

Lydia se întoarse şi îl văzu pe Ross stînd în spatele ei, lîngă căruţă. Arăta tot atît de dur şi de nesociabil, pe cît era domnul Hill de blînd şi de prietenos. Bărbia i se ridică uşor cînd salută, spunînd:

– Domnule Hill, Moses, bună seara.

– Mă tem că vă reţinem de la cină, domnişoară Lydia.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se petrece, Hill se aplecă, îi luă mîna şi o duse la gură. Buzele lui îi atinseră dosul palmei. Lydia rămase înlemnită. Hill îşi puse pălăria, dădu din cap şi se îndepărtă cu Moses după el.

Se uită la mîna care-i fusese sărutată. Tulburată de acest gest, o şterse cu mîneca celeilalte mîini, privind peste umăr la Coleman. Faţa lui era întunecată şi ameninţătoare ca un nor de furtună. Cînd avea expresia asta furioasă, buza de jos abia se vedea de sub mustaţă.

– Cina e gata, spuse ea, cu o voce răguşită de emoţie.

Se întoarse cu spatele la foc, luă una din farfuriile de porţelan pe care le pregătise Ma şi puse o porţie zdravănă de mîncare. Cînd îi întinse farfuria, trebui să se întoarcă iarăşi cu faţa la el.

Ross nu întinse mîna s-o ia. Rămase cu braţele lăsate, ţepene pe lîngă corp, în timp ce mîinile i se

închideau şi se desfăceau, de parcă îi venea să lovească în ceva. Oasele fălcii păreau umflate din cauza dinţilor strînşi. Soarele apusese şi începuse să se însereze. Lumina purpurie îi făcea faţa şi mai întunecată.

Ochii lui verzi străluceau în lumina scăzută. Lydia îi văzu alunecînd de pe faţa ei în jos spre florile aşezate între sîni. Pentru că era agitată şi îi era teamă de el, respira neregulat. Sînii ei tremurau sub rochie şi florile de pe pieptul ei vibrau ca şi cum ar fi avut viaţă.

Ross se uită la ele îndelung, tăcut, pe cînd Lydia ar fi dorit să n-o facă. Dacă n-ar fi fost cu farfuria în mînă, şi-ar fi ferit pieptul de ochii aceia mustrători, care o condamnau.

– Tîrfă mică, şuieră el, din întunericul care-l învăluia. Nu-mi pasă nici cît negrul sub unghie ce ai fost sau de unde vii, dar cît timp eşti sub acoperişul meu şi te ocupi de copil, nu admit să-ţi faci de cap.

Victoria ar fi leşinat auzind astfel de vorbe. Lydia însă, nu. Ochii ei se umplură de o lumină aurie, sălbatică, iar părul părea să-i vibreze de indignare. Făcu trei paşi spre el şi ajunse cu faţa aproape de faţa lui. Brusc, îl împunse în coaste cu marginea farfuriei. Ross abia avu timp să apuce farfuria, că Lydia se şi îndepărtase, lăsînd-o din mînă.

Furioasă, se răsuci, măturîndu-i carîmbii cizmelor cu poalele rochiei. Fără să-i pese de neplăcerea pe care o simţi în partea de jos a corpului, se urcă în căruţă cu un salt rapid şi trase flapsurile de pînză.

Înjurînd şi frecîndu-şi absent coastele dureroase, Ross se lăsă pe scăunel şi începu să înfulece. Nu-i simţea gustul, mesteca în fugă, înghiţindu-şi resen-

timentele cu fiecare dumicat, ca un animal care-şi linge o labă dureroasă.

– S-o ia naiba! spuse el, punînd farfuria la o parte şi turnîndu-şi cafea. Unde se trezeşte ea să umble aşa, ca o dezmăţată, în rochia aia strîmtă, flirtînd cu fluşturatecul ăla de Hill? Mîine o va da afară. O să găsească el un mijloc să se ocupe de Lee. Poate reuşeşte s-o facă pe femeia aia cu gemenii să-i lase pe ai ei şi să se ocupe de Lee. O să scape de ea, de-ar fi să-i pompeze el însuşi laptele de vacă în stomac.

– Se pare că nu eşti aşa de isteţ pe cît te-am crezut, veni o voce din întuneric, pentru a-i întrerupe gîndurile. Ma îşi făcu apariţia în lumina flăcărilor cu un prosop de vase atîrnat pe umăr. Avea mîinile roşii de la frecatul unei crătiţi şi al ibricului. Ai terminat? întrebă ea, arătînd spre farfuria murdară.

Ross dădu din cap şi luă o gură de cafea. Ma turnă apă pe farfurie şi o şterse cu cîrpa.

– Cred că o să avem mîncare şi mîine, de vreme ce n-a mîncat decît unul.

Ross se foi pe scăunel.

– Da, continuă femeia, păcat că nu eşti aşa deştept, cum mi-am închipuit la început.

Ross lăsă să-i scape aerul printre dinţi, exasperat, dar muşcă din momeală.

– De ce nu sînt deştept?

Asta îi dădu lui Ma toată apa la moară de care avea nevoie.

– Ai fost norocos să găseşti o doică după moartea soţiei. Lee ar fi fost mort demult dacă nu era fata pentru care nu ai nici cea mai mică compasiune sau amabilitate.

Îmbrăţişare în amurg

– Compasiune! strigă Ross, sărind în picioare şi învîrtindu-se ca un leu în cuşcă.

Toţi oamenii din tabără erau conştienţi de lipsa oricărei posibilităţi de a te ascunde de alţii. Ross îşi coborî vocea mult.

– Amabilitate! Se expune ca o dezmăţată tuturor privirilor, purtînd rochia aia indecentă...

Se bîlbîi, apoi sfîrşi brusc:

– Se dă în spectacol.

– Dacă te referi la domnul Hill, să ştii că am văzut întreaga scenă. El i-a vorbit primul şi nu invers. Iar ea, speriată ca un iepure, nici nu se uita la el.

Ross îşi muşcă mustaţa, plimbîndu-se furios în jurul focului.

– În ceea ce priveşte rochia, e singura îmbrăcăminte pe care puteam să i-o ofer. Aceea pe care o purta cînd au adus-o băieţii era o zdreanţă.

– Nu putea să fie mai rea decît cea cu care s-a îmbrăcat. Strîmtă ca un corset, spuse el.

Gura lui Ma tremura amuzată, ascunsă în întuneric. În plus, Coleman era prea ocupat cu mersul lui ca să-i observe zîmbetul plin de cunoaştere îngăduitoare.

– E un gunoi şi nu vreau să se mai ocupe de fiul meu.

Zîmbetul lui Ma dispăru. Îl apucă de braţ şi îl răsuci pe loc. Era aproape la fel de înaltă ca şi el.

.– De unde ştii asta? Nu vorbeşte ca una d-alea, nu? Vorbeşte ca o fată de la oraş, dacă mă întrebi pe mine. Şi te-ai uitat vreodată cum îşi mişcă mîinile? Cu cîtă graţie? Şi ce manierat mănîncă? Eu n-am mai pomenit o fată decăzută care să umble şi să se mişte ca o doamnă, aşa cum face ea.

Ma îi lăsă braţul, dar deveni şi mai bătăioasă.

– Se pare că faci mult caz de originea şi familia cuiva. Pe mine nu m-a interesat niciodată. Întotdeauna am considerat că persoana însăşi e cea care contează şi nu cine i-au fost mama şi tata. Dar ai grijă să n-o judeci prea aspru. S-ar putea să fie fiica cuiva pe care s-ar cuveni să nu-l jigneşti. Fata a dat de bucluc şi a făcut un copil. Multe fac asta. Sînt sigură că şi dumneata cu doamna Coleman v-aţi tăvălit puţin prin fînul din grajdul tatălui ei, înainte de a vă căsători.

Buzele lui Ross se subţiară.

– Victoria n-a fost aşa, spuse el, gata să explodeze.

Ma rîse, atît de ceea ce spusese el, cît şi de felul cum o făcuse.

– Toate femeile sînt aşa cu un anumit bărbat. Şi dacă femeia dumitale n-a fost, păcat de ea.

– Nu vreau s-ascult...

– N-am venit aici să-i vorbesc de rău pe morţi, spuse Ma, lăsînd-o mai moale.

Coleman arăta într-adevăr ca un om nefericit şi Ma credea că ştie de ce. Zeke era de aceeaşi părere. Discutaseră despre asta în seara trecută, cînd se duseseră la culcare în căruţă, punînd copiii să doarmă afară.

– Sînt aici ca să-ţi amintesc că fata asta, oricine sau orice ar fi, ţi-a salvat copilul. În seara asta s-a străduit din răsputeri să te răsplătească pentru că ai primit-o. A dorit să te aştepte cu ceva bun de mîncare.

Nu era chiar aşa. Fusese ideea lui Ma, nu a Lydiei, dar Ma nu ţinea morţiş la adevăr, cînd nu era nevoie.

– Iar dumneata n-ai făcut altceva decît să te porţi urît şi respingător, ca femeia aia, Watkins.

Ma scutură din umeri ca să-şi întărească spusele.

– După mine, n-ai de ales. Trebuie s-o faci să se simtă bine ca să nu plece. S-ar putea să-şi pună coada pe spinare şi să-ţi lase copilul baltă. Dac-aş fi în locul dumitale, mi-aş cere scuze pentru purtarea din seara asta, domnule Coleman.

Ofensată, îi întoarse spatele şi plecă.

Ross se ghemui lîngă foc şi termină cafeaua din cană. Una cîte una, flăcările focurilor împrăştiate prin tabără, fură lăsate să se stingă. Copiii neastîmpăraţi erau trimişi la culcare fie în căruţe, fie în pături sub ele. Membrii convoiului în vizită pe la alţii se întoarseră la căruţele lor. Îi vorbiră lui Ross, dar acesta le răspunse morocănos. Nu se angajă în conversaţii şi, datorită recentei morţi a soţiei sale, oamenii îi respectară nevoia de singurătate.

Exista un sîmbure de adevăr în ceea ce spusese Ma Langston şi Ross Coleman ştia asta. Dar nu voia să recunoască. Îl supăra că trebuie să găzduiască pe cineva care-i amintea, ori de cîte ori o privea, de propria lui origine.

Fugise de trecutul lui pătat toată viaţa. Victoria îl făcuse să-l uite temporar. Acum, fata asta, cu părul ei bogat şi ochii provocatori, cu corpul ei voluptuos, îl făcea să-şi amintească lucrurile pe care încercase atît de mult să le uite.

Dar ce-ar face el cu Lee dacă n-ar fi ea? Copilul îl speria groaznic. Era atît de mic... Iar el habar n-avea de copii. Tot ceea ce ştia era cum se simte cineva fără dragoste maternă. Crescuse cu gîndul că aşa e

viaţa, să n-aibă nimeni grijă de tine. Poate el să-i răpească fiului său dragostea unei femei? Oricare ar fi ea? Iar fata îl iubea într-adevăr pe Lee, Ross ştia asta.

Rosti un cuvînt pe care nu-şi mai permisese luxul să-l folosească de cînd o întîlnise pe Victoria. Se simţi atît de bine rostindu-l, încît o mai făcu o dată. Absent, acoperi focul, astfel ca dimineaţa să-l poată reaprinde doar cu o uşoară suflare şi surcele. Cînd sfîrşi toate treburile, se uită spre căruţă. Lampa dinăuntru mai ardea încă, dar fitilul fusese coborît. Se îndreptă spre oblonul din spate, frecîndu-şi palmele transpirate de pulpe.

Lydia îl alăpta pe Lee, cîntîndu-i în şoaptă. Trebuie să fi fost înfometat cît trăise în pîntec pentru că nu se mai sătura mîncînd. Sugea zgomotos, apăsîndu-i sînul cu pumnul lui mic, mişcîndu-şi fericit picioarele din cînd în cînd.

Lydia simţea o mîndrie dispreţuitoare că putea să-l hrănească, în timp ce femeia cu pielea albă şi părul ca mătasea porumbului nu putuse să-l satisfacă. Victoria Coleman se înfăţişase tuturor ca femeia ideală. De cîte ori auzea rostindu-se numele ei, încrederea în sine a Lydiei suferea. Dar Lee o va iubi. Pe ea, nu pe mama lui naturală.

Ar fi vrut să aibă curajul de a-i arunca drept în faţă acest adevăr lui Ross. O insultase. Ochii i se umplură de lacrimi, dar acum, ca şi atunci, cînd urcase prima oară în căruţă, refuză să-i plece. Nu va plînge. Ea nu

era ceea ce credeau ei toţi. Nu era!

Nu putuse evita ceea ce i se întîmplase, deşi Dumnezeu e martor că încercase. De cîte ori nu luptase pînă la epuizare, trezindu-se cu corpul plin de vînătăi în urma luptei? Uneori învinsese. De cele mai multe ori însă, nu.

Închise ochii şi se cutremură la amintirea acelor lucruri dureroase, degradante. În clipele acelea dorise să moară. Dar dacă se omora, n-ar mai fi fost nimeni care să aibă grijă de mama. Aşa că n-o făcuse şi se lăsase violată pînă ce mama murise şi ea putuse să fugă de acasă.

Cum se poate ca dintr-un act atît de violent şi urît să se nască un lucru atît de inocent şi dulce ca Lee? Mîngîind capul copilului, se întreba dacă domnul Coleman îi provocase dureri Victoriei, aşa cum îi fuseseră provocate ei, zămislind copilul. Nu şi-l putea imagina grohănind şi mîrîind în felul în care o făcea Clancey. Nu şi-l putea imagina provocîndu-i dureri Victoriei pe care o adora, dacă povestea lui Anabeth despre relaţiile lor era adevărată.

Flapsurile din spate fură date la o parte şi Lydia auzi zgomotul greu al cizmelor lui, cînd se urcă în căruţă. Îşi întoarse capul brusc, făcînd să-i zboare părul în toate direcţiile, pentru ca apoi să se aşeze din nou pe spatele şi umerii ei ca o manta de fulgi.

Oricare ar fi fost discursul pe care Ross se pregătise să-l rostească, acesta îi rămase blocat în gît, căci prin gura deschisă odată, şi apoi închisă nu ieşi nici un sunet. Lydia era cu spatele la el. Rochia care-l enervase fusese scoasă de pe umeri şi căzuse pe şolduri.

Ross urmări cu ochii şira spinării uşor înfundată în carne pînă la locul unde se pierdea în talie. Ochii ei erau larg deschişi şi întrebători, buzele umede şi uşor desfăcute, aşa cum se uita la el peste umărul de culoarea caisei acoperit de pletele ondulate.

– Ce faci?

Cuvintele trecură hîrîite printre coardele vocale care păreau să nu-şi mai îndeplinească funcţia.

– Ultima masă a lui Lee înainte de culcare, spuse ea cu vocea aceea scăzută care-l irita la culme.

N-avea nici un dram de ruşine? De ce nu zbiera la el pentru că intrase peste ea, pentru că nu bătuse înainte de a intra? Dar asta l-ar fi înfuriat şi mai tare. Doar era căruţa lui, ce Dumnezeu?

Fata trebuie să fi văzut furia ridicîndu-se în ochii lui, pentru că întoarse capul, îl lăsă în jos şi privi la copilul de la sînul ei. Pe Ross îl apucară fierbinţelile şi pe moment nu mai văzu nimic clar. Cînd Lydia se uită din nou la el, Ross clipea repede.

– Voiai ceva?

Ross se mişcă stîngaci, nemulţumit că trebuia să se aplece.

– Ăăă... începu el, într-o încercare de a-şi cere scuze, dar pe care nu putu s-o ducă pînă la capăt. Voiam să vorbesc cu tine.

Aşa era bine. Vocea avusese ceva autoritar în ea.

Lydia nu spuse nimic, ceea ce îl vexă aproape la fel de mult ca şi atunci cînd vorbise cu vocea aceea coborîtă, care părea să atingă pe oricine o auzea. Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui, aşa cum stătea cu faţa la el. De ce Dumnezeu nu se acoperea? Deşi nu-i vedea decît spatele, imaginaţia lui o luase razna.

Victoria nu şi-ar fi alăptat copilul cu altcineva de faţă. Reuşi să îndepărteze acest gînd. Dacă se mai gîndea la Victoria, nu va putea spune ceea ce avea de gînd.

– Mulţumesc, îngăimă el.

Lydia rămase cu ochii la el mult timp, înainte de a răspunde domol:

– Pentru ce, domnule Coleman? Pentru că n-am adus bărbaţi în căruţa dumitale şi nu m-am culcat cu ei de faţă cu Lee?

– La dracu! rosti Ross printre dinţi. Am încercat să fiu amabil.

– Amabil? Crezi că a fost drăguţ din partea dumitale să mă faci curvă?

– Asta-i cam urît spus.

– A fost şi mai urît din partea dumitale că ai gîndit astfel.

– N-ar trebui să foloseşti un astfel de limbaj.

– Nici dumneata! Şi ce te-a apucat, aşa, deodată, să fii amabil cu mine? Ţi-e teamă c-am să fug cu un bărbat care se va purta frumos cu mine şi Lee va muri de foame?

Ross nu scoase o vorbă, din două motive. Întîi, pentru că era prea furios; în al doilea rînd, fusese pe moment năucit, văzînd un temperament atît de exploziv într-o fiinţă atît de delicată.

Lydia, temîndu-se că mersese prea departe, şi mirată că încă nu fusese luată la bătaie, îşi întinse capul şi ridică copilul îndepărtîndu-l de la piept. Lee rîgîi aproape imediat, fără ca măcar să fi fost bătut pe spate. Se lăsă jos de pe scăunel şi, stînd în genunchi, îl aşeză în ladă şi îl acoperi cu o pătură uşoară.

Ross privi, cu un uşor nod în gît, cum Lydia ia o

mică bucată de flanel şi îşi tamponează pieptul. Apoi fata îşi ridică partea de sus a rochiei, îşi trecu braţele prin mîneci şi se apucă să încheie nasturii, cu capul plecat. După ce reuşi să-i încheie pe toţi, Lydia pivotă în jur, întorcîndu-se spre el.

– Pentru ce mi-ai mulţumit?

– Pentru salvarea lui Lee, spuse el, încordat.

Lydia îi căută privirea. Ochii lui luceau furioşi, dar nu era nesincer. Brusc, îi fu ruşine de ea însăşi. Ross n-o plăcea, dar îşi iubea fiul. Mulţumirea lui trebuia luată aşa cum era.

Se uită la copil şi şopti:

– Într-un fel, şi el m-a salvat pe mine. Datorită lui nu mai vreau să mor, spuse ea, ridicînd din nou ochii la Ross. Dacă nu aveam lapte, n-ar fi trăit. După mine, domnule Coleman, sîntem chit.

Ross ar fi dat orice ca ea să nu pomenească nimic despre lapte. Pentru că la auzul cuvîntului, ochii lui căutară sursa. Rochia stătea întinsă peste sînii ei ca nişte globuri, conturînd clar sfîrcurile. Era o viziune obscen-provocatoare, dar frumoasă şi nu putea să nu se uite aşa, cum nu putea să respire.

Lydia interpretă expresia aceea avidă de pe faţa lui drept repulsie.

– Îmi pare rău, spuse ea, sincer, ştiu că rochia nu e decentă. N- am ţinut să te ofensez.

Îşi acoperi sînii cu palmele.

Degetele ei se afundară în carnea moale creînd zece adînciturі. Ross îşi imaginä sfîrcurile pietroase cuibărite în palmele ei. Isuse! îşi spuse în gînd, simţind dorinţa străbătîndu-i trupul şi oprindu-i-se în şale. Îşi mută privirea, dar ochii îi fură atraşi de ochii ei

strălucitori.

– Noapte bună, spuse el cu disperarea bărbatului care încearcă să-şi salveze viaţa.

– Îmi pare rău că trebuie să dormi sub căruţă. Nu e prea incomod?

Mult mai comod decît să doarmă în căruţă alături de ea.

– Nu, spuse el, încordat.

Era deja pe jumătate afară cînd urarea lui ajunse la urechile ei.

Cîteva minute mai tîrziu, întins pe spate cu ochii la stele, Ross blestemă constricţia dintre picioarele lui. Dacă o acuza că e curvă, atunci el ce era? Cum putea să-l trădeze trupul în felul ăsta? Îşi iubise soţia care murise doar de-o săptămînă.

Singura lui justificare era că, din ziua în care aflase că Victoria e însărcinată, nu mai avusese femeie. Ea îi ceruse, cu scuze, să fie scutită de îndatorirea ei de soţie în timpul sarcinii. Ross acceptase imediat. Sensibilitatea ei era unul din lucrurile care i-o făcuseră dragă, în afară de incredibila ei frumuseţe aristocratică. Dacă suferise noapte după noapte intens lîngă ea fără s-o atingă, era pentru că voia să se poarte ca un om subţire. Doar dacă nu şi-ar fi luat o amantă... Dar o iubea prea mult ca să facă asta.

Acum însă, după luni întregi de abstinenţă, corpul lui reacţionase la vederea cărnii de femeie şi a căldurii ei insidioase. Care bărbat viril putea fi condamnat pentru asta? Nu-şi putea controla acea parte a corpului.

Şi, după cum părea, nici mintea. Pentru că nu înceta să se gîndească la fată. Imaginea ei persista în

mintea lui: părul răspîndit pe spate, felul grațios în care spatele ei se despărțea în două jumătăți perfecte, blînda îngustare a taliei formînd șoldurile. Cu podul palmelor își apăsă ochii încercînd să alunge acea imagine, dar ea, ca și mirosul, ca și sunetul vocii ei, nu voiau să dispară.

Cel mai rău dintre toate era invidia pe care o simțea față de Lee. Fiul lui îi simțise gustul.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, Lydia se trezi exact în zori. Lee dormea încă. Îşi puse singura rochie pe care o avea, cea de la Anabeth, şi îşi încălţă pantofii ei uzaţi. Nu fu deloc uşor să-şi strîngă părul bogat într-un coc, dar reuşi pînă la urmă să-l fixeze pe ceafă cu ace luate dintr-o cutie de cosmetice şi loţiuni care aparţinuseră Victoriei. Nu voia să se atingă de celelalte lucruri şi, dacă n-ar fi fost o necesitate, n-ar fi luat nici acele. Ma şi Anabeth împachetaseră majoritatea lucrurilor femeii şi Lydia era bucuroasă. N-avea nevoie ca vreun lucru rămas de la ea să-i

amintească de propria ei inferioritate.

Privindu-şi rochia strîmtă, suspină nemulţumită. Ar fi fost normal să poarte rochia Victoriei. Dar normalul şi domnul Coleman se băteau cap în cap, cînd era vorba de soţia lui. Nu-i oferise Lydiei rochiile ei. Chiar şi Ma care îşi spunea întotdeauna părerea, nu îndrăznise să propună asta. Părea să-şi fi dat seama că Ross n-ar fi privit-o cu ochi buni.

Inspirînd aer atît cît îi permitea corsajul strîmt, Lydia dădu la o parte flapsurile de pînză şi coborî din căruţă. Soarele tocmai se înălţa deasupra copacilor la orizont. Ross, aplecat asupra focului, ocupat cu aprinderea lui, ridică privirea surprins.

– Bună dimineaţa, spuse Lydia, blînd.

Surpriza lui evidentă de a o vedea la lumina zilei o făcu să se oprească. Ar fi vrut s-o ascundă în căruţă pe vecie? Preferă să uite că doar cu puţin timp în urmă îi fusese teamă să iasă afară. Evitînd să-l privească în ochi, se dădu jos.

– 'neaţa.

– Am să fac eu cafeaua.

Lui Ross nu-i plăcu detaşarea ei rece. Se purta de parcă făcuse asta în fiecare dimineaţă, firesc, normal. Ross se uită în jur. La aproape toate căruţele oamenii erau ocupaţi cu treburile de dimineaţă, vorbind încet, intim, pregătindu-se de plecare.

Ochii lui se întoarseră la ea în momentul în care Lydia punea cafea în ibric. Aparent, da, totul părea normal. Dar, la dracu', ei nu formau un cuplu. Se simţi la fel de stîngaci şi novice ca şi Luke Langston şi, în mod iraţional, dădu vina pe detaşarea ei pentru felul în care se simţea.

Îmbrăţişare în amurg

– E momentul să mă bărbieresc.

Lydia îi privi faţa. Avea obrazul acoperit de ţepi negri care crescuseră peste noapte. Privind mustaţa lui neagră, se întrebă ce ar simţi dacă i-ar atinge-o. Bărbaţii pe care-i cunoscuse purtau barbă doar pentru că le era lene să se bărbierească. Cînd părul de pe faţă începea să-i irite, îl rădeau, cum dădea Dumnezeu. Mustaţa lui Ross era îngrijită, tunsă şi curată. Deşi era deasă, firele păreau mătăsoase.

– Dacă-mi arăţi unde e făina, am să fac pîinişoare.

În timp ce Ross se bărbierea, Lydia se ocupa de micul dejun compus din costiţă friptă şi biscuiţi. Făcu chiar şi un sos din picăturile scurse de la costiţă. Cafeaua ei era mult mai bună decît cea pe care o făcea el. Fără voia lui, se gîndi că era mai bună chiar şi decît aceea făcută de Victoria, care nu era niciodată destul de tare, după gustul lui. Victoria fusese o băutoare de ceai.

Nu-i mulţumi Lydiei şi nici n-o lăudă pentru micul dejun. Mîncară într-o tăcere încordată. Ross îşi goli farfuria şi cînd Lydia i-o umplu din nou, fără să-l întrebe, mîncă şi această porţie.

– Ce zi e azi? întrebă Lydia, în timp ce spăla vasele şi le punea la loc.

– Zi? Joi.

– Ma spunea că nu se merge duminica şi că aceea e ziua pentru spălatul rufelor. Nu cred că pot aştepta pînă atunci ca să spăl scutecele lui Lee.

Găsiseră hăinuţe de copil şi scutece împachetate într-unul din cuferele din căruţă. Victoria ştia că va naşte pe drum.

Anabeth luase scutecele murdare în fiecare seară

şi le spălase, dar coşul în care le punea pe cele ude căpătase miros. Hemoragia ei se oprise, dar trebuia să spele pansamentele. Curăţenia fusese o problemă dificilă în casa Russell, dar mama ei o învăţase să fie curată. Cînd o găsiseră Langstonii, era murdară şi ea fusese prima care regretase asta.

– O să încălzim nişte apă după cină. Dacă atîrnăm rufele afară peste noapte, se vor usca.

Lydia dădu din cap. Tocmai punea cutia cu vase în căruţă, cînd auziră ţipătul de foame al lui Lee.

– La ţanc, spuse ea, rîzînd.

– Eu am să sting focul şi apoi mă ocup de cai.

Ross se îndepărtă, supărat pe sine că se simţea atît de bine în ziua aceea şi pentru că observase frumuseţea feţei ei în lumina răsăritului de soare.

Lydia îl schimbă pe Lee şi se rezemă relaxată şi mulţumită de marginea căruţei, în timp ce-l alăpta. Tabăra era în plină activitate acum. Majoritatea luaseră micul dejun. Femeile strîngeau lucrurile şi îi admonestau pe copii că nu-şi îndeplinesc îndatoririle. Bărbaţii înhămau caii. Văzduhul răsuna de plesnetul bicelor cu care îndemnau caii.

Ochii Lydiei se închiseră leneş. Era într-o lume mică, sigură şi confortabilă, departe de cealaltă, mai mare şi mai înfricoşătoare. Aici era necunoscută. Nimeni nu va face vreo legătură între ea şi Russell. Nimeni nu ştia de cadavrul acela cu ţeasta sfărîmată. Poate nici n-a fost găsit. Şi chiar dacă a fost, nimeni n-ar căuta-o aici. Era în siguranţă, la adăpost. Se putea odihni.

Ross vorbea cu caii în timp ce-i înhăma la căruţă. Lydiei îi plăcea timbrul jos, adînc al vocii lui, în

contrast cu clinchetul plăcut al hamurilor. Aerul era greu de fumul focurilor şi de mirosul cailor şi hamurilor de piele, dar nu era deloc o combinaţie dezagreabilă. Nici lui Lee nu-i displăcea. Sugea avid, dar cadenţa apăsărilor pe sînul ei era liniştitoare contribuind şi mai mult la acea atmosferă de pace.

Ochii ei se deschiseră toropiţi, apoi brusc se făcură mari.

Domnul Coleman stătea lîngă cai, strîngînd hamurile, şi se uita la ea. Privirea lui trecea pe sub capră şi ajungea în spatele căruţei, acolo unde ea îl hrănea pe Lee. Se uita drept la ea pe sub borul larg al pălăriei. Mîinile lui înmănuşate se opriseră din mişcare, strîngînd cureaua de piele.

În clipa în care îl surprinse privind-o, Ross se însufleţi, luîndu-şi privirile de la ea, tot atît de brutal ca şi mişcarea cu care trase de cureaua de piele pe care o fixa.

Un val de senzaţii se ridică la suprafaţă din adîncurile feminităţii ei, se împrăştie prin sîni şi făcu să i se oprească respiraţia. Nu mai simţise niciodată aşa ceva şi fu şocată tot atît de mult ca şi la vederea lui Ross, care o privea cu atîta intensitate. Îşi întoarse uşor spatele pînă cînd Lee termină, şi nu se mai uită spre partea din faţă a căruţei.

Tocmai îl înfăşase pe Lee cînd auzi vorbindu-se că sînt gata de plecare. Ma îi spusese că mergeau cam douăsprezece pînă la cincisprezece mile pe zi, dar că fuseseră mult încetiniţi de ploile de primăvară, care făcuseră ca drumurile şi cîmpurile pe care le străbăteau să fie pline de noroi, bălţi şi greu accesibile. Rîurile erau umflate şi revărsate, iar traversarea lor devenea

periculoasă. Din cauza războiului, podurile care rămăseseră erau într-o stare jalnică şi nu rezistau la greutatea căruţelor.

Ross mîna căruţa azi şi îşi făcu intrarea în convoi cu oarecare stîngăcie. Căruţele porniră încet, dar curînd accelerară la o viteză pe care voiau s-o păstreze pînă la pauza de prînz.

Lydia strînse salteaua rezemînd-o de marginea căruţei pentru a avea mai mult loc. Făcu curat, strîngînd şi unele din cămăşile domnului Coleman, hotărînd pe care o va spăla în seara aceea, împreună cu lucrurile lui Lee.

După un timp, se plictisi. Lee dormea adînc în lada lui. Făcuse tot ceea ce putea face în căruţă şi îi era groază de încă o zi în care n-avea nimic de făcut, decît să stea întinsă în căruţă. Gîndul de a lua puţin aer şi a privi peisajul o tenta.

Timid, scoase capul prin deschiderea din faţă şi îl bătu pe Ross pe umăr. Trupul lui se încordă de parcă l-ar fi împuşcat, înainte de a întoarce capul. Lydia îşi retrase iute mîna.

– Ce-i? întrebă el.

Tonul lui tăios o descurajă. Ce crede el? Că n-o să se plictisească niciodată de interiorul căruţei? L-ar deranja dacă ar sta şi ea lîngă el afară, unde puteau s-o vadă toţi, unde obişnuia să stea scumpa lui Victoria cu umbrela ei dantelată?

– Aş vrea să stau şi eu puţin afară, spuse ea, îndrăzneţ.

Fără un cuvînt, Ross se trase într-o parte şi îi făcu loc alături pe capra lată. Legănatul căruţei îi dădu de furcă, dar se ţinu de coviltir cu o mînă în timp ce

punea un picior pe capră şi reuşi să iasă. O clipă se clătină nesigură. Pămîntul părea foarte departe, jos. Nu-şi dăduse seama ce înaltă era capra. Înfrîngîndu-şi teama, puse şi celălalt picior pe capră.

Din nefericire, în acel moment roata din faţă întîlni o piatră şi căruţa trecu peste ea cu o zdruncinătură bruscă. Lydia îşi pierdu echilibrul precar şi, bătînd aerul, mîna ei veni în contact cu pălăria domnului Coleman, care fu trîntită pe capră cu o clipă înainte ca fundul ei se se aşeze pe ea.

În mişcarea ei, îşi luase un anumit elan care o făcu să se izbească de domnul Coleman. Braţul lui fu prins între sînii ei plini care lunecară de-a lungul lui, de la umăr pînă la încheietura mîinii. Încercă să se redreseze punîndu-şi o mînă pe capră, dar aceasta alunecă între picioarele lui. Cînd, în cele din urmă, căderea se opri, Lydia se trezi pe genunchii lui, cu braţul între coapsele lui şi obrazul lipit de şold. O clipă se sprijini de el, respirînd adînc, încercînd să alunge ameţeala, să arate că nu s-a întîmplat nimic. În cele din urmă, reuşi să-şi revină şi se îndepărtă de el. Dar pălăria se mai afla încă sub ea.

Înjurăturile printre dinţi izbucniră în clipa în care ea se sprijini de coapsa lui pentru a scoate de sub ea pălăria boţită.

– Îmi pare rău, se scuză ea, cu sufletul la gură, îngrozită de propria ei neîndemînare. N-am mai călătorit într-o căruţă atît de mare niciodată.

Ross îi aruncă o privire sticloasă, strălucitoare, fioroasă. Gura lui era ca o linie subţire, dură, sub mustaţa lăsată peste ea.

– Altă dată să fii mai atentă.

Lydia observă că buzele lui abia se mişcau, şi avea vocea schimbată. Îl durea ceva? Era ofensat?

Cu mişcări scurte, aduse pălăria la forma ei originară şi i-o întinse timidă. Păcat că-şi acoperea părul acela negru ale cărui şuviţe străluceau în lumina soarelui. Dar, în clipa în care Ross o puse pe cap trăgînd-o pe ochi, găsi că pălăria îi venea bine.

Hainele lui erau haine de lucru obişnuite, dar îi cădeau bine. Pantalonii negri erau strînşi pe picioarele lui lungi. Purta întotdeauna cizmele negre cu carîmbi pînă la genunchi, cu care îl văzuse prima oară. Avea o cămaşă groasă de bumbac albastru, dar vesta de piele neagră pusă pe ea îi împrumuta o anumită moliciune. În jurul gîtului avea legată o basma.

De teamă că Ross ar putea observa privirea ei cercetătoare, Lydia îşi lăsă ochii în jos, pe mîinile care ţineau frîiele cailor. Marginile mănuşilor de piele neagră erau întoarse, dezgolindu-i încheieturile acoperite cu păr întunecat. Ţinea frîiele aparent cu neglijenţă şi nu făcea decît mişcări uşoare, pentru a mîna caii. Mîinile acelea păreau foarte puternice, dar capabile să fie şi mîngîietoare. Cum se purtase oare cu soţia lui?

Gîndul acesta îi dădu ameţeli, aşa că îşi îndepărtă atenţia de la el asupra peisajului. Erau circa zece căruţe în faţa lor. Întoarse capul să se uite înapoi, ţinîndu-se de scaun să nu cadă. Nu putu vedea în urma căruţei şi n-avea curaj să se aplece în afară prea mult, ca să nu cadă.

– Unde sîntem? întrebă ea.

Ţinutul era plin de vegetaţie. Flori sălbatice creş-

teau peste tot. Pămîntul care mărginea pajiştea pe care o traversau era uşor deluros şi bine împădurit.

– La răsărit de Memphis.

Ross îşi revenise, aproape. Înjură la adresa propriei lui susceptibilităţi, cînd o văzuse întîmplător mai devreme cu fiul lui la piept. Slavă Domnului că nu-şi dezgolise complet bustul, cum o făcuse cu o seară înainte. Fusese doar descheiată pînă la brîu, oferindu-şi sînii lui Lee, cîte unul.

În ciuda aversiunii lui pentru ea, Ross fusese impresionat de expresia paşnică, fericită de pe faţa ei, zîmbetul făcînd să i se ridice colţurile gurii în sus. Era genul acela de expresie a chipului unei femei care place bărbaţilor.

Ross se foi pe capră. De ce naiba se gîndea la asta? Nu se întîmplase niciodată ca o femeie să-l privească cu zîmbetul acela sublim. În tinereţea lui, sălbatică şi haotică, nu cunoscuse decît femei uşoare. Vorbind la modul general, acestea erau femei interesate să facă bani, punîndu-l să se grăbească, să termine ca să poată trece la următorul client.

Se ivise apoi Victoria. Nu se aşteptase niciodată să fie o femeie pătimaşă. Doamnele de condiţia ei nu se dădeau niciodată în vînt după... şi ar fi fost surprins dacă ea ar fi făcut-o. Fusese îndatoritoare şi răbdătoare cu el, chiar afectuoasă. Nu spusese niciodată nu, dar nici nu fusese ea iniţiatoarea, niciodată.

Nu va iubí niciodată o altă femeie. Asta era clar. Era însă plăcut să aibă pe cineva care să-i zîmbească cu o expresie apropiată de cea pe care o văzuse pe faţa Lydiei... Doamne! Se gîndise la ea ca Lydia.

De ce naiba trebuise să cadă peste el? Mai simţea

încă mîna ei alunecîndu-i între picioare. Braţul mai simţea încă contactul cu sînii ei.

Îşi drese glasul zgomotos ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze fizic gîndul de la ea.

– S-ar putea să traversăm rîul poimîine.

– Mississippi?

„Fata asta-i toantă?“ se întrebă el.

– Bineînţeles că Mississippi, spuse el, cu reproş.

– Nu trebuie să te enervezi, replică Lydia.

Răspunsul lui venise ca o palmă, scoţînd în evidenţă ignoranţa ei.

Auzise de fluviul Mississippi, dar habar n-avea unde este. Urmase doar două clase primare, înainte ca ea şi mama să se mute în casa lui Russell. Nu era ignorantă din cauza ei.

– Ai să faci insolaţie dacă nu-ţi pui o pălărie, mormăi Ross, privind la vîrful nasului ei care începuse deja să se înroşească.

– N-am pălărie, spuse ea, privindu-l în felul acela detaşat, rece, al ei.

Ross aruncă hăţurile pe spinarea cailor, vărsîndu-şi nervii asupra lor. De ce-l enerva fata asta, nu-şi putea imagina. Poate era în legătură cu disconfortul lui fizic.

Tot timpul dimineţii, trecură călăreţi pe lîngă ei. Majoritatea erau bărbaţi. Ross îi prezenta Lydiei, morocănos.

– Ea e Lydia. Se ocupă de Lee.

Bărbaţii îşi scoteau pălăriile politicoşi şi se prezentau. Ea îi privea ruşinată, şi, deşi erau curioşi, nu observă la ei dispreţul la care se aştepta.

Singurul care o enervă fu Scout. Acesta o privi pe îndelete, adresîndu-i un rînjet viclean lui Ross.

– Încîntat de cunoştinţă, Lydia, spuse el.

Avea favoriţi lungi, blonzi şi o mustaţă mare care era aproape albă. Lydia n-ar fi avut nici cea mai mică încredere în el. Din fericire, stătea departe de convoi mai tot timpul zilei. Toţi păreau mulţumiţi de treaba pe care o făcea Scout. Făcuse un traseu astfel încît puteau folosi drumurile cînd era posibil sau puteau tăia de-a curmezişul terenurilor publice. Prómisese că dacă totul iese bine, vor face tabăra în preajma unui rîu, în fiecare seară. Pînă atunci se ţinuse de cuvînt.

Bubba şi Luke Langston se apropiară de ei în grabă, în momentul cînd soarele ajunsese aproape de zenit.

– Avem pasăre la cină, spuse Luke, bucuros.

Găsiseră doi cocoşi sălbatici în pădure. Îi ridică în sus ţinîndu-i de gît.

– Ma zice c-o să-i frigă şi o să vă dea şi vouă.

Lydia se uită la Ross în clipa în care gura lui se deschise larg într-un zîmbet apreciativ faţă de exuberanţa băiatului. Zîmbetul lui era atrăgător şi, privindu-l, simţi o ciudată tremurătură în piept. Nu era senzaţia pe care i-o dădea curgerea laptelui. Asta o simţise mai demult. Era o senzaţie ciudată, ca şi cum ceva îi răscolise măruntaiele şi acum ele încercau să-şi găsească iarăşi locul. Dinţii lui erau strălucitor de albi în contrast cu mustaţa şi pielea bronzată a feţei.

– Cred că aş putea accepta invitaţia, dacă mîni tu căruţa după pauza de prînz, ca eu să pot plimba una dintre iepe.

– Aş fi încîntat să-ţi plimb unul din cai, Ross, spuse Bubba, emoţionat. Ochii lui albaştri ieşiseră aproape

din orbite, cînd o văzuse pe Lydia stînd pe capră lîngă Ross, acolo unde obişnuise să stea Victoria. Dar atenţia îi fusese atrasă de corsajul rochiei. Ştia că Ma l-ar jupui de viu dacă l-ar prinde căscînd ochii la fată şi nu era sigur nici de ceea ce i-ar face Ross. Se pomeni strigînd pentru a elibera o parte din energia acumulată în corp.

Ross scutură din cap.

– Asta ar însemna să nu mai aibă cine mîna căruţa.

– Aş putea s-o fac eu, spuse Luke.

Era invidios pe Bubba că va plimba caii domnului Coleman. Ma spusese că Bubba era cel mai mare şi că era normal să i se ofere lui să facă asta. Totuşi, Luke nu voia să fie complet dat la o parte, ca şi cum n-ar fi avut mai multă importanţă în familie decît Samuel sau Micah, sau vreuna din fete.

Ross se gîndea la propunerile băieţilor, în timp ce aceştia aşteptau cu sufletul la gură răspunsul.

– Cred că ideea e bună. Pot să fiu şi cu ochii pe tine, îi spuse el lui Luke. Şi aşa vor fi plimbaţi doi cai în loc de unul.

Luke scoase un strigăt de încîntare, întorcîndu-şi calul şi îndreptîndu-se spre căruţa Langstonilor pentru a le duce vestea cea bună.

– Numai dacă-ţi dă voie Ma, strigă Ross în urma lui.

Pauza de prînz fu scurtă. Lydia intră sub coviltir să-l alăpteze pe Lee care se trezise cu cîteva minute mai devreme. Stătea în lada lui şi se legăna. Ross îi sugerase amabil să nu încerce să se întoarcă înăuntrul căruţei pînă nu se vor opri.

Luke îi aduse o pălărie de pai cu boruri largi, cînd

veni să-i ia locul lui Ross pe capră.

– Domnul Coleman i-a spus lui Ma că ţi s-a înroşit nasul. Asta-i o pălărie veche de-a lui Bubba, dar te va feri de soare.

Lydia o luă, privind-o fără s-o vadă, întorcînd-o pe toate părţile. Nu-şi dădea seama dacă era mai mişcată de generozitatea Langstonilor sau de interesul domnului Coleman.

Tot restul după-amiezei Lydia nu-l mai văzu pe Ross şi Luke o învăţă cum să se ducă în spatele căruţei fără pericole. Acolo, îşi descheie rochia ei strîmtă, desfăcu salteaua şi se întinse. Lee era lîngă ea. Cînd se trezi, Luke tocmai oprea căruţa în cercul făcut de celelalte.

Îl hrăni repede pe Lee, apoi, punînd lada lui pe mica platformă din spate, la umbră, se apucă să facă focul şi să pregătească cina. Îşi aranjă îndelung părul, îşi spălă faţa, gîtul şi braţele cu apă rece, înainte ca Ross, prăfuit şi transpirat, să se întoarcă.

Coleman se uită la oala cu fasole fierbînd pe foc.

– Credeam că în seara asta mîncăm la Langstoni, spuse el pe un ton supărat şi critic, pe care nu şi-l putu reţine. Domesticitatea scenei din faţa lui – cina fierbinte şi Lee dormind mulţumit, şi osteneala ei de a fi frumoasă – îl înfuriară fără motiv.

– Ba da, dar pusesem fasolea asta la muiat şi era păcat să n-o gătesc. I-am trimis vorbă lui Ma că le-o ducem lor ca o contribuţie din partea noastră.

Lui nu-i plăcu modul în care ea spusese „noi" şi „noastră", ca şi cum ar fi format o pereche.

– Poţi să duci fasolea din partea ta. În ce mă priveşte, contribuţia mea va fi ajutorul dat lui Zeke

să-şi potcovească un cal după cină.

– Foarte bine, domnule Coleman, spuse ea, înţepată. Apa asta am încălzit-o pentru dumneata, dar cred c-am s-o folosesc pentru spălatul rufelor lui Lee.

Trecu pe lîngă el, ferindu-şi cu o mînă poala rochiei, ca şi cum ar fi vrut s-o ferească de contactul cu cizmele lui murdare.

Lui Ross îi veni s-o prindă de păr şi s-o răsucească în loc, să-i spună că faptul că îngrijeşte de fiul lui nu înseamnă că între ei există ceva. Lydia însă era deja în căruţă, înainte ca el să-şi fi putut pregăti cuvintele. Şi, în plus, nu era sigur ce i-ar face, dacă vreodată ar apuca-o de păr. Se întoarse furios, nemaivrînd să se gîndească la plăcerea de a se spăla cu apă fierbinte. Ocărînd, se duse în spatele căruţei unde era ferit de priviri şi îşi scoase cămaşa.

Lydia, cu rufele murdare îngrămădite lîngă ea, luă oala de pe foc înainte ca apa să fie prea fierbinte. Apoi frecă săpun pe fiecare rufă şi le băgă în apă. Cînd sfîrşi, începu să le amestece cu un băţ. Un suspin de iritare făcu să i se ridice umerii şi apoi să coboare. Ross fusese din nou nesuferit, dar ar fi o prostie totuşi să nu-i spele cămaşa. Trase adînc aer în piept şi dădu ocol căruţei spre capătul celălalt.

Ross avea pe el doar pantalonii şi cizmele. Braţele şi pieptul erau albe de săpun. În cele cîteva clipe pînă să fie văzută, Lydia îi urmări mîinile lunecînd pe carnea lui udă, săpunită, pe umeri şi sub braţe. Pieptul era acoperit de un păr negru, cîrlionţat ce i se răsucea pe degete. Muşchii din partea de sus a braţelor se umflau ca nişte noduri la fiecare mişcare. Coastele ieşeau în relief făcîndu-le să semene cu

scîndura de spălat. Stomacul era plat şi musculos.

Cînd Ross o văzu, stînd acolo şi privindu-l, rămase nemişcat. Spuma săpunului se scurgea de pe degetele lipsite brusc de orice animaţie. O clipă se uitară lung unul la altul, surprinşi.

– Vreau să-ţi spăl cămaşa, spuse Lydia, în cele din urmă.

Ca să nu mai discute şi să prelungească prezenţa ei acolo, Ross lui cămaşa şi i-o dădu.

Cu ochii în altă parte, Lydia luă cămaşa din mîna lui şi dispăru repede în partea cealaltă a căruţei. Ross se clăti şi îşi turnă apă pe cap. Abia după ce se şterse, îşi dădu seama că n-avea cămaşă de schimb. Se duse în spatele căruţei şi sări înăuntru, aproape călcînd peste Lee, care dormea în lada lui. Înjură cînd se lovi cu capul de oblon, apoi deveni agitat, negăsind nici o cămaşă.

Scoase capul printre flapsurile coviltirului rostind un „Ăăă..." cu care spera să-i atragă atenţia Lydiei, care storcea rufele, spre el. Lydia întoarse capul, dîndu-şi la o parte o şuviţă de păr cu mîna udă.

– Nu-mi găsesc hainele, spuse el, direct.

– Ah, am făcut ordine azi-dimineaţă. Îţi dau imediat o cămaşă.

Nervos, Ross aruncă o privire asupra taberei, sperînd din suflet ca nimeni să nu observe fata urcîndu-se în căruţă în timp ce el era fără cămaşă. La naiba! Uite-o pe doamna Watkins, cum îi priveşte din partea cealaltă a poienii, cu gura strînsă ca un măr putred, semănînd cu un inchizitor ieşit la vînătoare de vrăjitoare. Fiica ei, Priscilla, stătea în spatele ei, cu o expresie vicleană, de cunoscătoare, pe faţa ei

obraznică. Ross mai văzuse expresia aceea pe faţa ei şi se simţi al dracului de stînjenit.

Lydia se strecură pe lîngă el fără să ţină seama de spectatoare. Mişcarea ei bruscă înfioră părul de pe pieptul şi abdomenul lui. Ross se ascunse în căruţă. Doamne, ce fată neruşinată! N-avea nici un pic de bun simţ!

– Le-am pus aici, împăturite, spuse ea, în timp ce el controbăia printre lucrurile pe care le pusese unul peste altul, ca să fie mai mult loc. Ross îşi dădu brusc seama că interiorul căruţei nu-i mai amintea, în mod dureros, de Victoria. Orice urmă a felului ei dezordonat de a fi dispăruse. Toate lucrurile erau aranjate pentru a oferi mai mult spaţiu.

Lydia îi dădu o cămaşă curată împăturită cu grijă. Aproape că scosese un ţipăt la vederea cicatricii. Era deasupra pieptului, în stînga şi o porţiune din muşchi lipsea. Încercă să ascundă faptul c-o văzuse.

– Mulţumesc, spuse el, încordat, sperînd că ea va coborî astfel încît toată lumea s-o vadă afară, şi nu înăuntru cu el.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că era prea mult să-i ceară asta.

– Domnule Coleman, nu vrei să mă înveţi să mîn caii? întrebă ea, ridicînd ochii spre el. Chiar şi aşa aplecat cum stătea, Lydia nu-i ajungea mai sus de piept.

– Să mîni caii? repetă el, vag.

Se întreba dacă să-şi tragă cămaşa acum sau după plecarea ei. Mai bine acum. Felul în care ochii ei rătăceau curioşi pe pieptul lui îl făcea să transpire, cu toate că abia se spălase.

– Nu cred, spuse el, băgîndu-şi braţele în mînecile

cămăşii.

La ce se uita? La cicatrice sau la sfîrcurile pieptului?

– De ce?

– Pentru că hăţurile or să te tragă jos de pe capră, d'aia. Nu eşti... destul de... puternică.

Degetele lui se comportau de parcă nu se mai încheiase niciodată la cămaşă.

– Soţia dumitale... Victoria... mîna caii?

Cînd ajunse la ultimul nasture, îşi dădu seama că încheiase toţi nasturii greşit. Înjură în surdină şi aproape că îi smulse cînd îi desfăcu şi începu să-i încheie iar.

– Da.

– Era puternică?

– Doamne fereşte! Nu era deloc puternică! strigă el.

Privi nervos peste umăr, apoi, coborînd vocea, şuieră cu răutate:

– Nu era puternică.

– Şi totuşi ai învăţat-o.

– Da.

– Atunci, de ce nu mă înveţi şi pe mine?

– Pentru că nu-i treaba dumitale să-mi conduci caii.

– De ce? repetă ea.

Inconştient, îşi desfăcu pantalonii pentru a-şi băga cămaşa înăuntru. Bărbaţii pe care-i cunoscuse Lydia purtau bretele. Ochii ei erau aţintiţi pe mîinile lui Ross, în timp ce acesta îşi încheia nasturii şi apoi catarama centurii de piele, bătînd-o uşor cu palma cînd termină.

– Pentru că trebuie să te ocupi de Lee, iată de ce.

Lydia îşi ridică privirile parcurgînd toată lungimea pieptului lui, fără să-şi dea seama cît de provocatoare

era acea mişcare lentă a pleoapelor ei.

– Dar el doarme foarte mult. Mi-a plăcut cît am stat pe capră azi. Nu văd de ce să nu fac ceva folositor în timp ce stau aici. Asta te-ar elibera ca să te poţi ocupa de cai. Nu să mîn caii tot timpul. Dacă Lee ar avea probleme, n-aş face-o, dar ar trebui să ştiu, totuşi.

Mai mult pentru a pune capăt conversaţiei şi a ieşi la aer unde putea să respire din nou normal, spuse:

– Am să mă mai gîndesc. Nu e uşor, să ştii.

Spunînd asta, sări din căruţă, lăsînd-o cu un zîmbet satisfăcut pe buze.

Zgomotul şi zăpăceala generală de la căruţa Langstonilor avură darul de a ascunde tensiunea dintre Ross şi Lydia. Cei doi cocoşi fură onoraţi cu un apetit sănătos din partea comesenilor care nu lăsară nici un oscior neros.

Numai Bubba nu gustă deliciul. După ce mîncă doar jumătate din porţia lui, se făcu nevăzut în întuneric, aparent pentru a controla caii. După cîteva minute, Luke îl găsi rezemat de un copac, cojindu-i absent scoarţa.

– Ce-i cu tine, Bubba? Te doare stomacul?

– Pleacă, suspină Bubba.

A fi singur într-o familie atît de numeroasă era un lucru rar şi valoros.

– Ştiu ce te roade, spuse Luke, isteţ. N-ai putut mînca pentru că te uitai la ţîţele Lydiei.

Îmbrăţişare în amurg

Bubba sări în picioare, gata de luptă corp la corp.

– Tacă-ţi fleanca, gură spurcată! ţipă el.

Luke rîse şi se îndepărtă de el, prefăcîndu-se că boxează.

– Nu te puteai abţine, nu? Am crezut că ţi-ai săturat privirea după ce ai căscat atîta ochii la Priscilla Watkins. Ţîţele ei sînt destul de mari. Am văzut cum şi le scoate de fiecare dată cînd treci pe lîngă căruţa lor, adică cît poţi de des. Eşti cel mai afemeiat băiat din cîţi există.

Bubba se aruncă asupra lui şi reuşi să-i plaseze un pumn în falcă. Luke căzu la pămînt, dar nu se dădu bătut. Îl prinse pe Bubba de glezne, îl trînti şi începu o bătălie în toată regula. Ross dădu peste ei cîteva clipe mai tîrziu, cînd se rostogoleau, se îmbrînceau şi se trînteau în praf.

– Ce se întîmplă aici? strigă el.

Îl apucă pe cel de deasupra, care în clipa aceea era Luke, de gulerul cămăşii şi îl ridică în picioare. Bubba se ridică singur. Gîfîiau datorită efortului şi sîngerau pe nas, gură şi din diverse zgîrieturi.

– Asta-i tot ce-aveţi voi de făcut? întrebă Ross.

Ştia cum decurge o luptă. Întîi cu pumnii, apoi cu pistoalele. Devenea un cerc vicios, care pe care. Dacă cineva l-ar fi strunit şi pe el cînd era tînăr, poate că viaţa lui ar fi fost alta. Dar la vîrsta lui Bubba, el era deja un pistolar recunoscut.

– Bubba, credeam c-ai să mă ajuţi să potcovesc calul ăla.

Bubba îşi pipăi buza umflată.

– Bineînţeles, Ross.

– Luke, du nişte apă la căruţa mea. Lydia are de

clătit rufele.

Nu se putu împiedica să nu se mire cît de uşor îi venise numele ei pe buze.

– Dar mai întîi dă mîna cu fratele tău.

Băieţii se supuseră, ranchiunoşi. Le era teamă la amîndoi să-i explice lui Ma despre sîngele şi feţele lor umflate. Ar fi avut de furcă cu ea.

Lydia se simţea bine. Nu ştiuse pînă atunci că oamenii pot fi cordiali. „Vecinii" se opreau să facă cunoştinţă cu ea. Unii erau de-a dreptul curioşi, alţii erau prudenţi, şi ştia că n-ar fi fost atît de uşor acceptată, dacă nu erau Langstonii. Pentru că Ma o proteja, toţi ceilalţi se simţiseră obligaţi s-o accepte. Era de la sine înţeles că Ma prezida peste toată acea comunitate izolată, aproape la fel de mult ca şi domnul Grayson. Instinctele ei materne se răsfrîngeau asupra tuturor membrilor convoiului. Ea îi iubea şi-i admonesta pe toţi, indiferent dacă erau tineri sau bătrîni, cu aceeaşi libertate ca şi pe copiii ei.

Lydia încercă să reţină nume şi să atribuie corect copiii părinţilor lor. Era familia Sims, cu cele două fetiţe timide, Rigsby, cu doi băieţi şi o fetiţă. Lydia o cunoscuse pe femeia cu cei doi gemeni; aveau aproape un an. Unul începuse să facă primii paşi, invariabil în direcţia focului. Cunoscu şi alte nume: Cox, Norwood, Appliton, Greer, Lawson. Toţi îl priviră pe Lee, care dormi mai tot timpul.

Doamna Greer îi oferi nişte hăinuţe de copil.

– Fiului meu i-au rămas mici. N-are rost să stea nefolosite.

Atîta amabilitate era ceva nou pentru Lydia, care văzuse viaţa ca pe un efort îndîrjit de supravieţuire. Ceea ce avea cineva, păstra pentru el, cu egoism.

Înainte de întoarcerea la căruţa domnului Coleman, Ma îi dădu Lydiei una din cămăşile lui Luke şi o fustă veche a lui Anabeth.

– Nu sînt atît de atrăgătoare ca rochia, şi departe de a fi elegante, dar te vei simţi mai bine în ele, sper.

Lydia îl duse pe Lee înapoi la căruţă şi fu surprinsă cînd îl văzu pe Luke întinzînd o frînghie între trunchiurile a doi stejari tineri. O văzu şi îşi lăsă capul în jos.

– Domnul Coleman mi-a spus să întind asta aici ca să ai pe ce agăţa rufele.

– Mulţumesc, Luke, spuse ea, blînd.

Nu făcu nici un comentariu în legătură cu faţa lui umflată, simţindu-i sensibilitatea.

Cînd toate rufele fură atîrnate pe frînghie, Lydia se urcă obosită în căruţă. Peste tabără se aşternuse tăcerea şi întunericul. Îl hrăni pe Lee şi îl aşeză în lădiţa lui. Apoi îşi puse cămaşa de noapte pe care i-o dăduse Ma, spunîndu-i că este a ei şi poate s-o păstreze.

O durea capul de greutatea părului pe care trebuise s-o suporte toată ziua. Îşi scutură capul, apoi începu să-l pieptăne. Şi pieptenul era tot un dar de la Ma.

Nu voia să adoarmă, pînă cînd Ross nu se întorcea la căruţă. Prezenţa lui afară îi dădea un sentiment de siguranţă, cu toate că nu înţelegea de

ce săptămîni întregi după ce fugise în pădure pentru a naşte, dormise sub cerul liber, uneori într-un grajd. Dar atunci, gardianul ei fusese frica. O împiedicase să obosească sau să fie neatentă. Dar devenise neatentă şi el o prinsese. „Nu se va mai întîmpla asta niciodată", şopti ea în întuneric. „E mort".

Chiar în clipa cînd fu toropită de somn, îl auzi pe Ross afară. Mişcările lui erau uşor de urmărit pe cînd stingea focul şi îşi întindea păturile.

Mergînd în genunchi spre coada căruţei, desfăcu flapsurile. Ross stătea pe pătura lui, scoţîndu-şi cizmele.

– Noapte bună, domnule Coleman.

Capul lui se ridică brusc. Lydia era încadrată în pînza coviltirului, cu cămaşa ei albă în lumina lunii. În jurul capului, părul ei apărea ca o jerbă de bucle şi valuri. Vocea ei părea că vine din întuneric, mîngîindu-i obrazul.

– Noapte bună, mîrîi el, şi se lăsă jos pe patul lui tare.

E încă nesuferit, se gîndi ea, tristă, în timp ce se întindea pe salteaua acoperită cu cearceafuri moi. Ross era nerăbdător să traverseze Mississippi. Mîine avea să-l vadă iar şi va fi, poate, într-o dispoziţie mai bună.

Capitolul 6

Merseră forţînd caii timp de două zile, încercînd să ajungă la fluviu. Era un jalon pentru ei toţi. Odată trecut şi Tennessee lăsat în urmă, se vor simţi cu adevărat pe drumul cel bun.

Ross îl lăsă pe Bubba să-i ducă de hăţuri caii, şi mînă căruţa el însuşi. Nu-i dădu niciodată hăţurile Lydiei, dar îi arătă cum să le ţină şi să le manevreze. Instrucţiunile lui erau date cu voce dură şi rareori se uita la ea direct. Deşi cămaşa lui Luke şi fusta veche lăsau mult de dorit, în privinţa modei, Ross fusese mult mai liniştit văzînd că nu mai poartă rochia aceea.

Lydia părea hotărîtă să nu facă nimic care să-l indispună şi îl provoca la vorbă. Deveni clar că fata nu prea ştia multe lucruri, şi Ross se întrebă iar, dacă nu cumva era debilă mintal. Respinse totuşi această posibilitate. Cînd îi spunea ceva, nu uita niciodată şi ochii ei întrebători se vedea dorinţa de a învăţa.

– Ai luptat în războiu?

Ross aprobă din cap.

– De partea sudiştilor.

– Ai vrut ca negrii să rămînă sclavi?

Ross o privi neîncrezător.

– Nu. Nu vreau să fie cineva sclav.

– Atunci, de ce ai luptat pentru sudişti?

– Pentru că acolo trăiam, spuse el, cu o nerăbdare crescîndă.

Lydia părea să-i cunoască instinctiv punctele dureroase şi le ataca cu o precizie remarcabilă.

Patriotismul avea prea puţină legătură cu tabăra la care se aliase Ross. Războiul îi oferise, ca oricărui tînăr fără minte, o scuză bună pentru a prăda şi ucide fără urmări. Căutase să lupte cu orice preţ şi i se împlinise voia. Cînd un grup de luptători de hărţuială îl recrutaseră să meargă cu ei, nobilimea nu li se alăturase.

Lydia nu voia să fie considerată total ignorantă.

– Într-o zi am văzut o coloană de soldaţi trecînd pe lîngă ferma noastră. Toţi erau îmbrăcaţi la fel. Unul ducea un steag.

– Soldaţi yankei. Noi nu mai aveam uniforme şi steaguri spre sfîrşit.

Ross avusese doar o singură uniformă, şi aceea luată de la un soldat mort la Pea Ridge. Nu mersese

niciodată în coloană, dar ataca taberele noaptea, pe neaşteptate. De fiecare dată în alt loc, lăsînd morţi şi distrugere în urma lor. Şi nu-i păsase dacă va muri şi el, pentru că în ceea ce îl privea, totul era un joc al hazardului. Era omul perfect pentru acest gen de luptă.

– N-am mai văzut alţi soldaţi, dar îmi amintesc că am auzit împuşcături şi salve de tun uneori.

– Unde era ferma voastră?

Lydia nu voia să-i spună prea multe, dar nici nu ştia exact unde era ferma. Russell.

– În Tennessee, în nord-est.

– N-a fost niciodată prădată de soldaţii vreuneia din părţi?

Lydia rîse amar.

– Nu. Nu era nimic de furat.

Ross călărise alături de bărbaţi care ar fi lăsat la o parte mîncarea dacă ar fi dat peste ea. Dar în fond, războiul se terminase cu şase ani în urmă. Nu putea fi decît o copilă.

– Cîţi ani ai? se surprinse el întrebînd.

– Împlinesc douăzeci, curînd. Dumneata cîţi ani ai?

– Mult mai mulţi, spuse Ross, mohorît.

Avea treizeci şi doi, dacă-i numărai cronologic. Îi plăcea să creadă că viaţa lui începuse cînd îl găsise John Sachs.

Winston Hill se apropie de căruţa lor, pe un cal alb cu mers săltat.

– Bună ziua, domnişoară Lydia, domnule Coleman.

– Bună, domnule Hill.

– Salut, Hill, zise Ross.

– Se pare că dacă avem noroc, ajungem la

Memphis la căderea nopţii.

– E un zvon, spuse Ross, tăios.

Pe Lydia o deranjă purtarea lipsită de amabilitate a lui Ross. Nu mai voia o nouă ceartă cu el în legătură cu Hill, dar nu voia nici să fie părtaşă la lipsa lui de maniere.

– Credeţi că vom avea necazuri cu traversarea, domnule Hill?

Lydia îşi dăduse capul pe spate pentru a-l vedea mai bine pe sub borul pălăriei.

– Depinde de inundaţiile din amonte, spuse Hill, oprindu-se pentru a tuşi în batistă. Odată trecuţi, Moses şi cu mine am dori să vă invităm pe amîndoi să sărbătorim evenimentul la un pahar de sherry.

Lydia se întrebă ce era „sherry". Dacă gustul lui era la fel de bun ca şi numele, atunci i-ar plăcea. Era pe punctul de a accepta invitaţia lui, cînd interveni Ross.

– Nu, mulţumesc. Lydia e ocupată seara cu Lee, iar eu trebuie să mă ocup de cai.

Ochii lui Hill trecură de la unul la altul, înainte de a răspunde elegant:

– Atunci, poate într-o seară, după ce vă terminaţi toate treburile.

Îşi atinse pălăria salutînd-o pe Lydia şi apoi se îndepărtă.

– Data viitoare cînd cineva mă invită la ceva, am să răspund eu însămi, mulţumesc, spuse Lydia, imediat ce omul fu destul de departe.

– Nu atîta timp cît dormi în căruţa mea şi mănînci mîncarea adusă de mine, mîrîi el, din colţul gurii. N-am să te las să flirtezi cu el sau cu altcineva, atîta

timp cît te ocupi de Lee.

– Dar nu flirtam! spuse ea, înfierbîntată. Încercam doar să fiu politicoasă, un lucru care lipseşte din personalitatea dumitale.

– Aici nu-i vorba de maniere. Nu-mi place Hill.

– N-a spus decît lucruri frumoase despre dumneata şi Victoria, dar de fiecare dată cînd vine, te umfli ca un broscoi. Ce ţi-a făcut?

Ross strînse din umeri şi tăcu. Winston Hill reprezenta tot ceea ce ar fi vrut el să fie. Era genul de om cu care s-ar fi măritat Victoria. Îşi aminti seara cînd se întîlniseră. Avuseseră cunoştinţe comune despre care discutaseră într-o limbă cultivată pe care el abia putea s-o înţeleagă. Se simţise ca un vierme.

Deşi nu voia să dea un nume emoţiei pe care i-o stîrnea Hill, fusese gelos pe el din prima clipă cînd îl văzuse. Îşi purta originea lui aristocratică ca pe un scut, în faţă, să-l vadă toată lumea. Ross simţea că originea lui proprie era la fel de vizibilă, indiferent cît de mult încerca s-o ascundă.

– De ce tuşeşte tot timpul? întrebă Lydia, ignorînd tensiunea vizibilă pe maxilarul lui.

– Are tuberculoză.

– Tu... ce?

– Tuberculoză, aprindere la plămîni. A căpătat-o într-un lagăr de prizonieri yankei. Cînd a ajuns acasă, undeva în Carolina de Nord, la Raleigh, cred, plantaţia dispăruse. Nu mai rămăsese nimeni, în afară de bătrînul Moses. Chiar şi casa fusese distrusă. S-a mutat la oraş, dar aerul de acolo nu era bun pentru plămînii lui. Acum e în căutarea unei clime mai calde şi mai uscate.

Winston se oprise la căruţa din faţa lor să mai schimbe o vorbă. Lydia se uită atentă la tînărul slab, ai cărui ochi, deşi blînzi, erau prea bătrîni faţă de restul corpului.

– Îmi pare rău de el.

Asta păru să-l irite de-a dreptul pe domnul Coleman. Nu mai vorbi cu ea pînă la pauza de prînz.

Memphis-ul i se înfăţişă prima oară printr-un văl de pîclă, în timp ce stătea în căruţă şi privea peste umărul domnului Coleman, care manevra caii pentru a forma cercul taberei de noapte. Lydia nu mai văzuse un oraş atît de mare. Chiar şi de la distanţa aceea era un lucru măreţ. S-ar fi uitat pe îndelete multă vreme, dar avea de făcut unele treburi urgente.

– Să facem focul imediat ce găsesc nişte lemne, spuse Ross, privind la norii încărcaţi de ploaie ce treceau repede purtaţi de vînt.

Reuşi să facă un mic foc cu lemnele ude pe care le găsise. Lydia prăji mai multă carne şi făcu două rînduri de biscuiţi, spunînd:

– Ăsta ar putea să fie ultimul nostru foc, pentru cîteva zile.

Ploaia începuse să cadă mărunt.

Toată lumea din tabără era indispusă. Vedeau fluviul Mississippi sub ei, de pe colina unde îşi făcuseră tabăra. Aşteptaseră cu teamă şi curiozitate traversarea fluviului, dar acum părea ameninţător şi periculos. Era umflat de ploile recente. Ţărmul dinspre Arkansas de-abia se vedea, din cauza ploii mohorîte care îl acoperea. Cei care trăiseră pe malurile sau în apropierea rîului Tennessee toată viaţa, erau reduşi la tăcere de lăţimea fluviului Mississippi.

În ciuda lăţimii lui considerabile, acum, că se aflau aici şi puteau să-l vadă, erau gata să-l traverseze. Şi se părea că vor avea de aşteptat cîteva zile, poate chiar săptămîni.

– Cîţiva dintre noi vom merge mîine dimineaţă să vedem ce-i cu bacul, îi spuse Ross, în timp ce băgau tot ce puteau în căruţă, la adăpost.

– Ce crezi c-o să se întîmple?

Ross blestemă.

– Cred că va trebui s-aşteptăm să treacă ploaia. Cei ce locuiesc pe malurile fluviului sînt superstiţioşi. Nu cred că bacul va risca traversarea pînă nu iese soarele.

Lydia era sensibilă la stările lui de spirit şi evita să-l provoace. Cînd Ross urcă în căruţă să-şi mai ia o pătură, îi vorbi blînd, din celălalt capăt al căruţei, al cărei interior era uscat şi cald.

– Chiar e nevoie să dormi afară, domnule Coleman?

Ross se uită la ea cu o uimire nedisimulată. Tocmai îl alăpta pe Lee, dar din dimineaţa în care o văzuse făcînd aceasta, Lydia începuse să-şi acopere umărul, sînul şi capul copilului cu o păturică. Ross era bucuros că faţa simţise un anumit grad de reţinere, dar mintea lui nu voia să uite felul cum stătea capul lui Lee pe acel glob de carne albă, lucioasă.

– Ce-ar zice lumea dacă am dormi amîndoi aici? întrebă el, răstit.

– Ar zice, probabil, că ţi-a venit mintea la cap, în urma ploii, i-o întoarse ea.

Vremea asta nu era bună nici pentru temperamentul ei. Dar şi bărbatul era încăpăţînat. Ce credea el, că

încerca să-l ademenească în căruţă? Culcatul cu un bărbat era ultimul lucru pe care îl dorea.

– Nu pot să dorm aici cu... cu... tine, spuse el, întorcîndu-se spre coborîre. Ne vedem mîine dimineaţă.

Se ghemui sub căruţă înfăşurat într-o pînză tare, impermeabilă. Era ud şi înfrigurat, dar era aproape o uşurare, după fierbinţeala care-l stăpînise în ultimele zile.

Ross era certăreţ şi prost dispus, cînd se întoarse la prînz la căruţă. Ploaia curgea întruna. Împreună cu domnul Norwood, domnul Sims şi domnul Grayson se duseseră călare pînă la malul fluviului şi vorbiseră cu unul care manevra bacul. Aşa cum prevăzuse Ross, omul nici nu voia să audă de traversarea fluviului umflat, pe ploaia şi vîntul acelea. Transportarea celor douăzeci de căruţe plus caii, femeile şi copiii de-a curmezişul acelui curent rapid era de neconceput.

– A zis că va trebui să aşteptăm pînă se opreşte ploaia, spuse Ross, cu o grimasă, dînd pe gît cafeaua rece pe care i-o păstrase Lydia.

– Ţi-e foame?

Ross dădu din umeri. Faţa îi era acoperită de ţepi negri. Pe bună dreptate, nu se răsese în dimineaţa aceea.

– Cred că aş mînca ceva.

Lydia îi dădu un şervet împăturit în care găsi un sandviş cu slănină.

– Ma îi trimite pe cei doi băieţi la oraş mai tîrziu, cu speranţa de a găsi ceva mîncare. Crezi că Lee ar avea nevoie de ceva? întrebă Ross.

Lydia scutură din cap, gîndindu-se la o mulţime de lucruri de care ea avea nevoie. Ca, de exemplu, o cămaşă. Dacă ar fi avut una, ar fi putut s-o căptuşească cu pînză moale, astfel încît atunci cînd sînii pierdeau lapte, să nu fie obligată să se ascundă de domnul Coleman sau altcineva, care ar fi putut vedea cele două pete umede de pe piept.

– Doamnele din convoi i-au împrumutat diverse lucruri lui Lee. N-o să aibă nevoie de altele, pînă nu creşte.

Lui Ross i-ar fi plăcut să se ducă în oraş, dar nu îndrăznea să rişte. Fusese o imprudenţă din partea lui să se ducă chiar şi pînă la omul cu bacul. Îşi ţinuse faţa nebărbierită întoarsă într-o parte. Trecuseră trei ani, dar...

Orele după-amiezei trecură greu şi interminabile. Lee dormi, deşi Lydia îi cînta, îl gîdila pe burtă şi făcea tot ce putea ca să-l ţină treaz. Era plictisită să stea singură în căruţă fără alţi copii sau un soţ cu care să vorbească. Alte femei foloseau ziua asta ca să se odihnească, să cîrpească sau să discute cu familiile lor despre noua viaţă din Texas sau de mai departe, spre vest. Ross plecase să vadă caii, lăsînd-o singură.

Luke şi Bubba o strigară din spatele căruţei exact

înainte de căderea întunericului. Lydia merse în patru labe să ridice pînza şi să se uite afară. Cînd îi văzu pe cei doi, izbucni în rîs. Borurile pălăriilor lor erau trase în jos şi apa curgea de pe ele pe hainele lor de ploaie, dar feţele le erau la fel de vesele ca întotdeauna. Îşi închipuia că le făcuse plăcere să vadă un oraş ca Memphis şi îi vor spune o mulţime 'de poveşti zile de-a rîndul.

– Am cheltuit toţi banii pe care ni i-a dat Ross. Piersici, pere, *okra* gătită cu ceapă şi roşii, şi cîrnat afumat, spuse Bubba, luînd alimentele respective din sacul legat de şaua sa şi înmînîndu-i-le.

– Mirosul cîrnatului ăstuia ne-a făcut să salivăm, spuse Luke.

– Ai cumpărat şi pentru voi?

Bubba se uită la Luke cu o privire care spunea că l-ar ucide cu plăcere.

– Nu.

Lydia fu îngrozită de ceea ce-l făcuse pe băiat să mărturisească. Langstonii nu-şi puteau permite un cîrnat. Ea şi mama ajutaseră la o măcelărie lucrînd toată ziua pentru o bucată de slănină şi un cîrnat. Nu cunoştea deloc valoarea banului şi nu ştia cît costă un cîrnat sau altceva.

– Păi... meriţi o răsplată că mi l-ai adus... domnului Coleman, vreau să zic.

Băgînd mîna în lada cu vase, scoase un cuţit de bucătărie şi ţinînd cîrnatul între braţ şi corp, tăie o felie pentru fiecare băiat.

– Luaţi. Poftă bună.

Luke întinse mîna după felia lui, imediat, băgînd-o fără ruşine în gură. Bubba luă felia aproape moro-

cănos.

– Mulţumesc mult, domnişoară Lydia.

Era mulţumit să vadă că Lydia nu mai purta rochia aceea strîmtă, deşi cămaşa lui Luke îi reliefa bine pieptul.

Misterele trupului femeiesc îl vrăjeau şi îi preocupau mintea. Se gîndise la Priscilla Watkins toată ziua. O văzuse stînd în ploaie ieri dimineaţă. Rochia stătea lipită de trupul ei, reliefîndu-i formele. Cînd fata îl văzuse, se întorsese spre el, aparent fără să-şi dea seama că rochia îi stătea lipită de sîni, scoţînd în evidenţă sfîrcurile îndrăzneţe. Se chinuise toată noaptea cu gîndul la senzaţia de a atinge un sîn de femeie.

Acum, căldura şi moliciunea Lydiei stîrniră reacţii stînjenitoare şi ruşinoase în corpul lui.

– Trebuie să ne ducem la căruţă, altfel Ma o să trimită potera după noi.

Lydia zîmbi.

– Sigur.

Băieţii se îndepărtară în întunericul care se lăsa.

Lydia mîncă împreună cu Ross cînd acesta se întoarse la căruţă. Arăta la fel de ud ca şi băieţii. Porţionaseră mîncarea ca să le ajungă cîteva zile. Chiar şi mîncată rece, cu biscuiţii rămaşi, Lydiei i se păru delicioasă. Înainte de a fi găsită de Langstoni, nu mîncase niciodată o mîncare atît de gustoasă, care părea ceva normal pentru toţi ceilalţi.

Lydiei îi era groază de momentul cînd Ross va ieşi din nou afară. Dar nu atît de mult cît îi era lui Ross. Pămîntul era îmbibat cu apă şi nu-i surîdea deloc încă o noapte de chinuri în ploaie. În căruţă era plăcut, cu lumina blîndă a felinarului, cu noul miros al lui Lee,

cu... Lydia. Prezenţa ei feminină făcea interiorul căruţei foarte atrăgător.

Trase de timp, prelungindu-şi şederea acolo, reparînd o chingă care ar mai fi ţinut încă vreo două zile. Îi luă mult timp să facă asta, dar avu grijă ca umbrele aruncate de lampă pe coviltir să se vadă bine separate una de alta pentru un privitor din afară. Cînd nu mai avu nici o scuză pentru a rămîne, îşi adună campamentul lui ud şi se apropie de ieşirea din căruţă.

– Nu uita să stingi lampa.

Nu se uită în direcţia în care stătea ea, ţinîndu-l pe Lee la piept. Copilul terminase de supt cu cîteva minute mai înainte, dar Lydia nu voise să-l pună în patul lui. Îi plăcea dulcea lui greutate pe corpul ei, să simtă bătăile rapide ale inimii lui aproape de a ei.

– Noapte bună, domnule Coleman.

Cu un sentiment de vinovăţie, Lydia privi în urma lui. Avea tot dreptul s-o dea afară în ploaie şi să stea el în căruţă. Dar ea îi sugerase odată că ar fi mai rezonabil ca el să rămînă înăuntru. Ross reacţionase violent. Putea fi şi ea la fel de încăpăţînată ca el. N-o să-l mai invite să stea.

Nu dormea demult cînd, zgomotul unui tunet o făcu să sară în sus. Tunase ultima oară cînd Clancey se vîrîse în aşternutul ei, punîndu-i mîna în gît ca să nu ţipe şi să nu se zbată. Fruntea şi buza ei superioară erau acoperite cu broboane de sudoare.

Îmbrăţişare în amurg

Visase că mîna lui Clancey o strîngea de gît, simţise durerea, momentul culminant al pierderii puterii.

Tunetul reverberă din nou prin aer, însoţit de un vînt tăios. Ploaia bătea pe pînza tare a coviltirului. Părea zgomotul a o mie de tobe. Lydia se cutremură, înfricoşată de natură şi de oroarea reziduală a coşmarului ei. Se uită la Lee. Dormea adînc. Se gîndi la domnul Coleman care era afară, în ploaie şi, înainte de a mai judeca, începu să meargă în patru labe spre capătul căruţei.

În momentul în care Lydia se trezise din somn, Ross ajunsese la concluzia că fusese un mare prost cedînd căldura şi confortul căruţei unei vagaboande care putea să-şi ia tălpăşiţa oricînd. Era ud pînă la piele, tremurînd la fiecare pală de vînt şi ploaie care ajungea pînă la el sub căruţă. Fata să se ducă la dracu' şi s-o ia şi pe doamna Watkins şi pe toţi ceilalţi cu ea, din partea lui. O să se urce în căruţă. Se sculă şi tocmai căuta flapsul, cînd Lydia apăru în deschizătură.

Surprinzîndu-se unul pe altul, rămaseră nemişcaţi, privindu-se ca două statui, uitînd de ploaia care cădea asupra lui Ross. Fu nevoie de un nou trăsnet, care făcu o dungă albăstrie pe cer, pentru a-i aduce la realitate.

Lydia se aplecă şi îl prinse de mînă, trăgîndu-l în căruţă. Ross căzu în genunchi, tremurînd convulsiv, formînd o baltă în jurul lui.

Fără să-i pese că îşi udă poalele cămăşii de noapte, Lydia îngenunche lîngă el şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii.

– Ai să răceşti al dracului, spuse ea, dojenitor,

trăgîndu-i cămaşa udă de pe umeri în jos de-a lungul braţelor. Scoate-ţi pantalonii ăia.

Mintea lui Ross era prea amorţită pentru a obiecta şi se supuse orbeşte. Lydia aruncă îmbrăcămintea pe scara căruţei. Nu puteau să se ude mai tare. Aprinse lampa, dar numai atît cît să arunce o lumină gălbuie. Se uită peste umăr şi îl văzu desfăcîndu-şi centura.

– Dă-mi tot ce ai pe tine. Am să le pun afară.

Rămase cu spatele la el, dar îl auzea dezbrăcîndu-se. Pantalonii trebuie să fi cîntărit 5 kilograme cu apa pe care o conţineau, dar reuşi să-i ia cu mîna întinsă în spate, să-i aducă în faţă şi să-i pună afară, împreună cu ciorapii şi cu lenjeria de corp.

Cînd se uită înapoi, Ross era înfăşurat într-o pătură.

– Tremuri. Eşti încă ud?

Căută în coşul unde ţinea prosoapele şi se apropie de el cu două.

– Usucă-ţi părul.

Ross îşi puse prosopul pe cap şi începu să frece viguros. Lydia puse celălalt prosop pe pieptul lui şi începu să-l mişte cu mîna. Mişcările lui Ross se opriră o secundă, dar porniră iar cînd ea începu să-l bată repede pe umeri, pe piept şi mai jos, pe abdomen.

Lydia fu surprinsă de tăria corpului său. Pielea bronzată era bine întinsă peste tendoane, muşchi şi oase. Existau şi cicatrici, semne, răspîndite peste tot, iar cea de sub umărul stîng arăta de parcă o bucată de carne fusese smulsă de o mînă uriaşă. Se întrebă cît trebuie să fi suferit din cauza ei şi ardea de dorinţa de a pune degetul pe ea, s-o mîngîie.

Ciudată i se părea şi pădurea de păr aspru care-i

acoperea pieptul. Semăna cu un nor negru, umed şi cîrlionţat. Dar cu cît mîinile ei lunecau mai jos, părul devenea mai fin şi mai mătăsos, suprafaţa păroasă îngustîndu-se spre buric.

Ross inspiră brusc printre buzele strînse cînd Lydia îi atinse buricul şi strînse din dinţi cînd îi simţi mîinile urcînd înapoi de-a curmezişul coastelor. Îşi înfăşură prosopul în jurul gîtului şi îi prinse încheieturile în pumni ridicînd-o şi trăgînd-o spre el. Avusese intenţia doar să oprească mişcarea mîinilor ei. Nu-şi dăduse seama că gestul lui neaşteptat o surprinsese şi că trupul ei era atît de uşor şi, mai ales, că acea mică smucitură o va arunca direct pe genunchii lui, cu sînii apăsaţi pe pieptul lui şi cu genunchii... Doamne sfinte! Îl simţea oare? Gol şi tare!

Preţ de o clipă, se priviră adînc în ochi, gîfîind amîndoi, cu inimile pulsînd la fel de violent ca şi tunetul de afară.

La dracu' cu ochii ăştia ai ei. Căută adîncimile lor de nestemate. Miliardele de faţete îl ameţiră prea tare pentru a le număra. Şi de ce gura ei trebuia să arate atît de îmbietoare, ca un fruct rar şi preţios din care zeii îşi storc nectarul? Vîrful limbii îl durea de dorinţa de a pătrunde înăuntru şi a gusta... şi a gusta iarăşi. Oare trupul ei n-avea nici un os? Era toată atît de moale şi maleabilă, fără nici un unghi ascuţit care să iasă în afară şi să împungă...

Voia s-o sărute, să tulbure perfecţiunea gurii ei cu buzele lui. Simţea o nevoie imperioasă de a mula acea căldură incredibil de primitoare peste dorinţa lui dură. Simţea că moare dacă nu se va supune nevoii

furtunoase, bolnave, de eliberare, din trupul său.

Dar ar regreta veşnic dacă ar face asta. Voinţa lui rămase neclintită.

Treptat, strînsoarea lui slăbi şi o îndepărtă de el. Lydia se dădu repede înapoi, imediat ce fu eliberată. Scînteile care ţîşneau din colţurile ochilor lui verzi o înfricoşau. Cînd stătu din nou pe propriii ei genunchi, la o distanţă nepericuloasă de el, şopti:

– Te simţi mai bine?

Asta depindea complet de punctul de vedere al celui vizat.

– Oarecum.

– Dinţii nu-ţi mai clănţăne.

– Am început să mă încălzesc.

Se încălzise al dracului. Ardea, de fapt. Ardea atît de tare, încît nu înţelegea cum de nu i se aprinde părul de pe corp.

– Îmi pare rău că n-avem nimic fierbinte de băut.

– Şi mie. Poate la micul dejun voi face focul.

Nici unul, nici celălalt nu credea asta, dar era o scuză pentru a spune ceva, un lucru asupra căruia amîndoi să fie de acord. Acum, că starea de urgenţă se terminase, trebuiau să se împace cu ideea de a împărţi interiorul căruţei.

– Mai bine să pun ceva pe mine.

– Oh, spuse ea, ridicînd o mînă pentru a-şi potoli pulsul neregulat de la gît.

De ce-i bătea aşa inima şi de ce avea respiraţia atît de neregulată, nu putea să înţeleagă. Dar de fiecare dată cînd se uita la hăţişul de păr ce dispărea sub pătura strînsă în jurul şoldurilor lui, începea să tremure toată.

– Da, bineînţeles.

Îi întoarse spatele şi se prefăcu că aranjează cuverturile.

După un minut, Ross spuse:

– Acum e-n regulă.

Stătea pe duşumea în pantaloni, trăgîndu-şi ciorapii. Nu-şi pusese altă cămaşă. Chiar în momentul în care Lydia privea, pielea de pe braţul şi pieptul lui se făcuse ca pielea de găină.

– Domnule Coleman, spuse ea, făcîndu-i loc pe saltea, intră aici sub cuvertură, altfel ai să faci o pneumonie.

– Nu. Am să mă înfăşor aici.

– Nu. Locul ăsta e deja cald.

De asta-i fusese şi lui teamă.

– Şi, în fond, e patul dumitale, sfîrşi ea.

Bine cel puţin că fata îşi adusese aminte de asta.

– Nu, nu-ţi face griji...

– Te rog, nu fi încăpăţînat...

– Dar nu sînt încăpăţînat.

– Ba da. Dacă n-aş fi fost eu în patul dumitale, n-ar fi trebuit să dormi afară. Nu mă face să mă simt şi mai vinovată.

Lydia văzu buzele lui subţiindu-se cu încăpăţînare şi lansă un nou atac.

– Dacă te îmbolnăveşti, asta ar putea să întîrzie ajungerea în Texas.

– N-am să mă îmbolnăvesc.

– Ai putea chiar să şi mori. Ce s-ar întîmpla cu Lee?

– N-am să mor.

– De unde ştii?

– Pentru Dumnezeu, ajunge! explodă Ross.

Se îndoi de mijloc şi se îndreptă spre saltea, pe care căzu mai obosit decît ar fi vrut să se vadă, trăgînd cuvertura caldă peste trupul lui înfrigurat.

– Poftim. Eşti satisfăcută?

– Da, spuse Lydia, zîmbind.

Şterse podeaua căruţei cu prosoapele ude apoi le aruncă afară unde erau şi hainele. Dumnezeu ştie cîtă muncă va fi să stoarcă apa din ele, dar nu le putea lăsa în căruţă. Stingînd întîi lampa, se tîrî spre capătul opus, se înfăşură într-o pătură şi se rezemă de marginea căruţei.

La dracu! Ross ştia ce trebuie să facă, dar cum ar putea? Cum ar putea el să invite fata, care se culcase cu Dumnezeu ştie cîţi bărbaţi, care reprezenta tot ceea ce ura el şi de care încercase toată viaţa să se ferească, sub acele pături cu el? Cum să-i ceară să se culce lîngă el acolo unde stătuse Victoria, decentă şi protocolară chiar şi în pat, îmbrăcată în cămăşi de noapte caste, cu fundiţe de satin şi danteluţe?

Nu se putea. N-o voia pe fată. Pe naiba! Latura lui mai necioplită îşi bătea joc de el. Bine. Să spunem că o dorea. O dorea foarte mult. Era ceva fiziologic. Dar el era un om, nu un animal. Dragostea Victoriei îl scăpase de acea urîţenie din sufletul lui. Nu-şi putea controla corpul, dar îşi putea controla reacţiile.

– Domnişoară... ăăă... Lydia, veni vocea lui din întuneric.

– Da?

Vocea ei era mică de teamă. Ce avea de gînd să facă? Noaptea este momentul cînd bărbaţii le fac ceva femeilor. Îşi amintea plînsul mamei ei cînd era cu

Îmbrăţişare în amurg

Otis Clancey în pat. Îşi amintea cum o deflorase pe ea Clancey, pe propria ei saltea.

– Nu poţi sta acolo toată noaptea. Dacă vrei, poţi să te culci la capătul celălalt al saltelei.

– Nu. Mi-e bine aici.

– Nu fi ridicolă.

Ross se ridică în coate pentru a se adresa siluetei ascunsă în întuneric.

– Mai e mult pînă la ziuă. E frig şi umezeală. Nu poţi sta acolo toată noaptea, ai să te îmbolnăveşti pînă dimineaţă.

– Sînt robustă. N-am să păţesc nimic.

Ultimul lucru de care aveau nevoie nervii lui încordaţi era această încăpăţînare a fetei şi o nouă discuţie cu ea. În ultimul timp ea ieşise învingătoare întotdeauna. Temperamentul lui se aprinse.

– La dracu! ţi-am spus să vii aici.

Întinse mîna, o prinse de partea de sus a braţului şi o trase spre el.

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi. Nu crezuse că domnul Coleman va face ceea ce făcuse Clancey, dar se înşelase. Era bărbat. Se luptă pînă cînd îşi dădu seama că se lupta în gol. Domnul Coleman aruncase pătura peste ea şi se întorsese cu spatele. Nici măcar n-o atingea.

Lydia rămase trează mult timp, lăsîndu-şi trupul să se relaxeze treptat. Cînd respiraţia domnului Coleman deveni regulată şi adîncă, începu să spere că nu-i va face nici un rău şi se cuibări mai bine sub cuvertură.

Ploua încă puternic, dar tunetul se îndepărtase şi nu mai erau fulgere pe cer. Deşi nu se atingeau, căldura emanată de trupul lui Ross era plăcută. Adormi.

Cînd se trezi, lui Ross îi trebui un minut pentru a se orienta. Ochii lui se deschiseră pe obloanele căruţei.

Prin spaţiul dintre oblon şi coviltir, văzu că se luminase de ziuă şi încă ploua puternic. În căruţă era uscat, cald şi el se simţea odihnit şi foarte bine într-o privinţă...

Se răsuci repede. Lydia era culcată lîngă el. Era trează, întoarsă cu spatele, ţinîndu-l pe Lee pe un braţ. Cămaşa de noapte era desfăcută şi deschisă. Lee sugea lacom.

Lydia întoarse uşor capul.

– Îmi pare rău că te-am trezit. Dormeai atît de adînc...

– Nu m-ai trezit. Sînt obişnuit să mă scol devreme.

Ross încercă să-şi ia ochii de la ea, de la fiul lui care se hrănea atît de mulţumit la sînul ei, dar nu putea. Nu se gîndea la faptul că era culcat cu ea în acelaşi pat şi că amîndoi erau oarecum goi. Nu se gîndea la Victoria. Se gîndea doar la cît era ea de drăguţă cînd zîmbea, aşa toropită ca acum.

– N-are nici un rost să te scoli devreme azi, spuse ea, cu voce scăzută. Plouă la fel de tare ca şi noaptea trecută.

– Aşa se pare, spuse Ross, absent.

Se miră cum de se gîndise vreodată că părul ei era lipsit de farmec. Îl apucă brusc dorinţa de a-l mîngîia şi numai printr-un act de voinţă rezistă. Se sprijini într-un cot, pentru a se uita mai bine la fiul lui,

peste umărul ei.

– A început să se îngraşe, spuse el.

Lydia rîse, un rîs domol, gutural care trecu ca un val peste toate părţile erogene ale corpului său.

– E şi normal. Nu face decît să doarmă şi să mănînce.

Continuară amîndoi să-l privească în timp ce Lee, neştiind că el reprezintă legătura unificatoare dintre doi străini, sugea fericit. Era lacom şi o picătură de lapte ca o perlă scăpă de pe buzele lui, se rostogoli pe bărbie şi de acolo pe pieptul Lydiei.

Ross nu plănuise asta – ar fi fost îngrozit chiar şi la simplul gînd, dar lucrul fu înfăptuit înainte de a-şi da măcar seama că făcuse o mişcare. Întinse mîna pe deasupra Lydiei, ridică picătura de lapte de pe sînul ei pe vîrful degetului, duse degetul la gură şi îl linse cu vîrful limbii.

Dîndu-şi seama prea tîrziu de ceea ce făcuse, rămase ca paralizat, de propriul său gest reflex. Lydia întoarse capul pe pernă, pentru a-l privi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Privirea ei se opri asupra mustăţii, apoi asupra gurii de dedesubt şi la degetul care rămăsese între buze, un vinovat prins asupra faptei.

– N-am vrut să fac asta, spuse Ross, cu o voce hîrîită, ca zgomotul unui fierăstrău pe un lemn tare.

Lydia continuă să-l privească cu ochi muţi, întrebători, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ceva care o depăşea. De ce nu arunca păturile de pe el şi nu pleca, Ross nu putea pricepe. Tot ceea ce ştia era că n-avea putere să-şi mişte corpul sau să-şi mute privirea de la ea.

În cele din urmă, Lydia se întoarse spre copil.

– A adormit iar, murmură ea încet, ca şi cum nimic deosebit nu se întîmplase.

Ross se lăsă din nou pe saltea, cu un braţ aruncat peste ochi. Cu urechile urmări fiecare din mişcările ei, cum îl ridică pe Lee de la piept, îşi adăposteşte sînul în cămaşa de noapte şi îşi încheie nasturii, cum pune copilul alături şi se întinde ca să mai doarmă.

Nu reuşea deloc să treacă peste ceea ce făcuse. Şi nici nu se putea scula. Şi îi mai simţea încă gustul.

Cu esenţa ei dăinuind încă pe buze, adormi din nou. Inconştient, îşi coborî braţul căutînd căldura de sub pătură, în clipa în care se întoarse pe o parte. Fără să ştie, obrazul lui prinse dedesubt cîteva fire din părul roşcat care, la rîndul lor, i se încîlciră în mustaţă. Corpul lui caută instinctiv sursa de căldură, încolăcindu-se în jurul acestei versiuni a omenirii, mai mică, mai rotundă, mai moale decît el. Şi se simţi bine.

Continuară să doarmă toţi trei.

Aşa îi găsi domnul Grayson, o oră mai tîrziu.

Capitolul 7

Ross Coleman avea instinctele rapide ale şarpelui cu clopoţei. Anii de luptător de guerillă şi condiţia lui de fugar, îi dezvoltaseră un al şaselea simţ în legătură cu orice prezenţă străină. În dimineaţa aceea însă, instinctul îl trădă complet. Dormea încă adînc cînd şeful caravanei îşi drese vocea zgomotos.

Ross deschise ochii şi văzu capul lui Grayson băgat prin coviltir, în căruţă. Acesta se uita la podea, rotindu-şi nervos borul pălăriei între degete. Reacţia lui fu rapidă. Sări din aşternut, bătîndu-şi palma de coapsa dreaptă, căutînd ceva ce nu se afla acolo,

balansîndu-se pe tălpi într-o atitudine de atac.

Ochii lui Grayson se făcură la fel de mari ca şi gura, de mirare. Nu văzuse niciodată un om să se mişte atît de repede. Ridică amîndouă mîinile, ca un om care se predă.

– Îmi... îmi pare rău... Eu am... am bătut, se bîlbîi el.

Lydia se tîrî spre marginea căruţei, trăgîndu-l după ea şi pe Lee, speriat şi plîngăcios. Ochii ei erau măriţi de nedumerire, părul stătea într-o neorînduială totală în jurul capului.

– În atribuţiile dumitale intră şi intratul într-o căruţă neinvitat? îl întrebă Ross pe Grayson, care era total uimit.

– Nu...

– În afară de cazul în care e vorba de excluderea cuiva.

Vocea plină de satisfacţie era a doamnei Watkins, ai cărei ochi rotunzi, acuzatori, erau la nivelul podelei căruţei. Acum urcă scările pentru a se uita la Lydia şi Ross, scandalizată.

Ross se strădui să-şi relaxeze muşchii şi să-şi domolească bătăile inimii.

– Excludere? Ce vrea să zică? îl întrebă pe Grayson care-i evita privirea.

– Regret, Ross, dar doamna Watkins a format un comitet de oameni care au votat ca tu şi cu fata să părăsiţi convoiul, de vreme ce... aveţi de gînd să... convieţuiţi.

– Să convieţuim! urlă Ross. Am dormit în căruţă în noaptea asta pentru că eram ud leoarcă.

– Înţeleg... începu Grayson, dar Leona îl

întrerupse.

– Aţi dormit în acelaşi pat! ţipă ea, îndreptînd un deget osos spre ei. Apoi, întorcîndu-se pentru a fi auzită de grupul strîns afară, spuse: i-am văzut. Erau în acelaşi pat. El e pe jumătate dezbrăcat. Dumnezeu o să mă orbească, probabil, pentru păcatul la care am fost martoră.

Lydia nu mai putu suporta. Văzînd zecile de ochi holbîndu-se curioşi prin deschiderea de la coada căruţei, sări de pe saltea şi, strîngîndu-l la piept pe Lee care plîngea, spuse gîfîind:

– N-ai văzut nimic decît doi oameni dormind în acelaşi pat!

La vederea Lydiei, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte, cu părul liber, fluturînd seducător pe umeri, Leona Watkins se încordă ca un arc. Lydia n-o luă în seamă.

– M-am simţit prost că folosesc patul domnului Coleman. I-am spus să doarmă acolo pe saltea, pentru că îi era frig şi tremura. Asta-i tot. Eu m-am întins alături pentru că n-aveam unde să dorm.

– Ştiu eu ce-am văzut, şuieră femeia, cu gîtul ei subţire, întins ca al unei găini, cu buzele subţiate, pioase, pline de salivă.

– Ce, Doamne iartă-mă, ştii dumneata despre cum se culcă o femeie cu un bărbat, Leona Watkins?

Ma îşi făcu loc în căruţă, urmată de Zeke. Acesta îşi trăsese pantalonii peste indispensabilii pe care-i purta tot anul şi care erau de un roşu spălăcit. Cu părul lui ţepos ridicat în direcţii diferite, era comic la vedere. Leona deveni şi mai aprigă cînd îl văzu.

– N-ai decît un copil. Asta înseamnă că ai fost

norocoasă singura dată cînd te-ai culcat cu bărbatu-tău.

Faţa Leonei păli, apoi fu brusc inundată de sînge. Buzele i se mişcau fără să scoată nici un sunet.

– Nu mai vreau s-ascult vorbele voastre murdare, spuse ea, în cele din urmă, rotindu-se pe loc pentru a fi din nou cu faţa la domnul Grayson. Ce ai de gînd să faci dumneata, ca şef ales, în legătură cu această influenţă păcătoasă asupra copiilor din convoi?

Grayson suspină obosit, scuturînd din cap. Propria lui soţie, aşa tolerantă cum era, fusese şocată de dimineaţă, în zori, cînd femeia Watkins venise la căruţa lor cu vestea că domnul Coleman şi „fata aceea netrebnică" dormeau împreună în căruţă. Lui Grayson nu-i venise să creadă la început. Îl văzuse pe Ross suferind, cînd Victoria se afla în chinurile naşterii. Văzuse durerea de pe faţa lui cînd coborîseră sicriul din lemn de pin în mormînt. Ross fusese furios cînd Ma i-o adusese pe fată pentru a-l alăpta pe fiul lui. Grayson nu credea că Ross putea să întreţină relaţii carnale cu o femeie, aşa curînd, mai ales cu fata pe care, evident, o dispreţuia atît de mult.

Ross era totuşi bărbat. Bărbat tînăr. Cu mai mult spirit şi, Grayson bănuia, cu un temperament mai focos decît alţii. Iar fata nu arăta deloc rău, acum că era curată şi îmbrăcată.

Se uită la Lydia, apoi îşi coborî ochii stînjenit. Care bărbat, în situaţia lui Ross Coleman, n-ar fi făcut la fel? Sau măcar n-ar fi fost tentat? Fata, spre meritul sau în detrimentul ei, părea făcută să inspire cele mai neruşinate fantezii. Ridică brav ochii la Coleman, dar dădu înapoi în faţa urii care îşi pusese amprenta pe fiecare trăsătură a feţei lui. Ochii verzi ai bărbatului

scînteiau.

– Îmi pare rău, Ross, spuse Grayson, desfăcînd larg braţele cu un gest implorator. În ce mă priveşte, mie nu-mi pasă. Dar există copiii, de care trebuie să ţinem cont...

Ridică din umeri stînjenit, în timp ce vocea i se pierdea treptat.

– Lasă, replică Ross, n-am să rămîn dacă sînt nedorit. Acum vă rog să coborîţi...

– Ia staţi aşa o clipă, spuse Ma. Aţi împins lucrurile prea departe.

Se întoarse spre Ross.

– E nevoie de dumneata în acest convoi. Cine altul se mai pricepe aşa de bine la cai? întrebă ea, adresîndu-se lui Grayson. Şi cine e mai bun ochitor? Cine aduce mereu carne proaspătă, hai? Vrei să renunţi la un om pentru că n-a vrut să stea în ploaie? După mine, ar fi fost prost să nu se adăpostească.

– Vă rog, domnule Grayson... o întrerupse Leona.

– Linişte, femeie! răbufni Zeke.

Era prima oară că îl auzeau pe acest om paşnic admonestînd pe cineva. Surpriza, în primul rînd, o reduse pe doamna Watkins la tăcere.

– Acum, în privinţa ăstora doi, care ziceţi c-au făcut ceva ruşinos, fiţi oameni cu cap. Fata a născut acum nici două săptămîni. Credeţi că se poate culca cu cineva?

Ochii Lydiei aruncau fulgere cînd toate privirile se îndreptară asupra ei. Se uită la Ross. Stătea stoic şi semeţ ca un indian, aparent netulburat de ceea ce se vorbea. Se întoarse spre Leona şi puse toată răceala de care era capabilă în privirea ei. Femeia fu prima

care îşi plecă ochii, dar nu era complet învinsă.

– Pentru cele ca ea, asta n-ar avea nici o importanţă! exclamă ea.

– Durerea-i durere pentru orice femeie, spuse Ma.

Îşi încrucişă braţele pe pieptul ei masiv şi respiră adînc.

– Există o singură rezolvare, practic, a problemei. Domnul Coleman şi Lydia s-ar putea căsători.

Izbucni o zarvă de nedescris.

Ross mîrîi:

– Nici de-al dracu' nu mă-nsor cu ea.

Lydia şuieră.

– Nu mă mărit cu nimeni.

Grayson spuse:

– Ma, ai mers prea departe.

Zeke chicotea de plăcere.

Doamna Watkins intonă:

– Doamne, Doamne, sfînta lui nevastă nici nu s-a răcit bine în mormînt.

De fapt, o dispreţuise pe Victoria Coleman, din cauza frumuseţii şi nobleţei ei, dar era acum gata să pledeze cauza soţiei nedreptăţite.

– Domnule Grayson, dacă s-ar căsători, totul ar fi în regulă? întrebă Ma, respingînd protestul general în legătură cu sugestia ei.

Hall Grayson blestemă ziua în care acceptase numirea ca şef al convoiului. Nu se pricepea la nimic, în afară de agricultură. Părerea lui despre momentul însămînţării era valoroasă, dar ce ştia el despre cine cu cine trebuie să se căsătorească?

– Cred că da, spuse el.

– Tu ce zici, bîrfitoare josnică şi rea? i se adresă

Ma Leonei Watkins.

Femeia scuipă furioasă. Pielea ei părea gata să plesnească din cauza furiei.

– Cred c-ar fi o ruşine. Ca să nu mai vorbim de ceea ce vom vedea şi vom auzi din căruţa asta.

– Dacă te interesează atît de mult să vezi şi să auzi ce fac alţii în pat, de ce nu încerci să faci şi tu aşa ceva în patul tău?

– Vai!

Leona îşi acoperi pieptul, de parcă Ma ar fi lovit-o. După o privire aruncată lui Grayson şi în care îşi puse toată dezamăgirea ei în el, coborî din căruţă.

– Femeia Langston a propus ca ăştia doi să se căsătorească, îi anunţă ea pe ceilalţi. Mă spăl pe mîini de toată afacerea asta şi cred că ar trebui să ne rugăm cu toţii ca noi, în calitate de buni creştini, să fim protejaţi împotriva relelor ce se vor abate asupra noastră.

– Domnule Grayson, acum vă rog să ne scuzaţi, spuse Ma, ignorînd vociferările confuze de afară. Vreau să vorbesc cu Lydia şi Ross. Şi tu, Zeke, dă-te jos din căruţă şi vezi ca tinerii noştri să n-o devasteze pe a noastră. Devin turbulenţi dacă sînt obligaţi să stea închişi prea mult.

Zeke şi Grayson plecară. Micuţul Lee plînsese tot timpul. Lydia se aşeză pe unul din scăunele, se întoarse cu spatele la Ross şi Ma şi începu să-l alăpteze.

Ross spumega cînd începu să vorbească.

– Ţi-am spus că nu vreau să dorm în patul ăla nenorocit, dar nu şi nu, că să mă culc. Vezi ce-a ieşit din asta?

Lydia îi aruncă o privire furioasă peste umăr.

– Eu!

Vorbeau în surdină, punctîndu-şi furia cu fulgere în ochi şi inflexiuni vocale.

– Da, am vrut să dormi în patul tău. Erai înfrigurat, ud şi obosit. Dar cine m-a tras de mînă ca să mă culc şi eu acolo? Răspunde-mi.

Se întoarse spre copil, aplecîndu-se uşor.

Ross izbi cu pumnul în palma celeilalte mîini.

– Îmi stai ca un ghimpe în coaste de cînd te-am văzut prima oară.

– Parcă tu ce eşti? O adevărată plăcere să stea cineva pe lîngă tine, cu temperamentul tău afurisit, privirea aia rea şi cuvintele tale insultătoare. O adevărată plăcere, domnule Coleman.

– Trebuia să mă trezeşti azi-dimineaţă cînd ai început să-l alăptezi pe Lee. M-aş fi sculat, şi toată povestea asta blestemată era evitată.

Lydia se uită din nou la el, şocată.

– Erai treaz! Nu-i vina mea dacă te-ai lenevit şi ai adormit iar.

– Nu m-am lenevit, spuse el, scrîşnind.

– Nu? Ei bine, m-ai speriat de moarte cînd te-ai trezit. Ai sărit în sus ca o panteră cînd l-ai auzit pe domnul Grayson. Erai atît de aproape încît ne-ai ridicat şi pe noi. Practic, mi-ai smuls părul din cap.

– Păi să ştii că aş avea mare chef s-o fac. Ca printr-un pieptene. Dacă n-ar fi o junglă încîlcită...

Rîsul lui Ma îl întrerupse. Se uitară amîndoi la ea, uimiţi, cum îşi şterge ochii de lacrimi.

– Deja vă certaţi ca doi oameni căsătoriţi.

Ross începu să-şi încheie nasturii cămăşii. În

timpul uneia din replicile doamnei Watkins, îşi pusese o cămaşă, dar n-o mai încheiase.

– Îmi placi, Ma, ca şi toată familia ta. Ai fost drăguţă cu mine, şi cu Victoria, înainte de a muri, dar de data asta, te rog să nu te amesteci în treburile mele.

– Bine, spuse ea, surprinzător, dar întîi am să spun ceea ce am de spus şi nimeni nu coboară din căruţa asta pînă atunci.

Se plantă bine pe picioare, la întrare, şi Ross se gîndi că n-ar putea-o da la o parte nici cu dinamită. Azi nu puteau merge prea mult, în orice caz, cu ploaia asta, aşa că nu era nici o grabă să pornească devreme. Se lăsă pe celălalt scăunel şi îşi luă capul în mîini.

Cînd Lydia se uită la el peste umăr, fu surprinsă de această atitudine. Era exact aşa cum îl văzuse prima oară, ca şi cum ar fi dus tot greul lumii pe umeri.

– Acum, ascultă-mă, spuse Ma, vrei s-o laşi pe vrăjitoarea aia rea de Leona Watkins să te alunge?

– Nu, răspunse Ross, mohorît. Ea n-are nimic de-a face cu hotărîrea mea. Ar fi trebuit să plec după moartea Victoriei. Pot s-ajung în Texas singur, şi, probabil, mult mai repede.

– Cu Lee?

– Mă descurc.

– Şi, probabil, c-ai să ucizi copilul cu ocazia asta. Exceptînd cazul în care n-o iei şi pe Lydia cu tine. Şi, în acest caz, ai putea tot atît de bine să rămîi în convoi şi să profiţi de protecţia grupului.

– Asta ar însemna să mă însor cu ea. Nu pot s-o

fac.

– De ce?

– De ce?

Ross se ridică în picioare şi începu să umble, deşi mai mult pe loc.

– Pentru că e o tîrfă, d-aia.

– Sînt sătulă pînă-n gît să te tot aud spunînd asta, Ross Coleman, spuse Lydia, desprinzîndu-se furioasă de lîngă culcuşul în care îl pusese pe Lee sătul şi adormit, şi oprindu-se în faţa lui Ross cu pumnii strîns înfipţi în şolduri. Nu ştii nimic despre mine.

– Aşa e. Nici măcar numele în întregime.

– Şi nici n-am de gînd să ţi-l spun. Dar nu sînt o dezmăţată, spuse ea, cu ferocitatea unei leoaice. Nici eu nu ştiu mai multe despre dumneata.

– Nu-i acelaşi lucru.

– Nu? De unde ştiu eu că n-ai un trecut pătat pe care încerci să-l ascunzi? Poate că n-ai ce căuta printre oamenii aceştia mai mult decît crezi că am eu, indiferent cine ţi-a fost soţia.

Dacă pielea bronzată a lui Ross putea păli, o făcu atunci. Ochii lui trecură de la ea la Ma, ca şi cum femeile erau duşmani gata de atac. Întregul lui trup se contractă. În loc să se trădeze, se agăţă de al doilea argument.

– Am avut o soţie, i se adresă el lui Ma. Victoria Gentry a fost soţia mea, *singura* mea soţie. Am iubit-o. A murit de nici două săptămîni. Cum poţi măcar să te gîndeşti c-am să-i trădez memoria, luîndu-mi o altă femeie?

– N-ai să iei nimic. Mai bine mă omor, şuieră Lydia.

– Uite, vezi? sări Ma, în mijlocul discuţiei. O problemă s-a rezolvat. Ross, tu nu vrei o altă femeie, iar Lydia nu vrea un alt bărbat. Puteţi munci şi locui împreună de dragul convenienţelor. Ea va avea grijă de Lee, tu poţi s-o hrăneşti. Mi se pare cea mai simplă soluţie a problemei. Căsătoria ar fi doar pentru a-i linişti pe acei aşa-zişi creştini, cu frica de Dumnezeu, spuse ea, dînd din cap spre mulţimea de afară. Ştim că e doar de formă. Aşa cum văd eu lucrurile, totul va continua ca şi pînă acum.

Ross îşi muşcă colţul mustăţii, aruncînd priviri depreciative cînd la Ma, cînd la Lydia. Îşi smulse pălăria din cui şi şi-o puse pe cap.

– Trebuie să mă ocup de cai, spuse el, coborînd din căruţă.

– N-am să mă mărit cu el, zise Lydia, calmă.

Ştia cîtă nefericire zace în căsătorie. Mama ei trăise ani de servitute şi degradare, pînă cînd, în cele din urmă, murise în ruşine şi umilinţă. Lydia nu voia aşa ceva.

– N-am să mă mărit cu nimeni.

– A fost chiar aşa de rău?

– Ce?

– Păi cu copilul ăla al tău. A fost atît de rău, încît ai o părere proastă despre toţi bărbaţii?

Lydia se uită la Ma cîteva clipe în tăcere, înainte de a-şi muta privirea spre exteriorul căruţei. Ross ar fi trebuit să-şi ia pelerina. Începuse să plouă iar.

– Da, spuse ea într-o şoaptă, a fost rău.

Se cutremură de repulsie la amintirile care îi asaltau mintea, amintiri pe care jurase să nu le mai dezgroape niciodată.

Ma suspină.

– Am ştiut eu că trebuie să fi fost ceva de genul ăsta. Dar nu e aşa mereu, Lydia. Domnul Coleman e...

– Bărbat. Un bărbat care mă vrea la fel de puţin cît îl vreau şi eu.

– Depinde, spuse Ma, ca pentru sine. Dar aveţi nevoie unul de altul. Ai putea să suporţi despărţirea de Lee, acum?

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi cînd se uită la pătuţul improvizat. Peste cîteva săptămîni va trebui să găsească o altă ladă, altfel va ieşi cu picioruşele prin scînduri. Dar o să mai fie oare cu el peste cîteva săptămîni? Domnul Coleman era un tată blînd şi iubitor, dar va observa el lucrurile mărunte care trebuie făcute? Nu avea instinctele materne pe care le avea ea.

Ma observă că argumentele ei erau convingătoare, aşa că insistă:

– Ce-ai să faci dacă te alungă? Nu cred că te vor lăsa să mai stai nici măcar cu noi, avîndu-i în vedere pe cei doi băieţi ai mei...

Cuvintele o loviră pe Lydia în mîndria ei, aşa cum, de fapt, intenţionase şi Ma. Capul ei se ridică, trufaş:

– Pot să am grijă şi singură de mine.

– N-aş zice că te descurci foarte bine. Băieţii mei te-au găsit aproape moartă de oboseală şi cu hemoragie. Hainele de pe tine erau ferfeniţă. N-aveai un ban, n-aveai mîncare. În vremurile astea, e greu pentru o femeie să se descurce singură, spuse Ma, privind-o în ochi. Mai ales dacă fuge de cineva.

Ochii Lydiei exprimară, brusc, prudenţă, dezvăluindu-i teama. Ma observă şi îşi dădu seama

că ghicise corect.

– Nimeni n-ar căuta o nevastă tînără cu un sugar, nu?

Se întoarse spre a pleca, dar se opri să mai puncteze un lucru. Fata stătea pe scăunel, privind în gol, pierdută în gînduri.

– Ai putea s-ajungi mult mai rău. Bănuiesc că domnul Coleman are un temperament afurisit, rău, dar ştie să şi-l controleze. Nu cred că ţi-ar face vreun rău, cum îţi făcea celălalt. Mai gîndeşte-te, termină Ma şi ieşi.

Multe din cele spuse de Ma erau adevărate, aprecie Lydia. Măritîndu-se cu Coleman, putea rămîne cu Lee. Iubea copilul şi acesta începea s-o iubească sau măcar s-o recunoască. Tot ceea ce avea de făcut era să-i vorbească şi căpşorul lui tremurător se întorcea spre vocea ei.

Domnul Coleman nu era un om rău, nu ca acela cu care trăise doisprezece ani. Era puţin cam iute şi mîndru, dar Ma avea dreptate. Se putea înfuria pe ea, dar n-ar lovi-o niciodată. Avusese destule ocazii şi, dacă n-a făcut-o pînă acum, nici n-avea s-o facă.

Faţa lui era drăguţă. Cînd zîmbea, Lydia se simţea cuprinsă de un val de căldură. Stătuse lîngă ea toată noaptea, dar nu-i fusese frică de el. Trupul lui nu-i crea repulsie. Era atrăgător şi se simţea protejată de mărimea şi puterea lui evidentă. Fizic, îl putea tolera în preajma ei.

Dacă ar fi doamna Coleman, ar avea lucruri pe care nu le mai avusese. Ar avea un titlu, o poziţie în societate, un loc al ei. Titlul aducea după sine un anumit respect pe care nu prea avea şanse să-l

obţină altundeva, mai ales ca femeie singură, fără familie sau situaţie.

Dorea un cămin. Poate cu perdele la ferestre, cu mai multe camere luminoase şi aerisite. Un cămin. Cum ar putea ea, o femeie fără bărbat, fără bani, fără nici un mijloc de existenţă să aibă toate astea?

Dar n-avea de gînd să cerşească. Dacă el era decis să nu se însoare, fie. Nu va fi ea aceea care să-i ceară acest lucru.

Ross ţinea găleata cu ovăz sub botul iepei, dorindu-şi ca ea să nu facă atîtea fasoane şi să termine de mîncat mai repede.

Ce încurcătura dracului. Dar, în fond, aşa fusese toată viaţa lui. Singurul lucru bun din viaţa lui fusese Victoria. Zeii fuseseră, probabil, adormiţi în ziua cînd o cunoscuse. Şi, cînd s-au trezit şi au văzut că era fericit, au omorît-o.

– Rahat! exclamă el.

Cum naiba să facă cu fata? Sau, mai exact, ce-o să facă fără ea? Tot ceea ce spusese Ma era adevărat. Nu-i era teamă s-o pornească singur, părăsind căruţa şi toate celelalte. În fond, trăise din ceea ce avea în sac, de la cincisprezece ani. Poate paisprezece. Nu-şi mai amintea. Cum rămînea cu Lee, însă? Avea nevoie de Lydia care să vadă de copil.

Se mustră pentru faptul că se gîndise la ea pe nume şi luă găleata de ovăz de la gura iepei. Dacă era atît de înceată, înseamnă că nu-i ea foame. O

bătu uşor pe gît şi se duse în partea cealaltă a ţarcului improvizat, unde era armăsarul.

Luînd o perie, începu să ţesale coama deasă a lui Lucky. Cîştigase calul la poker şi de acolo şi numele. Vance Gentry nu ştiuse asta. Îl lăudase pe Ross că strînsese bani pentru a cumpăra animalul. Ceea ce nu ştia socrul său n-avea cum să-l deranjeze.

Trebuie că va fi distrus aflînd de moartea Victoriei. Îi trimisese o scrisoare punînd-o la o cutie de poştă rurală. Se întrebă cum va reacţiona Gentry aflînd că are un nepot. Nu ştiuse că Victoria e însărcinată. Se îndoia că ar dori vreodată să vadă copilul, de vreme ce nu făcuse nici un secret din părerea lui că Victoria făcuse o mezalianţă. Ross nu se va mai întoarce în Tennessee. N-avea pe nimeni acolo acum, că Victoria murise. Şi nici de Vance Gentry n-o să mai audă, probabil, niciodată.

Lăsînd la o parte consideraţiile de ordin emoţional, şi luînd doar partea practică a lucrurilor, ar fi în avantajul lui să se însoare cu Lydia. Avea nevoie de o femeie care să-i gătească şi să-i facă curat. Şi ar fi greu de găsit cineva în Texas care să se mute la el înainte de a-şi construi măcar o colibă. Să-l lase pe Lee în oraş, la străini, nu era posibil. Nu voia să se separe de fiul său nici măcar temporar. Nu, avea nevoie de o femeie. Lydia era la îndemînă.

Ar fi putut s-o nimerească şi mai rău. Lydia nu arăta rău deloc. Era prezentabilă, chiar dacă nuanţa părului ei era extravagantă şi atrăgea atenţia tuturor bărbaţilor care o vedeau. Avea limba ascuţită ca un brici şi un mod dificil de a fi, uneori. Important era însă că-l iubea pe Lee. Ăsta era un argument

important în favoarea căsătoriei. Nu era una pe care o angajezi ca să aibă grijă de copil. Era ca şi copilul ei.

Din punct de vedere emoţional... dar nu exista nici un punct de vedere emoţional pentru că emoţiile nu-şi aveau rostul în această decizie. Trebuia să fie una absolut practică.

Îi părea rău de ceea ce se întîmplase mai devreme. Fusese o dimineaţă rece. Era adormit şi nu i se putea găsi nici o vină pentru că se cuibărise lîngă Lydia... cu ea... în felul acela. O iubise pe Victoria şi nu va iubi niciodată o altă femeie.

Şi cum e cu iubitul sau iubiţii Lydiei? Deşi o dorise în seara precedentă, cînd o apucase de mîini şi o trăsese la el, nu simţise nici o pornire senzuală la ea. Ceea ce văzuse în ochii aceia de culoarea coniacului fusese teamă. Simpla teamă. Teama care împietreşte un animal prins într-o lumină bruscă, puternică, noaptea. Ross voia să-i atribuie tot ceea ce era mai rău, dar acum nu mai era sigur că avusese vreun bărbat. Poate unul. Iar acela o făcuse să sufere. Trase o înjurătură. Sau îl luase de prost? Poate expresia aceea de teamă era doar un joc pentru a-l seduce. Era oare o tîrfă rafinată care cunoştea toate şiretlicurile meseriei? Rîsese oare în sinea ei pentru că ştia că o doreşte? Număra oare nopţile pînă în clipa în care el avea să cedeze? Ei bine, n-o s-o facă. Dumnezeu e martor.

N-o să cedeze niciodată necesităţii fiziologice pe care ea o răscolea în el. Niciodată. O să cumpere o femeie, dacă avea nevoie de una, dar nu va întina niciodată amintirea Victoriei luînd fata aia.

Se putea însura cu ea, rămînînd în acelaşi timp

detaşat. Ştia că poate. N-o să-şi permită nici o apropiere de ea.

Lydia era singură cînd Ross urcă în căruţă. Avea braţele ridicate deasupra capului, încercînd să-şi răsucească părul într-un coc. Gura îi era plină de ace, cînd se întoarse spre el. Lui Ross îi păru imediat rău că făcuse acel comentariu despre părul ei mai devreme. Dar regreta pentru că fusese nedelicat sau pentru că ea pusese totul la inimă şi acum îşi împăna cu ace acel vălmăşag de bucle care începuse să-i placă. Era prea periculos să se gîndească.

În grabă, Lydia înfipse acele pe care le mai avea în acel coc de pe ceafă şi se întoarse cu faţa la el, lunecîndu-şi palmele în jos, pe marginea fustei.

– M-am mai gîndit... începu el.

Ochii lui se plimbară de la un lucru la altul, de teamă să nu se oprească asupra ei.

– Poate ar trebui să ne mai gîndim...

– Poate.

La dracu'! O să înceapă acum cu răspunsurile alea ale ei rostite moale, care nu trădau nimic din ceea ce gîndea.

– Ei bine?

– M-am gîndit şi eu.

– Dumnezeule! Şi?

Lydia respiră adînc.

– Şi nu ştiu cum ai putea să te descurci cu Lee, altfel.

– La asta m-am gîndit şi eu.

Ross îşi simţi muşchii relaxîndu-se.

– Dar vreau să fie clar că dacă unuia dintre noi nu-i mai convine, e liber.

Lydiei nu-i plăcu asta. Unul din motivele pentru care o făcea era acela al siguranţei şi al sentimentului de permanenţă. Dar, mă rog, dacă asta era una din condiţiile puse de el, va trebui să fie de acord şi apoi să aibă grijă să nu facă ceva care să-l determine pe el s-o alunge.

– Bine, dar pun şi eu o condiţie.

Mititica are curaj. El îi oferea ocazia de a-şi îmbunătăţi soarta, iar ea îi punea condiţii.

– S-auzim, spuse el, aplecîndu-şi capul pe o parte, arogant, enervînd-o.

– Să nu mă baţi sau să-mi faci vreun rău, spuse ea, cu ochii scînteietori.

– Dar ce crezi că sînt eu? Un sălbatic? Nu sînt în stare să fac rău unei femei, spuse el, vexat la culme.

– Atunci ne-am înţeles, nu? spuse ea.

Ross blestemă punîndu-şi din nou pălăria, trecîndu-şi apăsat degetele pe pînza tare a coviltirului. Încă mai înjura, cînd se întoarse spre ieşire.

– Mă duc să le spun lui Ma şi lui Grayson.

Începutul nu era prea promiţător.

Căsătoria fusese fixată pentru ora trei în chiar ziua aceea, afară, dacă vremea era bună, în căruţa lui Coleman, dacă nu. Ma ayu grijă ca toată lumea să fie

invitată. Vru să lase impresia unei ocazii fericite, care să fie sărbătorită de toţi, clădind o întreagă poveste sentimentală, cum că Dumnezeu îi trimisese lui Coleman o soţie care să aibă grijă de el şi de Lee, după ce sărmana Victoria fusese răpită de lîngă el. Cine zice că nu mai există miracole? Reuşi chiar să smulgă lacrimi din ochii unor suflete mai romantice.

Grayson se oferi să se ducă la oraş să facă rost de un certificat de căsătorie şi să aducă un preot baptist. Cu o oră înainte de ora fixată, Ma apăru lîngă căruţă, cu cîteva pachete pe care i le dădu Lydiei.

– Pentru tine, spuse Ma, mîndră de ea însăşi.

Lydia privi pachetele, nedumerită. Îşi amintea de cadourile primite de la mama şi tatăl ei, dar foarte vag, şi nu-şi mai dădea seama ce era adevărat şi ce era fantezie.

– Pentru mine? întrebă ea, cu glas pierit.

– Nu mai văd pe nimeni pe aici care să fie mireasă peste o oră. Ai face mai bine să deschizi pachetele.

Cu ezitări la început, apoi mai repede, pe măsură ce descoperea comoară după comoară, trecu în revistă conţinutul fiecărui pachet. Existau două rochii, două fuste şi două veste, trei perechi de pantalonaşi, două cămăşi, o cămaşă de noapte, două jupoane, plus o pereche de pantofi negri şi trei perechi de ciorapi de bumbac.

– Ţi le-a cumpărat domnul Coleman, de fapt, ne-a trimis pe mine şi pe Anabeth după ele. Bărbaţii devin nervoşi ca o pisică cu coadă lungă într-o cameră cu balansoar, cînd e vorba să cumpere lucruri femeieşti, sporovăia Ma, prefăcîndu-se că nu vede lacrimile din ochii fetei. M-am gîndit că rochia asta galbenă ar fi

exact ce trebuie pentru căsătorie.

La timpul stabilit, Lydia ieşi pe mica platformă din spate a căruţei. Se trase înapoi, ruşinată, din faţa mulţimii adunate. Toţi ochii erau îndreptaţi asupra ei, iar cei care fuseseră acuzatorii ei în dimineaţa aceea, acum zîmbeau jenaţi.

– Hai, Lydia, spuse Ma, blînd, trăgînd-o de braţ. Să terminăm cu asta, înainte de a începe ploaia.

Lydia coborî scările, încîntată de foşnetul rochiei noi. Lenjeria îi mîngîia pielea delicat. Partea de jos a rochiei i se învăluia în jurul picioarelor. Slavă Domnului că partea de sus se potrivea şi pieptul ei nu mai ieşea în relief atît de mult ca atunci cînd îmbrăcase rochia lui Anabeth, deşi era cam strîmtă. Ghetele erau comode şi încheiate cu şireturi pînă deasupra gleznelor. Pielea lor scîrţîia uşor la fiecare pas. Pentru o femeie mai rafinată, veşmintele ei ar fi fost bune pentru o zi de lucru. Lydia însă, era mîndră ca o prinţesă. Îl căută pe Lee din ochi, pentru a vedea dacă totul e în regulă. Era în braţe la Anabeth, cu capul acoperit cu o păturică. Copiii Langston erau strînşi în jurul tatălui lor, ciudat de serioşi. Lydia îşi imaginä că fuseseră ameninţaţi cu bătaia, dacă nu sînt cuminţi. Ochii ei lunecară asupra mulţimii. Cînd nu mai avu la ce se uita, ochii ei se opriră asupra lui Ross.

Stătea mohorît şi rigid. Inima ei avu un tremur ciudat, cînd îl văzu. Era atît de atrăgător... Purta tot

pantalonii lui de fiecare zi, dar îşi pusese o cămaşă albă şi o cravată-şnur. Cămaşa contrasta cu părul lui negru, mustaţa şi faţa bronzată. Ochii erau singurul lucru colorat la el, de un verde intens care strălucea sub sprîncenele dese, negre.

Un omuleţ vioi cu ochelari şi nas ascuţit, care trebuie să fi fost predicatorul, stătea lîngă Ross. O privea cu un zîmbet cald.

– Dar iată şi mireasa. Putem începe. Ia-o de mînă, tinere, îi spuse el lui Ross.

Lydia privea, ca hipnotizată, mîna neagră a lui Ross, cuprinzînd-o pe a ei şi punîndu-le pe amîndouă pe scoarţa de piele neagră a unei *Biblii* care apăruse miraculos de undeva.

Mîna lui era caldă, fierbinte, de fapt. Bătăturile din palma lui se simţeau aspre pe dosul mîinii ei, dar asta făcea ca totul să pară mai real. Se uită la mîna lui, ca şi cum i-ar fi fost teamă că dacă şi-ar muta privirea, mîna lui ar dispărea.

Nu urmări decît parţial ceea ce se spunea, dar se pare că dădu răspunsurile corecte, pentru că, după un timp uluitor de scurt, predicatorul spuse:

– În clipa asta vă declar soţ şi soţie. Ceea ce-a unit Dumnezeu, să nu fie desfăcut de om. Sărută mireasa, acum.

S-o sărute! Cuvîntul răsună în creierul ei, amplificîndu-se atît de tare, încît crezu că o să-i plesnească ţeasta. Nimeni nu-i spusese că era prevăzut şi asta.

Nu avu însă timp s-o întrebe pe Ma, dacă trebuie să dea curs acestui îndemn, pentru că Ross îşi pusese blînd mîna pe umărul ei şi acum o întorcea cu faţa la el.

Îi văzu faţa aplecîndu-se asupra ei. Părea enormă, şi acoperi tot ce era dincolo de ea. Se apropia din ce în ce mai mult. Închise ochii strîns, pentru a scăpa de coşmarul repetat al feţei bărbatului aplecat asupra ei, înăbuşind-o cu gura lui, sufocînd-o sub greutatea lui enormă.

Apoi simţi atingerea caldă a buzelor lui Ross pe ale ei. Întîrziară doar o clipă, apoi se retraseră şi totul se terminase.

Leona Watkins, privind pe sub coviltirul căruţei pentru că nu voia să fie văzută la această batjocură de căsătorie, era dezamăgită. Ipocriţii se comportau, de parcă nu stătuseră carne pe carne mai înainte!

Ma era dezamăgită. Sperase într-un sărut mai lung, unul mai puţin formal.

Bubba Langston nu-şi putea stăpîni mărul lui Adam, care se zbătea spasmodic în timp ce pantalonii i se umflau sub pîntec. Începu să se roage, ca nimeni să nu observe.

Doar ameninţarea lui Ma că îl va biciui dacă nu se poartă frumos, îl reţinea pe Luke Langston să nu chicotească.

Anabeth privea cu ochii plini de lacrimi romantice.

Lydia se întreba cum putuse mustaţa domnului Coleman să-i gîdile nu numai buzele, dar şi gîtul, şi de acolo în jos pînă în adîncul trupului. Locul dintre pulpele ei devenise ciudat de fierbinte şi umflat, şi umed la atingerea buzelor lui pe ale ei. Era oarecum dezamăgită că sărutul nu durase mai mult.

Ross se jura că n-o să se mai supună nici unei încercări. Se convinsese pe sine însuşi că o putea

săruta fără emoţie, de dragul ceremoniei şi al ochilor curioşi. Ei bine, acum ştia. N-o putea săruta fără emoţie, de dragul nimănui.

– Ce păcat că ploaia a început atît de curînd după aceea.

– De ce?

Lydia suspină. Sperase că va fi mai uşor să vorbească unul cu altul, acum, că erau căsătoriţi. Dar de cînd se întorseseră în... da, în... căruţa lor, domnul Coleman se purta cu ea îngrozitor. Regreta deja că se însurase cu ea? Da' ce, îl împinsese cineva cu puşca de la spate?

– Am avut impresia că unii ar fi vrut să vină în vizită, asta-i tot.

Ross rîse batjocoritor.

– Sînt doar curioşi. Au venit la nuntă din acelaşi motiv pentru care se duc la circ.

Dorise să creadă că toţi cei adunaţi în jurul ei, după ce se terminase ceremonia, erau bucuroşi că ea era acum doamna Coleman, că o acceptaseră ca pe una dintre ei.

Se uită la buchetul de flori pe care-l pusese într-un borcan şi atinse petalele delicate. I le dăduse domnul Hill, cînd îi sărutase mîna, după ceremonie.

– Felicitări, doamnă Coleman. Vă urez mulţi ani de fericire.

– Mulţumesc, domnule Hill. Ce flori frumoase!

spusese ea.

Acum domnul Coleman părea hotărît să strice toate lucrurile frumoase pe care ea le înmagazinase, pentru a se delecta cu ele mai tîrziu.

– Nu cred că au venit doar să se holbeze.

Ross dădu din umeri.

– Crezi ce vrei.

Îl controlă pe Lee, pentru ultima oară, şi se culcă.

Ross îşi făcuse un pat, în partea cealaltă a căruţei, cît mai departe de ea cu putinţă. „Nu sînt otrăvitoare", ar fi vrut ea să-i spună, dar îşi ţinu gura. Era prea copleşită de evenimente, de noul ei nume, noile ei haine, pentru a se certa cu el.

– Mulţumesc pentru hainele cele noi.

– Cu plăcere, spuse el, aspru. Nu suportam să te văd în haine de împrumut.

Stinse lampa şi Lydia îl auzi dezbrăcîndu-se şi apoi băgîndu-se în aşternutul lui.

Ploaia devenise zgomotoasă, acum, că se aşternuse liniştea. Dimineaţă, zgomotul ei fusese liniştitor, îndemnîndu-i să mai doarmă. Acum sunetul era trist. Lydia se simţea mai singură ca oricînd şi ştia că dacă Ross ar fi voit să se culce lîngă ea, n-ar fi zis nimic să-l îndepărteze. În întuneric, se întoarse într-o parte şi căută mogîldeaţa întunecată a trupului său în partea cealaltă a căruţei.

– Noapte bună... Ross.

„De ce a ales ea tocmai clipa asta să-mi spună pe nume pentru prima oară? Şi de ce sună atît de melodios în gura ei?" se întreba Ross. Pe deasupra tumultului produs de sîngele care-i alerga prin vene

pentru a se concentra acolo jos, sub pîntec, se auzi răspunzînd:

– Noapte bună, Lydia.

Capitolul 8

Bărbatul ocupă un scaun la o masă liberă din cîrciuma plină de fum şi întinse, absent, hîrtiile galbene făcute sul, pe suprafaţa mesei. Însoţitorul lui se aşează pe scaunul opus, după ce mai întîi aruncase o privire spre ceilalţi clienţi. Era o deformaţie profesională.

– Whisky?

– Da, răspunse primul, absent, în timp ce continua să răsfoiască nişte afişe.

Nu-l observase pe Howard Major, făcînd semn barmanului pentru o sticlă şi două pahare, cînd intraseră. Abia după ce Major îi turnă un pahar şi îl

împinse spre el, ridică privirea. Expresia feţei lui era răvăşită ca aceea a unui om trezit dintr-un vis urît. Apucă paharul şi dădu conţinutul arzător pe gît. În mod obişnuit, cumpătat în materie de băutură, bărbatul întinse mîna, ceea ce nu-i era felul, şi luînd sticla, îşi turnă încă un pahar. După ce whisky-ul se prelinse în jos pe gît, înţepător, pînă în stomac, ridică ochii plini de ură spre cel care-l invitase.

– Nenorocitul ăla s-a însurat cu fiică-mea.

Pumnul lui izbi masa cu zgomot. Unghiile erau bine întreţinute, dar era o mînă tipic bărbătească, şi felul în care degetele stăteau strînse puternic reflecta personalitatea lui. Era genul de om obişnuit să facă cum vrea el, să-şi exercite controlul asupra lui însuşi şi asupra altora, care rareori se dădea bătut şi care se răzbună întotdeauna.

– Doamne! Cînd mă gîndesc că doarme cu ea în pat!

Izbi cu pumnul în masă şi mai tare, făcînd afişele să sară cît colo şi whisky-ul să se clatine în pahar.

– N-am vrut să-ţi arăt astea, spuse Major, plin de simpatie. Mi s-a părut imediat că-l recunosc în fotografia făcută la nuntă, dar am vrut să fiu absolut sigur, comparînd atent fotografia aia cu afişele astea. Nu e nici o îndoială. E acelaşi om, chiar şi cu mustaţă. E urmărit de lege de mulţi ani. *Agenţia Pinkerton* a fost solicitată de multe ori să încerce să-l prindă.

– Ross Coleman e cu adevărat Sonny Clark, spuse Vance Gentry, cu amărăciune. Fiica mea e măritată cu un pistolar, un bandit, unul căutat pentru crimă, jaf... Doamne!

Omul gemu, trecîndu-şi mîinile peste faţa lui roşie,

deformînd trăsăturile aristocratice de sub coama de păr alb.

– Ce-a făcut cu ea?

Fără să răspundă, Major îi mai turnă un pahar şi îl dădu pe gît pe al său.

– Dacă i-a făcut vreun rău, îl omor, spuse el, printre buzele abia desfăcute. Am vrut de multe ori s-o fac, de cîte ori o mîngîia. Am ştiut că-i un nemernic, din prima clipă cînd l-am văzut. Se pricepea la cai, altfel nu l-aş fi angajat.

Dinţii lui albi, drepţi, se închiseră cu zgomot.

– De ce nu mi-am ascultat instinctul?

– Înainte de a face orice altceva, spuse detectivul de la *Pinkerton,* cu răceală profesională, trebuie să aflăm unde sînt.

– Poate a omorît-o şi a fugit cu bijuteriile ei.

Omul începea să se monteze şi Major nu voia să se întîmple asta. Singurul mod de a-l găsi pe Clark era să-şi păstreze luciditatea. Omul era abil şi scăpase de cei mai buni urmăritori. Detectivul Major avea de gînd să-l prindă şi nu voia ca un om cu mintea înfierbîntată, ca Gentry, să-l împiedice.

– Nu cred că s-a descotorosit de fiica dumitale. Nu-i stilul lui. Sonny e sălbatic, şi afurisit, şi josnic, şi a omorît destui, dar numai cînd era la ananghie, încolţit, încercînd să scape. N-a ucis niciodată fără rost. În plus, spuneai c-o adora pe fiica dumitale.

– Am zis că părea s-o adore. Ne-a păcălit însă în toate celelalte privinţe. Cum să cred că o iubea cu adevărat? Servitorii mi-au spus că erau plecaţi de cîteva săptămîni, cînd m-am întors acasă din Virginia. Nici un rînd. Nimic. Asta e comportare de ginere?

Cine ştie unde a dus-o.

– Îi găsim noi.

Platitudinile lui Major erau neconvingătoare.

– N-ai reuşit să-l găseşti nici înainte, nu? lătră Gentry. Cu afişele astea împrăştiate prin toată valea Mississippi, n-ai fost în stare să-l găseşti pe Sonny Clark.

– Am încetat urmărirea pentru că l-am crezut mort. De aceea a trebuit să scot afişele astea dintr-un dosar mai vechi. A fost rănit într-un jaf asupra unei bănci. Am fost siguri că banda lui James l-a lăsat mort pe undeva. Aparent, asta e exact ceea ce s-a întîmplat, pentru că, în toate acţiunile ulterioare ale lui Jesse şi Frank, nu mai era cu ei. N-am mai auzit de el, pînă ai venit în biroul meu alaltăieri şi mi-ai arătat fotografia aia a fiicei dumitale şi a soţului ei, Ross Coleman. Cred că a stat ascuns pe undeva pînă s-a vindecat, şi-a schimbat înfăţişarea şi a devenit cetăţean onorabil.

Paharele de pe masă zdrăngăniră iar, de data asta pentru că un beţiv se împiedicase de ea. Fu cît pe-aci să cadă peste Major, înainte de a se redresa.

– Pardon, mormăi el, îndreptîndu-se spre masa următoare şi prăbuşindu-se pe un scaun. Whisky, zise el.

Gentry îl privi cu dezgust. Era murdar, hainele pătate de sînge închegat. Poate mersul lui nesigur nu se datora numai băuturii. Părul lui rar şi scalpul erau acoperite cu cheaguri de sînge. Omul puţea de nespălare. Gentry era pe punctul de a propune ca el şi Major să se ducă în altă parte pentru a continua discuţia, dar Major vorbea deja.

– Am dat cu nasu' prin împrejurimi. Bătrînul care trăia sus pe deal – Major privi în agendă – John Sachs, era mort de cîteva săptămîni, cînd oamenii noştri au găsit, în sfîrşit, drumul spre coliba lui. Nici o urmă de luptă. Murise de moarte naturală. Nici un semn în legătură cu direcţia în care apucase Clark. S-a organizat un convoi de căruţe luna trecută, în ţinutul McMinn.

Gentry pufni cu dispreţ.

– Îl cunoşti mai puţin decît crezi, Major. Ross... Sonny e un tip dinamic, activ. Se mişcă în permanenţă. Călăreşte mai bine decît oricine pe lumea asta.

– Am auzit asta de multe ori, spuse Major, sec.

– Nu s-ar lipi de ceva care se mişcă atît de încet, cum o face un convoi de căruţe.

– Dar asta ar putea să-l şi protejeze. Călătorind cu soţia ca orice alt imigrant, n-ar atrage atenţia asupra lui.

Gentry clătina deja din cap, încăpăţînat.

– Îmi cunosc omul mai bine decît dumneata. Dacă are buzunarul plin de bijuterii şi, crede-mă, valoarea lor se ridică la o sumă considerabilă, s-a îndreptat spre frontieră, New Orleans, New York, poate St. Louis, locuri unde ar putea să le vîndă rapid.

– Poate ai dreptate, dar n-avem nici un indiciu.

– Eu tocmai pentru asta te plătesc, Major, spuse Gentry, pe un ton acru. Eu plec spre New Orleans. Cunosc oraşul.

– Foarte bine. Em am să mă duc la St. Louis. Vom lua legătura prin telegrame trimise pe adresa biroului meu din Knoxville. Am să lipesc afişe cu noua lui

înfăţişare.

– Nu, spuse Gentry, tăios, făcîndu-l pe omul de la masa alăturată să se uite la ei mai atent, cu ochi vicleni. Nu vreau să ştie nimeni că fiica mea e căsătorită cu un criminal notoriu şi că ne-a păcălit pe amîndoi şi ne-a jefuit de lucruri preţioase.

– Asta va îngreuna considerabil sarcina noastră, dacă nu putem apela la poliţia locală.

– Dar poate, de asemenea, salva viaţa Victoriei. Nu l-am văzut niciodată ridicînd mîna la ea, altfel n-ar mai fi azi în viaţă. Dar nici nu l-am văzut într-o situaţie disperată. Nu vreau să intre în alertă, în panică.

– Aici s-ar putea să ai dreptate. Martorii au încercat să descrie iuţeala lui fulgerătoare în mînuirea pistolului. E de nedescris. Găsirea lui Sonny Clark e ultima mea misiune în cadrul agenţiei, înainte de pensionare. Nu vreau să am morţi pe conştiinţă.

– În afară de ăsta.

Hotărîrea din vocea lui Gentry făcu să-i îngheţe sîngele în vene şi îi dădu fiori pe şira spinării veteranului Major. Fu tentat să-i amintească că nu trebuie să ia legea în propriile lui mîini. Voia să-l prindă pe Clark viu şi spera că în momentul cînd o vor găsi pe Victoria Gentry şi pe soţul ei, ura tatălui ei se va fi domolit.

– Hai să ne apucăm de treabă, spuse el, ridicîndu-se şi aruncînd cîteva monezi pe masă.

Îşi traseră amîndoi pălăriile pe cap şi părăsiră cîrciuma care se pregătea de primirea clienţilor de seară. Barmanul era ocupat cu spălatul paharelor, în dosul barului. Un tînăr trăgea cu mătura pe podea fără prea mult zel, uitîndu-se la oamenii care treceau

pe strada aceea din Knoxville.

Bărbatul rănit la cap se clătină pe picioare pînă îşi redobîndi echilibrul. Voit împleticindu-se, merse pînă la masa pe care cei doi o părăsiseră. Cînd ajunse acolo, mîna lui acoperi monezile şi le strînse în palmă. Era o sumă mult mai mare decît cea datorată ca plată pentru propria lui băutură. Ochii lui ceţoşi încercară să se focalizeze pe afişele vechi cu indivizi urmăriţi de lege, care rămăseseră pe masă. Nu ştia să citească, dar ştia ce reprezentau ele. Şi auzise povestea cu zestrea furată. Nescăpînd niciodată o ocazie de a obţine ceva fără să-l coste, înghesui afişele sub cămaşa lui pătată de sînge şi merse împleticit spre uşă. Nu-l văzuse nimeni luînd banii, nimeni nu-i dădea vreo atenţie. Pînă aici totul era bine.

– Hei, domnu'...

– Ce-p... Ce-i?

Bătăios, se întoarse spre barman.

– Ai face bine să vezi ce ai la cap.

Omul se relaxă şi zîmbi arătîndu-şi dinţii galbeni, stricaţi.

– Bineînţeles.

– Cum ai făcut de te-ai ales cu chestia aia la cap?

Omul zîmbi iar, cu expresia aceea vicleană, abilă a cerşetorului.

– Am avut o ciocnire cu o femeie. Mi-a dat în cap cu o piatră.

Barmanul rîse amuzat.

– Dacă eram eu, nu scăpa cu una cu două din mîinile mele.

Zîmbetul se transformă într-un rictus răutăcios.

– Las' c-o aranjez eu.

Îmbrăţişare în amurg

Chiar dacă era ultimul lucru pe care îl va face, o va găsi pe căţeaua aia şi-i va da ceea ce merită. Mai făcu un pas spre uşă, apoi se opri. Cei doi domni mai spuseseră ceva care reveni în mintea lui ameţită, îmbibată cu alcool.

– Ia zi, ai auzit ceva de un convoi de căruţe care pleacă din ţinutul McMinn?

– Nu, spuse barmanul, ştergînd un pahar cu o bucată de muselină, dar nu m-ar surprinde. Am ayut o inundaţie afurisită primăvara trecută. Oamenii au încercat să salveze ceea ce aveau prin casele lor, după război şi după inundaţii. Mulţi din ei pleacă.

Omul de la uşă îşi frecă falca nebărbierită, gînditor. Un convoi cu familii în căutare de pămînturi noi ar fi un ascunziş bun.

– Cred c-am să mă duc pînă acolo s-arunc o privire.

Ieşi pe uşă, chicotind, întrebîndu-se cînd va descoperi barmanul că fusese jefuit.

Femeii îi plăcea modul cum părul îi cădea bărbatului pe frunte. Ţinea capul aplecat, curăţindu-şi arma. Puşca, deja unsă şi lucioasă , era sprijinită de marginea căruţei. Acum se ocupa de pistol. Lydia habar n-avea de arme, dar acesta, în mod deosebit, o speria. Ţeava lui de oţel era subţire şi lungă, rece şi mortală. Ross o apropie de faţă şi se uită pe ţeavă, suflînd uşor în ea. Apoi începu s-o frece cu o cîrpă moale.

Prima lor zi de căsătorie trecuse fără incidente. Vremea era încă închisă, dar nu mai ploua atît de des şi puternic. Era totuşi umedă şi rece, şi Lydia îşi petrecuse mai toată ziua în căruţă. Ross se sculase devreme, înainte de ivirea zorilor şi scotocise prin cufere şi lăzi. Părea adîncit în ceea ce făcea şi Lydia se prefăcuse că doarme, neîndrăznind să-l întrebe ce caută. Cînd se sculă şi începu să se mişte prin căruţă, observă că tot ceea ce aparţinuse Victoriei dispăruse. Nu ştia ce făcuse Ross cu lucrurile Victoriei, dar nu mai rămăsese nici unul.

Lydia îl privi cum îşi dă părul de pe frunte cu degetele răsfirate. Părul lui era mereu curat şi lucios, chiar şi cînd era lipit de creştet din cauza pălăriei. I-ar fi plăcut să simtă şuviţele negre între degetele ei, dacă ar fi avut vreodată ocazia să le atingă, ceea ce nu-şi imagina că s-ar putea întîmpla, chiar dacă el i-ar da voie. Se îndoia însă că i-ar da voie. O trata politicos, dar nu conversa niciodată cu ea şi, în mod sigur, n-ar fi atins-o.

– Spune-mi ceva despre locul acela din Texas, spuse ea, timid, făcîndu-l să-şi ia ochii lui verzi de la pistol şi să-i întîlnească pe ai ei în lumina unicei lămpi.

Lydia îl ţinea pe Lee, legănîndu-l uşor, deşi terminase alăptatul de seară, şi era deja adormit. Îşi omorau timpul pînă la ora culcării.

– Încă nu ştiu mare lucru despre el, spuse Ross, revenind asupra pistolului. Îi spuse aceeaşi poveste cu John Sachs pe care i-o spusese şi lui Bubba.

– A trimis după acte şi cînd au sosit prin poştă, exista şi o descriere a locului.

Entuziasmul faţă de propria lui proprietate depăşi

reţinerea pe care o avea şi cuvintele începură să curgă singure:

– Sună frumos. Terenuri acoperite cu păşuni; apă din belşug, o ramură a rîului Sabine îi străbate un colţ. Raportul spune că are două zone împădurite cu stejar, ulmi, pecan, plop canadian lîngă rîu, pini, sînger...

– Îmi plac pădurile de sînger primăvara cînd înfloresc, interveni Lydia, emoţionată.

Ross se pomeni zîmbind la ea, dar în clipa în care îşi dădu seama, lăsă capul în jos.

– Primul lucru pe care va trebui să-l fac este un adăpost pentru cai şi un şopron pentru noi.

Cuvîntul ieşise natural de pe buzele lui. Noi. Îi aruncă o privire furişă, dar Lydia îl mîngîia pe Lee pe cap şi privea părul lui negru buclat revenind la forma iniţială, după ce fusese deranjat. Capul lui Lee se odihnea pe sînul ei. O clipă, Ross îşi imagină capul lui propriu rezemat de locul acela, mîna ei mîngîindu-i părul în acelaşi fel şi cu aceeaşi expresie drăgăstoasă pe faţă.

Se mişcă stînjenit pe scăunel.

– Apoi, înainte de venirea iernii, va trebui să fac o cabană. Una simplă, spuse el, cu mai multă forţă decît era necesar, ca şi cum ar fi vrut s-o avertizeze să nu se aştepte la nimic deosebit din partea lui.

Lydia se uită la el cu un reproş mut.

– O să fie grozavă, oricum ar fi.

Ross frecă ţeava pistolului mai energic.

– La primăvară sper ca toate iepele să fete. Ăla o să fie începutul. Şi, cine ştie, poate vînd ceva lemn din pădure, să mai cîştig un ban, sau îl folosesc pe Lucky

ca armăsar de prăsilă.

– Sînt sigură că vei reuşi.

Ross ar fi vrut ca ea să nu fie atît de necugetat de optimistă. Era contagios. Îşi simţea inima bătînd mai repede în faţa perspectivelor nelimitate ale propriului său pămînt cu păduri dese, sol fertil şi o herghelie de cai de rasă. Şi nu va mai trebui să stea cu frica în sîn tot timpul. Nu fusese niciodată în Texas. Nu va exista pericolul să-l recunoască cineva.

Pierdut în amintiri, potrivi ţeava la loc, roti butoiaşul cu şase gloanţe şi învîrti pistolul pe degetul arătător cu mare abilitate, înainte de a-l îndrepta asupra unei ţinte imaginare.

Lydia se uita la el fascinată. Cînd îşi dădu seama ce făcuse din obişnuinţă, Ross îşi întoarse capul să vadă dacă ea observase. Ochii ei cafenii întunecaţi erau larg deschişi de uimire. Ross băgă pistolul în toc, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Lydia îşi umezi buzele, nervoasă.

– Cam... La ce distanţă e pămîntul tău de Jefferson?

– Cam la o zi cu căruţa. Jumătate de zi călare. Cît se poate de aproape, după cum se vede pe hartă.

Lydia îi auzise pe ceilalţi prea adeseori vorbind despre el, pentru a-şi da seama că Jefferson era al doilea oraş ca mărime din Texas. Era un port interior din colţul nord-estic al statului, legat de Red River via Cypress Creek şi Caddo Lake. Red River se varsă în Mississippi, la Louisiana. Jefferson era un centru comercial cu vapoare cu zbaturi, aducînd mărfuri din est şi de la New Orleans, în schimbul bumbacului pe care îl duceau în pieţele din acel oraş. Pentru

nou-veniţi; în trecere, era un loc de popas unde puteau cumpăra căruţe şi obiecte casnice, înainte de a-şi continua călătoria spre vest.

– N-o să avem probleme cu vînzarea căruţei. Am auzit că există liste de aşteptare. Oamenii stau cantonaţi în jurul oraşului aşteptînd construirea de noi căruţe. Am să cumpăr un pat înainte de a porni mai departe.

Lydia îl ascultase, dar mintea ei era în altă parte.

– N-ai vrea să-ţi tund puţin părul?

– Ce?

Capul lui se ridică brusc, de parcă fusese acţionat de un arc.

Lydia îşi învinse prudenţa.

– Părul. Îţi tot cade în ochi. Vrei să ţi-l tund?

Ross nu găsi că este o idee bună. La dracu'. Ştia că nu e o idee bună. Şi totuşi, nu se putea desprinde de ea.

– Ai mîinile ocupate, mormăi el, arătînd din cap spre Lee.

Lydia rîse.

– Îl răsfăţ prea mult. Trebuia să-l fi pus în patul lui demult.

Se întoarse să facă ceea ce spusese, acoperind copilul cu o pătură uşoară pentru a-l feri de aerul umed.

Era îmbrăcată cu una dintre bluzele scurte şi fustele pe care i le cumpărase el cu o zi înainte. Nu voia să se spună că Ross Coleman nu are grijă de soţie, după cum nu voia nici să se spună că doarme afară, cînd avea o soţie tînără care doarme înăuntru. Era un adevărat iad şi nu ştia cum o să

supravieţuiască cu nopţi nedormite, ca aceea pe care tocmai o petrecuse. Dar mîndria nu-l lăsa. După un anumit timp, cînd nu vor mai exista suspiciuni, va începe iar să doarmă afară. Mulţi bărbaţi făceau asta, lăsînd interiorul căruţei nevestei şi copiilor.

Lydiei îi plăceau hainele ei noi. Le tot cercetase de vreo zece ori în cursul zilei. Ross nu-şi dădea seama dacă ea era una din acele femei obişnuite să aibă haine elegante, dar trecuse prin vremuri grele, sau una care nu avusese niciodată haine aşa frumoase. Şi, apropo de asta, nu ştia mai nimic despre ea. Dar nici ea nu ştia nimic despre el, întocmai ca şi ceilalţi.

Tot ceea ce ştia despre ea era că trăise cu un bărbat, se sărutase cu el, fuseseră intimi. Şi cu cît se gîndea mai mult cu atît era mai înnebunit. Cine fusese bărbatul şi unde era el acum? De cîte ori se uita la ea, şi-l imagina pe acel bărbat întins deasupra ei, sărutînd-o pe gură, pe sîni, îngropîndu-şi mîinile în părul ei, încrustîndu-şi adînc trupul într-al ei. Ceea ce îl deranja cel mai mult era că imaginea începea să capete înfăţişarea lui.

– Ai vreo foarfecă?

Ross dădu din cap, conştient că sare din lac în puţ şi că se condamnă la o nouă noapte de insomnie. Ar fi vrut mult s-o urască. Dar la fel de mult voia să se culce cu ea.

Îşi reluă locul pe scăunel, după ce-i dădu foarfeca. Lydia îi înfăşură prosopul în jurul gîtului şi îi spuse să-l ţină aşa cu o mînă. Apoi se îndepărtă de el, lăsîndu-şi capul cînd pe un umăr, cînd pe călălalt, studiindu-l.

Cînd îi ridică prima şuviţă, Ross o prinse de încheietură cu mîna cealaltă.

– Să nu mă ciopîrţeşti. Sper că te pricepi la asta.

– Bineînţeles, spuse ea, cu rîsul ei aţîţător strălucindu-i în ochi ca o rază de soare. Cine crezi că mă tunde pe mine?

Faţa lui se goli de sînge, căpătînd o culoare bolnavă. Lydia izbucni în rîs.

– Te-am speriat, nu?

Îşi eliberă mîna şi făcu prima mişcare cu foarfeca.

– Sper că n-am să te mutilez prea rău, spuse ea, trecînd la spatele lui pentru a începe de acolo.

Părul lui încolăcit pe degete îi dădu o senzaţie plăcută, aşa cum se aşteptase. Era gros şi des, şi totuşi mătăsos. Se jucă cu el, mai mult decît tăie, încercînd să-şi prelungească plăcerea. Continuară să vorbească despre Lee, despre diferitele familii din convoi şi rîseră de ultima boroboaţă a lui Luke Langston.

Şuviţele negre căzură întîi pe umerii lui şi de acolo pe podeaua căruţei, în timp ce ea manevra foarfeca curajos, în jurul capului lui. Trebui să facă un efort pentru a-şi menţine vocea neschimbată, cînd sînii ei se lipeau de spatele lui, sau lunecau de-a lungul braţului în momentele în care ea se apleca înainte sau se mişca de la un loc la altul. Una din şuviţe îi căzu pe ureche. Lydia se aplecă de mijloc şi suflă uşor. Braţul lui Ross zvîcni în sus, cît pe-aci s-o trîntească la podea.

– Ce faci acolo?

Respiraţia ei caldă pe pielea lui stîrnise în el un val de dorinţă, ca o salvă de artilerie. Mîna cu care ţinea prosopul în jurul gîtului se strînse, sugrumîndu-l. Cealaltă mînă, aşezată pe coapsă, se strînse ca un

ghem.

Lydia era uimită.

– Ce-ai zis? Ce fac?

– Nu, nimic, mormăi el. Dar grăbeşte-te să terminăm cu asta.

Lydiei îi pieri toată dispoziţia. Ce bine se împăcau. Începuse chiar să spere că o place. Trecu în faţa lui, sperînd să repare ceea ce făcuse rău, dar el deveni mai rece şi mai ţeapăn.

Ross crezuse că în timpul tunsorii era necesar ca ea să-şi treacă degetele prin părul lui. Crezuse chiar că va fi obligată să-şi pună palma pe obrazul lui pentru a-i întoarce capul. Şi mai crezuse că acesta va fi un lucru plăcut, indiferent cît de mult nu dorea el acest lucru, şi că el va sta cuminte şi va savura gestul.

Dar cînd îi simţise răsuflarea, grea şi caldă, parfumată, furişîndu-i-se pe după ureche, fusese izbit ca de un fulger care, intrînd prin cap, îi străbătuse trupul pînă în centrul bărbăţiei lui, aprinzîndu-l.

Ca şi cum asta nu era de ajuns, acum stătea între genunchii lui desfăcuţi, pentru ca ea să fie mai aproape, să nu trebuiască să se întindă prea mult. Sînii ei erau direct în raza lui vizuală şi arătau îmbietor ca piersicile coapte, aşteptînd să fie culese. Doamne! Oare nu-şi dădea seama? Pelicula subţire de sudoare de pe faţa lui nu-i spunea oare că încet-încet îl scoate din minţi? De fiecare dată cînd se mişca, era ameţit de mirosul ei, de graţia suplă a membrelor ei, de foşnetul fustei pe trupul ei care îl duceau cu gîndul la mistere ce trebuiau descoperite.

– Sînt aproape gata, spuse ea, cînd el începu să

se foiască pe scaun.

Genunchii ei se apropiaseră primejdios de locul lui vulnerabil.

„Ah, Doamne, nu!" Lydia se aplecă mai mult pentru a tăia din părul de pe creştet. Ridicîndu-şi braţele mai sus, i se ridicară şi sînii. Dacă s-ar fi înclinat înainte cît de cît, ar fi putut-o atinge cu nasul şi bărbia, şi cu gura, ar fi putut să-şi îngroape faţa în voluptatea emanînd de la ea, s-o inspire odată cu aerul. Buzele lui, cu muşcături jucăuşe, i-ar fi găsit sfîrcul.

Detestă aceste gînduri. Îşi răscoli memoria, încercînd să-şi amintească un moment în care Victoria să-l fi tentat atît de mult, sau un moment în care să se fi simţit liber să-şi pună mîna pe sînii ei, doar pentru plăcerea de a-i ţine. Nu găsi. Existase oare? Nu. Victoria nu fusese genul acela de femeie care să atragă un bărbat în mod deliberat, reducîndu-l la un animal. De fiecare dată cînd făcuse dragoste cu ea, fusese reverenţios, plin de adoraţie. Intrase în trupul ei ca într-o biserică, un pic ruşinat de ceea ce era el, cu sentimentul nimicniciei, un penitent care cere îndurare, copleşit că un astfel de templu era profanat de prezenţa lui.

În ceea ce simţea acum nu exista nimic de natură spirituală. Era devorat de o carnalitate pură. Lydia era o femeie care inspira asta, probabil ca profesionistă, în ciuda dezminţirilor ei. Încerca să pună în aplicare trucurile meseriei asupra lui, părînd şi comportîndu-se ca o inocentă, ca o mireasă virgină. Ei bine, cu el n-o să-i meargă!

– Şi mustaţa ar trebui puţin tunsă.

– Cum? întrebă el prosteşte, complet dezorientat acum.

Nu vedea nimic în faţa lui, decît o formă feminină, nu auzea nimic decît bătaia propriei lui inimi.

– Mustaţa. Să nu te mişti!

Aplecată asupra lui, tăie cu grijă cîteva fire mai lungi, mişcîndu-şi gura pentru a-i arăta cum s-o ţină pe a lui.

Dacă s-ar fi uitat la gura ei mobilă, comică, poate că ar fi rîs. El însă îşi coborîse ochii urmărind arcuirea gîtului. Pielea se plia lucioasă la bază, înainte de a se pierde în pielea mai mătăsoasă a pieptului care dispărea sub corsaj. Mirosea a magnolie sau a iasomie?

Fiecare senzor din trupul lui se declanşă ca un foc de artificii, cînd Lydia îi atinse uşor mustaţa, îndepărtînd firele tăiate cu vîrful degetului. Degetul ei alunecă peste gura lui întîi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Alegerea depindea de el. Putea fie s-o oprească, fie să explodeze.

Ross îi îndepărtă mîna şi spuse răguşit:

– Gata. Ajunge.

– Dar a mai rămas...

– Destul, ţi-am spus! strigă el, luîndu-şi prosopul din jurul gîtului şi aruncîndu-l pe podea, în momentul în care se ridică în picioare. Măturăpărul ăsta.

Lydia, luată prin surprindere la început de brutalitatea lui, fu apoi cuprinsă de furie. Îl apucă de mînă şi-i trînti foarfeca în palmă cu zgomot.

– Măturăl tu. E părul tău. Şi nu ştii să spui mulţumesc?

Cu asta se răsuci pe călcîie şi după ce-şi scoase

bluza şi fusta şi le împături cu grijă, se strecură în pat, arătîndu-i spatele în timp ce trăgea cuvertura peste ea.

Ross rămase cu ochii la ea, mut de furie, apoi se întoarse şi căută mătura.

Soárele străluci din zori pînă în noapte ziua următoare. Şi în ziua aceea, trecură fluviul Mississippi.

Toţi erau extrem de emoţionaţi, în timp ce căruţele coborau în şir indian denivelările de pe malul noroios al fluviului. Domnul Grayson îl obligă pe fiecare să plătească taxa pentru căruţă, scumpită, ca toate celelalte lucruri de după război. Existau două bacuri ce transportau caii, căruţele şi familiile respective, toate în acelaşi timp.

Lydia fu la fel de emoţionată ca şi toţi ceilalţi. Pînă văzu fluviul. Dacă ar fi fost un ocean, n-ar fi putut să pară mai mare, mai nesfîrşit, mai ameninţător. Ţinîndu-l pe Lee la pieptul ei protector, cu inima bătîndu-i puternic, privea la primele căruţe dirijate spre bacuri şi roţile lor fixate cu parîme. Privea la apa murdară clipocind la pupa bacurilor.

Amintirile neplăcute din copilăria ei îi asaltară mintea. Gustul sălciu al apei care-i inunda gura şi gîtul era real. O împiedica să respire. Exact ca şi în ziua aceea.

Fusese unul din rarele drumuri în oraş. Pentru prima oară, bătrînul Russell acceptase s-o ia pe ea şi pe mama ei cu el. Toată săptămîna nu se gîndise

decît la asta. Trebuiau să traverseze un braţ al rîului Tennessee pe un bac cu prăjini. Stătuse aplecată peste balustradă, privind dansul undelor în lumina soarelui. Clancey venise în spatele ei şi o împinsese destul de uşor, pentru a părea un accident, dar destul de tare pentru a cădea în apă.

Revenise la suprafaţă, scuipînd apă şi ţipînd. Apa părea s-o tragă de bluză şi de fustă, singurele pe care le avea. Cu ochii plini de apă, îi văzuse pe Ottis şi Clancey rîzînd amuzaţi, bătîndu-se cu palmele pe pulpe, hohotind cu gura pînă la urechi de spaima ei. Mama se apucase cu amîndouă mîinile de cap ţipînd la ei s-o scoată pe Lydia din apă. Se agăţase de marginea bacului, dar Clancey îi dăduse mîna la o parte cu cizma lui. Timp de un minut, se luptase să rămînă la suprafaţă, fără s-o ajute cineva. Cînd mama încercase, Clancey o trăsese înapoi. În cele din urmă, o apucase de păr şi o trăsese sus.

– Ţi-a plăcut baia? întrebase el, răutăcios.

Avea cam unsprezece ani cînd se întîmplase asta, dar îşi mai amintea groaza pe care o simţise cînd apa o înghiţise, acoperindu-i nările, gura, lăsînd-o fără aer.

Acum privea ca în transă, la apele opace ale fluviului, întrebîndu-se cum va reuşi să facă efortul de a se urca pe bac.

Încă mai tremura, cînd Ross, ocupat pînă atunci cu fixarea căruţelor, se apropie de ea.

– Acum e rîndul nostru. Tu stai cu Lee acolo, lîngă motor. Langstonii vin odată cu noi.

– Ross, îl strigă ea, cînd acesta îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

– Ce-i? spuse el, privind înapoi, puţin impacientat.

– Ăăă... tu unde o să stai?

– Lîngă cai.

Lydia dădu din cap palidă şi neliniştită.

– Da, normal.

Ross o privi intens o clipă, apoi îşi reluă îndeletnicirea de a asigura cele două căruţe de pe bac, cît mai repede posibil. Lydia păşi pe puntea uşor instabilă, merse repede spre cuşca motorului şi se lipi de pereţii care vibrau, ţinîndu-l strîns pe Lee. Veni şi Ma acolo, deşi copiii stăteau cît mai aproape de balustradă. Era o aventură de care aveau să-şi amintească toată viaţa şi, după cîteva sfaturi, Ma îi lăsase să se bucure în voie.

Bacul era cam la o treime de mal, cînd Marynell strigă:

– Vino încoace, Lydia, uite.

Arăta cu degetul în apă la ceva dus de curent, distrînd copiii cu traiectoria lui săltăreaţă.

– Nu, trebuie să stau cu Lee.

– Du-te, spuse Ma, luîndu-i copilul din braţe, înainte ca ea să obiecteze. Nici tu nu eşti cu mult mai răsărită ca ei. Distrează-te.

Ca să nu pară laşă, Lydia se apropie de marginea platformei. Încercă cu disperare să-l găsească cu privirea pe Ross, dar acesta părea să fi dispărut. Deşi arboră un zîmbet, de dragul copiilor, lada de mere din valurile de la pupa bacului nu contribui deloc la liniştea ei. Tot ceea ce văzu de fapt erau adîncurile nesfîrşite, vîrtejurile, apa înspumată care spăla bordurile bacului. Începu să tremure. Simţea apa aceea întunecată deasupra capului ei din nou, plămînii arzîndu-i.

Cuprinsă toată de panică, aşa cum se aşteptase, se întoarse şi căută o scăpare. Fugi, fără să se gîndească la copiii Langston pe care îi dădea la o parte din calea ei, către căruţă. Cu nările fremătînd, ochii larg deschişi, plămînii lucrînd ca nişte foale, se agăţă de roata căruţei, se tîrî spre spatele ei, se cocoţă pe uşiţa închisă şi căzu în interiorul căruţei, gîfîind.

Ma văzuse totul şi începu să strige la copiii care se luaseră după Lydia ca nişte pui de găină zburătăciţi, să rămînă pe loc.

– Du-te şi caută-l pe domnul Coleman, Atlanta. Spune-i să lase caii în grija lui Luke.

Bubba ţinea calul din fruntea celor înhămaţi la căruţa lui Ross, aşa cum şi tatăl lui făcea cu al lor.

Nu trecu nici un minut şi Ross veni alergînd pe scîndurile nefasonate ale bacului. Din obişnuinţă, ţinea o mînă pe tocul pistolului, legat de pulpă.

– Ce s-a întîmplat?

– Lydia. E în căruţă.

– Lee?

– E bine. Vezi ce-i cu soţia dumitale, domnule Coleman.

Ma îl privi în ochi cîteva clipe, semnificativ, înainte ca Ross să se avînte spre căruţă. Cînd îşi aruncă piciorul lui lung peste oblon şi privi înăuntru, o văzu ghemuită într-un colţ, cu capul ascuns sub braţele ridicate. Avea un plîns isteric.

– Lydia, strigă el, ce naiba...

Scoţîndu-şi pălăria şi aruncînd-o jos, îşi trase capul în sus şi, sărind în căruţă, merse şi se ghemui jos în faţa ei. Îşi întinse mîinile vrînd să o mîngîie, dar

şi le retrase după o clipă de ezitare.

– Lydia, spuse el, mai blînd.

Plînsul era amar, din suflet, din iad.

– Ai speriat pe toată lumea. Ce-i cu tine?

Ca pe mai toţi bărbaţii, lacrimile fără o explicaţie logică îl depăşeau. Şi, ca majoritatea bărbaţilor, se enervă cînd nu primi nici o explicaţie.

– Lydia, pentru Dumnezeu, spune-mi ce-i cu tine. Ţi-e rău? Ai dureri?

Se lovise la cap? Încercă să-i dea mîinile la o parte, dar braţele ei erau rigide de parcă era moartă.

Disperat, o apucă de umeri şi începu s-o zgîlţîie pînă cînd ea lăsă braţele jos. Ameţită, se uită la el cu ochii dezorientaţi şi îl prinse cu degetele de gheaţă de piepţii cămăşii.

– Nu mă împinge... în... apă... Te rog, nu...

Ross se uita la ea stupefiat. Văzuse oameni gata să moară, privind la ţeava pistolului, cu cîteva secunde doar înainte ca arma să le zboare creierii, dar nu văzuse niciodată atîta groază pe faţa lor. Pupilele ochilor erau atît de dilatate, încît cafeniul lor se reducea doar la un inel. Buzele erau albe. Faţa părea complet golită de sînge.

– Lydia, Lydia...

Vocea lui era un susur mîngîietor şi nu ştiu niciodată cum reuşise să ridice mîinile pentru a-i cuprinde faţa.

– Ce vrei să spui?

– Fluviul... spuse ea, delirînd, strîngînd mai tare mîna pe cămaşa lui.

– Dar nu te împinge nimeni în apă. N-ai nici o teamă.

Lydia înghiţi în sec. Ross văzu nodul format în încercarea ei de a-şi înghiţi frica, îi văzu limba umezind buzele. Pieptul ei se ridica şi cobora agitat cu fiecare respiraţie hîrîită.

– Ross?

Numele lui sunase ca o întrebare. Privirea ei se adînci în ochii lui încercînd să-l identifice.

– Da.

Trupul ei se relaxă uşurat şi capul îi căzu pe pieptul lui. Cum palmele lui rămăseseră lipite de faţa ei, Ross o strînse la piept. Rămăseră nemişcaţi pînă cînd respiraţia ei redeveni normală.

– De ce te-ar împinge cineva în apă? întrebă el într-un tîrziu, cu o şoaptă aspră.

Lydia îşi ridică ochii spre ai lui, dar nu spuse nimic, îl privea doar, în felul acela al ei care era pe cît de enervant, pe atît de captivant.

– Totul merge bine...

Cu degetul mare îi mîngîie uşor obrazul ştergînd urmele lacrimilor.

– Ma...

Îi văzu ochii din nou umplîndu-se de lacrimi, dar de data asta nu de groază. Ochii ei de chihlimbar se spălau de coşmarul pe care tocmai îl retrăise.

– Ma n-ar permite nimănui...

Degetele lui trecură peste buzele ei. Erau umede datorită recentei umeziri cu limba.

– ... să-ţi facă vreun rău.

În clipa aceea ştiu că o va săruta şi că nu putea rezista acestui impuls. Decizia fusese luată demult. Momentul fusese programat, predestinat, şi ar fi însemnat să se împotrivească soartei, dacă ar fi

rezistat impulsului. Aşa că se supuse şi lăsă ca zeii să-i dicteze capului să coboare încet spre gura care aştepta.

La început, abia de îi atinse buzele. Degetele ei se strînseră mai tare pe pieptul lui. Ross se abţinu pînă nu mai putu rezista. Şi atunci, dîndu-i capul pe spate pentru a-i potrivi mai bine poziţia, îşi frecă buzele de ale ei, măturîndu-le cu mustaţa, apăsînd tot mai tare pînă i le desfăcu.

Inima lui bătea nebuneşte, dar nu se grăbi. Ezită, respirînd parfumul gurii ei, anticipînd plăcerea de dincolo de acest intrînd moale.

Îi atinse buza superioară cu vîrful limbii, uşor, atît de uşor încît nu fu sigur că o atinsese, pînă nu auzi plescăitul slab al aerului care scăpă printre buzele ei, atingîndu-le pe ale lui ca un fulg. Valul produs de un alt bac produse o uşoară clătinare. Îşi pierdură echilibrul. Ross căzu în genunchi şi cînd ea căzu pe spate pe o grămadă de pături, corpul lui o urmă. Ochii fierbinţi de smarald rătăceau pe faţa ei, pe păr, pe gît în jos, pe piept, şi înapoi la gura ei, de care se apropiase destul de mult. Lydia stătea întinsă fără o mişcare, fără un sunet, ca o sacrificată.

O mînă, cu degetele răsfirate, trecu prin părul ei şi se lipi de cap. Cealaltă mînă îi cuprinse bărbia. Ross se lăsă în jos, astfel încît pieptul lui atinse panta lină a sînilor ei nemişcaţi.

Cînd gura lui ajunse din nou deasupra gurii ei, instinctul intră în acţiune.

Ross ştia să sărute încă de la treisprezece ani, învăţat de o prietenă a mamei lui, dintr-un bordel. Femeia îl dusese într-o cameră, în după-amiaza unei

zile plicticoase, şi îl excitase la culme, în timp ce îl învăţa arta de a săruta. Îi arătase gradul exact de sucţiune pe care trebuie să-l aplice pentru a face două guri să se lipească una de alta, cum să-şi învîrtească limba, ca şi cum ar aduna mierea de pe fagure, şi cum să împungă şi să pareze cu ea într-un ritm veşnic schimbător. Băiatul fusese un elev strălucit. Avea un talent deosebit pentru asta şi, înainte de sfîrşitul după-amiezei, îşi perfecţionase arta. Tîrfa învăţase şi ea cîte ceva de la el.

Ross aplică acum acea învăţătură completată cu anii de practică, în acest sărut pe care îl aşteptase şi de care se temuse mai mult decît orice pe lume.

Nu fusese însă pregătit pentru extraordinara senzaţie pe care o simţi. Realitatea depăşea cu mult imaginaţia lui. Lydia avea o gură minunată. Era un abis dulce şi umed pe care îl exploră temeinic. Gustă din plin totul pentru că tînjise atît de mult după ea. Atinse cerul gurii, cercetă marginea lunecoasă a buzelor, împunse jucăuş vîrful limbii ei cu a lui. Şi aplică acea nesfîrşit de dulce sucţiune care părea că ar fi vrut s-o soarbă în întregime, dacă ar fi putut.

Nu-şi dădu seama de sunetele joase de dorinţă care îi ieşeau rostogolindu-se din adîncurile fiinţei lui, pînă în clipa cînd bacul se izbi de docul de pe partea cealaltă a fluviului, în Arkansas. Mîrîitul animalic îi ajunse la urechi şi preţ de o clipă se întrebă de unde vine. Cînd îşi dădu seama de sursa lui, se ridică. Ochii ei erau la fel de mari şi de cercetători, ca şi înainte de sărut. Dar erau mai puţin speriaţi. Gura îi era roşie şi umedă, lucind de sărutul lui. Pielea din jurul buzelor se înroşise de la mustaţa lui.

Îmbrăţişare în amurg

Ross fusese total pierdut în sărutul lui. Uitase de toate, cine era el, cine era ea... cine era Victoria.

Se ridică în picioare şi îşi luă pălăria. Îndesîndu-şi-o pe cap şi fără a îndrăzni să se uite înapoi la Lydia, se strecură prin portiţa de la spatele căruţei şi sări pe puntea bacului, exact cînd Ma se apropia grăbită.

– Ei?

– Nu-i nimic. E bine, spuse el, înainte de a se îndepărta.

Ma zîmbi larg.

În seara aceea, tabăra sărbători un eveniment. Străbătuseră o etapă şi toată lumea era bucuroasă. Viorile fură scoase din cutii şi începură să cînte. Alţii cîntau din gură. Sticle de whisky treceau din mînă în mînă. Puţini refuzară să bea. Copiii avură voie să se culce mai tîrziu ca de obicei. Lunga călătorie va începe mîine din nou, dar acum trebuia sărbătorită ziua aceasta memorabilă.

Şi pentru Lydia fusese o zi memorabilă. Sărutul lui Ross îi arătase că nu toate săruturile sînt neplăcute, că unele intimităţi între un bărbat şi o femeie pot fi minunate.

Avea să-şi amintească de ziua asta şi din alt motiv: sînii ei nu mai aveau lapte..

Capitolul 9

La început, Lydia crezuse că Lee era plîngăcios din cauza zarvei neobişnuite din tabără. Abia mai tîrziu, cînd îl alăpta, înainte de a-l culca, îşi dădu seama că băiatul era flămînd. Nu primea îndeajuns lapte.

Stoarse laptele din sîni, atît cît putu, şi în cele din urmă, copilul adormi la pieptul ei. Prea obosită şi bulversată de ceea ce se întîmplase pe bac, adormi cu el alături, fără să mai aibă putere să-l pună în culcuşul lui sau să se dezbrace.

Se mişcă prin somn, cînd Ross veni mai tîrziu. În

acea stare de semiconştienţă, observă doar că mirosea a whisky. În dimineaţa următoare, Ross se plînse de dureri de cap, cînd Lee scoase un scîncet de foame.

– Dă-i să mănînce, pentru Dumnezeu, spuse el, în timp ce-şi trăgea cizmele.

Lydia ştia că nu mai are lapte, dar îşi desfăcu totuşi cămaşa şi îi oferi lui Lee sînul. Temîndu-se de ceea ce ar face Ross dacă ar afla că i-a secat laptele, se răţoi la el, ca să se apere.

– Nu te-ar durea capul dacă nu te îmbătai aseară.

Clipind din ochi de durere, Ross se îndreptă clătinîndu-se spre ieşirea din spate.

– Nu m-am îmbătat. Dar poţi fi convinsă c-am încercat, mormăi el, ieşind.

Cîteva minute mai tîrziu, Lee scîncea de zor cu faţa roşie ca sfecla, dînd din mîini şi din picioare, frustrat şi flămînd. Lydia nu ştia ce să facă. N-avea nici o experienţă în materie de copii, în afară de Lee. Ce face o mamă cînd nu mai are lapte? Foloseşte lapte de vacă? Da, dar cum să facă rost de lapte fără să afle Ross?

Aşezată pe podea cu Lee la pieptul ei, începu să-l legene, cîntîndu-i puţinele cîntece pe care le ştia. Un timp fu liniştit, dar apoi, instinctul îl făcu să caute sînul, amintindu-i că-i era foame, şi plînsetul lui începu iar.

– Ce-i cu el în dimineaţa asta? întrebă Ross, urcînd în căruţă, după ce se bărbierise.

– Nu ştiu, minţi Lydia. Poate-l doare stomacul. Sau poate e din cauză că l-am scos ieri la aer.

Ochii lor se întîlniră scurt, amîndoi amintindu-şi de

sărut, apoi însă, fiecare se uită în altă direcţie, vinovat.

– Nu te preocupa de micul dejun, spuse Ross. Mie nu mi-e foame. Am să beau doar o cafea. Tu ai grijă de Lee.

Problema lui Lee nu se putea rezolva în timp. Şi, într-adevăr, pe măsură ce timpul trecea, plînsul lui se agrava.

În timp ce Bubba mîna căruţa, Lydia stătea în interior cu copilul încercînd să-l liniştească, cum se pricepea mai bine, ştiind că nimic din ceea ce i-ar putea face nu va elimina problema.

În pauza de prînz, apăru Ma.

– Micuţul ăsta a plîns toată dimineaţa. Ce are?

Ross aranja hamurile pe cai. Lydia vorbi în şoaptă cu lacrimi în ochi:

– Ma, trebuie să mă ajuţi. Nu mai am lapte. E flămînd.

Ma rămase cu ochii la ea, fără replică.

– Eşti sigură? Cînd ai observat?

– Aseară. Nu s-a săturat înainte de culcare. Azi n-a mîncat nimic. Ce-i de făcut?

Ma văzu privirea îngrijorată a Lydiei îndreptată spre locul unde erau caii şi unde Ross vorbea cu domnul Cox. Fata avea dreptate să fie îngrijorată, dar Ma nu voia s-o sperie mai tare decît era deja.

– Am să iau lapte de la vaca lui Norwood şi o să i-l dau chiar de-ar fi să i-l pompăm pe gît. Nu-ţi mai face griji, altfel are să se observe. Stai liniştită, vorbeşte-i blînd. Ar putea observa că eşti necăjită şi asta nu ţi-ar fi de nici un folos.

– N-o să-i spui...

– Nu. Nu acum, spuse Ma, îndepărtîndu-se.

Se întoarse exact cînd toată lumea reîncepea activitatea.

– Eu rămîn aici cu Lydia şi Lee în după-amiaza asta, să vedem ce putem să-i facem.

– Mulţumesc Ma, spuse Ross, peste umăr – îl schimbase pe Bubba. E bolnav?

Îngrijorarea săpase o cută adîncă între sprîncenele lui negre şi Ma zîmbi blînd, văzînd vulnerabilitatea omului care încerca din greu să fie rece şi indiferent.

– Nu, are toane. O să se simtă bine foarte curînd.

Fu nevoie de oarecare efort, dar Lydia reuşi în cele din urmă, ţinîndu-l pe Lee la piept ca şi cum l-ar alăpta, să-l facă să ia sînul improvizat pe care Ma încercase să i-l dea încă de a doua zi după naştere. Era făcut din pielea unei mănuşi întinsă peste gura unei sticle. După multe respingeri, încercări şi tuse, Lee păru să se acomodeze cu sînul fals şi începu să sugă flămînd pînă îşi umplu stomacul şi adormi liniştit.

Ma şi Lydia făcură un program. Ma urma să aducă lapte în fiecare dimineaţă, cînd Ross se ducea să se ocupe de cai. Dacă Lee se trezea şi începea să se agite înainte de asta, n-avea decît. O nouă sticlă va fi adusă la prînz şi alte două, seara. Ma le va aduce pe ascuns.

În prima dimineaţă, în timp ce se bărbierea şi Lydia îi pregătea micul dejun, ignorînd plînsul lui Lee, Ross întrebă:

– Ce-i cu tine, de-l laşi pe Lee să plîngă atît?

Lydia îşi dădu părul de pe frunte şi îşi îndreptă trupul aplecat asupra focului. De pe furculiţa lungă pe care o ţinea şi pe care o agita în faţa lui picura untura.

– Nu-i nimic şi te rog să nu mai vorbeşti cu mine pe tonul ăsta. Ai aerul că mă acuzi de ceva.

Propria ei conştiinţă vinovată şi căldura focului îi aşternură pe faţă o culoare roşie, sănătoasă.

Ross şi-ar fi dorit mult ca ea să nu arate atît de sănătoasă. Corpul lui răspundea vitalităţii ei, cu forţa de creştere a unui boboc.

– E bine ca un copil să plîngă din cînd în cînd, fără să dea buzna cineva să-l ia în braţe, continuă ea. Ca să nu iasă un răsfăţat.

Cel puţin asta o sfătuise Ma să-i spună lui Ross, în caz că acesta observă neobişnuita lui comportare.

Ross îşi şterse faţa de săpun. Avea dreptate, desigur, dar el ştia ce înseamnă să fii neglijat, să ai o julitură la cot şi să n-ai o mamă care să aibă grijă de tine, fiind prea ocupată cu altcineva.

– Ai grijă să nu-l laşi să plîngă prea mult, să vezi ce-i cu el.

– Crezi că l-aş lăsa să plîngă dacă n-aş şti că n-are nimic?

Ross aruncă prosopul jos şi îşi puse pălăria.

– Tu trebuie să ai grijă de Lee, înainte de orice. Sau ai uitat că asta a fost condiţia care m-a obligat să mă însor cu tine?

Spunînd asta, se îndepărtă în direcţia ţarcului de cai.

– Ticălosule! şuieră Lydia în urma lui.

– Ceea ce s-ar putea să şi fie, completă Ma din spatele ei.

Lydia se răsuci pe călcîie, surprinsă că cineva auzise epitetul.

– Şi foarte sensibil, în acelaşi timp. Dar orice ar fi,

omul ăsta se poartă din ce în ce mai ciudat. Ca în ziua cînd am traversat fluviul... N-am văzut un om mai speriat cînd a crezut că ţi s-a întîmplat ceva. Şi cînd a coborît din căruţă, arăta de parcă fusese izbit cu toporul drept în frunte.

Ma privi silueta băţoasă a lui Ross, care tocmai se pierdea printre copaci.

– Te face să te întrebi ce-o fi cu el, continuă ea, gînditoare. În sfîrşit, hai să-i dăm de mîncare lu' ăla mic.

Programul fu bine îndeplinit în ziua aceea, cu Ross ocupat tot timpul. Sticla de noapte era însă aceea cu bucluc. Lydia se întorcea cu spatele şi îşi desfăcea rochia ca şi cum l-ar fi alăptat, apoi scotea sticla cu lapte de unde o ascunsese mai devreme. Pînă acum, slavă Domnului, Ross nu observase. Dar Lydia îi mărturisi lui Ma o nouă teamă.

– Familia Norwood ce ştie?

– Le-am spus că al meu e cam slab şi i-ar trebui ceva lapte.

– Le plăteşti, nu?

– Am ceva mărunţiş pus deoparte, nu-ţi face probleme. O să mi-i dai înapoi cînd o afla domnul Coleman.

Lydia se înfioră.

– Încă nu.

– Omu' o să afle mai curînd sau mai tîrziu, Lydia. Nu te poţi preface la infinit.

– Da, dar mai tîrziu, Ma.

Astfel trecu o săptămînă fără ca Ross să afle.

După una din acele zile de călătorie foarte obositoare, convoiul se opri lîngă un rîu, limpede şi

rece. Ross vorbea cu Scout la o cafea, cînd Ma veni la căruţa lor, cu sticla de lapte ascunsă în buzunarul şorţului.

– Hai să căutăm un loc răcoros lîngă rîu.

Lydia acceptă imediat propunerea. Arkansas-ul de est este o regiune frumoasă. Pajişti pline cu flori de cîmp şi păduri dese. Vînatul nu era nici o problemă. Rareori se întîmpla ca Ross sau altcineva să se întoarcă de la vînătoare cu traista goală. Cina era departe de a fi monotonă. Cînd ajungeau într-un oraş cumpărau cartofi, uneori ouă proaspete şi alte provizii.

Lydia şi Ma găsiră un stejar imens şi se lăsară jos pe covorul verde de sub el. Lydia îl puse pe Lee lîngă ea şi îi oferi sticla. Copilul se adaptase la laptele de vacă uimitor de bine şi se împlinea cu fiecare zi ce trecea.

Ma se lansă într-una din poveştile ei obsedante, nemulţumirea ei faţă de faptul că Bubba se ţinea după una din fetele Watkins. Lydia asculta, dar mintea ei rătăcea în altă parte. De aceea ridică privirea cu o indiferenţă leneşă, cînd observă mişcare în spatele lui Ma. Cînd văzu că era Ross, deveni deodată rigidă. Acesta se uita la fiul său, cu ochii lui verzi ascuţiţi ca nişte ace, de furie, ţintuind-o pe Lydia de pămînt.

Ma, văzînd reacţia bruscă a Lydiei, se întoarse şi evaluă situaţia rapid, ridicîndu-se în picioare.

– Ce dracu' e *asta?* spuse Ross, arătînd spre sticlă.

– Ce-ai vrea să fie? O sticlă cu lapte de vacă, spuse Ma. Lydia, dă băiatul la mine. Am să-l duc la rîu să-şi termine cina în linişte. Mi-e teamă că dacă mai

stă aici, o să facă indigestie.

Braţele şi mîinile Lydiei tremurau atît de convulsiv, încît abia putu să-l ridice pe Lee şi să-l pună în braţele întinse ale lui Ma. Tot timpul, ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui Ross, cu teamă. Sprîncenele lui, supărate aproape că îi acopereau ochii. Buzele lui se subţiaseră dispărînd sub mustaţă şi toţi muşchii din corpul lui erau încordaţi la maximum.

– De ce suge Lee din sticlă?

Sub privirea arzătoare, Lydia îşi plecă ochii în poală, unde degetele ei golite de sînge răsuceau o bucată de rochie.

– Nu mai am lapte, îngînă ea.

Înjurătura lui grosolană o făcu să tresară.

– De cînd? se auzi vocea lui ca un lătrat.

– Din ziua în care am trecut apa. Ma zice...

– De acum o săptămînă?

Răcnetul lui sperie păsările din copac.

– Da.

– A doua zi după ce ne-am căsătorit, spuse el, cu un rîs urît, adresat lui însuşi.

Lydia ridică ochii la el şi îşi umezi buzele nervoasă.

– Puţin după aceea.

Ross izbi cu palma în trunchiul copacului şi privi în sus printre ramuri, ca şi cum ar fi vrut să implore cerul să-i spună ce păcat atît de mare comisese pentru a merita o astfel de pedeapsă.

– Şi deci, m-am ales cu tine pe cap, o nevastă nedorită şi nici măcar nu eşti bună pentru treaba pentru care te-am luat de nevastă.

Aceasta o făcu pe Lydia să sară în picioare.

– Nu te-ai gîndit niciodată că eu sînt cea care m-am ales cu tine pe cap?

– Nu-i acelaşi lucru.

– Cît se poate de adevărat. E cu mult mai rău.

– Vezi? Ce bărbat s-ar însura cu una care vorbeşte ca o vagaboandă?

– Am învăţat de la tine!

Ross o învăţă un nou cuvînt, explicit, înainte de a o întreba:

– De ce... înţelegi... laptele tău...

Cînd se uită la sînii ei, începu să ezite. Îşi luă o alură impozantă şi spuse răguşit:

– O femeie trebuie să fie în stare să-şi hrănească copilul cît e nevoie. Tu ce ai?

– Nimic.

– În mod sigur e ceva cu tine, altminteri ai mai avea lapte.

– Ma zice că traversarea fluviului mi l-a secat. Am fost prea emoţionată şi tulburată. Am...

Vocea ei se pierdu, amîndoi aducîndu-şi aminte de minutele tumultuoase din căruţă.

Supărat că îi amintise de ceea ce încercase să uite toată săptămîna, Ross îi întoarse spatele ca să n-o mai vadă. Nu voia să mai vadă ochii ei mari şi elocvenţi, pentru că îşi amintea prea bine cum îl priviseră înainte şi după sărut. Nu voia să-i vadă părul ridicat în jurul capului, ca un halou înflăcărat, pentru că ştia ce înseamnă să-şi cufunde degetele în el. Nu voia să-i vadă gura pentru că îi simţea încă gustul, nu voia să-i vadă corsajul plesnind pe sîni, pentru că-şi amintea cît de moale şi feminină era cînd fusese sub el.

La dracu'! Nu voia să-şi amintească nimic din toate astea şi, totuşi, nu putea uita nimic. Amintirea ei îl urmărise toată săptămîna, adormit sau treaz, neiertînd nici un detaliu.

Lydia profită de tăcerea lui.

– Ma zice că nu-i ceva neobişnuit. Dacă femeia se sperie, aşa cum mi s-a întîmplat mie pe bac, se poate întîmpla şi asta. Dar Lee n-are nimic de suferit. A învăţat să sugă din biberon, adăugă ea repede. Laptele de vacă nu i-a făcut rău la stomac sau altceva. Creşte zilnic.

Ross se întoarse furios.

– Dar faptul că sînt însurat cu tine rămîne, şi asta nu-mi place. Am fost însurat. Am avut o nevastă cu un temperament liniştit şi vorbă blîndă, care era o doamnă şi îşi purta părul ca doamnele, care n-ar...

Aici se întrerupse. Voise să spună că Victoria nu l-ar fi lăsat s-o sărute cu patima necontrolată cu care o sărutase pe ea, dar nu putuse continua. Nu voia să admită nici măcar că îşi amintea de sărutul acela.

Dacă intenţionase s-o atingă în punctul ei cel mai sensibil, s-o jignească, reuşise. Lydia şi-ar fi dorit să fie bătută cu centura, cum o făcea Clancey, pentru că durerea era doar fizică şi trecea. Dar Ross îi provocase cel mai rău fel de durere. Îi reamintise cine este şi ceea ce va fi întotdeauna, indiferent cîte haine frumoase va avea şi al cui nume îl va purta. În esenţă, rămînea tot un gunoi.

Ca şi pe un animal rănit, durerea o întărîta. Ochii ei străluceau de o lumină sălbatică, reflectînd apusul auriu al soarelui. Îşi dădu coama ei de păr pe spate cu un zvîcnet al capului.

– Dacă-i vorba pe-aşa, eu ce să mai zic? Sînt sătulă de ţîfnele dumitale şi de modul cum jigneşti lumea, fără nici un motiv. Mă bate gîndul că nici dumneata nu eşti mai bun decît mine şi asta te deranjează, domnule Coleman.

Cu un mîrîit gros, Ross se apropie de ea. Primul impuls al Lydiei fu acela de a se da înapoi din faţa ochilor lui ucigaşi, dar era pe drept prea furioasă pentru a asculta de bunul simţ.

– Nu pot să-mi imaginez ceva mai rău decît să-mi petrec restul zilelor cu dumneata, ca soţie, strigă ea, un... un... mîrlan libidinos.

Ross rămase ca trăsnit, cu gura deschisă, ca şi cum tendoanele care îi ţineau falca ar fi fost tăiate.

– Bună seara, doamnă Coleman, domnule Coleman.

Vocea tărăgănată a lui Winston Hill pluti pe deasupra aerului exploziv de deasupra Lydiei şi a soţului ei. Salutul fusese rostit pe un ton plăcut, dar ochii lui îi priviră atenţi în clipa cînd se întoarseră spre el. Păreau doi cocoşi care îşi ascut ghearele, gata să sară unul la altul.

Femeia încerca să-şi recapete calmul şi să-şi ascundă stînjeneala, frecîndu-şi palmele de rochie. Ross Coleman îşi muşca colţul mustăţii cu dinţii inferiori.

– Hill, salută el, încordat, apoi dădu din cap spre Moses.

Lydia răspunse cu o clătinare a capului.

– E o regiune frumoasă, nu?

– Da, domnule Hill, spuse Lydia, pe nerăsuflate.

Fusese gata să-i tragă lui Ross o palmă peste faţa

aia tuciurie. Ce se întîmpla dacă nu venea domnul Hill? Auzise oare modul insultător în care soţul ei strigase la ea? Fusese cît pe-aci să moară de umilinţă şi spera că arsura din obrajii ei nu era vizibilă.

– Florile sălbatice sînt atît de frumoase... spuse ea într-o încercare de a salva aparenţele.

– Tocmai le-am cules de pe malul rîului. Vreţi să le primiţi, domnişoară Lydia?

Moses îi oferi buchetul.

– Mirosul lor va parfuma interiorul căruţei.

Lydia riscă o privire spre Ross. Faţa lui era dură, implacabilă, ca de granit.

– Mulţumesc, Moses, spuse ea, moale, luînd buchetul de flori şi mirosindu-le instinctiv. Miroseau puternic şi Lydiei îi veni să strănute.

Domnul Hill şi Moses rîseră. Ross îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, aparent lezat.

– Moses admiră felul cum vă purtaţi cu caii, domnule Coleman, spuse Winston.

Nu era atît de înalt ca Ross, dar avea o ţinută demnă care îl făcea să pară mai înalt.

– Moses s-a ocupat întotdeauna de treburile casei. Eu am călărit, desigur, dar n-am mînat niciodată un atelaj de şase cai. N-ai vrea să- i dai cîteva indicaţii lui Moses cum să-i mîne? De cînd am pornit-o la drum, o tot ia unul hăis şi altul cea.

Ross îşi drese glasul, încurcat.

– Ba da.

– V-aş fi foarte îndatorat, domnule Coleman. Nu cred că există un profesor mai bun, spuse Moses, respectuos.

– Să văd ce pot face.

– Foarte bine, spuse Winston, zîmbindu-i lui Ross şi apoi adresîndu-i-se Lydiei: Aţi văzut rîul? E răcoare şi plăcut acolo. Aş fi încîntat să vă însoţesc. Cu permisiunea domnului Coleman, desigur.

– Păi... tocmai voiam s-o invit eu personal să mergem acolo.

Lydia îşi întoarse capul brusc pentru a se uita la soţul ei. Ross vorbise cu naturaleţea unui om care îşi duce deseori nevasta la plimbare, seara. Cînd braţul lui îi cuprinse mijlocul, protector, atrăgînd-o spre el, se simţi gata să cadă.

– Atunci, vă spunem noapte bună, spuse Winston, cu eleganţă, atingîndu-şi pălăria în direcţia Lydiei.

– 'nă seara, spuse şi Moses, însoţindu-şi stăpînul spre căruţa lor.

Braţul lui Ross se desprinse imediat de mijlocul ei şi Lydia se simţi foarte dezamăgită. Preţ de o clipă, plimbarea pe malul rîului cu el păruse o idee bună. Ross se plimbase şi cu Victoria în asfinţit, nu? se gîndi ea, supărată.

Nu vor exista plimbări de plăcere. Acum, că domnul Hill şi Moses plecaseră, vor începe să se certe din nou. Nu credea că mai are energia s-o facă, totuşi ridică privirea spre faţa lui cu o expresie provocatoare, pentru orice eventualitate.

– Mîrlan libidinos... spuse el abia şoptit.

– Ce?

Încerca oare în mod deliberat s-o facă să nu mai înţeleagă nimic? Nu era furios. Într-un colţ al mustăţii se înfiripa un zîmbet.

– Unde naiba ai auzit cuvintele astea şi cum de ai

putut să le foloseşti?

Fusese o insultă deseori aruncată lui Ottis şi Clancey de „vecinii" lor. Lydia găsise că li se potriveşte. Cu siguranţă, trebuie să fi fost cea mai gravă insultă.

– Am spus ceva urît? întrebă ea timid, cu ochii mari.

Ross îşi dădu capul pe spate şi rîse. Era prima oară că-l vedea rîzînd în felul acela şi, după ce-l privi minunîndu-se îndelung, rîse şi ea.

– Urît? spuse Ross, în cele din urmă, ştergîndu-şi lacrimile cu dosul degetelor. Da, e urît. Dacă aş fi în locul tău şi aş dori să fiu tratată ca o doamnă, n-aş rosti-o de faţă cu alţii.

Începu să chicotească din nou şi cînd termină, se lipi de copac şi se lăsă să alunece în jos, pînă cînd ajunse să stea pe vine. Se uită la ea cu o expresie pe care ea n-o mai văzuse pînă atunci. Era aproape afectuoasă.

– La dracu', Lydia, ce mă fac eu cu tine?

Îşi trecu degetele prin păr, apoi îşi înălţă capul dezorientat, scuturîndu-l cu uimire.

– Acum sînt furios la culme pe tine, gata să te strîng de gît, pentru ca, în clipa următoare, să mă faci să rîd cum n-am mai rîs de mult.

Se uită în pămînt timp îndelungat, în timp ce ea, privindu-i capul, ar fi vrut să-i mîngîie părul, să-i netezească ridurile de îngrijorare de pe frunte. Cînd o privi din nou, faţa lui era lipsită de orice expresie.

– Cred că n-avem de ales şi va trebui să rămînem împreună pînă ajungem la Jefferson.

– Aşa zic şi eu.

Şi pe urmă? Îi era teamă să întrebe. Căsătoria cu un străin atît de năbădăios nu era un lucru ideal, dar

măcar n-o bătea. Prefera să fie cu el decît singură, ca acum o lună. De fapt, începuse să-i simtă lipsa cînd nu-l vedea, oricare ar fi fost starea lui de spirit.

– Îmi pare rău de povestea cu laptele... meu. N-aveam cum să ştiu cînd ne-am căsătorit.

Ochii lui găsiră sînii fără ezitare. Erau la fel de mari, plini, seducători, ca şi înainte.

– Da, n-aveai de unde să ştii, spuse el. Nu eram supărat pe tine, ci pe soartă.

Fusese furios pentru că soţia lui murise prematur şi nedrept. Îşi pierduse cumpătul pentru că se căsătorise cu această fată, zicîndu-şi că e o tîrîtură şi jurîndu-şi că n-o voia. Şi mai era furios pentru că, în ciuda tuturor`acestor argumente, o dorea foarte mult.

– De ce i-ai spus domnului Hill că mă duci pe malul rîului? De ce m-ai cuprins de mijloc?

Ultimele două cuvinte erau adresate pantofilor ei pentru că între timp îşi lăsase timidă capul în jos.

„Pentru că n-aveam de gînd să-l las să-ţi facă curte. Pentru că eram gelos foc chiar şi pentru intenţia de a te duce la plimbare. Pentru că mi-a dat ocazia de a te atinge".

– El şi Moses, probabil, că ne-au auzit certîndu-ne. N-am vrut să se ducă vestea că te maltratez.

– Oh! exclamă ea, plină de amărăciune.

– Hai înapoi la căruţă. Ma o să mai întîrzie puţin.

Spre surprinderea lor, Ross o apucă de braţ ca s-o conducă.

– Ia te uită ce privelişte demnă de milă.

Capul deschis la culoare al lui Bubba Langston spintecă suprafaţa apei cînd ieşi din ea, scuipînd apă pe gură. La numai cîţiva paşi de el, Priscilla Watkins stătea pe malul acoperit de iarbă, cu braţele trase înapoi ca să-i sprijine corpul, cu genunchii ridicaţi, fără să-i pese că o bună parte a juponului îi era vizibilă băiatului ce stătea în apa puţin adîncă.

– Ce faci aici? Mă spionezi? Şi ce-i demn de milă? întrebă Bubba, mergînd încet spre mal.

Fusese tentat să-şi scoată toate hainele cînd intrase în apă. Acum îi mulţumi cerului că-şi păstrase pantalonii scurţi.

– Nu spionam pe nimeni, replică ea, iritată. Am venit şi eu aici ca să mă răcoresc. E atît de cald şi înăbuşitor să mergi în căruţa aia toată ziua.

Priscilla îşi luă o expresie bosumflată, căreia nu-i rezista nici un bărbat, şi îşi îndreptă trupul. Îşi ridică braţele sus, deasupra capului, şi se întinse languros, făcînd să i se lipească rochia strîmtă de sînii ei bine dezvoltaţi. Pleoapele coborîră peste ochii ei cenuşii, în timp ce se uita la Bubba cu milă.

– Şi ceea ce e demn de milă e pieptul tău, Bubba Langston. N-are nici un pic de păr. L-am văzut pe domnul Coleman odată, cînd se scălda. Are păr peste tot: sub braţ, pe piept şi în unele locuri pe care o fată tînără n-ar trebui să le vadă.

Căscă larg, prefăcîndu-se plictisită în timp ce, vicleană, privea mărul lui Adam al lui Bubba, care se mişca necontrolat.

– Ştii ce mi-ar plăcea? întrebă ea, însufleţindu-se deodată. Cred c-am să-mi scot ghetele şi ciorapii şi

am să-mi bag picioarele în apa asta rece. Fetele nu sînt aşa norocoase ca băieţii. Nu ne putem dezbrăca la piele şi intra în apă oricînd avem chef.

Bubba privea tăcut, fascinat cum fata îşi desface ghetele şi le scoate. Ridicîndu-şi poalele, începu să-şi tragă încet ciorapii în jos. Bubba simţi că se umflă cu totul, cînd îi văzu mîinile alunecînd în jos, trecînd pe genunchi, atingînd gambele, trăgînd ciorapii după ele. Fata îşi scoase un ciorap şi, cînd Bubba văzu piciorul ei alb, gol pe toată lungimea lui, simţi că moare.

Închizînd ochii şi arborînd o mină extaziată, îşi coborî piciorul în apa învolburată, lingîndu-şi lasciv buzele cu vîrful limbii.

– E aproape la fel de plăcut ca şi alte lucruri pe care le ştiu, ce zici, Bubba?

Bubba nu era în stare să gîndească clar şi mintea lui nu înregistră cuvintele.

– Are şi păr pe el.

Priscilla zîmbi ruşinată.

– Nu-i adevărat.

– Ba da.

Bubba era acum doar la cîţiva centimetri de ea. Curentul apei făcea ca piciorul ei să se lovească de coapsa lui şi de şliţul pantalonilor. Doamne! Simţea că moare.

– Vezi?

Fata se aplecă pentru a-i privi pieptul mai de aproape.

– Ei bine, pot să afirm că văd cîteva fire, ici şi colo, spuse ea, ridicînd ochii la faţa lui îmbujorată şi privindu-l pe sub gene, înainte de a adăuga cu un susur seducător: Poţi să le simţi cum cresc? Ce

senzaţie îţi dă?

Limba lui Bubba părea prea mare pentru gura lui şi parcă nu se mai putea mişca. N-ar fi putut nici măcar să scuipe, chiar dacă viaţa lui ar fi atîrnat de asta. Reuşi totuşi să îngîne:

– Pune mîna şi ai să vezi.

Ochii Priscillei luceau triumfători. Se uită peste umăr, prudentă.

– Dacă o fac, n-ai să spui nimănui, da? Nici măcar băgăreţului ăluia de frate-tău?

– Jur, spuse el, cu sinceritatea unui sfînt care jură credinţă.

– Bine.

Priscilla întinse mîna şi exact în clipa cînd urma să-l atingă, şi-o trase înapoi.

– Nu pot.

Doamne! Fata asta o să-l termine!

– Ba poţi, spuse el gîfîind. Hai, pune mîna.

– Eşti o bestie că mă obligi să fac asta, Bubba Langston, spuse ea, cu un aer cast.

Bubba era prea tulburat pentru a observa că rolul de seducător îi este atribuit lui. Tot ceea ce îl interesa era senzaţia arzătoare pe care i-o dădea vîrful degetelor ei pe pieptul lui. Era ca o flacără albă care îl străbătu din creştet pînă în tălpi. Bărbăţia lui pulsa sălbatic în pantaloni. Dacă apa nu i-ar fi ajuns pînă la brîu, fata ar fi văzut puterea formidabilă pe care o declanşase în el. Aşa cum ţinea piciorul, degetele rămăseseră înţepenite între picioarele lui.

– Oh, Bubba, suspină ea, închizînd ochii şi lăsînd mîna să rătăcească pe pieptul lui, e atît de bine să atingi un bărbat...

– Sînt bărbat?

– Îhî.

Suspinînd cu regret, îşi luă mîna de pe el.

– N-ar fi trebuit să mă las convinsă să fac asta. M-am înfierbîntat toată.

– Chiar?

Fata dădu din cap, lăsînd părul ei ca spicul să-i cadă pe umeri ca o cascadă.

– Am să mă dau cu puţină apă ca să mă răcoresc.

Încet, ignorînd ochii lui avizi, îşi deschise cu nonşalanţă primii doi nasturi ai rochiei şi se aplecă asupra rîului, lăsînd înadins să i se vadă umflăturile sînilor sub corsaj. Apoi, luînd apă în pumni, o turnă pe piept, lăsînd-o să se scurgă în jos.

– Oooooh! ţipă ea uşor. N-am crezut că-i aşa rece.

Continuă să-şi toarne apă pînă cînd pieptul rochiei se udă şi i se lipi de corp.

Cînd îşi îndreptă trupul, deschise gura prefăcîndu-se surprinsă de ochii dilataţi care o priveau. Le urmări traiectoria spre pieptul ei. Ţesătura de bumbac se mulase pe sînii ei, ameţitor. Apa rece făcuse să i se întărească sfîrcurile, exact cum dorise.

– Oh, nefericita de mine, spuse ea, cu un ţipăt, acoperindu-i cu mîinile. Nu te uita aşa la mine, Bubba. Strălucirea din ochii tăi mă face să leşin.

– Şi tu te-ai uitat la mine, spuse el, răguşit.

Priscilla îşi lăsă mîinile în jos, făcîndu-le să alunece cu încetineală peste globurile sînilor, atingînd cu vîrful degetelor sfîrcurile rigide.

– Şi ce dacă? E o cruzime din partea ta să profiţi astfel de o fată, dar, ce-i drept e drept, aşa este.

Îmbrăţişare în amurg

Bubba se holba la sînii ei, fără să vadă frustraţia care subţia buzele Priscillei. Băiatul era un nătîng, de asta era sigură. Dacă Scout n-ar fi plecat spre cel mai apropiat oraş, imediat ce convoiul se oprise, n-ar sta aici cu prostul ăsta care habar n-avea la ce foloseşte unealta aia din pantalonii lui. Ea însă ştia şi o dorea cu înverşunare.

Trebuia să-i deschidă ochii.

– Şi eu te-am atins, spuse ea, încet, făcînd să-i tremure vocea, gata să plîngă. Ştiu însă că n-ai să-mi reproşezi niciodată asta, nu-i aşa, Bubba?

Degetele piciorului se îndreptară în jos, făcînd ca podul labei să stea lipit de nasturii de la şliţul lui.

Bubba îşi înfipse ochii lui albaştri într-ai ei.

– Ai zis, ce-i drept e drept.

Priscilla îşi umezi buzele cu limba, în mod voit vizibil, bătu din gene, făcînd să-i apară lacrimi în ochi.

– Eşti, într-adevăr, o brută, dar dacă promiţi să nu spui...

– Jur, repetă el, cu ochii lipiţi de sfîrcurile băţoase, atît de vizibile prin rochie. Stîngace, mîinile lui ieşiră din apă.

– Am să-ţi ud rochia mai tare.

– Nu contează! spuse ea cu un ţipăt.

Dacă era Scout în locul lui, ar fi fost demult îmbrăţişaţi, făcînd dragoste. Dar pe tîmpitul ăsta trebuia să-l înveţe ea ce are de făcut.

Mîinile lui Bubba o cuprinseră uşor, apoi, văzîndu-i reacţia, mai strîns. Frecă, stoarse, frămîntă, nevenindu-i să creadă că există senzaţii atît de plăcute. Îşi adună destul curaj pentru a-i masa sfîrcurile cu degetul mare.

– Ummm, Bubba, cred c-ai mai făcut asta şi cu altele, spuse Priscilla.

Îşi desfăcuse picioarele iar el, normal, se vîrîse între ele. Călcîiele ei îi agăţară dosul genunchilor, trăgîndu-l spre ea.

– Nu, niciodată.

– Hai, Bubba, mie poţi să-mi spui.

– Niciodată, îţi jur. Eşti prima mea iubită.

– Mai tare, spuse ea, hîrîit, freacă-i mai tare şi vino mai aproape ca să...

– Bubba Langston!

Numele căzu ca un ecou venit din cer drept în capul lui, azvîrlindu-l în apă. Dacă Priscilla nu s-ar fi prins de iarbă, ar fi căzut cu el.

– Da, Ma? spuse Bubba, lunecînd pe pietrele din rîu în timp ce se căţăra pe mal.

– Pa are nevoie de ajutor la căruţă.

– Da, mamă, spuse el, luîndu-şi cămaşa din tufişul unde o agăţase după ce o spălase. Pantalonii lui uzi, fleşcăiţi, plescăiau în timp ce alerga printre copaci.

Ma, impunătoare ca o fortăreaţă, chiar şi cu Lee Coleman în braţe, se opri în faţa fetei care-şi trăgea grăbită ciorapii.

Cînd Bubba nu-i mai putu auzi, Ma o apucă pe Priscilla de păr şi o ridică în picioare.

– Eu încerc să fac din el un băiat decent şi am de gînd să veghez asupra lui, mă auzi, fetiţo?

– Dă-mi drumul, spuse Priscilla, încercînd să-şi elibereze capul, dar în zadar.

Ma continuă s-o ţină strîns.

– Eşti o mică depravată. Mi-am dat seama de asta de cînd te-am văzut. Dacă nu-l laşi în pace pe

Bubba...

– Dar el...

– El de-abia acum a început să se simtă bărbat, iar tu eşti exact momeala care să-i aducă o grămadă de belele. Să nu crezi c-am să stau cu mîinile în sîn.

– Am să te spun mamei că-mi vorbeşti aşa.

– Ba n-ai s-o faci, dacă nu vrei ca distracţia ta cu Scout să ia sfîrşit.

Priscilla încetă brusc să se mai zbată şi Ma, ştiind că fata o va asculta, îi dădu drumul.

– Data viitoare cînd ai să mai simţi mîncărimi sub coadă, flutur- o pe sub nasul altcuiva şi lasă-i pe băieţii mei în pace.

După ce Ma i-l înapoie pe Lee Lydiei şi se întoarse la căruţa ei, Bubba era acolo. Nu-l certă, dar ochii ei spuneau exact ce gîndea ea despre distracţia lui cu Priscilla Watkins. Bubba, înghiţind cu noduri, cu faţa îmbujorată pînă la rădăcina părului, spuse:

– Pot să te ajut la cină, Ma?

Capitolul 10

– Da, în mod sigur îmi amintesc, spuse omul de la bac, trecînd un baton de tutun de mestecat omului care se interesa de convoiul de căruţe. Cam acu' vreo două, trei săptămîni.

Omul luă o porţie generoasă şi o băgă în gură. Rupînd încă una, o puse în buzunarul cămăşii pentru mai tîrziu. Omul cu bacul îi luă batonul de tutun din mînă. Din cauza preţurilor, generozitatea lui se oprea aici.

– Zici că vreo două, trei săptămîni? repetă omul.

– Cam aşa. Da, îmi amintesc, pentru că au trebuit

să poposească acolo sus pe mal, pînă s-a oprit ploaia şi au putut trece.

– Ai văzut vreo femeie care să semene cu fata de care ţi-am zis?

Barcagiul trase un scuipat de tabac în apele învolburate ale fluviului.

– Cred că da. Avea o claie de păr... Şi avea cu ea un sugar.

– Un sugar?

– Micuţ ca o omidă, cam de vreo lună.

Celălalt rînji cu o satisfacţie răutăcioasă, privind malul dinspre Arkansas.

– Ea trebuie să fi fost.

Barcagiul chicoti.

– Nu-i o femeie pe care s-o uiţi aşa uşor. Dar ce treabă ai cu una ca asta care are şi copil şi tot?

Celălalt trimise şi el un scuipat în apele tulburi.

– Ea mi-a făcut chestia asta din cap.

Barcagiul îl catalogase deja ca pe cel mai murdar, mai ordinar şi mai dezgustător ticălos din cîţi văzuse pînă atunci, dar cicatricea care-i brăzda fruntea ieşind de sub păr şi terminîndu-se în arcadă, era doar o parte din asta. Simţea că omul e murdar pînă în măduva oaselor.

– O să mi-o plătească, spuse el, referindu-se la fată.

Barcagiul îşi scoase pălăria lui cu boruri largi şi îşi şterse fruntea asudată cu mîneca.

– Dac'aş fi în locul tău, m-aş păzi de bărbatul cu care este. Ăla...

– Un bărbat?!

Barcagiul se dădu înapoi prudent din faţa amenin-

ţării bruşte a omului din faţa lui. N-avea chef de necazuri cu nimeni, mai ales cu un renegat ca ăsta care părea gata să omoare pe cineva, numai că se uita la el şi doar ca să se distreze.

– Da, bărbat-său, cred.

– Nu-i măritată, mîrîi omul.

– Păi avea un sugar şi era în căruţa unui bărbat, aşa că trebuie să fi fost nevastă-sa. Îmi aduc aminte că pe la jumătatea traversării, s-a speriat şi, ţipînd, a fugit înapoi în căruţă. Toată lumea s-a speriat, pînă şi caii. Ăla a fugit după ea şi au rămas acolo pînă am ajuns la mal.

Ochii negri, lucioşi şi ameninţători, cercetau malul opus. Barcagiul scuipă din nou, bucuros că nu era el cel urmărit. Dar n-o să-i fie deloc uşor să smulgă femeia de lîngă namila aia mustăcioasă şi cu ochii scînteietori.

– Părea că e dat dracu'. Îi jucau ochii în cap... ştii ce vreau să zic, de nu-i scăpa nimic. Scotea Colt-ul ca un fulger cînd doamna lui părea în pericol. Genul ăla de om mohorît şi tăcut. Nu prea vorbea, dar nici nu-i scăpa nimic. N-aş vrea să am de-a face cu el.

Celălalt asculta atent, continuînd să fixeze malul opus.

– Avea nişte cai grozavi. Şi se pricepea ce să le facă. Un sunet, o mişcare a mîinii, iar ei îl ascultau. Era măreţ să vezi caii ăia ascultînd de el. Cînd femeia a fugit în căruţă, de parcă o urmăreau toţi dracii, i-a lăsat în seama unui puşti. N-am mai văzut pe cineva atît de speriat de apă.

Rînjetul pe care celălalt i-l adresă era demonic.

– Speriată de apă, hî?

Îmbrăţişare în amurg

Rîsul lui hîrîit îi dădu fiori pe şira spinării.

– Dar nu-i femeia lui, e a mea.

– O să fie greu să-l convingi pe ăla, spuse barcagiul, scuipînd iar. Dacă ar fi vorba de mine, l-aş lăsa în plata Domnului, deşi femeia face toţi banii, şi nu m-aş lega de el.

– Ei bine, eu nu-s tu, este?

Barcagiul se făcu mic în faţa expresiei maniace de pe faţa străinului.

– Treci dincolo? întrebă el, nervos.

– Mîine. Trebuie să fac nişte cumpărături, mai întîi, spuse omul, întorcîndu-se să plece. Ai idee încotro mergeau?

– Am auzit că în Texas.

Omul dădu din cap, privi spre malul vestic, rînji şi porni înapoi spre Memphis pe jos, fluierînd vesel printre dinţii lui înnegriţi de tabac.

– Bună dimineaţa, doamnă Coleman.

Winston Hill îşi atinse pălăria în direcţia Lydiei care mîna caii, în momentul în care se apropie călare de căruţă. Aprecie poziţia corectă a corpului, silueta graţioasă, profilul drăguţ. Cel mai mult însă, aprecia faptul că ea nu-şi dădu seama ce tablou încîntător reprezenta.

– Bună dimineaţa, domnule Hill.

– Cînd o să începi să-mi spui Winston?

– Cînd o să începi să-mi spui Lydia?

– Crezi că soţul n-o să se supere?

Lydia suspină, cu privirea aţintită drept înainte, în timp ce umerii i se ridicară şi coborîră lent odată cu ieşirea aerului. Soţul ei nu aproba mai nimic din ce făcea ea. Încă un păcat imaginar sau real nu mai conta. În plus, era sătulă să-i tot facă pe plac.

– Dacă-ţi dau eu voie, Ross n-are ce zice, spuse ea sfidător, adresîndu-i un zîmbet.

Flirta prosteşte şi inima lui Winston tresări în pieptul lui văzînd zîmbetul luminos de pe faţa ei.

Băgînd mîna în desaga şeii, în timp ce ţinea frîiele cu cealaltă, spuse:

– Ţi-am adus ceva.

– Ceva pentru mine? întrebă Lydia, încîntată.

– Te-ai uitat la cartea pe care o citeam în serile trecute, cînd te plimbai cu Lee prin tabără. Îţi aminteşti? Te-ai oprit să mănînci din plăcinta cu mere făcută de Moses...

– Pentru că se purta de parcă ar fi fost jignit, dacă n-o făceam, îl întrerupse ea.

Winston rîse.

– Chiar ar fi fost.

Ross fusese furios cînd dăduse peste scena aceea liniştită, cîteva minute mai tîrziu. O tîrîse pur şi simplu pe Lydia de acolo, cu trupul încordat, plin de furie. Uneori ar fi dorit ca Ross să zbiere la ea, să facă orice, decît să fiarbă şi să fumege tăcut, ca un ibric gata să-i sară capacul.

Winston tocmai spunea:

– Te-am văzut uitîndu-te la cartea pe care o citeam.

O scoase din desagă, se ridică în scăriţe şi se întinse pentru a o pune lîngă ea, pe capră.

– Ţi-o împrumut. Ţine-o cît vrei.

Lydia se înroşi toată, stînjenită şi recunoscătoare în acelaşi timp.

– Domnule... Hill... Winston, se bîlbîi ea, îmi place cartea dumitale. Mi-ar plăcea s-o... pot citi.

Hill rămase tăcut o clipă privind faţa întoarsă de la el. Ce greşeală groaznică făcuse. Seara trecută, Lydia se uitase la carte cu atîta dorinţă, încît fusese convins că ştie să citească, dar că n-o făcea din lipsă de timp sau cărţi. Nu-i trecuse deloc prin minte că nu poate citi deloc.

– Iartă-mă, Lydia, n-am vrut să te jignesc. Am presupus că ştii să citeşti.

– Am ştiut cîndva, spuse ea încet, timid. Mama m-a învăţat să citesc, apoi tata a murit şi...

Vocea ei se pierdu complet la amintirea acelor lucruri triste.

– În orice caz, nu m-a mai învăţat după aceea, iar eu nu m-am mai întors la şcoală. Mai recunosc încă literele şi pe unele le-aş putea citi. Nu ştiu. N-am mai văzut o carte... de mult.

Ochii lui Winston se luminară brusc. Era pe punctul de a spune ceva, dar fu întrerupt de un acces de tuse. Tuşi scuturîndu-se tot, în batista lui imaculată, înainte de a putea continua.

– Sînt convins că-ţi aminteşti mai mult decît crezi. Te rog, ia cartea, citeşte ce poţi şi, dacă ai probleme, întreabă-mă.

– Nu pot. Te-aş necăji prea mult...

– Deloc. Mi-ar face plăcere.

I-ar face plăcere să vorbească cu ea, indiferent motivul. Nu-i plăcea să fie îndrăgostit de soţia altuia.

Sentimentele lui îi ofensau onoarea. Şi dacă situaţia n-ar fi lipsită de perspectivă în privinţa asta, ar fi, desigur, în cealaltă privinţă. Pînă nu va afla dacă poate supravieţui într-o climă mai caldă şi mai uscată, nu se putea gîndi să oblige o femeie să fie părtaşă la boala lui. Era bolnav, dar nu era încă mort. Era încă bărbat. Îi plăcea să se uite la Lydia, să asculte modul ei liniştit de a vorbi, să se bucure de farmecul ei suav.

– Lee n-o să mă prea lase să citesc. Şi mai am şi anumite îndatoriri faţă de soţul meu.

Acum fu rîndul lui Winston să roşească, presupunînd greşit despre ce îndatoriri era vorba.

– Desigur, nici nu mi-am închipuit că n-ai fi ocupată cu... îndatoririle de soţie... şi de mamă. M-am gîndit doar că dacă ai puţin timp, dacă faci o pauză, ai putea să citeşti...

Lydia privi cartea cu jind. Îşi amintea de camera în care Papa stătea şi citea. Era înţesată de cărţi. Îi plăcea cum mirosea camera aceea, pipa lui Papa, cerneala, hîrtia veche şi coperţile prăfuite. Nu se mai gîndise demult la camera aceea şi acum amintirile erau vii şi dureroase.

– Nu pot să-ţi spun, Winston, cît de mult apreciez grija şi atenţia ta. Poate o să am ocazia să citesc, dacă pot. Sper. Nu vreau să fiu o ignorantă tot restul vieţii.

– Eu n-aş zice că eşti ignorantă, Lydia, spuse el, blînd.

Chiar atunci veni Ross galopînd pe Lucky. Ca şi stăpînul, calul părea dornic de mişcare şi se împotrivi arogant cînd Ross îl aduse lîngă calul lui Hill, care îi făcu respectuos loc armăsarului.

– 'neaţa, Ross. Văd c-ai prins nişte iepuri, spuse Winston cu un zîmbet prietenos.

– Winston tocmai se oprise să mă salute, spuse Lydia, nervoasă, trăgînd de hăţuri. Ne-a adus o carte să citim.

Poate dacă ar şti că Hill adusese cartea pentru amîndoi, ar lăsa- o s-o păstreze.

– Da, se alătură şi Winston, am adus o ladă de cărţi cu mine. Ar fi păcat să nu fie citite.

– Mulţumesc, Hill, spuse Ross.

– Mi-ar plăcea să merg la vînătoare cu dumneata, într-o dimineaţă. Trag destul de bine, spuse el cu o anumită perspicacitate. Mergeam cu tata la vînătoare destul de des. Înainte de război.

– Desigur, spuse Ross.

Doamne! Voia să-l deteste, dar Hill nu făcea niciodată nimic pentru care să fie detestat. Se interesa chiar şi de Lee. Ross nu putea urî pe cineva care-i admira fiul.

– De obicei, plec în clipa cînd convoiul se pune în mişcare.

– Anunţă-mă cînd te duci data viitoare. Vreau să te însoţesc. Şi îţi mulţumesc pentru ajutorul dat lui Moses în privinţa cailor. Ştiam că sînt cai buni, dar pînă nu i-ai arătat cum să-i înhame ca să nu mai tragă unul contra celuilalt, a avut o grămadă de necazuri.

– A fost un fleac, spuse Ross, dînd din umeri.

Se uită la Lydia şi îi păru rău că insistase asupra poziţiei corpului pe capră, cînd o învăţase să mîne caii. Acum îşi dădea seama că poziţia asta îi scotea în evidenţă sînii, spre tulburarea simţurilor oricărui bărbat care ar fi călărit alături de ea.

– Lydia, am să pun iepurii ăştia la spatele căruţei, ca să-i prepar în pauza de prînz.

Lydiei nu-i venea să creadă ce auzea. Prepararea vînatului era o sarcină pe care, de obicei, i-o dădea ei, deşi ştia că treaba asta îi făcea silă şi că o detestă.

– Mulţumesc, Ross, spuse ea, încet, privindu-l solemn, îndelung, pînă cînd el îşi mută privirea şi, trăgînd de frîu, îl dirijă pe Lucky către coada căruţei.

– Cu bine, Lydia, spuse Winston, atingîndu-şi pălăria şi plecînd.

– Cu bine, Winston. Şi mulţumesc pentru carte, replică ea, absentă, cu gîndul încă la Ross şi la comportarea lui ciudată.

Exact cînd credea că începe să-l cunoască, făcuse ceva neaşteptat care arăta că nu-l cunoaşte deloc.

În decursul ultimelor două săptămîni, de cînd hotărîseră să rămînă împreună pînă la destinaţie, Ross o învăţase cu succes să mîne caii. La început, fusese îngrozită şi neîndemînatică, dar, urmînd instrucţiunile lui severe, începuse să se obişnuiască.

După prima zi, cînd Ross blestemase lipsa ei de aptitudini şi inutilitatea efortului de a-i arăta, se dusese în cel mai apropiat oraş şi cumpărase o pereche de mănuşi de piele.

Tabăra se pregătise de culcare şi majoritatea focurilor fuseseră lăsate să se stingă, la ora la care Ross se urcase în căruţă. Lydia se culcase, dar nu dormea. Lăsase lampa aprinsă, cu fitilul coborît. Aruncîndu-i pachetul, Ross îi spuse:

– Ai să-ţi faci mîinile praf dacă nu porţi astea.

Apoi se întorsese cu spatele să-şi scoată cămaşa

şi cizmele.

Mîinile ei erau roşii şi o usturau din cauza băşicilor şi a rosăturilor, dar Lydia nu-şi dăduse seama că Ross observase asta. Desfăcuse pachetul şi cînd mănuşile din piele moale, crem, îi căzuseră în poală, simţise lacrimi în ochi.

– Mulţumesc, Ross.

– Pentru puţin.

Fără să se uite la ea, stinsese lampa şi se strecurase în aşternut.

– Asta înseamnă că oricît de rău m-am descurcat azi, ai să continui să mă înveţi?

– E adevărat că azi a mers cam rău, dar ai să te descurci.

Nu era mult, dar era un progres faţă de încruntările şi blestemele lui obişnuite, adresate stîngăciilor ei. În dimineaţa următoare, cînd Ross se urcă lîngă ea, avea mănuşile pe mîini. Îi plăcea, nu numai datorită senzaţiei de bine, dar mai ales pentru că i le dăduse Ross. Şi le alesese el însuşi.

Se împăcau din ce în ce mai bine. Uneori, seara, vorbeau şi rîdeau împreună ca un cuplu normal. Atunci intervenise ceva care produsese apariţia acelei cute fioroase în jurul gurii şi acea adîncitură dintre sprîncenele lui negre.

Într-o seară, Scout îi avertizase pe toţi în legătură cu o vale abruptă pe care urmau s-o traverseze în ziua următoare.

– E adîncă, dar uscată, spusese el grupului adunat în jurul lui. N-o să aveţi probleme dacă mergeţi încet şi cu grijă. Pămîntul e moale şi n-o să derapaţi. Pe partea cealaltă, panta e lină, fără

probleme.

În ciuda acestui avertisment, unul dintre ei nu folosise frîna suficient şi caii avuseseră prea mult frîu liber. Intraseră peste căruţa din faţă în timpul coborîrii, producînd o situaţie potenţial periculoasă şi o tamponare care speriase ambele atelaje. Ross fusese trimis să liniştească imediat caii.

În toiul acestei operaţiuni, tocmai cînd încerca să alinieze căruţa pe partea opusă, Lydia se apropiase de buza văii. Uitîndu-se în jos, simţise c-o apucă ameţeala, dar nu voise ca Ross sau alţii s-o critice pentru că ţine pe loc convoiul. Trăgînd adînc aer în piept, plesnind din limbă şi smucind din hăţuri, biciuind cu ele spinarea cailor, forţase caii din frunte să facă primii paşi în jos.

Era cam pe la jumătatea drumului, cînd simţise că roţile încep să alunece pe pămînt. Trăsese frîna cîte puţin, dar fără nici un rezultat. Trăgînd de hăţuri, nu făcuse decît să deruteze caii care nu mai ascultaseră de comenzile ei de încetinire. Neliniştită, se uitase peste umăr să vadă dacă Lee era în culcuşul lui, lîngă ea. Această scurtă abatere a atenţiei fusese suficientă pentru ca întregul atelaj să alunece mai tare. Lydia trăsese puternic de hăţuri.

– Nu, Lydia, strigase Ross.

Venise călare pe Lucky spre căruţă, simţind imediat pericolul. Cu coada ochiului, îl văzuse aruncînd un picior peste cornul şeii şi sărind pe căruţă. Apoi, cu un fluierat ascuţit, îl îndepărtase pe Lucky.

– Nu rupe hăţurile. Trage treptat.

Muşchii braţului, ai spatelui şi ai umerilor o dureau

de efortul făcut pentru a stăpîni caii, dar nu reuşise decît să-i scape şi mai mult de sub control, iar căruţa începuse să ia viteză în coborîrea ei către fundul bolovănos al văii.

– Stai, lasă-mă pe mine, spuse Ross, trecîndu-şi un braţ pe după spatele ei, pentru a-i lua mîna sub a lui şi acoperindu-i-o şi pe cealaltă. Uşor, uşor.

Vorbea atît pentru ea cît şi pentru caii speriaţi. Obrazul lui era atît de aproape, încît îl atingea pe al ei; îi auzea cuvintele, îi simţea răsuflarea.

Mîinile ei urmară instrucţiunile lui şoptite.

– Vezi? Lasă-le doar puţin frîu. Îi mai poţi stăpîni încă. Uşor, uşor, nu smuci hăţurile, doar un zvîcnet puternic. Aşa, Lydia, aşa. Bravo. Încă puţin.

Cînd ajunsese jos, fără alte incidente, Lydia îşi întorsese capul spre el cu un rîs triumfător.

– Am reuşit! Am reuşit, nu-i aşa, Ross?

Pălăria ei se atinsese de a lui şi-i căzuse pe spate, iar masa de păr adunată sub ea i se revărsase pe umeri. Inima care bătea în pieptul ei apăsat de braţul lui se contracta repede şi neregulat, de emoţie.

Faţa ei ridicată spre a lui era însufleţită şi nerăbdătoare, şi, probabil, cea mai drăguţă din cîte văzuse Ross vreodată. Era sigur cea mai atrăgătoare faţă, cu acea combinaţie rară de inocenţă pe care pistruii nou apăruţi o sporeau, şi de o senzualitate provocatoare ce nu se dobîndeşte ci e înnăscută. Gura ei zîmbitoare părea moale, umedă, tocmai bună de sărutat. Şi, Doamne, ce bine îşi amintea dulceaţa ei topindu-i-se pe buze.

În lumina soarelui, ochii ei aveau o culoare nedefinită, undeva între cafeniu şi auriu. Ross văzu

reflectîndu-se în ei un om hipnotizat. Un bărbat flămînd de trupul şi mîngîierile ei. Un bărbat singur care dorea o femeie, nu orice femeie, ci pe aceasta. Un bărbat cerşind alinarea pe care vocea ei blîndă şi trupul ei voluptuos le promiteau.

Se văzuse pe sine. Şi aceasta îl speriase de moarte.

Îi dăduse drumul repede şi spusese cu o voce gravă, neobişnuită pentru amîndoi:

– Da, te-ai descurcat bine.

Apoi luase hăţurile şi se mişcase pe capră pentru a se îndepărta de ea.

– Am să mîn eu mai departe.

Lydia nu-şi dădea seama ce gîndeşte. Preţ de o clipă, crezuse că o va săruta din nou şi simţise o emoţie ca o floare gigantică deschizîndu-se în pieptul ei. Aştepta sărutul lui. Dorea să-i simtă din nou mustaţa pe buzele ei, gura lui deschizîndu-se pe gura ei, limba lui pătrunzînd înăuntru. Simţea cum i se înnoadă măruntaiele de plăcere.

Dar nu se întîmplase asta. Din contră, fusese încruntat şi furios tot timpul, pînă în dimineaţa asta, cînd de faţă cu domnul Hill se oferise să prepare el iepurii ca s-o scutească pe ea.

Ross mînă caii după pauza de prînz, dar nu păru dornic de conversaţie. Lydia făcu cîteva încercări brave, dar el răspunse monosilabic şi la obiect. Aşa că pentru a-şi omorî timpul, deschise cartea de la Winston şi începu să frunzărească paginile cu margini aurite. Reuşi să descifreze titlul.

– I-van-hoe, silabisi ea.

– Ivanhoe, spuse Ross, corectînd-o.

Lydia îşi întoarse capul.

– Ştii să citeşti?

Ross dădu din umeri într-un fel care însemna că nu dă importanţă faptului. Şi avea dreptate. Nu voia ca ea să ştie că de-abia după ce o cunoscuse pe Victoria Gentry învăţase să citească. Victoria fusese uimită constatînd această deficienţă şi se apucase să-l înveţe seara, după terminarea lucrului.

După aceea citise tot ce-i oferea biblioteca familiei Gentry şi instrucţia lui abordase şi alte subiecte. Victoria îl învăţase ceva geografie şi istorie, cum să adune o coloană de cifre şi cum să facă o scădere. Dacă n-ar fi iubit-o pe Victoria din alt motiv, ar fi iubit-o pentru că îl instruise, fără a lua în derîdere ignoranţa lui crasă.

– Ce înseamnă asta? îl întrebă Lydia.

– Care?

– Ivanhoe.

– E numele unui bărbat.

– Oh, spuse ea trecîndu-şi degetele reverenţios pe pielea netedă a coperţii. Există vreo femeie în poveste?

– Două: Rowena şi Rebecca.

– Ce se întîmplă cu ele?

Ross privi în jos spre faţa ei întrebătoare şi îi răspunse în felul în care obişnuia să-i răspundă Victoria lui.

– Citeşte şi ai să afli.

O provocare venită de la Ross nu era una pe care ea s-o refuze. Winston Hill n-ar fi convins-o mai uşor, cu toată blîndeţea lui. Lydia îşi ridică bărbia şi spuse mîndră:

– Bine. Dacă nu ştiu un cuvînt sau nu înţeleg ceva, mă ajuţi?

Ross dădu din cap.

Aşa că tot restul zilei Ross ascultă cum se împleticeşte în citirea primelor două pagini. Cînd căruţele se adunară în cerc pentru noapte, erau amîndoi obosiţi, dar Lydia radia toată de noua ei deprindere.

Ma veni în vizită, dîndu-i să mănînce lui Lee din sticlă, în timp ce Lydia tăia cartofii şi punea iepurii la fript.

– Ross are nevoie de nişte caiele. Spunea că are un sac plin în căruţă.

– Mă duc să le aduc, spuse Lydia.

După ce le aduse, Ma îi spuse fiului ei:

– Du-te şi ajută-l pe Pa şi las-o pe Lydia să-i ducă caielele lui Ross.

Bubba fu dezamăgit că i se dăduse altă treabă. Îi plăcea să stea prin preajma lui Ross cît mai mult posibil. Dar nu îndrăznea să i se opună lui Ma, mai ales acum, după ce-l văzuse cu Priscilla.

– Bine, spuse el, mohorît, luînd-o spre căruţa Langstonilor.

– Vreau să termin cu hrănitul lui Lee ca să te poţi ocupa şi tu de cina familiei tale, spuse Lydia, obiectînd cînd, de fapt, inima începuse să-i bată mai repede la sugestia lui Ma. Ea şi cu Ross petreceau atît de puţine clipe împreună... Ross era ultimul care se retrăgea întotdeauna, uneori mult după ce ea adormise.

De cele mai multe ori, cînd se trezea ea dimineaţa pentru a-l hrăni pe Lee şi a pregăti micul dejun, Ross

era deja în picioare, ocupat cu caii. Începuse să creadă că Ross detesta să fie singur cu ea, mai ales în intimitatea chervanului.

– Anabeth pregăteşte cina în seara asta. Eu prefer să mă ocup de Lee decît să-mi frîng şalele la focul ăla de tabără. Du-te, spuse Ma.

Lydia îşi netezi părul şi îşi scoase şorţul. Aceste gesturi vanitoase o făcură pe Ma să zîmbească discret, în timp ce privea în urma Lydiei care se îndrepta spre ţarcul de noapte. Oamenii din convoi o acceptau acum pe Lydia ca doamna Coleman şi i se adresau politicos cu acest nume.

Ross era singur, toţi ceilalţi fiind deja plecaţi la căruţele lor. Îl găsi stînd lîngă una din iepele lui, periindu-i coama şi vorbindu-i blînd. Lydia fu izbită de înfăţişarea lui atrăgătoare. Era cu capul gol şi soarele după-amiezei tîrzii arunca lumini scînteietoare prin părul lui negru. Masculinitatea lui autentică se armoniza bine cu pădurea înconjurătoare.

Lydia era atît de atentă la mîinile care netezeau burta iepei, încît nu văzu piatra din drumul ei. Se împiedică şi căzu în genunchi, scăpînd caielele şi împrăştiindu-le pe solul bolovănos. Stînjenită şi blestemîndu-şi stîngăcia, se repezi să le adune. Exact cînd întindea mîna să le adune, auzi un zornăit specific. În clipa aceea îngheţă. Şarpele cu clopoţei era încolăcit exact în jurul pietrei de care se împiedicase.

Ţipătul ei vibră ascuţit în aerul serii cînd făcu saltul înapoi. Aşteptînd durerea muşcăturii, întoarse capul pentru a-l mai privi o dată pe Ross.

La auzul ţipătului ei, Ross se trînti la pămînt

scoţînd pistolul din toc şi rostogolindu-se de două ori. Apoi, aparent fără să ţintească, trase. Lydia ţipă din nou, văzînd capul şarpelui despărţit de trup de glonţul tras cu atîta precizie. Corpul şarpelui se mai zbătu de cîteva ori, înainte de a rămîne nemişcat la cîţiva centimetri de piciorul ei.

Nemişcată, cu ochii larg deschişi, se uita la Ross, care trăsese cu acelaşi reflex natural care îl făcea pe şarpe să atace tot ceea ce mişcă. Şi nu era sigură care din cele două lucruri o speriaseră mai mult.

Amuţită, nemişcată, uluită, îl privi cum se ridică domol de jos şi se îndreaptă spre ea. Cînd îngenunche în faţa ei, Lydia se trase înapoi. Omul ăsta era la fel de periculos ca şi şarpele.

– Lydia, te-a muşcat?

Întrebarea îi produse o durere de parcă i-ar fi fost smulsă din gît. Faţa îi era contorsionată de nevoia de a şti.

O altă inversare. Trecuse de la rolul de ucigaş la cel de protector, chiar sub privirile ei. Schimbarea era prea brutală pentru nervii ei încordaţi.

– Nu, nu, se bîlbîi ea, tremurînd toată, puternic şi necontrolat.

Se întinse spre el şi se căţără în sus pe pieptul lui pînă cînd ajunse cu braţele la umeri, apoi începu să plîngă, cu obrazul lipit de cămaşa lui. Ross o cuprinsese deja şi o ridicase în genunchi, lipind-o de el. Îşi îngropă obrazul în părul ei bogat, şoptindu-i cuvinte încurajatoare. Simţind furtuna din pieptul ei, o strînse mai tare în braţe, absorbind în propriul lui trup ultimele rămăşiţe ale groazei care mai dăinuiau în ea.

Lydia ridică capul cu ochii plini de lacrimi.

Îmbrăţişare în amurg

– Nu demult voiam să mor, dar cînd am văzut şarpele ăla cu clopoţei, n-am mai vrut să mor şi să-l las pe Lee. Şi nici pe... tine, Ross.

– Lydia, gemu el uşor, înainte ca gura lui să se lipească de a ei, răsucind, frămîntînd, eliberînd toată acea tensiune acumulată în el de atîta timp.

Gurile lor se căutară sub impulsul momentului, cu o nevoie aprigă de confirmare că supravieţuiseră amîndoi unui dezastru. Respiraţia le era grea, hîrîită, limba lui pătrunse adînc în interiorul gurii ei. Mîinile ei, apăsate pe umerii lui, se deschiseră larg, cu degetele întinse, încordate, dar care se relaxară treptat pe măsură ce se apropiau de gîtul lui.

Sunete joase, animalice emanau din el în timp ce mîinile lui lunecară pe spatele ei zvelt, împinse de instinctul lui primar de a lua, a poseda, a se împerechea şi a proteja, se curbară pe sub şolduri, ridicînd-o spre bărbăţia lui fierbinte care-şi găsi culcuşul în moliciunea cărnii ei. Trupul lui se frecă de al ei, de locul acela vulnerabil care-i adăpostea feminitatea.

Ross crezu că sunetul jos, ca un bubuit, din urechile lui era cauzat de bătăile propriei lui inimi. Lydia însă îşi dădu seama că era zgomotul făcut de cineva care aleargă, şi îşi desprinse gura de gura lui.

Membrii convoiului, auzind împuşcătura, veneau în goană să vadă ce se întîmplase. Ma îl pusese brusc pe Lee în braţele lui Anabeth, poruncindu-i să aibă grijă de el şi se afla acum în fruntea celor ce făceau roată în jurul cuplului îngenuncheat, îmbrăţişat.

Toţi se uitau la corpul înfricoşător al şarpelui, care spunea tot.

– Aţi avut mare noroc, dacă mă întrebaţi pe mine.

– I se putea întîmpla oricui. Ne-am învîrtit cu toţii pe aici, pînă adineauri.

– Bine că n-a fost vreunul din copii.

– Noroc că l-a împuşcat Ross.

– Cum ai reuşit, Ross?

– Cum de-ai nimerit atît de bine?

Lydia privi în ochii verzi. În ei strălucea o rugă-minte fierbinte, tăcută. Şi ea înţelese. O ruga să nu le spună nimic despre abilitatea lui în mînuirea armei. În clipa aceea, avu o nouă revelaţie în privinţa soţului ei, i se dezvăluise ceva ce o mai izbise şi înainte, dar nu putuse spune exact ce era. Avea şi el ceva de as-cuns. Priceperea la cai nu era singurul lui talent, dar nu voia să se afle.

– Nu-mi... ăăă.. nu mi-am scos pistolul după ce m-am întors de la vînătoare... Pistolul era deja încărcat. Cînd Lydia a văzut şarpele şi m-a strigat, am şi tăbărît pe el.

Spusese toate astea fără a se uita la cei din jur, ci căutînd mereu privirea Lydiei, rugînd-o să nu le spună că minte, că retezase capul şarpelui de la mai bine de patruzeci de picioare depărtare.

– Gata, hai să terminăm cu asta. În ce mă priveşte, am avut destule aventuri pe ziua de azi, spuse Ma, venindu-le în ajutor.

Fără să poată spune exact ce, Ma simţise că între cei doi se petrecea un lucru important. Putea, de asemenea, să-şi dea seama şi cînd cineva minte. Şi domnul Coleman minţise.

– Domnule Sims, mai ai vreun pic de coniac? Cred că i-ar face bine doamnei Coleman, în timp ce soţul ei

se ocupă de caii ăia speriaţi. Rămîneţi cîţiva cu el şi vedeţi dacă mai sînt şi alţi şerpi prin apropiere.

Neavînd încotro, Ross se desprinse de Lydia.

Neavînd încotro, Lydia se lăsă dată în primire lui Ma şi condusă înapoi în tabără.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Lydia se trezi cu nervi la stomac şi cu palpitaţii. Dorea să-l vadă pe Ross, dar îi era teamă de acel moment. Din motive absurde, se prefăcuse că doarme, cînd Ross se întorsese la căruţă, seara trecută. Nu găsise destul curaj să-l privească în faţă. Nici acum nu ştia dacă ar putea.

Ce s-a întîmplat ieri după incidentul cu şarpele? Nu mai simţise niciodată emoţii atît de puternice, de parcă i se aprinsese inima. Senzaţii neştiute se iviseră în ea, ca nişte pui mititei abia ieşiţi din ouă. Programaţi perfect pentru a răspunde mîngîierilor, sărutului,

aduseseră cu ei o licoare magică ce se revărsase în trupul ei încet, ca o miere fierbinte, aurie. Ar fi dorit ca sărutul acela să dureze o veşnicie, pînă...

Şi cum se terminase îmbrăţişarea asta? Categoric nu aşa ca acelea cu Clancey. Erau două lucruri complet diferite, deşi încă nu-şi dădea seama clar ce le deosebea. Ştia doar că legătura ei cu Ross va fi cu totul altceva.

Amintirea vieţii pe care o dusese cu Clancey era acum şi mai dureroasă. Deşi el era mort, rana sufletească pe care i-o produsese supravieţuise în inima ei. Ross o sărutase ieri. Abia atunci îşi dăduse seama de amploarea răului pe care i-l făcuse Clancey. Dacă va ajunge să facă cu Ross... acel lucru... ar fi vrut să fie fără prihană. Ar fi dorit ca el să fie primul care să-i cunoască trupul cu adevărat, să-i ofere întreaga ei puritate. Dar asta nu se mai putea.

Regretul acesta o chinuia pînă la durere fizică. Dacă pe ea o afecta atît de mult, ce trebuie să simtă Ross ştiind că fusese a altuia înainte?

La asta se gîndea în timp ce-şi netezea părul, privindu-se în bucăţica aceea de oglindă, tristă, dorindu-şi să fi fost mai drăguţă. Exact atunci, coviltirul fu dat la o parte şi Ross urcă în căruţă. Speriată, se dădu înapoi din faţa lui, din faţa staturii lui voluminoase care umplea tot spaţiul.

– Bună dimineaţa, spuse ea, pe nerăsuflate. M-am sculat prea tîrziu?

Îi venea mai uşor să-i vorbească privind la nasturii cămăşii decît în ochii lui.

– Nu. Eu m-am sculat mai devreme.

Cînd îşi luă inima în dinţi şi ridică ochii spre ochii

lui, constată că şi el îi evită privirea.

– Ai dormit bine? Fără urmări... ă... vreau să zic, întîmplarea cu şarpele...

– Nu, spuse ea, umezindu-şi buzele. Mă simt bine.

– Atunci e bine.

Se întoarse să plece.

– Ross...

Lydia făcu un pas spre el.

– Da?

Ross se răsuci pe călcîie, gata să se ciocnească de ea.

– Mulţumesc.

De data asta avusese curajul să-l privească în faţă.

– Pentru ce?

Un anumit foc interior făcea ca în ochii lui să strălucească o lumină care îi încălzi tot corpul.

– Pentru că mi-ai salvat viaţa.

Cuvintele sunară doar ca o adiere, rostite printre buzele înlemnite.

– Oh.

Nu-şi amintiră niciodată cît timp au stat aşa, uitîndu-se unul la altul. Şi nici n-ar fi putut spune ce s-ar fi întîmplat dacă Luke Langston n-ar fi băgat capul înăutru, întrebînd:

– E cineva acasă? Am adus laptele pentru ăl mic.

Aşa se scurse toată ziua. Vorbiră în propoziţii scurte, de parcă le-ar fi fost teamă să nu spună prea mult. Dar adesea, vorbeau şi de teama de a nu spune prea puţin. Se uitau unul la altul pe furiş, neputîndu-se privi în ochi şi fură extrem de politicoşi. Într-un mod ciudat, erau amîndoi fericiţi. Dar şi extrem de nefericiţi. Era ca mersul pe frînghie. Echilibrul ăsta precar nu

putea dura mult. Unul va cădea într-o parte sau alta.

Ca de obicei, după ce făcură tabăra în seara aceea, Ross se duse în dosul căruţei pentru a se spăla, în timp ce Lydia prepara cina. Începuse să-i placă imaginea aceea a lui, dezbrăcat pînă la brîu, săpunindu-se şi spălîndu-se, şi începuse să găsească tot felul de pretexte pentru a veni lîngă el şi a-i vorbi, în timp ce se spăla.

Încă sub imperiul sărutului din ziua precedentă, vederea lui în această postură căpătă o semnificaţie nouă. Lydia simţi un tremur în tot corpul, cînd îşi aminti cum fusese atrasă spre el de mîinile lui. Poate îşi închipuia că îmbrăţişarea lui nu fusese neplăcută datorită faptului că, fizic, era mai atractiv decît Clancey. Oricum, trebuia să admită că o interesa modul cum arăta corpul lui.

Se hotărî să-l întrebe ce crede despre mîncarea pe care o făcea: „Gustă şi spune-mi dacă-i mai trebuie sare". Era o întrebare firească, pusă de orice soţie, nu? Luînd o lingură de mîncare, dădu roată căruţei.

Ross era aplect asupra ligheanului. Şira spinării îi despărţea spatele în două jumătăţi musculoase. Fibrele se umflau la fiecare mişcare a braţelor în timp ce lua apă în mîini şi o turna pe corp. Brusc, se îndreptă de şale, cu capul ud, dat pe spate, cu mîinile pe ochi. Picături de apă se scurgeau pe piept şi de acolo alunecau în jos prin hăţişul de fire, pînă la acea linie subtilă de păr negru ce se pierdea undeva în pantalonii umflaţi de sexul lui.

Lydia înghiţi în gol, cu inima bătînd puternic. În acea clipă, nu dorea altceva decît să-l atingă. Peste

tot. Pentru că era frumos.

Atunci însă o văzu pe Priscilla Watkins, pîndind de după un copac din apropierea căruţei. Avea ochii lucioşi şi tulburi sub pleoapele pe jumătate coborîte, o expresie de extaz pe faţă, în timp ce îl privea pe Ross.

Lydia fu cuprinsă de fierbinţeli şi de o dorinţă covîrşitoare de a arunca lingura cu mîncare în faţa lascivă a fetei. Cum îndrăznea Priscilla să stea acolo, să se holbeze şi să-l dorească pe soţul ei?

Cînd fata o văzu pe Lydia, buzele ei se desfăcură într-un zîmbet neruşinat, înainte de a se retrage la adăpostul pomilor.

În mod iraţional, Lydia îşi vărsă furia pe Ross.

– Încă n-ai terminat? întrebă ea, nervoasă.

Ross îşi lăsă mîinile în jos şi se uită în direcţia ei, realizînd abia atunci că ea se afla acolo. Din părul ud, apa picura pe urechi şi pe ceafă, făcînd să-i fie şi mai drag.

– Nu, replică el. Mi-ai făcut program?

– Grăbeşte-te. Cina e aproape gata.

Cu un vîrtej de fuste, Lydia se răsuci pe călcîie şi se întoarse la foc, întrebîndu-se de ce era atît de furioasă.

– Şi, pentru Dumnezeu, pune ceva pe tine, îi strigă ea peste umăr.

Atît îi trebui lui Ross. Nervii lui erau deja întinşi la maximum. Lipsa satisfacţiei sexuale îl făcea să-şi piardă repede cumpătul.

Ross apăru ca o furtună, trăgîndu-şi cămaşa.

– Poate n-ai observat, dar rareori mă spăl cu cămaşa pe mine, spuse el.

Îmbrăţişare în amurg

După ce băgă lingura din nou în mîncare, Lydia se răsuci cu faţa la el.

– Nu, preferi mai degrabă să dai spectacole pe jumătate gol unora ca fata lui Watkins.

Ross clătină din cap încercînd să înţeleagă reproşul ei, şi să-şi stăpînească impulsul de a-i zdrobi corpul sub corpul lui şi a-i astupa gura cu un sărut devastator.

– Ce tot baţi cîmpii acolo? Nu dădeam nici un spectacol nimănui. Nu-i vina mea că mucoasa aia cu mintea înfierbîntată îmi dă tîrcoale cînd mă spăl.

Faţa Lydiei se înroşi de furie. Mîinile ei delicate se strînseră în doi pumni fragili.

– Vrei să spui că a mai făcut-o şi altădată?

Ross dădu din umeri cu un gest de pură indiferenţă.

– Bineînţeles. De multe ori.

– Ei bine, de-acum n-o să se mai uite. Acum eşti bărbat însurat. Te vei spăla în căruţă.

Ross făcu un pas spre ea, obligînd-o să-şi dea capul pe spate pentru a-l privi.

– Asta s-o crezi tu, mîrîi el. Căsătoria nu-ţi dă dreptul de proprietate asupra mea. Am să fac ce-am făcut întotdeauna, adică exact ce am chef, şi *nu* te priveşte.

– Ba *mă priveşte*, şuieră ea. Sînt *soţia* ta.

– Soţia mea e moartă.

În clipa în care cuvintele ieşiră de pe buzele lui, le şi regretă. Lydia se dădu înapoi ca şi cum ar fi lovit-o şi Ross trebui să facă un efort pentru a nu se întinde după ea şi a o trage înapoi.

Rostise cuvintele acelea detestabile pentru că le

spusese în sinea lui tot timpul. De cînd o sărutase cu o zi înainte, avusese conversaţii mintale cu Victoria, scuzîndu-se că dorea o altă femeie cu atîta intensitate. Stafiei care-l urmărea, îi argumentase dorinţa lui pentru femeia care îi purta acum numele. Era un simplu bărbat. Şi avea şi el slăbiciunile lui. Putea Victoria să-l condamne pentru că dorea, pentru că avea nevoie de o femeie?

Se simţea vinovat, dar asta nu-l împiedica să dorească ceea ce, de fapt şi prin lege, era al lui. Era într-o dilemă. Şi cu toate că reuşise să se rupă de trecutul lui criminal, dilemele morale erau un lucru nou pentru el şi le ura de moarte. Trebuia să dea vina pe cineva pentru războiul care se purta în conştiinţa lui. Lydia era un ţap ispăşitor.

Lacrimi de furie şi indignare apărură în ochii ei.

– Ah, da, n-ai să mă laşi să uit niciodată că păşesc pe urmele glorioase ale Victoriei, nu?

Bubba Langston simţi aerul dintre ei scrîşnind de animozitate. Arătau ca două animale înnebunite de foame, trăgînd de lanţurile lor invizibile, gata să se sfîşie unul pe altul. Ştia că intră în cuşca leilor, dar fusese trimis să-l aducă pe Ross. Învingîndu-şi prudenţa, spuse puţin cam prea tare:

– Ă... Ross!

Capul negru al bărbatului se răsuci brusc şi Bubba fu secerat de o pereche de ochi verzi, ascuţiţi, ca două lame.

– Ce-i?

Bubba se făcu mic sub privirea lui Ross.

– M-au trimis după tine, spuse el, grăbit. E o căruţă cu doamne,.. un fel de...

Luke, care se ţinuse după el, scoase un rîs sforăitor în dosul lui. Bubba se întoarse spre el şi îi aruncă o privire ameninţătoare. Rîsul lui Luke fu redus la o mişcare din umeri şi la cîteva sunete înăbuşite.

– S-a rupt ceva la ea. Domnul Grayson m-a trimis să te chem.

Ross o privi pe Lydia lung şi dur, înainte de a-şi lua pălăria şi a le spune băieţilor:

– Hai să-mi arăţi.

Lydia privi în urma lui. Neconsolată, îl luă pe Lee care fusese perfect fericit în culcuşul lui şi strînse la piept corpul lui cald, sperînd să afle alinare de la el. Se aşeză pe scăunel şi rămase cu ochii la foc, tristă.

Trecu o oră. Majoritatea oamenilor terminaseră deja cina şi se pregăteau de culcare. Lydia observă că oamenii o evitau, aruncînd priviri furişe în direcţia ei. Nu-i era foame, dar mîncă totuşi, hotărîtă să nu-l lase pe Ross să-i distrugă pofta de mîncare cu cuvintele lui neplăcute. Era flămîndă de ar fi mîncat şi rumeguş. Lee era somnoros şi, după ce îl ţinu treaz cît putu mai mult, îl culcă.

Tocmai ieşea din nou afară, cînd Ma, băţoasă şi cu buzele strînse ca un şef indian pornit pe calea războiului, se apropie de ea cu paşi mari.

– Ai face bine să ai grijă de soţul tău, spuse ea cu voce metalică, dîndu-i un brînci.

– Dar...

– Gura! Căruţa aia cu tîrfe e jos acolo lîngă rîu.

– Tîrfe?

– Da, spuse Ma, aproape strigînd, impacientată. Du-te acolo. Stau eu cu Lee.

Lydia era nedumerită în timp ce traversa tabăra.

Toţi se uitau la ea ca şi cum ar fi ştiut ceva neplăcut, dar nu voiau să-i spună.

Căruţa de lîngă rîu nu arăta ca altele pe care le văzuse pînă atunci. Avea un aspect vesel, cu ghirlande de trandafiri, inimi şi porumbei pictate pe margini. Roţile erau roşii cu inimi albe pictate pe butuc. Chiar şi coviltirul părea frivol, cu lenjerie intimă agăţată de cuie. Lydia nu mai văzuse niciodată obiecte de acest gen, atît de fine, de transparente, plinde de dantele, şi se întrebă la ce puteau folosi.

Ross stătea călare pe Lucky, cu un picior ridicat şi agăţat de cornul şeii. Se sprijinea lejer de şa, fuma un trabuc, avea pălăria dată pe ceafă şi dinţii străluciră albi sub mustaţa lui, cînd îşi dădu capul pe spate şi rîse. Toate astea o înfuriară. Atitudinea lui de siguranţă de sine, plină de virilitate, îi amintea de Scout. Şi îngîmfarea acestuia o iritase întotdeauna.

Pălăvrăgea cu cele cinci femei aşezate languros pe capră sau călare pe caii înhămaţi, cu picioarele goale. Cea la care se uita acum îşi făcea vînt cu un evantai cu pene mari, purpurii. Rochia ei avea un decolteu scandalos dezvăluindu-i sînii rotunzi şi albi.

Lydia se apropie de căruţă, mergînd ţanţoş, ca un soldat de plumb, cu spatele drept, capul ridicat şi aplecat într-un unghi dispreţuitor.

Madama fu prima care o văzu. Evantaiul ei se opri şi femeia privi admirativ fata ce se apropia semeţ, cu atîta hotărîre întipărită pe faţa şi în ţinuţa ei. Era o bună preţuitoare a trupului femeiesc şi recunoştea imediat o femeie din care putea să scoată bani. Machiată, strînsă în corset, îmbrăcată în altceva decît bumbac, fata asta putea cîştiga o avere. Avea o

culoare fabuloasă.

Ross îşi dădu seama că ieşise din centrul atenţiei lor. Femeile se uitau la ceva peste umărul lui. Întoarse capul şi o văzu pe Lydia venind. Aceasta se opri la cîţiva paşi de scăriţa calului şi privi în sus la el.

– Luaţi cina în tabără, domnule Coleman?

Ross trase din trabuc şi suflă un nor de fum în aer deasupra capului său. Se uită la trabuc apoi răspunse încet:

– Doamnelor, aceasta este doamna Coleman. Lydia, Madam La Rue şi... trupa ei.

Obrajii Lydiei se înroşiră în timp ce fetele chicoteau cu mîinile la gură. O auzi pe una dintre ele spunînd:

– Ai mai văzut vreodată în viaţa ta un păr ca ăsta?

Lydia aruncă o privire de gheaţă asupra fetelor şi a madamei pieptoase care o mai studia încă cu ochii îngustaţi, speculativi.

Pufnind dispreţuitor pe nas, reveni cu privirea asupra lui Ross:

– Ei bine? Te-am întrebat ceva.

Ross privi în jos la ea. Ar fi dorit nespus să nu fie atît de frumoasă, cu ultimele raze de soare strecurîndu-se prin părul ei. De ce era trupul ei zvelt, îmbrăcat în rochia aceea simplă mai atrăgător decît mulţimea de cărnuri femeieşti în satin şi dantele, răspîndite în jurul său? Arăta ca o leoaică îndărătnică şi care trebuia neapărat îmblînzită. Ar fi avut mare chef să sară de pe cal, s-o înşface şi să înceapă îmblînzirea atunci şi acolo. Primul lucru ar fi fost să zdrobească cu un sărut buzele alea dispreţuitoare.

– Nu, nu mănînc în tabără în seara asta. Aceste

doamne, spuse el atingîndu-şi pălăria în direcţia lor şi făcîndu-le să chicotească, s-au împotmolit în noroi. Le-am ajutat să iasă şi m-au rugat să le însoţesc în oraş unde sînt aşteptate de patronul lui *Shady Rest Saloon.*

– Aşteptate de toţi cei de la căile ferate cu bănuţi zornăind în buzunare, completă una dintre femei, insinuant.

– Şi mai au şi altceva prin buzunarele alea, adăugă alta, făcîndu-le pe celelalte să izbucnească în rîs, chiar şi pe Ross.

Lydia scrîşni din dinţi strîngîndu-şi puternic pumnii.

– N-ai decît, spuse ea, întorcîndu-le spatele şi pornind înapoi spre tabără prin iarba înaltă şi florile sălbatice.

Ross strivi trabucul sub picior şi privi în urma ei. Dacă ar fi arătat că-i pasă, dacă l-ar fi rugat, nu s-ar fi dus în oraş. Dar ei nu-i păsa, cîtuşi de puţin, iar lui îi surîdea o escapadă. Nu-şi dăduse seama pînă atunci ce mult îi lipsiseră băutura, jocurile de noroc, femeile. Da, femeile! În primul rînd, pentru că Victoria nu-l lăsase s-o atingă luni de zile. Acum trăia cu o femeie pe care nu putea s-o sufere, care în mod deliberat încerca să-l seducă ştiind bine că el n-o voia.

Nu era făcut pentru viaţa de familie, de om însurat. Să fie al dracului dacă va mai tolera chestia asta! Acum avea la dispoziţie femei şi chiar dacă mîine nu va mai fi în stare nici să umble de oboseală, tot se va culca cu toate.

Se întoarse şi lăsă privirea să-i lunece peste fiecare din fete, oprindu-se, în cele din urmă, asupra madamei.

– La dispoziţia voastră, oricînd doriţi, doamnele mele.

– Văd că vă place cartea mea.

Lydia îşi ridică privirea din cartea pe care o ţinea aproape de lumina lămpii.

– Bună, Winston. Da, e fascinantă.

Winston zîmbi tăcut, în întuneric.

– Pot să iau loc? întrebă el, politicos, arătînd spre celălalt scăunel.

Lydia simţi un nod în gît de recunoştinţă pentru domnul Hill care îi vorbea ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. La ora aceea toată lumea din convoi ştia că Ross se dusese la Owentown cu prostituatele şi o tratau cu îngăduinţă ca pe o văduvă. Dacă ar şti ei cît de puţin îi pasă, se gîndea ea, mîndră.

De fapt se minţea pe sine. Îşi simţea inima grea ca o bilă de plumb, de cînd Ross o ridiculizase în faţa acelor femei.

– Te rog ia loc, Winston, spuse ea cu un zîmbet forţat. Vrei o cafea?

– Da, mulţumesc.

După ce primi cafeaua şi luă o sorbitură, Winston spuse:

– Cred că n-ai probleme cu cititul, sau eşti prea mîndră ca să-mi ceri concursul?

Lydia zîmbi la reproşul lui blînd.

– Îmi amintesc mai mult decît am crezut. Cînd am probleme cu vreun cuvînt, Ross...

Se întrerupse brusc în clipa în care îi rosti numele. Rămase cu ochii aţintiţi la foc întrebîndu-se dacă în momentul acela Ross nu se săruta cu vreuna din femeile alea, aşa cum o făcuse cu ea doar cu o zi în urmă.

– Ross mă ajută. El citeşte bine, spuse ea, mîndră.

– Ce bine pentru voi amîndoi, spuse Winston, moale.

Ar fi vrut să aibă tăria de a lupta cu omul care provocase acea expresie de disperare de pe faţa ei. Dar chiar dacă ar face-o, nu era treaba lui. Totuşi, ce dracu fusese în mintea omului ăstuia de o insultase astfel în faţa întregului convoi? Ar trebui biciuit.

– Lee doarme deja? întrebă el, schimbînd subiectul.

Lydia îşi luă privirea din adîncimile focului, schimbîndu-şi expresia dintr-una de mare tristeţe, într-una de vioiciune.

– E un înger. Adoarme imediat după ce termină sticla. Şi doarme toată noaptea. Se scoală însă devreme.

– E un copil minunat.

– Da. Uneori uit că nu-i al meu.

Nu voise să spună asta. Winston observă imediat durerea ei şi se ridică.

– Mulţumesc pentru cafea, spuse el, punînd ceaşca nebăută pe oblonul din spate al căruţei. Trebuie să mă întorc. Ca şi Lee, trebuie să ne sculăm devreme mîine dimineaţă.

„Unde o să fie Ross mîine dimineaţă?“ se întreba ea.

– Da, sigur.

– Vrei să te ajut să înăbuş focul?

– Nu, spuse ea repede. Am s-o fac eu imediat. Vreau să mai citesc puţin.

Winston îi luă mîna, i-o duse la buze şi o sărută uşor.

– Noapte bună, frumoasă Lydia.

Apoi dispăru în întuneric în timp ce Lydia rămase să-l aştepte pe Ross,

Era genul de local pe care el obişnuia să-l frecventeze, şi ştiu încă înainte de a intra că se îndrepta spre dezastru. Şi totuşi intră, cu o nevoie imperioasă de a se pedepsi singur. „Doamnele" îl călcau deja pe nervi cînd ajunseră în Owentown. Chicoteau şi zîmbeau prosteşte, căutînd să-l provoace cu atingeri uşoare, întîmplătoare, bine plasate care în loc să-i stîrnească dorinţa, i-o înăbuşiseră. Continua să se gîndească la Lydia şi la felul curajos în care se menţinuse pe poziţie atît faţă de el cît şi faţă de aceste femei care îi arătaseră clar că vor să-i seducă soţul. Le făcuse pe toate să pară demne de milă.

Luptînd împotriva sentimentului de vinovăţie şi a nemulţumirii, Ross împinse uşile saloon-ului şi intră în încăperea gălăgioasă. Aerul era îmbîcsit de fum şi mirosea a bere stătută şi corpuri nespălate. Tapetul roşu începuse demult să se cojească de pe pereţii de scînduri, iar fata goală în poziţie culcată, pictată deasupra barului, fără talent, avea amîndoi ochii

împuşcaţi. Podeaua era lipicioasă datorită scuipăturilor celor ce mestecau tutun. Pianistul era o calamitate pentru oricine care avea cît de cît ureche muzicală iar băuturile erau botezate.

Clientela nu părea să observe toate aceste neajunsuri. Oamenii veniseră acolo să se distreze cît mai bine şi sosirea cîtorva noi tîrfe îi făcuse pe toţi să se înfierbînte.

Era exact acel gen de atmosferă sordidă, de care Ross avea nevoie pentru a se convinge că era nefericit în noua lui viaţă.

Luă o sticlă de whisky de la bar şi îşi croi drum printr-o mare de corpuri urît mirositoare spre o masă unde se juca o partidă de poçker. Din fericire, mizele nu erau mari, aşa că intră şi el la mîna următoare şi cîştigă. Juca deja de cîtva timp şi băuse cîteva pahare bune de whisky cînd observă omul care îl privea atent din celălalt colţ al camerei. Omul era prea curios pentru a nu-l alarma pe Ross imediat.

Toate instinctele lui, antrenate în decursul anilor, intrară în funcţie. Chiar şi după trei ani de viaţă onorabilă, întregul său corp era gata să reacţioneze la cel mai mic pericol potenţial. Cînd îl privi iarăşi, omul se întorsese cu spatele, dar Ross se temu că fusese recunoscut. Îşi adună cîştigul, lăsă sticla celorlalţi ca recompensă pentru jocul lor cinstit, şi se furişă spre uşa laterală a saloon-ului.

Ieşi în aleea întunecată prudent, ochii lui scotocind miile de locuri unde se putea ascunde un pericol. Îi cunoştea pe toţi. La dracu! Omul pe care îl văzuse în interior stătea acum la colţul clădirii, aprinzîndu-şi o ţigară. Asta putea să nu însemne

nimic, sau să însemne totul, dar Ross nu era dispus să rişte. Îl lăsase pe Lucky în faţa saloon-ului. Va trebui să-l cheme cu un fluierat, mai tîrziu. Pentru moment, era mai bine să stea ascuns.

Se lipi de perete şi, continuînd să-l privească pe omul de la uşă, se furişă fără zgomot spre capătul clădirii. Căruţa madamei era la uşa din spate. Lumina slabă din interior dezvăluia silueta femeii aşezate pe oblonul din spatele căruţei.

Se apropie de ea cu paşi de pisică.

– De ce nu eşti înăuntru cu celelalte? întrebă el în şoaptă.

– Tu de ce nu eşti? replică ea.

Fuma un trabuc, fumul învăluind masa de păr negru ca tăciunele ridicat în vîrful capului. Avea obrajii şi buzele rujate. Faţa îi era albă de fardul prin care, dacă priveai atent, vedeai zbîrciturile din jurul ochilor. Un braţ era aşezat pe abdomen, ţinînd strîns capotul de satin avînd brodat pe umăr un dragon oribil ce scotea foc pe nări şi ai cărui ochi roşii, înnebuniţi, coborau spre pieptul ei generos.

Ross aruncă o privire peste umăr în direcţia saloon-ului. Ţipetele de plăcere, pianul asurzitor, urletele de furie şi rîsul se amestecau supărător.

– Prea multă lume.

Madama aruncă jos trabucul.

– Aşa am zis şi eu. N-aveam nici un chef de aşa ceva în seara asta.

Ross se simţea singur. Se gîndi la omul postat în faţa intrării. Urmăritori, întotdeauna, pentru tot restul vieţii, urmărit. Se gîndi la Victoria care murise, lăsîndu-l să recadă în viaţa din care încercase să

evadeze. Încercă să nu se gîndească la Lee. Nici la Lydia. Doamne, să nu se gîndească la Lydia!

– Ai ceva de băut?

– Da.

Femeia lăsă braţul în jos, permiţînd capotului să se desfacă pentru a dezvălui un trup care trebuie să fi fost cîndva atrăgător, dar care acum era cam veştejit în unele locuri. Avea sîni magnifici, cu sfîrcurile rujate, asortate cu gura. Ciuful de păr dintre pulpe era aspru, gros, negru. Pulpele erau solide, dar gleznele erau fine.

– Am băutură gîrlă, şi tot ceea ce pofteşti, domnule Coleman.

Era o curvă bătrînă. Dar el ce era? Fiul unei curve. Şi trebuie să cauţi alinare acolo unde o găseşti. Se urcă în căruţă şi lăsă coviltirul să se închidă în urma lui.

Era întuneric ca în iad cînd Ross coborî şovăielnic din căruţă. Clipi în noaptea fără lună şi făcu cîţiva paşi nesiguri, înainte de a se opri, dintr-un sentiment de inutilitate. Ducîndu-şi degetele la gură, le plasă pe limbă şi fluieră cu buzele moi, amorţite. Fluierul străpunse întunericul, tăind liniştea ca o trompetă. Se încordă, apoi însă se relaxă cînd calul dădu colţul clădirii. Nimic altceva nu se mai mişca. Saloon-ul trăsese demult obloanele.

După cîteva încercări zadarnice, reuşi să se urce pe cal şi să-l îndrume în direcţia taberei. Doamne, ce

rău se simţea. Fiecare pas al lui Lucky îi răsuna în creier. Nu fu niciodată mai fericit decît în clipa cînd văzu lumina slabă a cercului de căruţe.

Se lăsă în jos, lunecînd pe burta calului, luîndu-l de căpăstru şi ducîndu-l în ţarcul împrejmuit cu frînghie.

– Eşti un prieten bun, murmură el, în timp ce lua şaua de pe el, cu oarecare stîngăcie. Un adevărat prieten.

După ce termină cu calul, Ross începu să bîjbîie printre căruţe încercînd s-o găsească pe a lui. Asta îl făcu să ameţească. Whisky-ul pe care îl băuse i se clătina în stomac şi, înainte de a şti ce se întîmplă cu el, se şi îndrepta în goană spre tufişuri unde vomită violent. Doamne, a existat o vreme cînd ceea ce băuse în seara asta era floare la ureche.

Se îndreptă iar spre căruţă, regretînd modul cum o tratase pe Madam...ă... Madam cum dracu i-o fi spunînd. Crezuse că poate merge pînă la capăt, că nu contează pe ce trup de femeie îşi va vărsa necazul, dar se înşelase.

Femeia fusese drăguţă, lăudîndu-l cît era de isteţ, de mucalit, de frumos şi de puternic. Îi lăudase corpul chiar în timp ce golea sticla de whisky încercînd să-şi deştepte dorinţa pentru ea. O şi sărutase. Comparată cu gura Lydiei, gura ei era greţos de sărată. Îşi îngropase faţa în faldurile cărnii ei şi aproape că-i venise să vomite de mirosul ei. Beat, îi frămîntase sînii, dar în loc de a-i simţi tari şi plini, îi simţise ca pe două globuri de carne moale şi pufoasă pe care o găsi respingătoare.

Nici aspectul, nici gustul, nici mirosul nu semănau

cu ale Lydiei. Nu, nu ale ei. Nu ale Lydiei. Ale Victoriei. Ale Victoriei. Repetă. Ale Victoriei. Îţi aminteşti? Soţia ta. Femeia pe care ai iubit-o. Femeia pe care încă o doreşti.

Dar faţa pe care o văzuse era a Lydiei, nu a Victoriei. Chiar pe cînd Madam îl mîngîia răbdătoare, încercase să şi-o imagineze pe Victoria, dar n-o vedea decît pe Lydia, privind în sus la el, cu o expresie critică pe faţa ei aurie şi în ochii aceia de culoarea chihlimbarului. Cînd eforturile Madamei fură răsplătite şi carnea lui se întări, pulsînd în mîna ei, în geamătul lui fusese numele Lydiei, pe acesta îl repetase de cîteva ori, chiar şi în timp ce-şi trăgea în sus pantalonii, făcînd-o pe Madam să scoată un şir de blesteme la adresa lui.

Clătinîndu-se pe picioare, ajunse la spatele căruţei şi se vîrî înăuntru, proptindu-se cu mîinile pe podea într-o încercare zadarnică de a o face să nu se încline. Apoi, în patru labe, plasîndu-şi atent palmele şi genunchii, evitînd orice mişcare bruscă sau grăbită, se tîrî spre acel loc care-i oferea alinarea după care tînjea, şi se culcă.

Suspină o dată, cu o plăcere imensă, apoi lăsă întunericul care-i anula orice gînd să-l cuprindă.

Lydia se deşteptă cu o greutate plăcută pe piept. La început crezu că e Lee pe care, probabil, că îl păstrase la piept cînd adormise, aşa cum mai făcuse şi altădată, cînd copilul se deşteptase noaptea şi

voise să sugă. Dar Lee, nici după ce se mai îngrăşase, nu era atît de greu. Învăluită în acea toropeală dintre somn şi realitate, ridică mîna spre greutatea aceea dulce şi dădu de un păr mătăsos. În timp ce degetele ei se afundau în masa aceea deasă, firele se încolăciră în jurul lor, mîngîietoare.

Suspină cu o senzaţie de bine şi se mişcă uşor, dîndu-şi seama că greutatea se extindea în jos pînă pe picioare. Curiozitatea începu să învingă toropeala, dar încă nu era complet trează. Nu voia să-şi strice plăcerea asta rară.

Ceva se mişcă pe pieptul ei, stîrnindu-i simţurile. Sfîrcul sînului se întări producînd în acel loc un fior misterios care se răspîndi apoi în tot corpul. Era cea mai profundă plăcere pe care o simţise vreodată. Făcu o încercare de a-şi îndoi genunchiul, dar în clipa aceea, un geamăt uşor, asemănător celui ce se ridica în propriul ei gît, vibră din greutatea de pe pieptul ei.

Căscînd, deschise ochii, apoi clipind rapid, rămase complet nemişcată, privind în jos de-a lungul trupului lung prăbuşit peste ea. Capul lui era culcat pe unul din sîni, mîna lui mare îl acoperea pe celălalt. Sforăia uşor pe gură. Umezeala respiraţiei lui îi udase cămaşa şi pielea de dedesubt. Un picior lung, încălţat, era întins pe podea, celălalt era îndoit şi aruncat peste pulpele ei. Genunchiul ei se odihnea sub pîntecul lui.

Lydia privi cum mîna ei se mişcă prin valurile de păr negru, din proprie iniţiativă. Se uită şi la mîna lui, închisă protector, aproape drăgăstos pe sînul ei. Simţi un impuls de a acoperi mîna aceea mare cu a ei, s-o ţină acolo, în timp ce-i apăsa capul mai tare pe piept.

Poate atunci se va trezi şi se va uita la ea şi o va săruta aşa cum o făcuse recent. Poate îşi va luneca din nou limba între buzele ei să-i simtă lungimea dură, mătăsoasă în interiorul gurii, i-ar simţi din nou gustul şi corpul lui tare lipit de al ei, i-ar simţi iar mustaţa frecîndu-i buzele.

Atunci însă îşi aminti de modul cum o privise din înălţimea calului mai devreme, rîzînd de ea în faţa prostituatelor. Petrecuse probabil noaptea în compania lor şi se întorsese doar de cîteva clipe. Nu mirosea a whisky şi a ceva neplăcut de dulce? Apă de colonie ieftină?

Mîna lui se mişcă şi din gură îi ieşi un murmur. Lydia privea, neîndrăznind nici să respire, pe cînd degetele lui căutau sfîrcul întărit al sînului, lăsînd vîrfurile să treacă peste el. Se opriră, apoi se mişcară din nou, uşor, lunecînd pe carnea întărită. Îşi înălţă capul pentru a-şi apropia gura. Buzele lui începură să caute.

Lydia simţi brusc o constricţie în gît. Sîngele îi vîjîia prin vene. Dacă nu-l opreşte acum, nu va mai putea s-o facă.

Pumnul pe care i-l dădu în mijlocul spatelui şi mişcarea cu care îi scutură umărul aveau în ele întreaga furie şi disperare şi ruşinea pe care le simţise în seara aceea.

– Scoală de pe mine, namilă... beată!

Trezit brusc din somnul lui alcoolic, Ross se întoarse pe spate, se lovi la un cot cu zgomot, îşi lovi capul de o ladă şi se ridică în şezut blestemînd.

– Pui de tîrfă! şuieră el, supărat.

Se prinse cu mîinile de cap în timp ce o întreagă

armată de unionişti mărşăluiau prin el. Durerea din cot radia în tot corpul ca nişte săgeţi.

– Fir-ar al dracu'! bombăni el, strîngînd din ochi, din cauza durerii care nu se mai oprea.

– Tacă-ţi gura aia murdară, spuse Lydia, într-o şoaptă dură.

Tocmai se lumina de ziuă şi nu voia ca vecinii să-i audă înjurăturile.

Ross clipi din ochii lui obosiţi, injectaţi de sînge, în direcţia ei, încercînd să suprapună cele patru imagini ale ei, pe care le vedea. Privirea lui era neagră ca şi ţepii ce-i acopereau obrazul.

– Aşa ştii tu să scoli pe cineva din somn? mîrîi el.

– Altfel nu puteam să te dau jos de pe mine, spuse ea, înţepată, ridicîndu-se şi controlînd dacă Lee nu s-a trezit. Cînd m-am trezit, am crezut că sînt strivită sub un copac.

Ross îşi frecă tîmplele, pe care le simţea pulsînd. Dormise deasupra ei? Îşi amintea vag cum se urcase în căruţă şi îşi pusese capul pe cea mai moale pernă pe care o avusese vreodată. Nu mai dormise aşa bine de luni de zile. Se uită la ea şi îşi concentră privirea asupra sînilor ei. Simţi cum i se încinge sîngele şi îşi mută privirea înainte ca ea să-şi dea seama la ce se uită.

Afurisitul ăla de whisky ieftin îl făcuse să doarmă ca un butuc. Se simţea prost. Mai rău, ştia că arată ca un prost.

– Să nu te mai prind că-mi faci asta, Lydia, spuse el, îndreptînd un deget spre ea şi încercînd să pară dur, deşi încercarea de a-şi compune o mimică îi produse atîta durere încît se întrebă dacă merită.

– Nici tu să nu te mai prăvăleşti pe mine în halul ăsta. Mai ales după ce-ai petrecut noaptea cu tîrfele. Dacă aveai chef să dormi în braţele cuiva de ce n-ai rămas cu ele?

Vorbeau încă în şoaptă, dar începură să se certe zdravăn, răstindu-se unul la altul. Deşi căzuse rău, Ross reuşi să se ridice, detestînd modul în care trebuia să-şi înconvoaie spatele pentru a putea sta în picioare, pe cînd ea stătea dreaptă ca un catarg, cu pumnii înfipţi în şolduri şi bărbia ridicată sfidător.

– De ce n-ai zis să nu mă duc?

– Pentru că nu-mi păsa dacă te duci sau nu.

– Nu? Atunci de ce eşti furioasă?

– Mie nu-mi păsa, dar altora se pare că da. Pe mine nu mă interesau decît aparenţele pe care tu ai insistat atît de mult ca eu să le păstrez. Se pare că regulile nu sînt valabile şi pentru tine.

– Nu. Pentru că eu sînt bărbatul.

Lydia scoase un sunet de dezgust, întorcîndu-i spatele. Plină de furie, îşi trase cămaşa peste cap, stînd cu spatele la el, doar în pantalonaşi.

Ross, stăpînit de un demon care făcea să-i iasă ochii din orbite, privi admirativ cît de rotund şi ademenitor era fundul ei, cît de zvelte şi frumoase îi erau gambele. Cu mintea încă tulbure, fu cît pe-aci să întindă mîna să-i atingă pielea pentru a vedea dacă e la fel de moale pe cît părea, cînd ea spuse:

– Scoate-ţi cămaşa aia împuţită de mirosul tîrfelor tale.

– Nu erau tîrfele mele. Erau doar nişte femei care aveau nevoie de ajutor.

Lydia îşi trase cămăşuţa pe corp apoi se întoarse.

În timp ce se chinuia cu nasturii, ridică privirea spre el.

– Ce drăguţ din partea ta. Erai gata să mă dai afară chiar din căruţa asta cînd credeai că sînt o tîrfă şi am nevoie de ajutor. De unde atîta generozitate faţă de ele?

Ochii lui rămăseseră pironiţi pe sînii ei urmărind cum încheie nasturii. Chiar şi aşa se revărsau peste marginea dantelată a corsajului. Putea vedea clar cercurile întunecate ale areolelor şi sfîrcurile. Era încă într-un fel de transă cînd ea se aşează pe pat să-şi pună ciorapii, făcînd să-i tresalte sînii la fiecare mişcare.

Doar brusca întărire a bărbăţiei lui îl scoase din acea stare.

– Eu învăţ repede. Le-am ajutat pentru că n-am vrut să rămîn cu ele pe cap, cum am rămas cu tine.

Capul Lydiei se ridică şi ochii ei îl priviră aprig. Ross fu primul care-şi mută privirea, trăgînd de nasturii cămăşii şi făcînd-o ghem după ce o scoase. Căută una curată, blestemînd ordinea pe care Lydia o făcuse în lada lui.

După ce termină cu încălţatul ciorapilor, al ghetelor, Lydia se ridică şi îşi căută juponul.

– Eu am fost cea care a rămas aici, aseară, să se confrunte cu oamenii decenţi din acest convoi, nu tu.

Ross se întoarse şi rămase mut la vederea modului cum îşi strîngea sînii unul într-altul şi se uita peste ei pentru a-şi încheia cordonul juponului. Îşi drese vocea, regretînd că nu-şi poate domoli congestia de sub pîntec la fel de uşor.

– Dacă vrei să pleci, oricînd pofteşti, nu eu voi fi

cel care să te oprească.

Lydia îl înfruntă cu curaj, acum că-şi încheiase juponul în jurul mijlocului ei zvelt.

– Nu vreau să mă fac de rîs ca tine care te-ai îmbătat şi te-ai culcat cu tîrfele.

Cu maxilarul încleştat, Ross rosti cuvintele printre dinţii strînşi.

– Ţi-am spus că nu m-am culcat cu nici o curvă. Dacă voiam s-o fac, rămîneam acolo.

Se lăsă o tăcere grea, densă, palpabilă; Lydia simţea că nu mai poate respira. Ross dădu din cap scurt, ferm, triumfător, în semn că ăsta era cuvîntul lui final.

Ceea ce o făcu să ridice mîna, fu acea expresie de automulţumire care-i ridică un colţ al mustăţii. Pumnul ei se roti în aer şi îl izbi drept în obraz.

Ross rămase nemişcat în timp ce valul de durere se rostogoli peste cea deja existentă în capul lui. Clipi din ochi luptînd împotriva întunericului care îl cuprindea. De asemenea, îşi strînse pumnii pe lîngă corp pentru a n-o strînge de gît.

– Nu sînt o tîrfă, spuse ea, încet, articulînd cu grijă fiecare cuvînt. N-am fost niciodată. Ţi-am spus asta.

Ross se luptă cu un nou val de greaţă şi spuse:

– Dar cînd ai zămislit copilul ăla al tău nu erai măritată, nu?

– Nu, spuse ea, clătinînd din cap, luptînd împotriva lacrimilor care păreau gata să-i umple ochii.

Aceasta îl aduse pe Ross în miezul dilemei lui. Lucrurile trebuiau clarificate. Cu cine făcuse copilul? Cine o atinsese, o avusese? Întrebarea asta îl urmărea, îl înnebunea. Trebuia să ştie. În ciuda

intenţiilor lui bune de a nu pune mîna pe ea, mîinile lui se ridicară prinzînd-o de braţe. O ridică spre pieptul lui gol şi îşi coborî faţa pînă aproape de a ei.

– Cine a fost bărbatul? Cine a fost, Lydia. La dracu, răspunde-mi.

– Dar tu, cine eşti, Ross Coleman?

Totul în el se împietri de moarte, deşi strînsoarea mîinilor lui pe braţele ei nu slăbi deloc.

– Ce vrei să spui? întrebă el, răguşit.

Lydia fu gata să dea înapoi în faţa acelei luciri reci, feroce, din ochii lui verzi, dar deja mersese prea departe.

– Duci o viaţă de om normal cu soţie şi copil, te ocupi de treburile zilnice ca un om obişnuit, dar nu eşti. Ai ochii şi reflexele unui animal de pradă, Ross Coleman. Nu eşti deloc un om obişnuit, deşi te prefaci a fi. Cine eşti, de fapt?

Ross o eliberă treptat, împingînd-o uşor înapoi, privind-o tot timpul în adîncul ochilor. Apoi îi întoarse spatele fără un cuvînt.

Terminară amîndoi cu îmbrăcatul într-o tăcere ostilă.

Lydia ieşi în lumina trandafirie a dimineţii şi începu să zgîndăre cărbunii din foc pentru a-i aprinde. Tocmai punea cafea în ibric cînd îl auzi pe Ross dîndu-se jos din căruţă şi scoţînd obiectele de bărbierit.

Cînd se apropie de ea, cîteva minute mai tîrziu şi întinse mîna după ibricul de cafea, Lydia îl privi cu un mic suspin. Pielea lui căpătase o culoare verzuie. Obrajii erau adînciţi iar ochii aveau cearcăne albăstrii. Uitîndu-şi supărarea, Lydia îi atinse mîneca.

– Îmi pare rău că te-am lovit. Ştiu că nu te simţi

bine. De fapt, n-aveam nici un drept să mă supăr. Eşti liber să... adică... vreau să spun că asta nu e o căsătorie adevărată, spuse ea, coborînd ochii. Şi... şi vreau să ştii că în ciuda scandalului pe care ţi l-am făcut, nu m-a deranjat felul în care... ai dormit deasupra mea azi-noapte.

– Lydia...

– Domnişoară Lydia – numele ei fu rostit de Moses, de data asta. A, bună dimineaţa, Ross, spuse el, înconjurînd căruţa şi văzîndu-i pe amîndoi lîngă foc. Winston m-a rugat să vă aduc această carte, domnişoară Lydia. Mi-a spus că a vrut să v-o aducă aseară cînd a venit să vă vadă, dar a uitat.

Ochii Lydiei trecură de la el la Ross. Văzu cum gura lui căpătă o expresie dură şi ochii devin din nou reci. Îşi trase furios mănuşile şi plecă fără să-i adreseze nici un cuvînt. Îi aruncă doar un scurt salut mesagerului care sosise într-un moment atît de nepotrivit.

– Ross, strigă ea.

Ross însă fie că n-o mai auzi, fie că nu vru să-i răspundă.

Mucurile de ţigări din scrumieră erau la fel de vechi ca şi cafeaua din ceaşcă. Aerul din biroul strîmt era înăbuşitor. Howard Majors îşi trecu o mînă prin părul lui dat cu briantină şi respiră adînc, desfăcîndu-şi încă un buton al vestei. Era obosit. La fel şi omul de lîngă fereastră, Vance Gentry, dar el îşi manifesta

oboseala plimbîndu-se prin cameră.

– Pînă în prezent, nici un rezultat, spuse el, trîntind un pumn în masă, frustrat. Unde dracu au dispărut?

Majors răsfoi rapoartele de la biroul lui.

– Dumnezeu ştie, spuse el, obosit. Nu există nici o urmă a bijuteriilor, deşi avem o mulţime de informatori care scotocesc casele de amanet.

Unul din rapoarte îi atrase atenţia. La început i se păru neimportant.

– Iată un raport din Arkansas... Owentown, unde dracu o mai fi şi asta. Un oraş cu cale ferată. Unul din agenţii noştri lucrează sub acoperire acolo. A văzut un tip care i se părea cunoscut, jucînd pocker într-un saloon. Agentul crede că tipu' l-a observat, aşa că i-a întors spatele o clipă. Cînd s-a uitat din nou, omul dispăruse. A mai stat pe acolo un timp, dar jucătorul de pocker nu s-a mai arătat.

Gentry scutura deja din cap vehement.

– Dacă încearcă să scape de bijuteriile alea, n-are ce căuta într-un orăşel ca ăsta. Cine i le-ar putea cumpăra într-un loc ca ăla? Eu rămîn la părerea mea că e în drum spre un oraş mare. Poate chiar dincolo de graniţă.

Gentry începuse să devină mai curînd o piedică decît un ajutor. Dacă cuplul dispărut putea fi găsit, *Agenţia Pinkerton* îi va găsi, dar n-avea nevoie de amestecul unui tată isteric. Majors se ridică în picioare şi înconjură biroul.

– Duceţi-vă acasă, vreo săptămînă sau două, domnule Gentry. Dacă se iveşte ceva...

– Nu. Nu mă duc acasă fără Victoria.

– Dar e posibil să se fi întors sau poate v-a trimis

vreo veste.

– I-am telegrafiat avocatului meu din Knoxville să verifice asta. S-a dus la fermă şi nu i-a găsit decît pe servitori care nu mai ştiau nimic din ziua în care Clark a plecat cu Victoria, fără să spună unde se duc.

Majors îşi aprinse un nou trabuc şi se apucă să-i studieze vîrful arzător, în timp ce îl întreba, într-o doară:

– Bijuteriile nu puteau fi luate de fiica dumitale? Din moment ce părăsea o viaţă cu care era obişnuită, poate s-a gîndit că are nevoie de ele.

Gentry se întoarse furios spre detectiv.

– Scapi din vedere esenţialul, domnule Majors. Victoria nu şi-ar fi părăsit casa, pe mine, dacă acest bandit n-ar fi obligat-o. Îmi cunosc bine fiica. N-ar face-o.

Gentry îşi luă pălăria şi haina de pe cuierul-pom şi se îndreptă spre uşă.

– Cred c-ai pierdut destul timp.

Exact cînd era lîngă uşă, aceasta fu deschisă din partea opusă. Ajutorul lui Majors dădu buzna înăuntru.

– Scuzaţi-mă că vă întrerup, domnule Majors, dar tocmai am primit telegrama asta. S-ar putea să aibă o legătură cu cazul dumneavoastră şi v-am adus-o.

– Mulţumesc, spuse Majors, luînd telegrama.

În timp ce asistentul ieşea, ochii lui Majors cercetară hîrtia, apoi o puse pe birou şi rămase cîteva clipe cu privirea în gol, înainte de a se uita la Gentry.

– E din Baltimore. S-a găsit trupul unei femei tinere.

– Trupul? şuieră Gentry.

Majors dădu din cap.

– A fost găsită moartă într-o cameră de hotel în care stătuse cu un bărbat cîteva săptămîni. A fost înjunghiată.

Majors, care credea că poate îndura orice, nu suportă să vadă chinul de pe faţa lui Gentry. Da, începuse să se moaie. Era momentul să se pensioneze.

– Bărbatul a dispărut. Descrierea lor se potriveşte. Desigur, o identificare precisă...

– Da, spuse Gentry, dregîndu-şi vocea răguşită. Cînd plecăm la Baltimore?

Capitolul 12

Lydia tocmai punea nişte rufe la uscat pe frînghia întinsă de Ross între un colţ al căruţei şi un copac, cînd Anabeth veni alergînd spre ea, gîfîind de efort, cu ochii plini de emoţie.

– Ghiceşte cine a sosit în tabără.

Fără să aştepte răspuns, continuă:

– Un vînzător ambulant. Are în căruţa lui mai multe lucruri decît poţi să priveşti. Desigur, Leona Watkins face un scandal monstru pe motiv că e duminică şi că oamenii nu trebuie să facă cumpărături în ziua Domnului, dar domnul Grayson zice că astea nu sînt

vremuri normale şi oamenii nu s-au putut duce în oraş sîmbătă. Am văzut-o pe Priscilla cumpărînd o acadea, cu proprii mei ochi, şi ascunzînd-o în buzunar. Ma zice să vii şi tu acolo, că a văzut deja un material din care ţi-ar putea face o rochie pe cinste pentru ziua de 4 Iulie.

Lydia se oprise din treburi pentru a asculta sporovăiala fetei, atît de emoţionată încît părea că nici nu mai are timp să respire. Ross care repara o bridă, se oprise şi el să asculte. Amîndoi izbucniră în rîs.

Relaţiile lor fuseseră atît de încordate începînd din dimineaţa aceea de după povestea cu Owentown, încît rîsul lor îi surprinsese pe amîndoi. Cînd se uitară unul la altul, rîsul încetă şi fiecare întoarse capul, stînjenit.

– Ei bine, nu vii să vezi ce lucruri are? întrebă Anabeth, surprinsă, cînd Lydia, calmă, îşi reluă treaba.

– Mie nu-mi trebuie nimic, spuse ea, liniştită.

– Dar Ma zice că materialul ăla ţi-ar veni ţie mai bine decît oricui, pentru că e auriu şi tu, cu părul acela şi... adică, vreau să zic, trebuie să vii să vezi ce lucruri frumoase are.

– Am treabă, Anabeth, spuse Lydia, răbdătoare, aruncînd o privire spre Ross. Acesta puse chinga la o parte şi se urcă în căruţă. Lydia n-avea nevoie şi nici nu dorea nimic, dar ar fi fost drăguţ dacă Ross s-ar fi oferit s-o conducă la căruţa negustorului, doar să se uite.

Ştia însă că nu trebuie să se aştepte la nici un fel de amabilitate din partea lui. De-abia dacă îi vorbise de cînd aflase că Winston Hill o vizitase în absenţa lui.

În fiecare noapte se asigura că ea şi Lee se culcaseră, apoi îşi aşternea patul sub căruţă. Nimeni din convoi nu observă. Mulţi bărbaţi dormeau afară pentru că era mai răcoare.

Lydia însă observase. Îi lipsea zgomotul respiraţiei lui venind din partea cealaltă a căruţei. Îi lipsea prezenţa lui. Dorea să-l mai vadă scoţîndu-şi cămaşa şi cizmele.

– Pe tine nu te lasă Ma să cumperi ceva? întrebă Lydia, încercînd să ignore nodul din gît.

– Pa ne-a dat la fiecare cîte zece cenţi.

– Atunci ai face bine să te duci să cumperi ce doreşti înainte ca Priscilla Watkins să cumpere tot.

Anabeth rîse, apoi se întristă din nou.

– Cred că ai dreptate. Sigur nu vrei să vii?

Fusese atît de încîntată că i se dăduse sarcina de a-i informa pe Ross şi pe Lydia despre negustorul ambulant... Acum însă toată plăcerea pierise pentru că ei nu fuseseră entuziasmaţi deloc.

Lydia scutură din cap.

– Vino să-mi arăţi ce-ai cumpărat, după aceea.

Anabeth plecă abia tîrîndu-şi picioarele prin praf, dar apoi bucuria ei iniţială o cuprinse iar şi începu să alerge spre rîu.

– Lydia...

Lydia se uită pe deasupra frînghiei de rufe la Ross.

– Da?

Luînd-o de mînă, Ross o trase printre rufele ude, îi deschise palma şi îi puse cîteva monezi.

– Du-te şi cumpără-ţi ceva.

Lydia privi la bănuţii strălucindu-i în palmă, apoi

spre căruţă. Ştia că Ross îşi ţine banii ascunşi acolo undeva, dar nu ştia unde şi nici n-o interesa. Singurul motiv pentru care o interesa acum era acela că i-i dăduse Ross.

– Dar n-am nevoie de nimic.

– Nu-ţi cumpăra ceva de care ai nevoie. Cumpără-ţi ceva ce-ţi doreşti.

Plină de speranţă, privi în sus, în ochii lui verzi în timp ce întreba:

– De ce?

Întrebarea îl înfurie pe Ross. Ori de cîte ori venea Hill cu vreunul din micile lui daruri, un fagure de miere din care picura o miere la fel de dulce ca şi vorba lui, o carte de poezii care credea c-o să-i facă plăcere, o tartă cu piersici proaspăte, făcută de Moses, nu întreba niciodată de ce. Desigur, domnul acela cu maniere aristocratice îi ceruse întotdeauna permisiunea lui Ross înainte de a-i oferi daruri soţiei lui. La dracu, da! – *soţia lui.* Lydia îi mulţumea întotdeauna timid, umil, plecîndu-şi ochii. Dar lui, propriului ei soţ? A, nu. Nu putea, pur şi simplu, să accepte generozitatea lui cu unul din acele „mulţumesc"-uri dulci şi cu zîmbetele radioase pe care le revărsa asupra lui Winston Hill. Ross n- ar fi recunoscut în viaţa lui că e gelos. Dar exact asta era ceea ce-l rodea ca un şarpe pe dinăuntru. Gelozia fu aceea care îl făcu să spună:

– Ca să nu zică lumea că sînt un soţ rău şi că n-o las pe *soţia mea* – aici bălmăji cuvintele – să-şi cumpere zorzoane.

Lydia fu ofensată de ironia lui. Trecu pe lîngă el şi îl luă pe Lee în braţe. Ar fi preferat să moară decît să

cheltuiască vreun ban de la el pentru ea însăşi, dar poate găsea ceva pentru copil.

– Lasă-l pe Lee aici. Am eu grijă de el.

– Nu!

Se răsuci pe călcîie şi agită pumnul în care ţinea strîns banii.

– O să am eu grijă de el, continuă ea. Pentru asta sînt plătită, nu?

Apoi, fără să-i mai lase timp să răspundă, plecă.

Ziua Independenţei începu senină şi caldă. În toată tabăra exista un aer de aşteptare plină de speranţă. Era zi de sărbătoare, un moment de respiro în şirul de zile obositoare de mers, o zi de făcut prăjituri, de rîs, de muzică şi veselie. Dacă cineva bombănea că era o sărbătoare unionistă, era imediat mustrat. Statele din sud îşi cîştigaseră independenţa faţă de englezi, ca şi cele din nord. După multe săptămîni de călătorie, imigranţii foloseau orice ocazie de a face o pauză.

Ma o convinsese pe Lydia să cumpere o bucată bună din materialul acela auriu, suficientă pentru o rochie. Lydia nu se prea pricepea la croitorie dar cu ajutorul lui Ma şi un model de rochie împrumutat de la doamna Rigsby, rochia fu croită. Ma cusu la ea aproape în fiecare seară, făcînd-o pe Lydia să se simtă prost din cauza asta. Ma insistase că preferă să petreacă o seară liniştită în căruţa domnului Coleman decît în hărmălaia din căruţa ei. Aşa că, în ciuda

obiecţiilor Lydiei, rochia fu gata exact la momentul potrivit.

Tabăra fusese aşezată pe rîul Ouachita. În urma unei primăveri ploioase, ţinutul din împrejurimi era verde, în ciuda verii fierbinţi. Femeile fură lăsate să folosească primele apa rîului, aşa că imediat ce corvezile dimineţii luară sfîrşit, dădură buzna pe malul lui înverzit, cu prosoape şi săpunuri pentru una din puţinele băi ca lumea pe care le făcuseră de la plecarea de acasă.

Festivităţile începură la asfinţit. Bărbaţii se întoarseră de la rîu, fiindu-le permis să se scalde abia după-amiază, cînd femeile moţăiau în căruţe. Unii din bărbaţi erau de nerecunoscut, cu părul pieptănat lins, cu cravată şnur, cataramă lucioasă la centură, sau bretele. Femeile aveau şi ele diverse adaosuri cochete la rochiile lor de stambă şi se străduiseră să-şi aranjeze cît mai bine părul.

Ross se îmbăiase în rîu şi îşi pusese o pereche de pantaloni negri, cămaşă albă şi o vestă neagră de piele. În loc de cravată, avea la gît o *bandana*. Se pieptănase, renunţînd la briantina folosită de majoritatea bărbaţilor. Cu ocazia asta, observase că îi crescuse iar părul. Va trebui s-o pună pe Lydia să...

Îşi îndreptă trupul şi se uită la peria de cap din mîna lui, ca şi cum nu recunoştea fie mîna, fie omul căruia îi aparţinea. Ce uşor îi venea în minte numele ei acum, şi ce rar se gîndea la Victoria! Ce natural i se păruse să-i ceară să-l tundă iar, o asemenea intimitate existînd doar între o femeie şi bărbatul cu care trăieşte. La dracu!

– Lydia, eşti gata? strigă el spre căruţă.

Lydia se privi în oglindă, umezindu-şi buzele şi ciupindu-şi obrajii, după cum o învăţase Ma. Se îmbrăcase cu ajutorul ei şi al lui Anabeth, în timp ce Lee fusese lăsat în grija lui Marynell şi a Atlantei.

Îşi trecu palmele peste partea de jos a rochiei pentru a se convinge că e adevărată. Materialul auriu devenise cea mai frumoasă rochie pe care o avusese vreodată, chiar mai drăguţă decît cea pe care i-o cumpărase Ross din Memphis. La gît era decoltată pentru a-i dezvălui baza gîtului şi partea superioară a pieptului. Mînecile scurte erau bufante şi îi acopereau doar partea de sus a braţului. Corsajul se încheia strîns pe talie unde un cordon lat, legat cu fundă la spate, îl separa de fusta larg croită. Nu avea destule jupoane pentru a o face să stea înfoiată, dar flutura în jurul gleznelor, plină de farmec.

Ma hotărîse că trebuie să poarte părul „aşa cum îl lăsase natura", adică liber şi cîrlionţat, decorat cu trandafiri galbeni culeşi de pe malul rîului în dimineaţa aceea. Fusese, de asemenea, stropită cu colonie, din belşug.

– Lydia!

Ross puse întreaga lui frustraţie în această chemare.

– Vin, spuse ea, ruşinoasă, ieşind pe oblonul din spatele căruţei.

Dacă n-ar fi scrîşnit din dinţi în acel moment, datorită agitaţiei, ar fi rămas cu gura căscată cînd o văzu. Statura ei încă nu fusese niciodată atît de clar definită ca acum, în această rochie de bumbac moale. Pielea ei avea strălucirea caisei coapte datorită soarelui care o bronzase, în ciuda pălăriei de

soare pe care o purtase tot timpul cît stătuse pe capră. Părul ei... îşi aduse aminte că la început fusese şocat că nu-l poartă strîns legat. Acum nici nu-l şoca, nici nu-l ofensa. Dimpotrivă, îi plăcea aşa.

Îşi şterse palmele frecîndu-le de pantaloni şi întinse mîinile spre ea, ajutînd-o să coboare scăriţa, un lucru pe care ea îl făcea singură de o sută de ori pe zi.

– Cred că s-au aşezat deja la masă, spuse el, fără rost.

– Îmi pare rău că te-am întîrziat. Trebuia să pleci înainte, că te ajungeam din urmă.

– Nu-i nimic.

Zîmbetul ei brav se dezumflă, descurajat. Ross nu avea de gînd să zică nimic despre cît de drăguţă este, aşa cum o asigurase Ma. Simţind că e gata să-i dea lacrimile, vru să se întoarcă la căruţa lor, dar fură curînd prinşi în mijlocul celorlalţi. Fiecare femeie contribuise la cină, aducînd propria ei specialitate şi imediat li se dădură farfurii încărcate cu mîncare.

Chiar înainte de a termina cu mîncatul, cei ce aveau viori, incluzîndu-l pe Moses, îşi acordau strunele, atingîndu-le cu arcuşul.

Imediat ce rămăşiţele cinei fură îndepărtate şi farfuriile spălate, cîteva cupluri mai puţin timide se aruncară în vîrtejul melodiilor cîntate la vioară şi armonică. Ma, bătînd din palme în ritmul muzicii şi privind drăgăstos la Zeke, care-şi cufunda din nou cana în butoiul cu bere pe care cineva îl cumpărase din cel mai apropiat oraş, spuse:

– Hai, dansaţi şi voi. Stau eu cu Lee.

Lydia se uită la Ross care ţinea un trabuc lung,

subţire între dinţi. Nu dansase niciodată, dar i se părea amuzant.

– N-am ştiut niciodată să dansez, spuse Ross, bătînd în retragere.

Ma, simţind impulsul de a-i trage un picior iute şi bine ţintit în fundul pantalonilor, nu se lăsă:

– Nu contează. Nici ăia nu sînt niscaiva experţi. Ia-ţi doamna de braţ şi mişcă-te în ritmul muzicii.

– Nici eu nu ştiu să dansez, spuse Lydia, sperînd că propria ei lipsă de experienţă îl va încuraja să încerce.

Ross îşi coborî privirea spre faţa ei, spre corpul ei şi înţelese că putea s-o cuprindă în braţe, aşa frumoasă cum era, şi în acelaşi timp să-şi ţină jurămîntul făcut sieşi, acela de a nu se culca cu ea.

– Atunci nu-i nici o nevoie să te facem de rîs, nu? spuse el şi se îndepărtă în direcţia butoiului cu bere.

– Poftim, spuse Ma, ofensată. Am văzut destui tîmpiţi la viaţa mea, dar ăsta le-a pus capac la toţi.

Lydia, umilită, cu obrajii arzînd de ruşine, se uita în pămînt, cînd vîrfurile unei perechi de cizme bine lustruite intrară în raza ei vizuală.

– Îmi acorzi onoarea unui dans, Lydia?

Ochii ei se ridicară şi întîlniră privirea caldă, deschisă, admirativă a lui Winston Hill, care îi cerceta faţa, nu cu ostilitatea sau intensitatea înfricoşătoare cu care o făcea Ross deseori ci cu o expresie nedefinită de plăcere pentru ceea ce vedea.

Ma, din nou zîmbitoare, o îndemnă:

– Du-te, Lydia. Domnul te-a invitat la dans.

– Dar nu ştiu, murmură ea.

Pe de altă parte, voia, dar ştia că asta va stîrni

furia lui Ross.

Winston rîse şi făcu un gest larg cu mîna arătînd spre cuplurile entuziaste ce băteau pasul în ritmul muzicii, fără să le pese cum.

– Nu cred că vreunul din ei ştie, spuse el, întinzîndu-i o mînă. Hai să dansăm, Lydia.

Vorbea cu atîta însufleţire, încît fără să se mai gîndească la consecinţe, îşi lăsă mîinile într-ale lui şi se lăsă condusă în mijlocul dansatorilor. Hill îşi încolăci un braţ pe după talia ei, şi ridicîndu-i mîna cu mîna cealaltă, începu să se mişte în cerc cum făceau şi ceilalţi.

La început, Lydia se simţi ca şi cum ar fi avut şase picioare, toate moi, incapabile să se mişte în aceeaşi direcţie. Dar Winston era răbdător şi o instruia. Curînd, se relaxă şi începu să prindă ritmul. După ce dădură roată de patru ori, simţea că zboară şi ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată.

Cînd Ross îşi văzu soţia în braţele altui bărbat, acela fiind mai ales Winston Hill care era îmbrăcat la şapte ace, într-un costum alb şi cu cizme de piele maron, degetele i se strînseră automat pe cana de metal pe care tocmai o ducea la buze.

Fără ca măcar să-şi dea seama că ochii lui se îngustaseră ameninţător, semănînd cu două fante verzi, le urmări mişcările ca un uliu, continuînd în acelaşi timp conversaţia cu cei din jur. Dar Lydia, prinsă în vîrtejul dansului, cu gura zîmbitoare, părul fluturînd, rămînea în centrul atenţiei lui. De fiecare dată cînd trecea pe lîngă el, ca un vîrtej, nebăgîndu-l în seamă, rîzînd în braţele lui Hill, degetele lui Ross strîngeau şi mai tare cana. Dădu pe gît o nouă

înghiţitură de bere şi laţul din măruntaiele lui se strînse şi mai tare.

– Ei, hai, prostuţule, chicoti Priscilla, bîjbîind prin întuneric în zona mai îndepărtată a taberei. Îţi spun eu că nimeni nu te-a văzut cînd ai furat berea aia.

– Am încurcat-o dacă m-a văzut cineva, spuse Bubba, privind prudent peste umăr.

– Aş! Nimeni nu se uită la noi. Toţi se gîndesc cum să se distreze mai bine la petrecerea asta stupidă.

Se rezemă de un copac, împingîndu-şi sînii înainte, provocator.

– Eu m-am gîndit la o mică petrecere numai a noastră, Bubba, spuse ea tărăgănat, trăgîndu-l mai aproape. Dă-mi o gură de bere.

Priscilla se gîndise la dans toată săptămîna. Dar Scout o informase că n-avea chef să-şi petreacă ziua de 4 Iulie cu nişte neciopliţi plicticoşi şi plecase în oraş, lăsînd-o singură. O să-i arate ea lui, nemernicul. Ce credea el, că era singurul bărbat de pe lume? Cîtuşi de puţin.

– Stai în faţa mea, Bubba, să nu ne poată vedea nimeni.

Îl aşează aşa cum voia, apoi îi ridică mîna care ţinea cana de bere şi o duse la gură. Gustă, înghiţind un pic, dar lăsă cea mai mare parte să i se prelingă pe bărbie şi pe piept.

– Oh, Bubba, dă-mi o batistă, repede. Dacă mă miroase mama, e în stare de orice.

Îmbrăţişare în amurg

Fascinat la vederea rîuleţelor de bere dispărînd în corsajul ei, Bubba scoase o batistă din buzunarul de la spate şi i-o dădu. Stupefiat, o privi cum îşi descheie nasturii.

– Vai de mine, se lamentă ea, mi-a ajuns pînă la brîu. Trebuie să-mi deschei cămaşa, dar să nu cumva să faci ceva de care să-ţi fie ruşine mai tîrziu, auzi, Bubba?

Bubba dădu din cap, amuţit. Toate ameninţările mamei lui îi ieşiră din minte cu aceeaşi uşurinţă cu care se desfăceau nasturii de la cămaşa Priscillei.

Privindu-l vicleană, fata trecu batista peste sînii ei dezgoliţi, ridicîndu-i, mişcîndu-i, frecînd sfîrcurile pînă se întăriră, ştergînd berea imaginară.

După ce se mai şterse pentru ultima oară cu batista, o îndepărtă, lăsînd sînii complet goi. Bubba gemu. Era un sunet care pornea din măruntaiele lui, se ridica în gît şi se revărsa în afară.

– Priscilla, ce frumoasă eşti, şopti el.

– Sînt sigură că spui doar aşa... gînguri ea, arcuindu-şi spatele şi ridicîndu-şi sînii ca să-i arate mai bine.

– Nu, nu, Priscilla. Te iubesc, ţi-am spus asta.

– Dacă m-ai iubi, m-ai săruta şi...

Bubba se uită la ea, incapabil să-şi exprime admiraţia, apoi se lipi de ea şi îşi apăsă gura pe gura ei. Priscilla îşi ajustă poziţia arcuindu-se pentru a putea atinge cu sexul ei umflătura din pantalonii lui. Bubba scoase un strigăt uşor şi se frecă de ea. Îşi puse mîinile pe sînii ei goi şi îi mîngîie delicat.

– Ah, Bubba, ce bine e!

Îşi trecu limba pe buzele lui, dar băiatul se trase

repede înapoi. Era şocat. Văzù ochii ei perverşi şi îi simţi mîna trăgîndu-l înapoi spre sînii ei. Cu un geamăt de renunţare, Bubba o sărută din nou.

De data asta, gura lui era deschisă, de asemenea, şi urmînd exemplul ei, îi împinse limba adînc în interior. Îi strînse sfîrcurile între degete, acţionînd doar din instinct. Şi fără prea multă fineţe. Priscilla n-avea nevoie de blîndeţe. Se zvîrcolea între el şi copac, gemînd de plăcere.

– Hai să-ţi arăt ceva, spuse ea, gîfîind, dîndu-l la o parte.

Cu sîngele clocotindu-i în vine, Bubba nu se mai putea opri. Încercă să-i găsească gura din nou, dar ea se feri, rîzînd uşor şi îndepărtîndu-i mîinile cînd încercă să i le pună din nou pe sîni.

– Bubba Langston, fii cuminte, spuse ea cu o severitate batjocoritoare. Promite-mi că nu spui nimănui. Nici mama nu ştie.

Priscilla îşi ridică poalele rochiei şi juponul, apoi ridică un genunchi pînă la coapsa lui.

– Am cumpărat jartierele astea roşii de la negustorul ăla ambulant. Le vezi? Nu-s frumoase?

Bubba nu se uită la jartierele ţipătoare, ci la porţiunea de pulpă albă, netedă de deasupra lor.

– Da, le văd, spuse el, răguşit, atingînd jartiera cu un deget, apoi urcînd în sus pe coapsă.

– Să-ţi fie ruşine, Bubba, spuse ea, între două respiraţii grăbite, fără să-l oprească, totuşi.

Încurajat, îşi lunecă mîna mai sus şi cînd îi atinse cu vîrful degetelor părul cîrlionţat, începu să gîfîie.

– Priscilla, n-ai nimic pe dedesubt...

– E aşa de cald azi! Voiam să mă răcoresc. Ah,

Bubba, nu, ah, Doamne, m-ai atins *acolo?*

– Lasă-mă, Priscilla, spuse el, rugător. Nu-ţi fac nici un rău. Dacă te doare, mă opresc.

– Nu!

Bubba schiţase o mişcare de retragere, dar arcuirea trupului ei îl chemă înapoi.

– Ştii, un bărbat devine violent, dacă o doamnă îl lasă să ajungă atît de departe şi pe urmă... Ah, chiar acolo, Bubba, spuse ea, cutremurîndu-se. Aşa.

– Priscilla, suspină el, apăsîndu-şi gura pe gîtul ei.

– Vezi ce m-am udat din cauza ta?

– Mi s-a întărit atît de tare că mă doare, mormăi el, cu capul între sînii ei.

– Lasă-mă pe mine.

Priscilla îi puse mîna sub pîntec şi îi cuprinse carnea prin pantaloni, cu degete experimentate. Apoi îl strînse.

– Ah, Doamne, gemu Bubba.

Simţea că moare şi că Ma, şi toată lumea va afla cum a murit, dar nu-i păsa. Degetele lui se împlîntară în fierbinţeala trupului ei.

– Ah, Bubba, ah ce bine, suspină ea. Dar nu aici. Mai jos, pe malul rîului, repede.

Ameţit, îşi retrase mîna şl se dădu înapoi. Priscilla lăsă piciorul în jos şi îşi încheie corsajul. Apoi, uitîndu-se la el cu promisiuni de vis, îl luă de mînă şi se întoarse spre rîu. Se opriră brusc amîndoi cînd îl văzură pe Luke, aşezat pe un trunchi de copac din apropiere. Aparent indiferent faţă de ei, curăţa o cracă cu briceagul.

– Bună, ciripi el. Ce seară plăcută, nu?

– Spion afurisit, ţipă Priscilla. De cît timp eşti aici?

– Cam de cînd chestia aia din pantalonii lui Bubba a început să crească. De cînd ai început să cultivi castraveţi în pantaloni, Bubba? N-am mai văzut unu' atît de mare pîn' acum.

– Te omor, spuse Bubba, şi se aruncă asupra lui. Luke sări în picioare şi o luă la fugă printre copaci, chiuind ca un indian. Bubba se luă după el.

– Lua-v-ar dracu' de proşti, bombăni Priscilla, în timp ce îşi aranja îmbrăcămintea. Continuă să-i ocărască pînă ajunse la căruţă unde se trînti pe pat plîngînd de frustrare şi de viaţa ei nefericită.

Ross se întoarse cu spatele la dansatori şi introduse cana în butoiul cu bere. Era furios la culme şi verde de gelozie. Era mai mult decît puţin băut. Starea de beţie era un lucru pe care, în general, îl putea controla, dar acum nu voia. Dădea berea pe gît, regretînd că nu e whisky ca să se îmbete mai repede.

Ce-i păsa lui că Lydia se gudură pe lîngă un molîu ca Hill? N-are decît s-o aibă. Îndată ce vor ajunge în Texas şi se vor stabili, va da divorţ. Totul era încă haotic în ţinuturile astea, acum după război. Un divorţ nu va fi atît de greu de obţinut.

Se legăna înainte şi înapoi pe vîrful picioarelor, în mod reflex, din ce în ce mai furios, în timp ce încerca să fie atent la poveştile domnului Appleton. Toţi ceilalţi păreau că-i sorb fiecare cuvînt. Ross nu putea însă face altceva decît să încerce să nu se uite la

Lydia care îi zîmbea lui Hill. La el nu se uitase niciodată astfel. Îşi spunea că gura ei senzuală şi felul voluptuos în care trupul ei se legăna în ritmul muzicii erau pline de repulsie.

Îşi bătea joc de el în mod deliberat. Asta făcea. Dansul cu prietenul ei din lumea bună era modul ei de a sublinia defectele lui. Ei bine, la dracu, n-avea de gînd să stea aşa şi să fie bătaia de joc a unei mucoase cu care fusese obligat să se însoare. Are s-o ia de acolo, chiar de-ar fi s-o tîrască de părul ăla despletit...

– Hei, Coleman, fii atent...

– Un' te duci, Ross?

– Ross, nu mai bei?

– Unde ţi-e soţia...

Ross era surd la tot ceea ce îl înconjura. Simţea acea tensiune binecunoscută, adîncindu-se. Violenţa din el se ridică umplîndu-i porii, căutînd să iasă. N-o mai simţise atît de puternică, de la acea ultimă lovitură la care participase cu Jesse şi Frank. Pumnii lui se strînseră involuntar; automat, căută pistolul cu încărcătura lui mortală. Nu era la locul lui, dar porni totuşi prin mulţime, hotărît s-o găsească pe necredincioasa lui soţie şi pe iubitul ei.

– Ross, le-am spus fetelor să-l ducă pe Lee înapoi la căruţa noastră şi să-l culce, astfel încît tu şi cu Lydia să puteţi sta cît doriţi, spuse Ma, cînd trecu pe lîngă ea.

Ross se uită la ea fără s-o vadă.

– Lasă-l în căruţa noastră pînă dimineaţă. Nu-i nevoie să-l...

– Unde e? şuieră el.

Ma îl tot privea de vreo oră şi îşi dădea seama că turba de gelozie. Avu înţelepciunea de a nu zîmbi. În schimb, îşi lăsă privirea să rătăcească pe deasupra celor ce dansau.

– Cine, Lydia?

– Da, Lydia.

Ross îi scuipă numele ca şi cum menţinerea lui pe limbă prea mult ar fi fost neplăcută.

– Exact nu ştiu. Dansa cu domnul Hill, ultima oară cînd am văzut- o.

Ross trecu printr-un grup vesel şi porni împleticit în direcţia căruţelor care, în majoritate erau în întuneric şi pustii. Dacă s-a dus la căruţă... dacă-i găseşte împreună... Nu voia să ştie... Trebuia să ştie.. unde este...

Lydia nu se distrase niciodată atît de bine. Winston o trata de parcă n-ar fi crescut într-un mediu dubios, locuind într-o baracă, forţată să se supună abuzurilor sexuale ale fratelui ei vitreg. Winston o trata ca pe o doamnă, lăudînd-o pentru felul cum arăta şi cum dansa, aducîndu-i căni de punci, rîzînd cu ea, împărtăşind exuberanţa ei.

Cînd începu să tuşească, Lydia se arătă îngrijorată. Hill spuse că n-are nimic şi ea îl crezu, pînă cînd trebuiră să se oprească şi să iasă din cercul dansatorilor. Fusese cuprins de un acces de tuse, cum Lydia nu mai văzuse pînă atunci.

– Winston, întrebă ea, punîndu-i o mînă pe umăr,

în timp ce el era aplecat de mijloc cu trupul scuturat de convulsii, sufocat, pot să te ajut?

– Nu, scuză-mă, nu-i nimic.

Dar nu era aşa. În colţurile gurii avea pete de sînge şi faţa îi era ca şi ceara veche.

– Vrei să-l chem pe Moses?

Hill scutură din cap, ducînd din nou batista la gură.

– Lasă-l să se distreze.

Cînd tusea se opri, păru că se sufocă. Următoarea criză fu mai rea decît precedenta şi Lydia se alarmă cu adevărat.

– Winston, spune-mi ce să fac.

– Doctoria, spuse el, cu voce gîtuită.

Ochii ei îl căutară pe Ross, dar acesta stătea în grupul de bărbaţi adunaţi în jurul butoiului de bere şi ar fi trebuit să-şi croiască drum printre dansatori pentru a ajunge la el. Nu voia să-l lase pe Winston singur atîta timp. Îl apucă de mîneca hainei.

– Unde e? Doctoria, unde e?

– Căruţă... articulă el.

– Haide, spuse ea, hotărîtă să-l ajute ea, mai curînd decît să caute pe altcineva. Putea să se sufoce pînă să găsească pe cineva şi ştia că Winston ar fi stînjenit dacă ar face prea multă vîlvă din cauza lui.

Cuprinzîndu-l cu braţul pe după mijloc şi punîndu-şi cealaltă mînă pe pieptul lui, îl conduse în întunericul din zona unde erau căruţele.

– Unde e căruţa ta? întrebă ea.

Slăbit, Winston i-o arătă şi apoi porniră spre ea, mergînd cu dificultate.

– Îmi pare rău, Lydia, repetă el.

– Taci, acum. Nu mai vorbi, altfel te-apucă tusea iar.

– Mi-e silă de mine...

– Nu-i vina ta.

Ajunşi în spatele căruţei lui, Lydia îl întrebă:

– Poţi să urci?

Winston dădu din cap şi printr-un act de voinţă se săltă sus, respirînd hîrîit şi oprindu-se să tuşească. În fine, ajunseră în interior şi în timp ce Lydia stătea clipind în întuneric, Winston se tîrî spre culcuşul lui. Căzu greu pe pături şi se rostogoli pe spate, cuprins de un puternic acces de tuse.

Lydia, după ce ochii i se obişnuiseră cu întunericul, căută o lampă şi un chibrit şi aprinse fitilul, lăsînd flacăra mică.

– Unde e doctoria? întrebă ea, blînd, în timp ce el se lupta să respire cu plămînii epuizaţi.

Winston arătă spre un mic cufăr de lemn. Lydia îl trase spre ea şi, ridicînd capacul, descoperi mai multe sticluţe negre cu tincturi într-o cutie de lemn de tek căptuşită cu catifea. O mînă tremurîndă îi indică pe cea care trebuia.

Lydia puse cufărul la o parte şi destupă sticla. Ridicîndu-i capul cu o mînă, puse gîtul sticluţei pe buzele lui. Winston bău o cantitate zdravănă, apoi se lăsă pe spate, slăbit.

– Mulţumesc, Lydia.

– Te simţi mai bine? întrebă ea.

Sprîncenele ei erau strînse de îngrijorare şi gura închisă exprima neliniştea.

Şuviţe de păr îi încadrau faţa ca nişte raze de lumină. Pielea îi era îmbrobonată de sudoare din

cauza efortului. Apa de colonie cu care se parfumase umplea interiorul căruţei goale, de burlac.

Lydia habar n-avea cît de frumoasă îi părea omului acela bolnav care ar fi dat totul în clipa aceea ca să fie puternic şi întreg.

– Mă simt mai bine, spuse el, trist, sperînd că privirea cu care îl învăluia era mai curînd de afecţiune decît de milă.

– Lasă-mă să-ţi scot asta.

Îi desfăcu cravata de mătase din jurul gîtului şi fără să se jeneze, îi descheie vesta şi cămaşa.

Prinzînd-o de mîini, Winston o opri.

– Moses poate face asta cînd vine. Du-te înapoi la dans. Mă simt bine.

– Vrei să-l chem acum?

Winston îşi clătină capul aşezat pe perna fină de mătase.

– Cînd o să observe că nu dansez, va veni singur. Mulţumesc, Lydia, spuse el, strîngînd-o mai tare de mîini.

– Pentru nimic.

Instinctiv, matern, degetele ei îi netezi㠄 părul umed de pe frunte. În acelaşi timp, Winston îi ridică cealaltă mînă spre buze şi i-o sărută uşor.

Ross dădu buzna prin deschiderea din spate ca un vandal pus pe jaf, dînd brusc la o parte pînza tare care o acoperea. Lydia, surprinsă de acest zgomot, întoarse repede capul, dar nu înainte ca Ross să fi văzut ceea ce i se părea minţii lui înnebunite de gelozie, o scenă duioasă de amor.

Lydia se feri din faţa lui. Ross îşi scosese vesta şi *bandana*. Nasturii cămăşii erau descheiaţi dezvăluind

muşchii încordaţi şi covorul de păr negru. Faţa lui era înfricoşătoare. Părul lui căzut în dezordine pe fruntea umedă era la fel de sălbatic ca şi expresia lui feroce. Sub mustaţa întinsă, gura lui strînsă căpătase o expresie dură. Stătea cu picioarele depărtate, cu muşchii pulpelor contractaţi, umflaţi sub pantalonii negri, strîmţi.

Chiar şi cel mai brav suflet ar fi tremurat în faţa acelei prezenţe fizice magnifice. Faţa lui aprigă prevestea dezastru pentru oricine i-ar fi fost duşman.

– Ross? scînci Lydia.

– Ce scenă înduioşătoare, mîrîi el.

Winston se strădui să se ridice.

– Dă-mi voie să...

– E bolnav. Te-am căutat... se sufoca... era...

– Eşti nevasta mea, mîrîi Ross, făcînd doi paşi mari pînă la ea.

O prinse cu degetele de partea de sus a braţului şi o ridică brusc în picioare.

– N-a fost dorinţa mea, dar cît timp sîntem împreună, blestemato, poartă-te ca atare.

– Ross, te rog, ascultă-mă, interveni Winston, cu voce slabă, regretînd că-i produsese Lydiei necazuri pentru amabilitatea ei. Aparenţele sînt înşelătoare. Nu s-a întîmplat nimic...

– Încă, replică Ross. Pentru că am venit la timp.

– Nu! strigă Lydia, încercînd să-şi elibereze braţul cu o smucitură.

– Hai!

O ridică şi o propulsă prin deschizătura căruţei.

– E bolnav, insistă ea, înfigîndu-şi călcîiele în ţărînă şi încercînd să-şi elibereze braţul. Trebuie să..

– Ai să capeţi ceea ce cauţi. Dar de la mine, soţul tău, rînji el.

Lydia se împiedică de el şi se agăţă de centura lui ca să nu cadă. Sclipirea de furie din ochii lui o îngrozea. Dinţii începură să-i clănţăne şi oasele păreau că i s-au muiat.

– C... ce vrei să spui?

Ajunseseră la căruţa lor. Ross o ridică în sus şi urcă cu ea treptele pînă la oblonul din spate. Trebui să se înconvoaie de mijloc peste ea, ca să poată intra.

– Lee...

– E la Ma, spuse el rîzînd, făcînd-o să simtă un fior rece pe şira spinării. Pînă mîine dimineaţă.

Fără nici o ceremonie, o trînti pe saltea, în timp ce ea se strădui să-şi acopere picioarele cu poalele rochiei. Buzele lui se răsuciră într-un zîmbet urît.

– Nu te mai osteni să faci pe sfînta, Lydia. Dacă am avut unele îndoieli pînă acum, în seara asta mi-ai arătat cine eşti.

– Nu, şopti ea, ridicîndu-se, ferindu-se de el, retrăgîndu-se într-un colţ.

Văzuse expresia asta şi altădată. Pe faţa lui Clancey. Era implacabilă. Însemna că nici un fel de rugăminţi nu-l puteau opri pe bărbat să ia ceea ce dorea. Ochii lui Ross străluceau de mult prea multă băutură, furie şi dorinţă.

– Nu, Ross, te rog, scînci ea, acoperindu-şi pieptul cu braţele.

Ross îşi scoase cămaşa, dezgolindu-şi pieptul şi abdomenul. Lydia urmări jocul muşchilor şi tendoanelor; cicatricea arăta ca un ochi roşu, furios, care

clipea la ea. Îşi desfăcu catarama şi scoase centura lată din găici. Lydia se ghemui în apărare, gîndindu-se că voia întîi s-o bată. Ross însă lăsă centura să-i cadă la picioare şi începu să-şi descheie încet pantalonii.

Lydia ridică doi ochi spre el; tăcuţi, ei cereau să nu facă asta, să nu-i facă rău, să n-o folosească cu aceeaşi lipsă de sentimente cum o făcuse Clancey.

– Te rog, Ross.

– Simţeai nevoia de bărbat? întrebă el cu glas catifelat, lăsîndu-se în jos. Ei bine, asta o să capeţi.

Ross se mişcă atît de repede încît Lydia nici nu-şi dădu seama cînd ajunse din colţul unde era, direct sub el, trasă de mîini care se mişcau cu o viteză şi îndemînare neobişnuite.

Cuprinsă de panică, înnebunită de nevoia de a scăpa, se luptă cu el, împingîndu-l puternic, dînd din mîini şi din picioare, cu degetele strînse ca nişte gheare.

– Nu, nu, repetă ea, luptîndu-se cu forţa lui covîrşitoare care o ţinea culcată.

– Ba da. Cîţi bărbaţi au fost înaintea mea, hai? De ce să n-o faci şi cu mine?

Petalele de trandafiri din păr fură strivite sub capul ei care se bălăbănea într-o parte şi alta. Părul i se răsuci în jurul feţei, gîtului, umerilor.

– Nu, Ross, Ross. Doamne, nu-l lăsa să-mi facă asta, strigă ea, disperată.

– Dumnezeu n-o să te ajute. Dumnezeu nu ascultă. Nu te aude niciodată cînd ai nevoie de El.

Îi prinse ambele mîini în mîna lui de fier şi i le ridică deasupra capului. Lacome, degetele lui se ocupară de nasturii corsajului, descheindu-i pînă la ultimul.

Îmbrăţişare în amurg

Odată rochia desfăcută, trase de funda cămăşii, apoi desfăcu nasturii minusculi. Respiraţia lui deveni grea, şuierătoare, cînd sînii dezgoliţi se înfăţişară privirii lui devastatoare.

Lydia gemu, închise ochii strîns şi întoarse capul într-o parte. Dacă i-ar fi cerut asta, poate ar fi consimţit. Ar fi acceptat asta în schimbul amabilităţii lui în viitor. Dacă ar fi tratat-o cu blîndeţe, poate i-ar fi cedat fără ca el să i-o ceară.

Dar el voia să-i facă rău, s-o violeze, s-o rănească, exact ca şi Clancey. Chiar mai rău. Ross avea puterea de a-i face rău într-un fel în care Clancey n-o avusese. Ţinea la Ross şi faptul că el o putea trata cu atît de puţină consideraţie, o rănea pînă în adîncul sufletului. Nici cu un cal nu s-ar fi purtat aşa.

Ross nu se atinse de sînii ei. Un dram de minte în creierul lui îmbibat de alcool îl avertiză că dacă ar fi mîngîiat-o, ar fi putut deveni tandru. Asta nu trebuia să se întîmple. Trebuia s-o pedepsească şi asta avea de gînd să facă.

Îi ridică poalele pînă la brîu şi apucă cordonul pantalonaşilor. Trăgînd puternic, rupse închizătoarea şi îi împinse pantalonaşii în jos pe pulpe. Lydia gemu disperată şi încercă să-şi încrucişeze picioarele. Brutal, Ross îi sfîşie veşmîntul pînă jos şi îi desfăcu pulpele cu genunchiul, apoi, descheindu-şi pantalonii pentru a-şi elibera bărbăţia trezită, se postă deasupra ei.

Dacă ar fi fost Clancey, Lydia l-ar fi privit sfidător, arătîndu-i cît de mult îl urăşte. Dar pe Ross nu-l ura şi în loc să-l aţintească cu acea privire dispreţuitoare a ochilor ei aurii, întunecaţi, rămase cu capul întors în

clipa în care fu pătrunsă. Nu se aşteptase la durerea aceea vie pe care o simţi. Corpul ei se arcui în sus, din gură îi ieşi un strigăt ascuţit.

Ross se afundă adînc în ea, căutînd s-o pătrundă încă şi mai mult. Cînd fu complet înăuntru, apăsînd-o cu toată greutatea, rămase nemişcat. Trăgînd adînc aer în piept de cîteva ori, mintea începu să i se limpezească. Şi atunci, fu conştient, pentru prima oară de cînd o văzuse în căruţa lui Hill, de ceea ce făcea. Furia care îi întunecase minţile se risipi ca o ceaţă roşie, şi fu cuprins de regret. Un regret imens.

Dar şi plăcere. Una atît de mare cum nu mai simţise niciodată. Şi asta nu voia, deşi îl umplea în întregime: mintea, inima, pîntecul şi bărbăţia lui strînsă ca într-o mănuşă. Trebuia să verifice, să vadă dacă era încă conştient. Poate era doar o închipuire a lui, produsul erotic al beţiei alcoolice.

Se mişcă uşor, nedorind să se trezească din vis, dacă asta era. Dar nu, era realitate. Se lăsă peste ea, şi senzaţiile acelea se succedau în valuri, în ritmul mişcărilor lui.

– Nu, şopti el, nu poate fi atît de bine.

Vocea lui dezminţea cuvintele. Era vocea unui om care simţea cea mai mare plăcere fizică pe care o simţise vreodată.

Nu era bine. Nu trebuia să se lase cuprins de plăcere. Se retrase, intenţionînd să se îndepărteze de ea, dar corpul lui nu-l asculta şi se cufundă din nou în adîncurile dulci.

– Fir-ar să fie, n-ar trebui să fie atît de plăcut cu tine, suspină el, cuprins de jale, cu faţa lipită de gîtul ei.

Îmbrăţişare în amurg

Renunţînd la intenţiile iniţiale, mîna lui se strecură între corpurile lor. Îi găsi sînii tari şi elastici şi îi pipăi cu sensibilitatea cercetătoare a unui orb. Îi cuprinse în palmă, să le simtă tăria, mîngîie pielea netedă, cercetă sfîrcurile cu vîrful degetelor, înfiorat de fineţea lor cînd se ridicară rigizi, împungîndu-l în palmă.

Fără să-şi dea seama, capul lui luă locul mîinii şi buzele lui atinseră sînii; gura mustăcioasă lunecă pe pielea ei, mîngîietoare, pînă cînd buzele găsiră sfîrcul ca o pietricică roşie şi atunci se strînseră în jurul lui uşor, în timp ce limba îl cerceta cu atingeri fugare. Apoi îl supse delicat, absorbindu-l complet în gură, gustîndu-l, gustîndu-l pe el, gustînd femeia.

Îşi înălţă capul şi privi în ochii de culoarea coniacului, larg deschişi şi nedumeriţi. Îşi văzu propriile lui degete, albite de strînsoarea cu care îi ţinea încheieturile, şi o eliberă imediat. Mîinile lui se ridicară spre părul ei şi degetele se răsfirară, apăsate, în jurul capului.

Dîndu-i capul pe spate, îşi lipi gura de gura ei cu aceeaşi ardoare ca şi aceea cu care o pătrunsese. Sărutul deveni din ce în ce mai pătimaş, pînă cînd buzele lui ajunseră să le strivească pe ale ei, limba lui să se împletească cu a ei, făcîndu-l să-şi piardă complet controlul în acea izbucnire de flacără ce porni de sub pîntecul lui şi se răspîndi în adîncul trupului ei.

Sunetele joase, sacadate ale satisfacţiei lui supreme se modelară formînd numele ei.

Zăcu deasupra ei mult timp după ce criza care-i cutremurase trupul se sfîrşise, suspendat într-o stare

de sublim. Nu-şi aminti niciodată cînd se dăduse jos de pe ea, o strînse la piept şi căzuse în uitare de sine.

Capitolul 13

– Bună, spuse tîrfa, obosită. Numele meu e Pearl.

Doamne! Ăsta era ultimul ei client din seara aceea şi căţeaua aia de Madam La Rue i-o plătea pentru că se luase în gură cu ea în dimineaţa aceea, trimiţîndu-i-l pe netrebnicul ăsta. Fusese o zi îngrozitoare, ziua de 4 Iulie. Străzile din Owentown viermuiau de lucrătorii de la căile ferate veniţi să petreacă. Erau oameni din topor, agresivi şi excitaţi ca o cireadă de bivoli şi avea impresia că toţi tăbărîseră pe ea. Era obosită şi avea dureri, iar acum, trebuia să-l mai servească şi pe ăsta, cel mai rău dintre toţi.

– Eşti şi tu tot la calea ferată? întrebă ea cu un efort obositor de a face conversaţie.

Clancey Russel mîrîi batjocoritor, în timp ce femeia închidea uşa în urma lui.

– Am mai multă minte decît să mă spetesc pentru alţii. Şi mai am şi altceva, spuse el, mîngîindu-se sugestiv.

Făcînd apel la întregul ei profesionalism, Pearl zîmbi, în ciuda repulsiei pe care o simţea. Era murdar şi puţea de-ţi lua nasul.

– Să vedem întîi banii, se gudură ea.

Trebuia să se asigure că gunoiul ăsta are bani, înainte de a-l lăsa s-o atingă.

Clancey băgă mîna în buzunar după banii pe care îi luase de pe o masă de pocker cînd jucătorii se apucaseră la ceartă între ei. Fusese de ajuns pentru a plăti o masă bună şi o sticlă de whisky. Ambele îl făceau să se simtă cu stomacul plin şi mai cald, ceea ce nu se mai întîmplase demult. Aruncă taxa pe măsuţa veche de toaletă acoperită cu un şal croşetat îngălbenit.

– Ei, ai văzut banii, spuse el, arogant, acum arată-mi şi tu ce ai.

Deşi gura ei luă o expresie plină de interes, Pearl se cutremură de repulsie.

Bărbatul îşi dădu bretelele jos şi începu să-şi descheie cămaşa. Cînd o scoase, Pearl văzu petele de sudoare uscată de pe maioul lui. Pentru a trage de timp, arătă spre bucata de hîrtie împăturită care-i căzuse din cămaşă şi se afla la piciorul patului.

– Ce-i aia?

– O hîrtie pe care am găsit-o. Un afiş cu un

criminal. Nu ştii niciodată cînd îţi poate fi de folos. Hai, fetiţo, scoate-ţi chestia aia.

Pearl se ridică în genunchi pe pat şi îşi scoase halatul vechi, prăpădit pe care i-l dăduse o curvă veterană. Nici chiar şirul de pene pe care le cususe pe margine nu-i schimbaseră aspectul prea mult.

Rămase goală. Ochii lui Clancey o priviră poftitcioşi şi gura lui se răsuci cu o expresie de cruzime. Pearl era cunoscută ca o bună profesionistă, dîndu-i bărbatului ceea ce dorea cît timp acesta nu-i făcea nici un rău. De data asta însă, inima ei îşi acceleră bătăile cînd văzu ferocitatea din ochii lui lipsiţi de culoare, în timp ce o cîntărea.

Clancey îşi desfăcu pantalonii, scoţînd la iveală un sex agresiv, umflat care părea hidos chiar şi pentru ochii lui Pearl.

– Dacă hîrtia aia e aşa de importantă, dă-mi-o s-o văd şi eu, spuse ea, întinzînd mîna s-o ia.

Orice lucru care putea să-l oprească pe acest animal de a se urca pe ea era binevenit.

– Pe dracu, spuse Clancey, aruncîndu-se asupra ei. Ce vrei să...

– la te uită, seamănă cu... ă... cum dracu spunea că-l cheamă? Omul ăla din convoiul de căruţe.

Clancey strînse mîinile pe sînii ei şi îi ciupi sfîrcurile puternic.

– Ah, mă doare! Încetează! Nu înţelegi ce vreau să-ţi spun! L-am văzut pe ăsta acum cîteva zile.

Clancey se ridică şi se uită întîi la ea, apoi la afiş.

– E un gunoi.

Nu putuse citi ce scria pe el. Nici măcar nu ştia de ce îl luase în seara aceea de pe masa din saloon-ul

din Knoxville. Ştia doar că cei doi bărbaţi bine îmbrăcaţi spuneau că îl crezuseră mort, dar se părea că acum se dă drept altcineva. Şi că furase nişte bijuterii. Asta spuseseră oare?

– Valorează cinci mii de dolari, spuse Pearl, simţind că-i piere toată oboseala, cuprinsă de emoţie. Ăsta ar putea fi biletul ei de plecare din Owentown şi de la Madam La Rue.

– Cinci mii de dolari?

Clancey se ridică în picioare şi îi smulse afişul din mînă.

– Zici că l-ai văzut pe tip de curînd?

Pearl nu era prea deşteaptă, dar era abilă. Doi ani la Madam La Rue nu fuseseră pierduţi degeaba. Avea să păstreze pentru ea ceea ce ştia despre omul de pe afiş. Dacă era un premiu de cinci mii de dolari pe capul lui, ar fi o proastă să-l lase pe netrebnicul ăsta să-i încaseze în locul ei.

Clipi din ochi seducător şi îşi lunecă mîna în jos sub pîntecul lui.

– Prostii, am spus şi eu aşa, ca să mă amuz. Credeam că vrei să discutăm despre mine, nu despre un afiş vechi.

Clancey îşi lansă pumnul spre falca ei. Se auzi un zgomot de oase lovite şi femeia căzu cu corpul pe pernă, ameţită, cuprinsă de durere.

– O să-ţi muşti limba, tîrîtură, dacă nu-mi spui unde l-ai văzut pe insu' ăsta din poză. Înţelegi?

O pălmui puternic pe ambii obraji şi cu degetele lui butucănoase de la cealaltă mînă o ciupi de pulpe.

– Ai înţeles?

Cu ochii înceţoşaţi şi cu urechile ţiuind, Pearl dădu

din cap.

– Bine, vreau s-aud.

Mîna dintre pulpele ei lunecă în sus, amenin-ţătoare. Pearl scînci.

– Vorbeşte, spuse el, strîngînd carnea albă între degete.

– Am... am rămas în pană şi el... cred că era el... ne-a ajutat şi ne-a condus pînă în oraş. Acum e mai bătrîn, nu mai are părul lung şi are mustaţă. S-ar putea să nici nu fie el.

Pearl nu se îndoia nici o clipă însă. Cine putea uita ochii ăia? Şi felul lui de a se uita la cineva, ca şi cum ar fi vrut să-l memoreze pentru tot restul vieţii, fie că-l tratase bine sau rău.

– Îşi zicea Clark?

– Nu, nu... îi spunea... nu-mi amintesc.

Clancey îşi înnodă degetele în părul pubian şi trase puternic.

– Asta te ajută?

Femeii îi dădură lacrimile şi scoase un ţipăt, dar Clancey o pălmui din nou. Nimeni nu-i putea auzi strigătele de ajutor. În barul de dedesubt era un vacarm de nedescris. Se auzeau rîsete, zdrăngănitul pianului, ţipete stridente de veselie. Nimeni n-o putea ajuta.

– Co... Coleman. Zicea că-l cheamă Coleman.

Pe Dumnezeu! Ăsta e! Ăsta era numele pe care cei doi domni din Knoxvill îl rostiseră. Era în acelaşi convoi în care se ascundea Lydia. Va împuşca doi iepuri odată. Nu aşa zicea Pa?

Clancey chicoti sinistru pentru sine în timp ce Pearl făcea eforturi disperate de a-l arunca de pe ea.

Femeia zicea că-l văzuse cu vreo două zile în urmă, deci era aproape. Mîine dimineaţă la prima oră, va porni în urma convoiului. Nu, mai bine în seara asta. Putea merge mult mai repede decît convoiul. Dar înainte de asta, mai avea ceva de făcut.

– Pearl? Aşa te cheamă, nu? murmură el, punîndu-i o mînă pe sîn şi masîndu-l. E un nume drăguţ, Pearl. Şi tu eşti drăguţă. Şi i-ai făcut un serviciu bătrînului Clancey, să ştii.

Pearl îşi şterse lacrimile. Poate dacă-l lăsa în pace, putea să-l anunţe pe şerif înaintea lui, despre locul unde se ascundea domnul Coleman.

– Mulţumesc, şopti ea.

– Am să te răsplătesc, Pearl. Da, scumpo. Clancey Russel răsplăteşte întotdeauna pe cineva după cum merită.

Mîinile lui murdare coborîră pe pîntec, lunecară între pulpe, mîngîind-o brutal.

Pearl scrîşni din dinţi şi făcu un efort să zîmbească cu buzele ei umflate. Dar zîmbetul îi pieri cînd în clipa următoare Clancey se înfipse în ea ca un par, desfăcînd-o brutal în timp ce unghiile lui se afundară în carnea moale a sînilor.

– Mă doare, gemu ea.

– Şi-ţi place, căţea, spuse el, gîfîind, cu fruntea îmbrobonată de sudoare. Îţi place.

Una din mîinile lui îi cuprinse gîtul, apăsîndu-i beregata. Cu fiecare mişcare a şoldurilor o apăsa mai tare, pînă cînd ochii ei ieşiră din orbite şi gura i se deschise larg. Clancey, pierdut în satisfacerea poftelor lui, nici măcar nu observă, pînă nu-şi revărsă sămînţa în ea, că femeia nu mai făcea nici o mişcare.

Îmbrăţişare în amurg

Nimeni nu simţi lipsa lui Pearl pînă în după-amiaza următoare. Madam La Rue nu-şi mai amintea care fusese ultimul client al ei şi nici măcar cum arăta. I se părea că întreaga populaţie masculină din Arkansas se perindase prin salonul ei în noaptea precedentă. Cum să-şi mai amintească? îl întrebase ea pe şerif. Nu putea nici măcar să-i facă o descriere. Un bărbat transpirat, împuţit care vrea o femeie e la fel ca oricare altul.

Madam însă ştia că nu era aşa. Îl dorise pe bărbatul ăla cu vreo săptămînă în urmă. Cel înalt, cu părul negru şi ochi verzi. Apreciase, după modul cum se mişca şi se purta, că trebuie să fie altfel decît ceilalţi. Din nefericire pentru ea, nu era decît un prostănac prea îndrăgostit de nevastă-sa, ca să se culce cu o curvă. Se înfuriase teribil cînd o părăsise în seara aceea. Apoi însă îşi amintise de fata aceea cu părul ei unic, ochii neobişnuiţi şi mersul mîndru. Poate că, în fond, omul era îndreptăţit s-o iubească.

Pe Lydia o dureau toţi muşchii. Încercă să se întoarcă într-o poziţie mai comodă, dar nu găsi nici una. În căruţă era întuneric, era luminată doar de ivirea zorilor. Totul era tăcut. După petrecerea din seara trecută, toţi dormeau mai mult decît de obicei.

Bărbatul care zăcea lîngă ea nu făcea nici o mişcare. Braţul aruncat peste pîntecul ei era greu ca plumbul. Respiraţia lui era uşoară şi regulată, abia mişcîndu-i părul prins sub obrazul lui. Cadenţa rară a

respiraţiei era reconfortantă, o dovadă că nu petrecuse noaptea singură, şi că cineva puternic fusese acolo, protector.

O lacrimă stingheră i se rostogoli dintr-un ochi, pe păr. Nu era deloc neplăcut să se trezească alături de el. Dar acum o dispreţuia. Alte lacrimi o urmară pe prima.

Poate că Ross avea dreptate în privinţa ei. Poate că era o curvă înnăscută. Clancey îi văzuse slăbiciunea ca pe o boală, dezvoltîndu-se în trupul ei pe măsură ce se maturiza, şi reacţionase corespunzător. Ross îi atinsese tot trupul. Cele petrecute noaptea trecută îi dăduseră dreptate, pentru că exact cînd ar fi trebuit să se lupte mai aprig, nu fusese în stare. Îi plăcuse prea mult ceea ce îi făcea el.

Încercă să-şi îndepărteze capul de al lui, dar părul n-o lăsa, aşa că trebuia fie să rămînă cu ochii la coviltirul de deasupra, fie să-l trezească.

Ceva se întîmplase azi-noapte, cînd Ross începuse să se mişte deasupra ei. Ceva ciudat, îngrozitor, ruşinos şi minunat. Cînd limba lui îşi exersase aceeaşi măiestrie ca...

Închise ochii şi îşi muşcă buza inferioară. Cînd îi eliberase mîinile, în loc să se lupte cu el, i le pusese pe umeri şi gustase plăcerea pielii lui goale sub palmele ei. Degetele ei se încordaseră pe muşchii întinşi pentru a-l trage mai adînc în ea. Pulpele ei îi încolăciseră strîns mijlocul.

Fusese decepţionată cînd se dăduse jos de pe ea şi adormise. Amintirea lucrului pe care crezuse că-l va dispreţui, îi încălzea acum trupul.

Ross o va detesta şi o va dispreţui de acum pentru ceea ce era.

Nu-şi putu reţine un suspin zgomotos şi Ross se mişcă în somn. Se trezi puţin cîte puţin, mişcîndu-şi picioarele şi întinzîndu-se. Braţul aruncat peste mijlocul ei se contractă, apoi se relaxă. Trase adînc aer în piept, apoi îl expiră cu un suspin lung, tremurător.

Lydia ştiu clipa în care el deschise ochii. Îi simţea privirea pe chipul ei întors. Ross rămase nemişcat un moment interminabil, în timp ce inima ei bătea năvalnic. În cele din urmă, îşi luă braţul de pe ea şi se ridică în şezut, dar rămase cu ochii pe ea.

Lydia fu cuprinsă de o nevoie bruscă de a-l atinge, o nevoie atît de puternică încît trebui să facă un efort pentru a nu întinde mîna să netezească cutele dintre sprîncenele lui, să-i dea părul de pe frunte, să-i îndepărteze cuta din jurul gurii. După cele întîmplate noaptea trecută, Ross n-ar fi acceptat. Rămase imobilă, îndreptîndu-şi ochii asupra lui, fără nici cea mai mică exteriorizare a tumultului din sufletul ei.

Văzu cum ochii lui se plimbă pe sînii ei, rămaşi goi pentru că nu avusese iniţiativa de a-şi încheia nasturii. Nici n-ar fi putut. Braţele lui o ţinuseră prizonieră toată noaptea. Ruşinată, îşi acoperi pieptul cu braţele.

Din gîtul lui ieşi un sunet care ar fi putut să fie un blestem. Îşi mută privirea, dar ochii lui întîlniră poalele mototolite, ridicate pînă la brîu, şi pantalonaşii făcuţi grămadă mai jos de picioarele ei.

Stîngaci, cu mişcări dezordonate, Ross îi aranjă rochia. Mîinile ei zăceau nemişcate pe abdomen, şi cînd ochii lui se opriră asupra lor, văzînd roşeaţa din

jurul încheieturilor, făcu o grimasă. Deşi era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă vreodată, reveni cu privirea la faţa ei. Nu exista nici un semn de suferinţă pe ea, în afară de acea expresie vagă de îngrijorare din ochi.

– Ţi-am făcut vreun rău?...

„Întrebare stupidă, Coleman", îşi spuse el. „Uită-te la ea, omule. E toată plină de vînătăi".

Ross refăcu întrebarea.

– Te doare ceva?

Lydia scuturâ din cap că nu, fără să clipească sau să-l scutească de acea privire acuzatoare. Ross rămase cîteva clipe nehotărît, apoi, fără un cuvînt, îşi puse cureaua, îşi luă cămaşa de pe jos şi coborî din căruţă.

Lydia se răsuci într-o parte, îşi îngropă faţa în mîini şi plînse. Trecu mult timp pînă cînd reuşi să se scoale şi să se apuce de treburile zilnice. Se spălă bine, puţin alarmată de urmele de sînge de pe pulpe. Se frecă bine ca pentru a îndepărta impurităţile din ea şi a deveni acceptabilă. Îşi perie părul fără milă, pe spate şi îl prinse strîns cu ace să stea lipit de cap, ca şi cum ar fi fost un simbol al putreziciunii ei, care trebuia ascuns.

Cînd adună destul curaj pentru a ieşi, Ross stătea chircit în faţa focului, sorbind din cafeaua pe care şi-o preparase singur. Se bărbierise, dar arăta obosit.

Lydia îşi împreună mîinile strîns.

– Mă duc să-l iau pe Lee şi apoi mă apuc de micul dejun.

Cum el nu spunea nimic, stînd cu ochii pironiţi în foc, făcu cîţiva paşi în direcţia căruţei Langstonilor.

– Lydia.

Numele ei, rostit tăios, o opri din mers, făcînd-o să se întoarcă. Ross stătea cu faţa la ea, dar Lydiei îi fu imposibil să se uite în focul verde al ochilor lui.

– În ce priveşte noaptea trecută... începu el.

Lydia dădu din cap negînd chiar înainte ca el să fi rostit acuzaţia.

– Nimic nu s-a întîmplat între domnul Hill şi mine. Jur. I-a fost rău. Tusea nu se mai oprea. Tuşea cu sînge. L-am ajutat să ajungă la căruţă şi i-am dat doctoria. Asta-i tot.

Ross aruncă zaţul cafelei jos, înjură şi îşi băgă mîinile în buzunare.

– Nu asta voiam să spun.

Se lăsă o altă tăcere încordată în timpul căreia nu se putură uita unul la altul.

– Nu cred că treaba asta o să meargă, spuse el, cu un calm de gheaţă care îi dădu fiori. Imediat ce ajungem în Texas, am să găsesc o modalitate să divorţăm.

Lydia îşi ţinea capul aplecat, aşa că Ross nu-i putea vedea trăsăturile descompuse.

– Nu cred că e greu, continuă el.

– Da, spuse ea, cu voce răguşită. Cred că nu e greu.

– Peste tot e haos. Trupele federale ocupă...

– Da.

– Am să mă îngrijesc eu.

– Bine.

– La dracu, Lydia, vrei să te uiţi la mine? ordonă el pe un ton mai ridicat decît avusese loc conversaţia pînă atunci. Exasperarea era vizibilă în toată fiinţa lui,

cînd Lydia îşi ridică faţa voit impasibilă, spre el. Nu voia să plîngă. Nu. Se uita la el direct fără să lase nimic din durerea şi disperarea ei să se exteriorizeze.

– Zi ceva, porunci el, furios.

Cum se aştepta el să răspundă cînd tocmai o informase că urma să fie abandonată într-un loc necunoscut, acum cînd se obişnuise să trăiască cu el? Ce voia să-i răspundă? Că va fi fericită să-l abandoneze pe Lee? Că va fi fericită să fie din nou singură, fără familie, fără nimeni care să aibă grijă de ea, într-un loc străin, fără nici un mijloc de existenţă?

A, el credea, bineînţeles, că se poate întreţine singură. Curvăsărind. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu vru să-i dea acestui bărbat arogant plăcerea de a vedea acest lucru. Putea să-şi poarte singură de grijă. O mai făcuse şi înainte.

Bărbia i se ridică uşor.

– Mă duc să-l iau pe Lee, spuse ea, în loc de răspuns, şi se îndepărtă în grabă.

Cînd se întoarse la căruţa lor, Ross stătea lîngă Lucky care avea şaua pe el şi tocmai lega o desagă plină. O privi peste umăr.

– Am să lipsesc o zi sau două. Scout şi cu mine o luăm înainte să cercetăm terenul. Dacă ai nevoie de ceva, vorbeşte cu Bubba.

Lydia simţi că îi cade inima la picioare.

– Bine, Ross.

Ross termină cu legatul chingii şi veni spre ea, cu pintenii de la cizme zăngănind melodios la fiecare pas. Sunetul acela vesel era total nepotrivit. Îl bătu pe Lee pe spate şi se aplecă să-l sărute pe tîmplă.

– La revedere, fiule.

Îmbrăţişare în amurg

Lydia îi simţi respiraţia caldă pe umăr şi pe gît. Era atît de aproape şi mirosea atît de plăcut a cal, a piele, a săpun de ras şi a bărbat.

Cînd Ross ridică capul, ochii lui îi întîlniră pe ai ei şi se opriră îndelung. Lydia ar fi vrut să audă măcar un cuvînt drăguţ din partea lui, un mic gest care să-i arate că n-o dispreţuia. Dar el nu spuse nimic. Întorcînd capul, îşi puse pălăria şi sări uşor în şa.

Plesni din limbă şi magnificul armăsar porni.

– Ross, îl strigă ea repede, făcînd doi paşi grăbiţi spre el.

Ross trase de frîu şi privi în jos spre ea.

– Ai grijă, şopti ea.

De sub borul pălăriei, văzu ochii lui deschizîndu-se apreciabil, înainte de a da din cap şi a o porni din nou.

Ziua era călduroasă şi toţi erau fericiţi că nu încercaseră să meargă prea departe, mai ales Lydia, care mînase propria ei căruţă. Făcură tabăra devreme. Ma le spuse lui Bubba şi Luke să adune lemne.

– Grăbiţi-vă că trebuie să pregătesc cina. Lydia mănîncă la noi. Pare cam obosită şi vreau s-o trimit la culcare devreme.

Băieţii erau la o distanţă bună de tabără, cînd Bubba îl opri pe Luke şi şopti:

– Am o propunere.

Luke îşi scoase pălăria, îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi îl privi bănuitor.

– S-auzim.

– Ce-ai zice dacă te-aş lăsa să te ocupi de caii lui Ross în seara asta, să-i perii, să-i hrăneşti, tot.

Ideea era atrăgătoare. Luke era gelos pe prietenia dintre fratele lui şi bărbatul mai în vîrstă pe care îl idolatrizau amîndoi. Dar generozitatea asta trebuie că ascundea ceva.

– Şi ce-mi ceri?

– Termină tu cu treaba asta cu lemnele şi uită unde m-ai văzut ultima oară cînd o să întrebe Ma.

Ochii lui Luke se îngustară în timp ce reflecta bănuitor la propunerea fratelui său. Bubba îşi periase părul şi îşi pusese o cămaşă curată.

– Aşa cum am uitat şi despre noaptea trecută? Te întîlneşti iar cu Priscilla? Asta e?

– Nu-i treaba ta. Facem tîrgul sau nu?

Luke rîse de îngrijorarea fratelui său.

– Ia-o încet, nu mă grăbi. Dă-mi voie să mă gîndesc puţin, spuse el, frecîndu-şi bărbia.

Pumnii lui Bubba atîrnau strînşi pe lîngă corp, dar el rămase calm. Nu i-ar folosi la nimic să se enerveze. Asta l-ar face pe Luke şi mai îndărătnic.

– Ce-ai zice dacă eu aş face treaba şi mi-aş ţine gura iar tu mi-ai da briceagul ăla pe care l-ai cumpărat de la negustorul ambulant?

– Ai vrea tu, dar să ştii că nu-i cinstit. E absolut nou.

Luke dădu din umeri.

– Înseamnă că nu ţi s-au încins călcîiele chiar atît de tare după fata aia, spuse el, întorcîndu-i spatele şi pornind mai departe, nepăsător.

– Stai! strigă Bubba, fugind după el. N-am zis nu.

Am zis doar că eşti un mare ticălos.

Ochii lui Luke jucau, răutăcioşi.

– Om de afaceri, spuse el, atingîndu-şi tîmpla cu degetul arătător. Şi o să-mi dai briceagul ăla acum. Mulţumesc.

Bubba îi dădu briceagul cu faţa răvăşită de supărare. Priscilla îi spusese să nu întîrzie, altfel i-ar fi arătat el cîrnului ăsta de frate al său cine e mai isteţ. Ridică mîna şi îl împinse cu arătătorul în faţă.

– Ţine minte, deci. Nu m-ai văzut.

– Distracţie plăcută, spuse Luke, melodios. Ă... Bubba, şi încă ceva: o să-mi povesteşti şi mie, totul, nu?

– Asta nu se face.

– Atunci s-ar putea să-mi amintesc că te-am văzut prin pădure cu Pris...

– Bine, o să-ţi povestesc. Acum am plecat.

Bubba porni în direcţia locului de întîlnire, lăsîndu-l pe Luke în urma lui, rîzînd.

Priscilla era ofensată. Avusese de gînd să întîrzie şi să-l facă pe Bubba să fiarbă, întrebîndu-se dacă vine sau nu la întîlnire. Dar se întîmplă exact invers. Cînd veni alergînd, cerîndu-şi scuze, Priscilla îşi înălţă capul furioasă.

– Ei bine, să ştii că mama ar putea da peste noi în orice clipă. Ai făcut atîta zgomot, de parcă erai un cerb, spuse ea, cu destulă asprime.

Bubba era dezolat.

– Îmi pare rău c-am întîrziat, dar a trebuit să fac un tîrg cu Luke.

– Mucosul ăla...

– De data asta n-o să ne deranjeze, jur.

Priscilla fiersese de mînie toată ziua. Scout plecase iar fără ca măcar să-şi ia rămas bun. Trupul ei era înfierbîntat încă de aseară, şi chiar dacă cel care o va potoli trebuia să fie un prostănac ca Bubba Langston, nu mai putea răbda. Îi puse mîna pe piept şi spuse:

– Iartă-mă că am fost aspră cu tine, dar asta numai din cauză că doresc atît de mult să mă săruţi. Doamne, dar ce tare îţi bate inima!

– Da...

Priscilla purta rochia ei cea mai frumoasă, dar care îi rămăsese mică. Mama ei voise s-o dea de multe ori, dar Priscilla insistase s-o păstreze. Îi plăcea pentru că avea un decolteu care se potrivea bine pe sînii ei.

Cu pleoapele pe jumătate lăsate, îi apucă mîna şi o puse pe pieptul ei, apăsînd-o cu palma.

– Mîngîie-mă, şopti ea.

Bubba se deşteptase. Îşi dăduse seama că Priscilla poate duce de nas un bărbat. Toată ziua, corpul lui fusese frămîntat de gîndul la ea şi de modul cum se pregătise pentru el, în noaptea precedentă. În dimineaţa aceea, cînd se apropiase de el în timp ce Ma se uita în altă parte şi îi propusese întîlnirea, se hotărîse să n-o mai lase în apele ei. Ross Coleman n-ar permite unei femei să facă aşa. Dacă voia o femeie, o lua. Bubba voia să facă totul ca Ross.

Acum, spre surprinderea Priscillei, o întinse pe

iarba moale şi îi dęsfăcu repede nasturii rochiei, trase jos cămaşa şi îşi trecu mîinile pe sînii ei, rînjind de plăcere cînd sfîrcurile roşii se ridicară băţoase. Se întinse lîngă ea, sacrificînd o mînă pentru a-şi desface pantalonii.

Apoi o sărută vîrîndu-şi limba în gura ei, în timp ce-şi freca bărbăţia de fustele ęi şi îi frămînta sînii. Priscilla se gîndi că nu făcuse o alegere chiar atît de proastă, în fond. Noul stil agresiv al lui Bubba o încînta. Adăuga un element de pericol la toată povestea ąsta, era ca şi cum putea înnebuni în orice clipă.

Reuşise să se degajeze de pantalonaşii ei şi acum avea carnea lui tare, pulsînd, în mînă, căutînd s-o potrivească unde trebuia. Gura lui îi devasta sînii, sărutînd, sugînd, scotea sunete animalice.

– Nu! spuse el, cînd Priscilla vru să facă treaba în locul lui. Vreau s-o fac eu.

Se sprijini în mîini şi se înfipse în ea, pătrunzînd-o dur şi adînc. Priscilla se arcui, reflex, şi scoase un strigăt, dar imediat începu să se mişte în ritm cu el. Bubba nu se gîndi nici o clipă să prelungească plăcerea. După cîteva momente, explodă în ea, golindu-şi întreaga patimă care clocotise în el luni de zile.

– Lua-te-ar naiba, Bubba, şuieră Priscilla, ai terminat prea repede.

Bubba n-o auzi, nu auzi nimic. Zăcea întins, greu, deasupra ei, gîndindu-se că acesta era cel mai plăcut lucru din viaţă şi că imediat ce-şi va reveni, are s-o facă iar. Şi iar. Abia aştepta să se laude în faţa lui Luke.

Ross n-avea ochi pentru peisajul din jur în timp ce călărea alături de Scout. Omul era taciturn şi insolent, şi îi amintea lui Ross de el însuşi cu cîţiva ani în urmă. Nu-l agrea, dar acceptase să- l însoţească pentru a se putea gîndi şi a nu se mai uita la Lydia şi a-şi aminti de noaptea trecută, de cît de mult îi plăcuse şi cît de mult o dorea iar. Dar numai de bunăvoie. Nu va mai face niciodată uz de violenţă.

Viol! Doamne! Făcuse multe lucruri la viaţa lui de care să-i fie ruşine, dar nu luase niciodată o femeie cu forţa. Omorîse oameni – prea mulţi. Fusese hoţ fără să aibă remuşcări. Distrusese proprietăţi. Minţise. Înşelase. Dar nu-şi amintea să se fi simţit mai dezgustat de sine.

– Ai ceva împotrivă dacă ne oprim aici? îl întrebă Scout.

– Nu, spuse Ross, oprind calul.

– În timp ce faci focul, eu mă duc după apă. Nu prea mă pricep la gătit. Dacă prepari mîncarea, spăl eu vasele.

Ross dădu din cap, ridică desaga grea de pe cal şi o puse jos. Metodic, se apucă să facă pregătirile pentru a înnopta acolo, un lucru pe care îl făcuse de mii de ori cînd era urmărit. Diviziunea muncii, treburile gospodăreşti, blestemele la adresa ghinionului, planurile pentru următoarea lovitură, bătăile între tovarăşii de fărădelegi, erau amintiri curente. Şi în toţi acei ani cît fusese înhăitat cu cei mai mari ticăloşi, nu violase niciodată o femeie.

Îmbrăţişare în amurg

Fusese bolnav de gelozie cînd o văzuse cu Hill, deşi bunul simţ îi spunea că nu fusese nimic; chiar dacă Lydia ar fi vrut, codul de onoare al lui Hill nu i-ar fi permis niciodată să ia nevasta altuia. Înainte de a pleca, Ross se simţise dator să-l întrebe pe Moses de sănătatea stăpînului său şi se oferise să preia unele din treburile lui ca el să poată avea grijă de Hill. Acesta, la rîndul lui, îi trimisese mulţumiri din inimă.

Dar faţă de Lydia nu putea să-şi îndrepte eroarea. Era prea ruşinat. N-avea tăria să-i ceară scuze. Indiferent ce ar fi fost ea înainte, acum era soţia lui, virtual, mama fiului său. Spusese nu şi el nu ţinuse deloc cont de asta. Trebuise s-o aibă şi o luase ca un sălbatic.

Deşteptarea lîngă ea în dimineaţa asta fusese plăcută. Apoi însă îşi amintise de cele întîmplate în cursul nopţii. Cînd văzuse vînătăile de pe braţul şi încheieturile ei, cînd le încrucişase pe sînii lipsiţi de apărare, cînd văzuse urmele violului uscate împreună cu sîngele ei pe pulpe, se simţise un mizerabil.

Nu se gîndise nici o clipă că ar putea fi strîmtă ca o virgină, după ce avusese un copil. Era de mirare că nu-i cauzase o adevărată rană. Trase o înjurătură la adresa lui însuşi în timp ce mesteca în tigaia cu fasole. Dar dacă-i făcuse o rană mai gravă? Poate chiar în clipele astea sîngerează de moarte.

– Miroase bine, spuse Scout, aplecîndu-se deasupra focului şi turnîndu-şi o cană de cafea.

– E gata, poţi să mănînci, spuse Ross rezemîndu-se de un copac, privind apusul soarelui.

Cînd plecase, Lydia păruse tristă, dar nu bolnavă. Din fericire, n-o rănise prea tare.

Nu era deloc de mirare că nici măcar nu se uitase la el cînd îi vorbise. Încercase să găsească un singur semn de iertare în ochii ei. S-ar fi agăţat de cel mai mic protest al ei că e prea devreme să pună problema divorţului, cînd erau căsătoriţi doar de cîteva săptămîni. Ea însă îl privise doar, cu ochii aceia ai ei care puteau străluci ca lumina focului sau deveni reci ca gheaţa, în funcţie de ceea ce simţea. Dispreţul pe care-l avea faţă de el era prea evident.

– Tu nu mănînci? întrebă Scout, între două înghiţituri.

Ross scutură din cap.

– Nu mi-e foame acum. Poate mai tîrziu.

Şi în fond, ce-i păsa lui dacă îl iartă sau nu? Era o tîrfă. În mod sigur mai fusese violată şi altădată. De ce să-i pară lui rău?

„Pentru că-i era teamă de tine, nenorocitule. Ţi-ai dat seama de asta, dar ai mers pînă la capăt.

De ce nu s-a împotrivit mai energic?

S-a luptat cît a putut. Te-ai uitat la ea? Dacă bate vîntul mai tare, o dă jos. Ce şanse avea cu o brută ca tine?

Da, dar o căutase cu lumînarea.

Să fie violată?

Poate nu violată. Dar ţi-a arătat că doreşte asta frecîndu-se de tine, făcîndu-ţi mici favoruri, şi purtîndu-şi părul de parcă tocmai scăpase din braţele unui bărbat. Şi ce spui de acele dezgoliri ale ei?

Accidentale.

Oare?

Da, aşa cred.

Te-ai gîndit vreodată la Victoria în felul ăsta? Că

dacă n-o vezi, n-o mîngîi şi nu te culci cu ea ai să explodezi?

Nu-mi amintesc.

Ba-ţi aminteşti. N-ai făcut-o. O iubeai, dar ea nu-ţi consuma toate gîndurile şi asta e ceea ce te frămîntă. A fost de zece ori mai bine cu fata decît a fost vreodată cu soţia ta. Sau cu orice femeie. Şi asta nu poţi uita.

Ba am să uit.

Mă îndoiesc. Şi acum, doar gîndindu-te la ea, te-ai excitat.

Da, da, da! A fost al dracu' de bine şi mai vreau. Fir-ar al dracu', ce-i de făcut?"

– E plăcut să fii departe de tîmpiţii ăia cîteva zile, spuse Scout.

– Da, răspunse Ross, laconic.

E ora cinei. Lydia ar fi acum lîngă foc, cu obrajii înroşiţi de flăcări. El ar veni de după căruţă, după ce s-a spălat, şi s-ar uita unul la altul şi apoi ea şi-ar umezi buzele, aşa cum făcea cînd era nervoasă.

– Puştoaica aia, Watkins, mă înnebuneşte. E ca o căţea în călduri, spuse Scout, rupînd o bucată de tabac şi oferindu-i una şi lui Ross, care însă scuturâ din cap că nu. Ştii ce-a făcut?

– Ce? întrebă Ross, fără ca măcar să ştie despre ce discutau.

Doamne, cufundarea în corpul Lydiei fusese ca aflarea unui cămin pentru prima oară în viaţă. Intenţionase s-o ia dur şi repede, fără patimă, dar odată intrat în ea, îşi dăduse seama că nu poate. Era prea plăcut. Îşi pusese oare braţele pe umerii lui, sau asta e ceea ce vrea el să-şi amintească?

Scout însăila o poveste dulceagă:

– M-am culcat cu ea de cîteva ori şi acum a început să vorbească de căsătorie, de copii... spunea el, chicotind grosolan. Să-ţi spun ceva: e strîmtă ca funda pălăriei bătrînului Dick. Te-ai vîrît vreodată în oala aia cu miere? Nu, bineînţeles că nu. Cînd ai o bucăţică aşa rumenă ca aia cu care eşti tu însurat şi care te aşteaptă în fiecare seară...

Ross se mişcă cu viteza fulgerului. Îl izbi pe Scout în piept cu călcîiele ambelor cizme făcîndu-l să se rostogolească pe spate. Fără a-i lăsa timp să-şi revină, Ross îl întoarse, îşi puse genunchiul pe şalele lui şi îl arcui pe spate cu antebraţul plasat sub bărbie. Scout auzi clinchetul mortal al pistolului plasat în ceafă. Cum dracu reuşise omul să-l scoată din teacă, Scout nu putea pricepe.

– Mai ai şi altceva de spus despre soţia mea? întrebă Ross, pe un ton dulceag care îl sperie pe Scout mai tare decît iuţeala cu care se mişcase.

– N... nu, se bîlbîi el. N-am vrut să te ofensez... Jur că nu... Auuu, gemu el cînd Ross îşi apăsă genunchiul mai tare şi îi trase capul şi mai pe spate. Jur pe Dumnezeu că n-am vrut să fiu nerespectuos.

Treptat strînsoarea mortală se relaxă. Ross se ridică încet şi puse pistolul înapoi în teacă.

– Cred c-am să mănînc acum, spuse el cu o voce, la fel de rece şi dură ca şi ţeava pistolului pe care Scout o mai simţea încă în ceafă.

Cînd îşi făcu curaj să se apropie, Scout îl văzu pe Ross punîndu-şi netulburat fasole în farfurie. Nu-l socotise niciodată pe Coleman un om obişnuit. Acum era sigur. Omul ăsta avea o taină, iar el nu era deloc

dispus să afle care era aceea.

Faţa lui Ma era dură ca piatra cînd Bubba intră plutind, cu ochi visători, în lumina focului. Picioarele lui abia atingeau pămîntul. Era într-o stare de euforie.

– Unde ai fost, dacă-mi dai voie să te întreb? se auzi vocea lui Ma, tunînd, trecînd prin starea lui de beatitudine şi aducîndu-l cu picioarele pe pămînt.

– Ăăă...

– Am să vă biciuiesc pe amîndoi, spuse Ma, agitînd o nuia de salcie ameninţătoare, în faţa lui Bubba. Te-am trimis după lemne şi de atunci nu ţi-am mai văzut nici pielea, nici păru'. Unde-i isteţu-ăla de frate-tu, să luaţi papara amîndoi odată?

– Luke nu s-a întors?

Bubba făcea eforturi mari să se concentreze. Priscilla nu numai că-i secase trupul, dar se pare că-i golise şi mintea. Cînd îşi dădu seama că Luke nu îşi ţinuse făgăduiala, se făcu aproape la fel de livid ca Ma.

– Nu, nu s-a întors. Ce-aţi pus la cale amîndoi?

– Eu... noi... ne-am dus după lemne şi Luke a spus că le aduce el.

– Ceea ce n-a făcut şi a trebuit să-l trimit pe taică-tu, obosit de muncă, să aducă. Ei bine?

– Şi spunea c-o să... aha, ştiu... sînt sigur că e la caii domnului Coleman. Spunea...

– Nu e. Am trimis-o pe Marynell să-l caute şi Lydia e cea care se ocupă de cai. Atlanta zice că Luke nu-i

nicăieri în tabără. Dacă îl acoperi pentru vreo boroboaţă...

Ma agită din nou nuiaua spre el.

Bubba spera din toată inima că Priscilla nu aude toate astea. Ar rîde de el. Făcînd dragoste toată după-amiaza ca un bărbat şi încasînd bice seara, ca un copil.

– Nu, Ma, jur... Luke...

Vocea lui Bubba se pierdu cînd îşi dădu seama că Ma nu-l mai asculta. Lăsase brusc nuiaua din mînă. Mîna ei roşie, muncită, se ridică spre gură, şi pentru prima oară în viaţa lui, Bubba văzu obrazul mamei lui pălind în clipa în care îl dădu la o parte şi făcu cîţiva paşi înainte.

– Doamnă Langston, spuse Moses repede. L-am găsit în pădure.

Îl aducea pe Luke care părea surprinzător de tînăr şi mic ghemuit în braţele lui. Avea legată în jurul gîtului o batistă, dar tăietura largă era vizibilă. Piepţii cămăşii erau scorţoşi, roşii, lipicioşi de sîngele care se închegase rapid în căldura verii.

Bubba se prăbuşi lîngă roata căruţei şi începu să vomite.

Capitolul 14

Lydia stătea cu ochii pironiţi la groapa pătrată săpată în pămînt, refuzînd să creadă că ghemotocul înfăşurat în pături de pe fundul ei era veselul Luke Langston. Familia îndoliată stătea tristă şi tăcută în timp ce domnul Grayson oficia slujba de înmormîntare. Era al doilea deces în rîndurile lor de la începutul călătoriei. Nu exista sicriu. Nu avuseseră timp să facă sau să cumpere,unul

Lydia lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji fără să încerce să le şteargă. Din fericire, Lee care se afla în braţele ei, era cuminte. Putea el să simtă tragedia,

durerea celor din jurul lui?

Cum de putea Ma să se ţină atît de bine? se întreba Lydia. Femeia arăta ca de obicei, cu părul ei rar dat pe spate, rochia de stambă înflorată şi veşnicul şorţ. Stătea dreaptă cu faţa lipsită de orice expresie, ca o măscă. Ţinea mîinile împreunate pe abdomen. Rigiditatea albă a nodurilor de la degete era singurul semn care-i trăda durerea. Toată familia era adunată în jurul ei. Zeke era aplecat, părînd mult mai bătrîn decît cu o zi înainte. Anabeth încerca să imite atitudinea demnă a mamei ei, dar celelalte fete stăteau una lîngă alta, plîngînd fără reţinere. Micuţul Micah, neînţelegînd nimic, stătea lîngă mama lui, ţinînd-o strîns de rochie, urmărind solemn slujba.

Bubba. Bubba oferea spectacolul cel mai trist. Ochii lui erau adînciţi în orbite şi erau îndreptaţi în jos spre groapă. Era mai palid chiar decît trupul care fusese spălat cu grijă şi învelit în linţoliu. În timp ce faţa lui Luke arăta liniştită, faţa fratelui său era răvăşită de durere şi disperare.

– Erau atît de apropiaţi cei doi tineri... murmurau oamenii.

– O să-i simtă lipsa multă vreme.

Domnul Grayson termină de citit *Psalmul 23* şi închise *Biblia* cu scoarţe de piele uzate, apoi îşi drese glasul evitînd să facă zgomot.

– Ma, dacă eşti gata...

Ma se aplecă şi luă o mînă de pămînt ce fusese scos din groapă şi îl împrăştie peste mort.

– Copii, chemă ea.

Unul cîte unul, fraţii şi surorile lui Luke veniră la marginea gropii pentru a presăra pămînt. Cînd veni

rîndul lui, Bubba se uită în groapă cu ochii prea trişti şi o expresie prea imobilă pentru a plînge. Scoase un strigăt de durere, se întoarse şi fugi trecînd prin mulţimea adunată în jurul gropii. Ma se uită după el, urmărindu-l cum fuge spre căruţă, cu o expresie la fel de împietrită ca şi a lui.

– Zeke, spuse ea, apucîndu-l de braţ.

Zeke se mişcă mecanic, luă o mînă de pămînt şi-l lăsă să cadă în groapă ca şi cum n-avea nici o semnificaţie pentru el.

Familia asistă solemnă cum fiecare face acelaşi lucru, apoi porniră într-o procesiune tristă, înceată, spre tabără. Curînd, numai Lydia şi domnul Grayson rămaseră lîngă el.

– Rămînem pe loc cît doriţi. Nu cred că cineva are chef să continue călătoria azi. Am să rog cîţiva oameni să vină să termine treaba asta – arătă spre mormîntul desfăcut – după ce plecaţi.

Ma dădu din cap.

Lydia îi îmbrăţişă pe fiecare, apoi îl lăsă pe domnul Grayson s-o însoţească pînă la căruţe. Îi era dor de Ross. Dacă ar fi fost aici cu ea, ar fi suportat mai uşor moartea violentă a lui Luke. Ross l-ar fi putut ajuta şi pe Bubba să depăşească momentul de oroare, cînd îşi văzuse fratele ucis atît de barbar şi fără rost.

Îi părea rău de tînărul Luke. Îi fusese simpatic datorită umorului său şi a naturii lui neastîmpărate, a poftei lui de viaţă, şi a minţii lui agere. Îi venea să plîngă pentru pierderea acestei vieţi. Ar fi vrut ca Ross s-o ţină în braţe, aşa cum o făcuse şi ea.

Dar el era departe, iar ea trebuia să fie tare pentru Ma şi Zeke. Nu va fi niciodată în stare să le

răsplătească bunătatea de a o fi primit cînd nimeni n-ar fi făcut-o, dar va încerca să-i ajute în împrejurarea asta.

Ajungînd în tabără, Lydia îşi dădu imediat seama că uciderea lui Luke va avea repercusiuni serioase care depăşeau cadrul funeraliilor. În seara trecută, după ce Moses adusese cadavrul, fusese prea tîrziu pentru a trimite pe cineva să-l aducă pe şerif. Cel mai apropiat oraş era la douăzeci de mile, într-un ţinut necunoscut. Şi nimeni nu dorea să dea ochi cu trupele federale care încă ocupau Arkansas-ul.

Domnul Grayson trimisese un emisar dimineaţa, în zori. Acum se întorsese, anunţîndu-i pe cei care-l ascultau avid că şeriful nu fusese de găsit. Era tocmai în capătul celălalt al ţinutului şi se întorcea abia după cîteva zile. Ajutorul lui refuzase să părăsească biroul.

– N-au auzit de o asemenea crimă prin părţile astea, spuse domnul Sims, grav. A zis... ăă... că trebuie să fie unul din convoi.

– Doar n-o fi vrut să spună că unul dintre ai noştri l-a ucis? întrebă Grayson.

Încurcat, Sims răsucea frîiele calului între degete.

– Asta a vrut să spună. I-am spus că nu sînt de acord, dar...

– Ei bine, să ştiţi că eu m-am gîndit, spuse Leona Watkins, cu voce ascuţită.

Cînd toţi ochii se întoarseră spre ea, se înfăşură în şalul ei, ridică umerii trufaş şi aşteptă să crească tensiunea.

– Am văzut pe cineva furişîndu-se în pădure ieri. Nu m-am mai gîndit la asta pînă cînd băiatul Langston a fost găsit mort, dar acum găsesc că e de datoria

mea creştinească să vă spun.

Soţul ei, Jesse, se uita în jur, nervos. Lydia considerase totdeauna că îi e frică şi de umbra lui, ca să nu mai vorbim de nevastă-sa. Acum arăta de parcă ar fi dorit cu disperare ca nevasta lui să nu fi deschis gura. Priscilla stătea în apropiere cu un aer de plictiseală, bosumflată.

– Leona, nu ştii...

– Linişte, Jesse, îl întrerupse ea.

Soţul ei se supuse.

– Oamenii ăştia trebuie să ştie că adăpostesc un ucigaş.

Toţi rămaseră în aşteptare, inclusiv Lydia.

– Doamnă Watkins, doar nu credeţi că cineva din acest convoi l-a ucis, spuse domnul Grayson.

Leona îşi plimbă privirea ei rea de la unul la altul. Toţi erau acolo aşa cum îi voise ea, aşteptînd cu sufletul la gură.

– Cine l-a adus, el însuşi plin de sînge?

– Moses? exclamă Lydia, pe un ton înalt. Îl acuzi pe Moses că l-a ucis pe Luke? Că ar putea omorî pe cineva?

– N-avem nevoie de intervenţia cuiva care nu face parte dintre noi, spuse Leona, fără ca măcar să-i arunce o privire. În schimb, îşi fixă ochii duri, lipsiţi de culoare, asupra negrului. Cei care fuseseră lîngă el, se dădură înapoi pe vîrful picioarelor, lăsînd un spaţiu în jurul lui şi privindu-l suspicios. Era ca şi cum nu-l mai văzuseră niciodată pînă atunci, deşi călătoriseră cu el săptămîni de-a rîndul.

– L-am văzut furişîndu-se în pădure ieri, cînd mă duceam la rîu, spuse Leona Watkins, în şoaptă, dar

tare, cu ochii strălucind răutăcios, plini de ură şi prejudecată. Eu zic că el e ucigaşul.

Se auziră murmure de aprobare şi inima Lydiei începu să bată năvalnic. Nu putea fi decît un vis îngrozitor din care se va trezi curînd, cu braţul lui Ross, puternic şi protector în jurul mijlocului ei.

– De ce ar ucide Moses pe cineva? întrebă unul din mulţime.

– E un fost sclav, raţionă Leona cu voce tare, deschizînd larg braţele. Acum c-a fost eliberat, a prins gustul de a omorî oameni. Au fost momente cînd am simţit ochii lui tîrîndu-se pe mine şi pe fiica mea. O singură privire a ochilor lui răi şi întunecaţi e de ajuns să-mi îngheţe sîngele.

– Eşti ridicolă, strigă Lydia, dar nu fu auzită din cauza tumultului de voci.

Moses începuse să privească în jur, neliniştit. Fusese protejat de familia Hill toată viaţa, dar ştia destule despre călăreţii nopţii care terorizau negri eliberaţi, pentru a-i fi teamă. Văzuse gloate incitate să linşeze negri în baza unor suspiciuni, mult mai puţin incriminante ca aceea de a ucide un băiat alb.

– Eu zic să-l legăm şi să-l judecăm noi singuri, strigă Leona. Nu se ştie cînd o să vină şeriful ăla. Între timp o să fie ucişi şi alţii. Aveţi curaj să-l lăsaţi liber cu atîţia copii în jur? întrebă ea pe doamna Norwood care stătea lîngă ea.

– Staţi! ordonă domnul Grayson, ridicînd ambele mîini.

Toată lumea îl respecta destul pentru a se opri din înaintarea lor spre Moses şi a ridica privirea spre el.

– Nu ştiu ce are de spus Moses. Ai fost în pădure

ieri? îl întrebă el pe negru.

– Da, domnule. Am cules ierburi de leac pentru ceaiul domnului Hill. Sînt bune pentru boala lui de piept.

Lydia îl vizitase pe Winston abia în dimineaţa aceea. Îl găsise mai bine. Spera ca din patul lui să nu audă acuzaţiile aduse prietenului său.

– L-ai văzut pe Luke Langston?

– Nu, domnule. Nu l-am văzut pînă cînd nu l-am găsit aşa cum l-am adus.

– Minciuni, ţipă doamna Watkins. Ai timp să-l crezi? Probabil că strîngea buruieni otrăvitoare pentru a-l omorî pe domnul Hill. L-am văzut eu, credeţi-mă, furişîndu-se de parcă tocmai voia să se arunce asupra unui nefericit. Jesse, adu frînghia.

Bărbatul plecă să îndeplinească ordinul şi vreo cîţiva se apropiară de negru.

În acel moment, cîteva lucruri se petrecură simultan. Lydia, privind înnebunită în jur, îl puse pe Lee în braţele doamnei Greer şi strigă la Grayson:

– Nu poţi să-i laşi să facă asta.

Grayson fu uimit să vadă cum oamenii aceia care fuseseră atît de civilizaţi pînă atunci se comportau într-un mod atît de primitiv. Rămăsese cu ochii la ei, incapabil de a face ceva. Moses, văzînd oamenii incitaţi apropiindu-se de el, intră în panică, se întoarse şi o luă la fugă.

– Ne scapă, strigă cineva.

– Opriţi-l!

– Nu, Moses. Nu! strigă Lydia, şi se luă după el ştiind că fuga lui echivala cu o recunoaştere a vinovăţiei în faţa acestor oameni scoşi din minţi.

– Opreşte-l, Jesse. la puşca, ţipă Leona spre soţul ei.

Acela fu momentul în care calul lui Ross, sărind peste oiştea căruţei, ateriză în mijlocul lor ca o săgeată neagră. Abia atinseseră copitele calului pămîntul, că îl şi văzură întorcîndu-se şi postîndu-se implacabil între Lydia, Moses şi ceilalţi. Ross avea ţeava puştii aţintită asupra mulţimii şi pistolul îndreptat asupra lui Jesse Watkins care tocmai se pregătea să îndeplinească ordinul soţiei lui. Toată lumea îngheţă pe loc, atît datorită surprizei cît şi groazei, şi toţi cei care întîlniră ochii lui Ross în clipa aceea, simţiră gustul fricii, acru şi neplăcut.

– N-aş face asta, dac-aş fi în locul tău.

Fură singurele cuvinte pe care le pronunţă, într-o şoaptă şuierătoare, dar mîna lui Watkins lăsă arma ca şi cum un mînuitor de păpuşi i-ar fi tras-o înapoi.

– Nimeni nu face nici o mişcare pînă nu aflu despre ce e vorba.

– Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Cuvintele fură rostite de Ma. Auzind zarva, Langstonii se întorseseră în tabără. Ma răsuflă uşurată că, indiferent care era problema, Bubba nu era implicat. Băiatul nu era în apele lui şi schimbarea drastică din el era mai mult decît simpla jale.

Membrii convoiului stăteau ca împietriţi. Toţi îl respectaseră pe Ross Coleman ca pe un om dîrz, omul care-şi vedea de treburile lui, care fusese devotat primei lui soţii şi care acum părea că se împacă cu ideea de a fi tată cu o nouă soţie pe cap. Era îndatoritor cînd îi cereau ajutorul, dar nu dădea sfaturi neîntrebat. Nu invita pe nimeni la confidenţe,

dar rîdea de-o glumă şi mai lua cîte o gură de whisky cînd nu-l vedeau femeile, ca oricare alt bărbat. Nu era nimic rău cu el, poate nu era aşa prietenos ca alţii, mai atrăgător decît mulţi, un pic cam încrezut, dar muncitor.

Acum însă vedeau o latură pe care n-o văzuseră niciodată. Vocea lui ar fi oprit şi o avalanşă cu puterea ei de convingere. Şi ochii aceia, care văd tot, ca ai unui vultur, erau înfricoşători şi hipnotizanţi. Nimeni nu se mişcă de teamă că el ar fi interpretat greşit şi ar trage. Toţi îl văzuseră scoţînd pistolul fulgerător, chiar cînd calul sărea printre căruţe. Erau aproape convinşi că văzuseră. Ceea ce nu înţelegeau era cum putuse scoate în acelaşi timp şi puşca de sub şa, cu mîna cealaltă.

Nici un muşchi nu tresări pe faţa lui cînd îşi aruncă un picior peste şa şi sări la pămînt, avînd încă cele două arme în mînă gata să tragă.

– Lydia?

– Da.

– Vino aici.

Lydia nu fusese niciodată în viaţa ei atît de bucuroasă să vadă pe cineva. Simţi un imbold de a alerga spre el, de a-l cuprinde cu braţele pe după mijloc şi a permite puterii lui să o pătrundă. Dar nu făcu aşa. Îi aruncă lui Moses o privire liniştitoare şi merse încet pînă ajunse lîngă Ross. Ochii lui nu se îndepărtară de ceilalţi cînd întrebă:

– Ce se întîmplă aici?

Lydia înghiţi în sec, nefiind sigură că nu se va bîlbîi, apoi începu să-i spună despre uciderea lui Luke şi despre ceea ce urmase în dimineaţa aceea. Auzind

de moartea băiatului, Ross se cutremură şi se uită spre Langstoni, care stăteau încă grupaţi. Dar nu făcu nici o mişcare. Cînd Lydia termină cu detaliile semnificative, Ross văzînd că nu mai era nici un pericol ca violenţa să erupă, băgă pistolul înapoi în toc, apoi coborî şi puşca.

Trecînd printre membrii convoiului, acum potoliţi, cu pinteni zăngănind în liniştea din jur, ajunse în faţa lui Grayson.

– Crezi că bătrînul Moses e capabil să ucidă pe cineva?

– Nu, răspunse el, ruşinat, scuturînd din cap. Ajutorul de şerif ne-a lăsat, mai mult sau mai puţin, pe noi să decidem. Eu nu ştiam ce-i de făcut.

– Eu ştiu ce voi face.

Ma ascultase explicaţiile Lydiei la fel de atentă ca şi Ross. Acum se îndreptă spre Leona Watkins şi fără cel mai mic avertisment, o pălmui puternic peste faţă.

– Am îngropat trei copii şi poate mi-e dat să mai îngrop şi alţii înainte de a închide ochii. Mă rog doar la Dumnezeu să nu mai fii de faţă pentru a contribui şi mai mult la nefericirea familiei mele. Nu-i de ajuns că eşti o căţea afurisită, mai eşti şi proastă pe deasupra, Leona Watkins. De ce mi-ar fi adus Moses copilul, dacă l-ar fi ucis el? întrebă ea, înălţîndu-şi trupul. Eşti lipsită de inimă şi nu ştii ce-i bucuria. Mi-e milă de tine.

Leona se uită în jur şi văzu numai ostilitate acolo unde înainte cu cîteva minute văzuse aliaţi. Se răsuci în jur măturînd aerul cu poalele rochiei şi porni spre căruţa ei. Cînd văzu că Jesse şi Priscilla stau pe loc şi nu o urmează, se întoarse spre ei:

– Ei?

Supuşi, cei doi o urmară imediat.

Ma fu prima care se mişcă. Se întoarse adresîndu-li-se tuturor în acelaşi timp:

– Nu mă miră comportarea ei, dar voi ceilalţi, îmi pare că sînteţi datori niscaiva scuze.

Lăsîndu-şi ochii în jos vinovaţi, oamenii porniră ruşinaţi spre căruţele lor. Unii aruncară priviri stînjenite spre Moses care stătea modest într-o tăcere demnă.

Lydia îl luă pe Lee, apoi se duse să vorbească cu omul de culoare.

– Îmi pare rău, Moses. Ţi-au făcut un lucru îngrozitor. Te simţi bine?

– Da, domnişoară Lydia. Mulţumesc că aţi fost alături de mine.

Lydia îi zîmbi şi îi atinse braţul.

– N-am făcut mai mult decît aţi făcut tu şi Winston cînd eram eu cea prigonită. Apoi adăugă pe un ton încurajator:

– Dacă ai putea avea puţină grijă de Lee în după-amiaza asta, am să prepar cina, pentru tine şi Winston.

Gestul intenţiona cîştigarea încrederii şi reuşi. În ochii bătrînului apărură lacrimi.

– Mulţumesc. Te asigur că-ţi vom fi foarte recunoscători.

Ross privi în jos spre ea şi Lydia simţi acea privire pătrunzîndu-i pînă în suflet.

– Mă întorc imediat ce le transmit condoleanţele mele Langstonilor.

Lydia nu voia să-l lase nici măcar o clipă. Voia să

se uite la el, să se asigure că se întorsese într-adevăr şi că va citi în privirea lui că îi fusese dor de ea. Dar dacă mai rămînea lîngă el o clipă, Ross ar fi putut să vadă furtuna din inima ei oglindită în ochi. Plecă repede de lîngă el.

Cînd veni la căruţă, puţin mai tîrziu, oboseala era evidentă pe chipul lui. Îi mulţumi cu o mişcare a capului pentru cana de cafea pe care i-o înmînă în timp ce se aşeză pe un scăunel.

– Urîtă povestea asta cu Moses, tocmai la întoarcerea mea.

– Credeam că lipseşti cîteva zile.

Tonul convenţional din vocea ei era contrafăcut. De fapt, ardea de curiozitate să ştie de ce se întorsese mai devreme.

– Aşa intenţionam, dar...

Scutură din umeri evaziv.

– M-am hotărît azi-dimineaţă să mă întorc. Scout s-a dus mai departe.

De ce nu-i spunea direct? De ce nu putea să fie sincer şi să-i spună că nu mai putuse sta departe de ea, că se zvîrcolise în aşternut azi-noapte pînă cînd recunoscuse că pierde timpul încercînd să adoarmă? Că îşi făcuse bagajele, pusese şaua pe cal, îl trezise din somn pe Scout, surprins şi somnoros, să-i spună că-şi schimbase planul şi apoi pornise ca din puşcă înapoi s-o revadă cît mai curînd posibil?

– Ce bine că te-ai întors exact la timp, spuse ea, neştiind ce să facă cu mîinile.

Lee îşi făcea somnul de dimineaţă. Ea îşi terminase toate treburile. Singurul lucru pe care îl putea face cu mîinile era să îndepărteze printr-un

masaj oboseala care-i încovoia umerii lui Ross, să şteargă cu degete mîngîietoare cutele dintre sprîncenele lui. Dorea fierbinte să-l atingă, dar n-o făcu. Mîinile ei rămaseră strînse una într-alta.

Ross clătină cana făcînd un vîrtej şi vărsă zaţul.

– Nu cred că cineva l-a ucis pe băiat cu sînge rece. De ce? întrebă el retoric. De ce dracu a făcut-o?

– Nu ştiu, Ross. Ce-o să facă domnul Grayson?

– Zice că trebuie să cercetăm prin jur să vedem dacă găsim vreo urmă a făptaşului.

– Adică cine să cerceteze? întrebă ea, cu un tremur în glas.

– M-am oferit voluntar.

– Oh.

Lydia se aşează pe scăunel în faţa lui şi îşi împreună strîns mîinile. Văzuse corpul lui Luke, tăietura care aproape îi retezase capul. Se cutremură.

– Ce crezi c-ai să găseşti?

– Nimic, spuse el, scurt.

Lydia privea fascinată şi îngrozită, cum îşi verifică metodic pistolul şi puşca.

– Puteau fi nişte indieni, deşi mă îndoiesc că au mai rămas triburi războinice atît de departe în est. În plus, asta n-a fost o ucidere nobilă, nici pentru mîncare, nici pentru alt scop. A ost doar aşa, de plăcerea de a o face. Ucigaşul poate fi orice renegat care a dat peste Luke. Sînt mii din ăştia mişunînd prin sud de la război încoace, războindu-se, răzbunîndu-se, revărsîndu-şi ura pe oameni inocenţi ca Luke. Genul ăsta de ucigaş e îndemînatic, obişnuit să omoare şi apoi să dispară. La ora asta, trebuie să fie deja departe.

– De ce trebuie tu să porneşti în urmărirea lui?

Mîinile lui ocupate se opriră şi capul se ridică în sus. Anxietatea din vocea ei era adevărată.

– Tu de ce l-ai apărat pe Moses, riscînd să fii împuşcată?

În faţa privirii lui întrebătoare, Lydia coborî ochii.

– E normal să te duci, şopti ea. „Dar te rog, ai grijă să nu ţi se întîmple ceva", ar fi vrut ea să spună. Eşti obosit, se vede clar, spuse ea, tare.

– Da. Am ţinut-o tot într-o goană pînă am ajuns. „Ca să te văd, să-ţi miros părul care chiar şi într-o zi cenuşie ca asta e ca o rază de soare. Să văd dacă trupul tău e real sau doar o închipuire care mă urmăreşte. Să-ţi aud vocea".

Se ridică în picioare şi băgă pistolul în toc. Lydia nu putu să nu observe îndemînarea exersată cu care o făcu, sau gestul automat cu care îl legă de pulpă cu un şnur de piele. Îşi trase pălăria pe cap pînă la sprîncene şi apucă puşca.

– Să nu mă aştepţi pînă la noapte, spuse el, în timp ce îşi punea mănuşile.

Uitînd să mai ţină secretul emoţiilor ei, alergă spre el şi îşi puse amîndouă mîinile pe braţul a cărui mînă ţinea puşca de-a curmezişul abdomenului.

– Ross, ai grijă...

Cui îi păsase vreodată de el? În toată viaţa asta afurisită a lui, cine îşi mai făcuse griji pentru el? Nici chiar Victoria nu se temuse vreodată că i se poate întîmpla ceva. Persoana care avea nevoie de protecţie era ea, nu el. Cine îl mai privise vreodată cu atîta grijă în ochi, nu cu gîndul dacă va supravieţui sau nu, ci pur şi simplu, din grija pentru siguranţa lui?

Îmbrăţişare în amurg

Îi reveni în minte noaptea pe care o petrecuse gîndindu-se la ea, la drumul lung pe care îl făcuse fără să se cruţe nici pe el, nici pe Lucky, pentru a se întoarce la ea. Se gîndi la dorinţa fierbinte din trupul lui de a se împlînta din nou în ea... şi iadul prin care trecuse încercînd să uite splendoarea trupului ei.

Acum se uita la el cu acei ochi care-i reaminteau de cel mai fin whisky. Părul ei se cerea îndepărtat cu mîngîieri, de pe obraz. Gura ei era umedă şi tentantă, şi părea că aşteaptă sărutul.

Pe Dumnezeu, merita unul.

În văzul lui Dumnezeu, al Leonei Watkins şi al tuturor celor care voiau să-l vadă, mîna lui lunecă pe ceafa ei şi îi înălţă capul spre el. Gura lui o atinse pe a ei cu pasiune reţinută. Sorbi uşor pînă îi simţi buzele pliindu-se, apoi limba lui se strecură între ele şi se adînci în golul dulce care o absorbi.

Lydia simţi că leşină. Sărutul lui îi golea mintea de orice gînd în afară de acela că era minunat să împartă această intimitate cu el. Îşi lăsă mîinile acolo unde erau, pe braţul lui, prinse între corpurile lor, dar se apropie de el mai mult astfel că degetele ei se afundară în muşchii abdominali.

Limba lui făcu incursiuni repetate în adîncul gurii ei, într-un joc delirant. Lydia îşi auzi propriul ei suspin de dorinţă şi desfătare. Simţea un impuls puternic de a-şi desface genunchii şi a-l atrage între pulpele ei, dar se mulţumi doar cu atingerea lor.

Ross era înnebunit de greutatea sînilor ei pe braţul lui. Îi venea să lase puşca, s-o ducă în căruţă, s-o dezbrace, să-i mîngîie formele, să uite de toate, să nu mai simtă decît propria lui cufundare în ea. Dar nu

putea, aşa că puse capăt suferinţei.

Se retrase încet. Întîi, limba părăsi gura ei, dar întîrzie jucăuşă pe buze. Apoi îşi frecă mustaţa de gura ei. În cele din urmă, se îndepărtă şi deschise ochii pentru a întîlni o privire la fel de toropită şi confuză ca şi a lui.

– Am să fiu atent, spuse el, răguşit.

Îşi eliberă braţul din mîinile ei, dădu drumul buclelor de pe ceafa ei, înfăşurate pe degetele lui, şi plecă.

Capitolul 15

Lipsi tot restul zilei şi o bună parte din noapte. Lydia îşi petrecu majoritatea timpului cu Langstonii. Ma ţinu copiii, care plîngeau, pe lîngă ea. Era pe cît de înduioşător pe atît de oribil. Lydia nu avusese pe umărul cui să plîngă la moartea mamei sale. Langstonii puteau cel puţin, să se ajute unii pe alţii să suporte durerea. Zeke găsi refugiul în muncă şi îşi făcu de lucru în jurul căruţei, venind deseori la Ma şi punînd o mînă muncită pe umărul ei într-o compasiune tăcută. Întreaga familie jelea împreună cu ei.

Toţi, în afară de Bubba, care stătea singur la o

mică distanţă de căruţă, dar detaşat de toată lumea. Lydia simţea că i se strînge inima de cîte ori se uita la el. Băieţii se luptaseră între ei, dar se iubiseră. Tristeţea lui Bubba o speria. Era complet zdrobit de durere, atît de tare încît uitase să aibă grijă de caii lui Ross.

Treaba asta o făcu Lydia. Era un lucru obositor, dar simţea o mare satisfacţie că putea s-o facă pentru Ross. Încercă să nu se mai gîndească la sărutul lui. Pentru că atunci cînd o făcea, genunchii i se muiau, se înfierbînta şi tremura toată. Dorea să-şi mîngîie sînii, să-i frece pînă cînd sfîrcurile care păreau gata să iasă prin rochie, se vor relaxa. Locul dintre pulpele ei o durea de fiecare dată cînd îşi amintea de gura lui Ross mişcîndu-se pe gura ei şi puterea irezistibilă pe care o simţise între pulpele lui. Se gîndi la el, gol, fără cămaşă, la felul cum părul de pe corpul lui creştea formînd vîrtejuri pe muşchii tari. Încercă să-şi imagineze cum arăta restul şi faţa i se înroşi de ruşine. Dar era un gînd care n-o părăsea, şi din cînd în cînd în timpul zilei se lăsă furată de el.

Oricît încerca, nu-şi putea scoate din minte senzaţia pe care i-o dăduse prezenţa lui în ea, simţindu-l gros, dur, pulsînd fierbinte. Nu putea uita valul de senzaţii stîrnite de fiecare pătrundere a lui în corpul ei. Ma avusese dreptate. Cu omul potrivit, era foarte plăcut.

Moses veni la căruţa ei la asfinţit, întrebînd timid dacă vorbise serios în legătură cu prepararea cinei pentru el şi Winston, în timp ce el avea grijă de Lee. Îl asigură că da şi îl trimise să-l plimbe pe Lee pe cînd ea făcea turta din făină de porumb care mergea cu

tocana de iepure pusă la fiert încă de după-amiază.

Cînd se duseră împreună la căruţa lui Hill, fură surprinşi să-l vadă pe acesta stînd afară şi bînd sherry. Lydia refuză paharul oferit, dar lăudă aparenta lui însănătoşire.

– Mă simt mult mai bine.

Gustă din mîncare şi o lăudă îndelung. Cînd termină de mîncat şi puse farfuria la o parte, spuse:

– Moses mi-a povestit cele întîmplate azi-dimineaţă. Nu sînt supărat pe nimeni. Ştiu cum se produc lucrurile astea, cum oamenii altminteri paşnici devin fioroşi. Vreau totuşi să-ţi mulţumesc din toată inima pentru că l-ai apărat pe Moses în lipsa mea.

Lydia îşi lăsă ochii în jos, ruşinată.

– Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Amîndoi sînteţi prietenii mei.

– Un fost sclav şi un bolnav de plămîni. Moses, ce zici, ce prieteni şi-a găsit această drăguţă doamnă.

Lydia rîse cu ei; dar ei nu ştiau că sînt printre puţinii prieteni pe care-i avusese ea vreodată.

Ross se întoarse tîrziu la căruţă, dar Lydia era încă trează. Îi auzise pe cei doi bărbaţi venind şi aşteptă să-l audă pe Ross lîngă căruţă. Tîrîndu-se spre spatele ei, îl chemă în şoaptă:

– Ross.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

– L-ai găsit pe ucigaş?

Urmă o tăcere lungă întreruptă de un oftat.

– Nu. E exact cum m-am gîndit. Nici urme de tabără, nici altceva. Nimic.

Începu să-şi întindă păturile.

– Nu vrei să dormi înăuntru? întrebă ea, şovăitor.

Cu coviltirul ridicat pe margini e la fel de răcoare ca afară.

Neprimind nici un răspuns, adăugă.

– Ştiu că eşti obosit.

– Foarte.

– Ai să te odihneşti mai bine înăuntru.

Ross avea îndoieli serioase, dar se urcă totuşi în căruţă. În clipa cînd Lydia văzu că luase această hotărîre, se întoarse la aşternutul ei, nevoind ca el să creadă că aştepta ceva, dar sperînd, rugîndu-se... Privi prin întuneric cum îşi scoate cămaşa şi cizmele şi se întinde în marginea cealaltă a căruţei.

– Cum s-a simţit Lee, azi? Nu prea l-am văzut.

Înăbuşindu-şi dezamăgirea că nu se culcase lîngă ea, Lydia răspunse:

– Şi-a prins degetele în părul meu de credeam că n-am să le mai scot niciodată fără să mă scalpez.

Ross rîse şi în întuneric rîsul lui sună plăcut şi reconfortant.

– Era de aşteptat.

La dracu, nu asta voise să spună. Cuvintele rămaseră suspendate în noaptea tăcută, în timp ce el îşi ţinea respiraţia, sperînd că n-o ofensase.

Lydia, sensibilă în legătură cu înfăţişarea ei neobişnuită, înţelese greşit remarca lui.

– Ştiu că părul meu este... altfel... ciufulit... Nu e ca... mătasea porumbului. „Nu ca al Victoriei", se gîndi ea.

– E foarte drăguţ, spuse el, încet, îndoindu-şi degetele, amintindu-şi ce plăcută era senzaţia buclelor roşcate încolăcite pe degetele lui.

– Mulţumesc, şopti ea, simţind lacrimi în ochi.

Pînă atunci îi spusese prea puţine lucruri plăcute, aşa că era bucuroasă.

– Pentru puţin.

„Ipocritu' naibii", îşi spuse el. „Stai aici rostind cuvinte politicoase cînd de fapt te gîndeşti cît de plăcută a fost îmbrăţişarea aceea şi ce mult ai dori să mai ai o scuză ca beţia, pentru a o repeta". Supărat pe sine însuşi, îi aruncă un „Noapte bună", şi îi întoarse spatele.

Rămaseră astfel, mult timp în întuneric, fiecare ştiind că celălalt nu doarme, dar nici unul nespunînd nimic. Obosit cum era, ochii lui Ross păreau plini de nisip de fiecare dată cînd încerca să-i închidă pentru a dormi. În cele din urmă, auzi respiraţia ei uşoară, semn că adormise.

„N-are nici un rost", se gîndi el, întorcîndu-se din nou pe spate, sperînd să uite de acea parte a corpului său care îl ţinea treaz. Sexul lui era tare şi agresiv faţă de el pentru acest refuz stupid pe care şi-l impusese singur. În lungile ore ale nopţii, Ross ajunse să creadă că şi el era stupid.

Deci Lydia avea un trecut. Şi el avea. Ea nu era ceea ce fusese Victoria. Avea multe lucruri pe care Victoria nu le avusese. Erau căsătoriţi legal. Cu instabilitatea asta guvernamentală de azi, s-ar putea să nu fie atît de uşor să divorţeze, era posibil să rămînă căsătoriţi mult timp. Ce-o să facă? Să ducă o viaţă de călugăr, sau să-şi cumpere femeile cu ora?

Îşi aduse aminte de noaptea din Owentown şi înţelese că nu asta dorea.

O voia pe Lydia.

Şi poate după ce-o va avea, va scăpa de toate

neplăcerile. În noaptea în care o avusese, fusese beat. Poate că imaginaţia lui îl făcea să creadă că fusese mai bine decît în realitate.

„Pe cine crezi că păcăleşti? Nu erai atît de beat".

Dar era un argument bun acum cînd încerca să-şi facă curaj să se apropie de ea, s-o trezească, s-o sărute...

Nu. Ar crede că asta era tot ceea ce voia de la ea. Şi oricît de mult tînjea corpul lui după asta, nu era singurul lucru pe care îl dorea. Ajunsese să aibă nevoie de eficienţa ei calmă, de mesele pe care i le prepara, de afecţiunea ei pentru Lee. Voia şi aceste lucruri. În plus, îi plăcea şi modul cum îl asculta cînd vorbea; făcea ca lucrurile pe care le spunea să pară importante. Dorea să fie puţin îngrijorată cînd pleca, aşa cum se întîmplase azi. Nu-i dorea doar corpul ci şi sufletul.

Un lucru era clar. Aşa nu se mai putea. Să umble tot timpul cu un arac în pantaloni şi cu fundu-n două luntrii. Mai curînd sau mai tîrziu, avea să facă ceva obscen ca în noaptea de 4 Iulie, şi nu voia să mai vadă frica aceea pe faţa ei, dacă asta depindea de el.

Mîine. Va începe s-o trateze ca pe o soţie şi atunci poate şi ea va începe să se simtă ca o soţie şi un lucru duce la altul. Imediat ce se va scula, îşi va începe campania. Poate o va săruta, aşa de bună-dimineaţa. Da. Mîine deci.

Adormi cu gustul acelui sărut.

Dimineaţa însă n-o mai găsi lîngă el.

Se trezi imediat, complet odihnit, după numai cîteva ore de somn. Nu se luminase încă. Cerul era cenuşiu ca penele unui porumbel, fără nici o rază de

soare.

Ross se ridică şi privi imediat spre culcuşul din marginea cealaltă a căruţei. Clipi din cauza semiîntunericului, crezînd că-l înşeală vederea, pentru că locul unde dormea Lydia părea gol. Se apropie şi inima i se opri, apoi începu să bată mai repede. Atinse aşternuturile pentru a se convinge că ceea ce mintea lui refuza să accepte, era adevărat.

Lydia nu era acolo.

Controlă în pătuţul lui Lee şi găsi copilul dormind liniştit.

Lydia nu l-ar fi lăsat niciodată singur. Nu de bunăvoie. Iar în zonă se afla un ucigaş.

Ross se năpusti spre spatele căruţei şi dădu în lături flapsurile. Nimic. Tabăra nu se trezise. Focurile din seara trecută erau ca nişte mormane de cenuşă rece. Luă pistolul, controlă maşinal să vadă dacă era încărcat şi şi-l înfipse la brîu. Uitînd de cizme, cămaşă şi pălărie, sări jos şi aterizâ fără zgomot pe pămîntul umed. Se mai uită o dată în jur, dar nu văzu nici un fel de mişcare, nici măcar în căruţa Langstonilor, unde ea s-ar fi putut duce.

Făcu cîţiva paşi grăbiţi, dînd la o parte lăstărişul şi ierburile din calea lui, croindu-şi drum prin pădurea deasă în direcţia rîului. Era singurul loc unde Lydia s-ar fi putut duce. Nu se auzea nimic în afară de propria lui respiraţie grăbită şi de tumultul inimii, închipuindu-şi-o pe Lydia în mîinile unuia care putuse ucide un adolescent.

Sau poate fugise, aşa cum crezuse el că se va întîmpla într-o zi? Se săturase oare de el şi de Lee şi se întorsese acolo de unde venise cînd o găsiseră

Langstonii? Şi unde era locul acela? De ce să plece pe furiş în mijlocul nopţii?

Nu, îşi spuse Ross, asta nu se putea. Dar gîndul acesta îi aduse în minte cealaltă alternativă care era şi mai rea. Începu să alerge. Ajunse la rîu, cu sufletul la gură. Se rezemă cu o mînă de trunchiul unui copac şi începu să respire adînc. Ochii lui scotoceau ambele maluri. La început n-o văzu. Îi văzu doar rochia agăţată de un arbust. Apoi o văzu şi pe ea pe malul celălalt. Stătea întinsă pe o parte, cu spatele la el, cu genunchii îndoiţi, aduşi la piept.

Era rănită? Leşinată? Moartă? Doamne!

Scoţînd pistolul şi ţinîndu-l ridicat, Ross intră repede în apă şi trecu rîul puţin adînc, zgomotos. Ajunse la malul celălalt cu apa curgînd şiroaie din hainele lui.

– Lydia! strigă el.

Lydia se ridică surprinsă, întorcînd repede capul spre el tocmai cînd ieşea din apă. Apa limpede se rostogolea pe pieptul şi braţele lui, lipindu-i pantalonii de corp. Lydia traversase rîul după ce se spălase şi cămaşa udă i se lipise de piept şi de pulpe. Umezeala dimineţii făcea ca părul să-i stea răvăşit, în jurul feţei şi pe umeri. La vederea lui, ochii ei se umplură de lacrimi care începură să curgă ca nişte boabe de cristal, în jos pe obraji. Buzele desfăcute de surpriză îi pronunţară numele.

Ross rămase ca împietrit. Încercă să-şi recapete răsuflarea dar aceasta părea să se accelereze, ca şi bătăile inimii la vederea goliciunii ei, a pielii acoperite de rouă, a părului învolburat şi a atitudinii ei de aşteptare. Lăsă pistolul să-i cadă din mînă şi se

apropie de ea. Îşi lăsă un genunchi pe pămîntul moale, cu iarbă deasă, îşi trecu mîna pe obrazul ei şi luă o lacrimă pe vîrful degetului.

– Ce faci aici? Doamne, Lydia, m-ai speriat de moarte cînd m-am trezit şi nu te-am văzut nicăieri.

– Îmi pare rău. Credeam că n-o să te trezeşti pînă mă întorc.

Nu-şi dădea seama că vorbea la fel de agitat ca şi el sau că mîna ei se oprise în părul lui cu degetele răsfirate printre şuviţele negre.

– N-am reuşit să fac baie ieri pentru că totul era... Nu prea am dormit azi-noapte...

– De ce plîngeai?

Ross îşi pusese cealaltă mînă pe ceafa ei ridicînd părul greu şi mîngîind pielea netedă de dedesubt cu vîrful degetelor.

Lacrimile începură să curgă din nou. Nu putea să-i explice de ce plîngea pentru că nici ea nu ştia exact.

– Cred că din cauza lui Luke. A fost atît de îngrozitor... înainte de întoarcerea ta. Eram tristă şi apoi m-am speriat cînd... Moses... şi regretam că nu eşti aici şi am fost atît de fericită cînd te-am văzut...

– Hai, nu mai plînge, şopti el, lăsînd capul în jos şi începînd să-i adune lacrimile cu mustaţa, cu buzele şi cu limba. Sărutul veni cu toată disperarea şi nevoia urgentă care clocotea în amîndoi. Ross îşi apăsă buzele pe buzele ei şi i le despărţi. Apoi limba lui se furişă în gura oferită, cu atingeri delicate, luînd, oferind; gîtul ei emitea sunete joase vibrante, de pisică în timp ce toarce.

Mîinile lui lunecară în jos pe umerii ei, o cuprinseră de subţiori şi o ridicară. O ţinu astfel lipită de pieptul

lui udîndu-i cămaşa şi mai tare cu apa de pe el. Sfîrcurile sînilor ei întărite se înfrăţiră cu ale lui deja întărite de apa rece. Lydia tremura uşor şi Ross speră să nu fie, datorită fricii ci a unei dorinţe la fel de puternice ca a lui. Îşi îngropă faţa în curbura gîtului ei, iar ea lăsă capul pe spate oferindu-i-se. Generozitatea ei îi dădu curaj şi începu să-şi lunece gura pe pielea mătăsoasă a gîtului ei, cu sărutări uşoare.

Lydia nu înţelegea ce se întîmplă cu ea sau de unde venea acea senzaţie de imponderabilitate. Pe de o parte, simţea că zboară, pe de alta, întregul ei corp părea ancorat de al lui printr-un fel de moleşeală delicioasă din care spera să nu-şi mai revină. Se simţea mai vie decît oricînd, dar nu ştia cum trebuie să răspundă la această nouă trezire a fiinţei ei. Reflex, braţele ei îi încolăciră gîtul şi se lipi mai tare de el.

– Ah, Lydia, gemu el, pecetluindu-i gura cu un nou sărut înfocat care trăda patima lui reţinută.

Ross rămase totuşi destul de lucid pentru a-şi da seama că oricine s-ar duce să ia apă la ora aceea, îi putea vedea. O ridică în braţe şi se îndreptă cu ea spre un grup de arbuşti. Viţa de vie se urcase pînă la ramurile de jos ale unui stejar înalt formînd o perdea pînă la pămînt.

Cămaşa ei udă stătea lipită de corp dezvăluind sînii privirilor lui avide; prin materialul subţire se vedeau aureolele întunecate şi sfîrcurile agresive, provocatoare. Ochii lui urmăriră şirul de nasturi lucioşi în josul corpului, pînă la abdomen. Pînza se adîncea ademenitor în gropiţa buricului apoi se mula pe ridicătura uşoară a sexului ei conturînd triunghiul de păr cîrlionţat. Pulpele ei zvelte nu scăpară nici ele

privirii lui rapace.

Ochii ei erau larg deschişi şi dilataţi în timp ce îl privea cum îşi descheie pantalonii; sînii îi vibrau cu fiecare zvîcnire a inimii care bătea la fel de repede ca şi a lui.

– Nu vreau să te doară de data asta.

– Ştiu.

Se simţea obligat să justifice actul, să se justifice în faţa lui însuşi.

– M-am însurat cu tine. Eşti nevasta mea.

– Da, da.

Părul ei era împrăştiat pe iarba de sub cap şi de fiecare parte a lui se aflau mîinile ei cu palma întoarsă în sus şi degetele uşor încovoiate. Ross se aplecă înainte şi îşi puse palmele peste ale ei. Mîinile lui mari le acoperiră complet. Văzînd aceasta, zîmbi iar ea îi întoarse zîmbetul.

Cu mişcări lente, îşi frecă palmele de ale ei, mîngîietor. Contactul îi înfioră pe amîndoi. Palmele lui erau aspre şi bătătorite, ale ei, moi şi fragile. Îşi puse degetele peste degetele ei şi le mişcă în sus şi în jos, minunîndu-se cît erau de mici pe lîngă ale lui; cu degetul mijlociu de la fiecare mînă îi masă uşor mijlocul palmelor.

Lydia scoase un suspin brusc, pleoapele ei violete se zbătură iar buzele se desfăcură. Împletindu-şi degetele strîns cu ale ei, Ross se lăsă în jos acoperind-o. Abdomenul lui se lipi de al ei, iar sînii ei absorbiră greutatea pieptului care îi apăsa. Corpul lui se cuibări fremătînd între pulpele care îl aşteptau desfăcute. Corpul lui se aplecă şi rămase lipit de umărul ei, în timp ce cu gura îi atingea urechea.

– Ce bine e cu tine, Lydia, deşi n-ar trebui.

– De ce? Tu nu mă vrei? întrebă ea.

„Ezitarea din vocea ei se datora fricii de ceea ce va urma sau temerii că nu va merge pînă la capăt?" se întrebă el.

– Nu, răspunse el, nu voiam.

Lydia ar fi vrut să ştie de ce, dar el începu să-i sărute urechea şi uită să-l mai întrebe. Mustaţa lui îi gîdila lobul urechii, limba umedă lansa atacuri jucăuşe, răsuflarea fierbinte îi pătrundea înăuntru.

– Ross... şopti ea, strîngîndu-l de mîini.

Ross îi strînse mîinile apoi i le eliberă. Prinzîndu-i faţa cu o mînă, o sărută din nou pe gură.

– N-am putut să uit ce bine a fost. Dumnezeu mi-e martor c-am încercat, spuse el, sărutînd-o apăsat.

– Nici eu n-am putut, suspină ea, cînd gura lui începu să rătăcească pe obrajii ei.

– Uită, te rog. Eram beat şi n-aveam nici un drept să mă năpustesc asupra ta astfel. Iartă-mă.

– Să te iert? întrebă ea fără să înţeleagă.

Ross îi atinse colţul buzelor cu limba, apoi îşi trecu mustaţa pe deasupra, mîngîietor.

– Te-am violat.

Lydia nu cunoştea bine sensul cuvîntului şi era pe punctul de a-i cere lămuriri cînd gura îi fu din nou astupată cu un sărut. De data aceasta, braţele ei îi încolăciră spinarea făcîndu-l să geamă de plăcere cînd simţi vîrful degetelor ei timide pe pielea lui.

Gura lui înfometată coborî în jos pe trupul ei, grăbită, ca şi cum Ross s-ar fi temut că trupul ei va dispare şi nu va mai rămîne nimic.

O mînă se plasă pe un sîn, cuprinzîndu-l cu o

plăcere deosebită cînd îl simţi umplîndu-i palma. Chiar şi prin cămaşă îi simţea pielea caldă şi bătăile neregulate ale inimii ei absorbite în palma lui.

Slobozind un blestem printre dinţi, îi frecă sfîrcul cu buricul degetului mare, apoi îşi desfăcu buzele pentru a putea atinge cu vîrful limbii pielea ei răcoroasă. Spatele ei se arcui ridicîndu-se de pe iarbă, gura ei îi şopti numele pe un ton plîngător. Braţele ei se strînseră mai tare în jurul lui în timp ce trupul ei îi căuta virilitatea. Pulpele ei se desfăcură şi Ross se instală ferm între ele, continuînd s-o sărute cu atîta patimă de parcă voia s-o soarbă în întregime.

Mîna lui lunecă în jos, printre corpurile lor, pentru a ridica poalele cămăşii. Cînd îşi retrase mîna, îi simţi cu dosul degetelor părul moale, cîrlionţat dintre pulpe. Lydia încetă să mai respire; Ross avu senzaţia că i se pune un nod în gît în timp ce capul îi răsuna ca un clopot. Ar fi vrut să continue mîngîierea în locul acela, să-şi treacă degetele peste cuibul acela cald, să exploreze ceea ce se afla dedesubt, dar jurase s-o trateze ca pe o soţie iar soţiilor nu le place să fie mîngîiate acolo. Nici o femeie decentă n- ar permite unui bărbat s-o atingă acolo decît dacă acela era un medic bătrîn şi cunoscut. Victoria s-ar fi prefăcut că atingerea aceea accidentală nici n-avusese loc. Cu regret, Ross îşi retrase mîna.

Cînd membrul lui începu să caute, bîjbîind, îi simţi pulpele încordate, încolăcindu-se strîns în jurul lui.

– Nu-ţi fie teamă, şopti el, cu senzaţia că va muri dacă mai întîrzie o clipă.

Încet, pulpele ei se relaxară, desfăcîndu-se larg şi el o pătrunse cu o mişcare lentă, prelungă. Numele ei

ţîşni de pe buzele lui cînd se afundă complet în feminitatea ei umedă, mătăsoasă, care îl înconjură, îl prinse şi îl reţinu, dîndu-i un sentiment de pace şi bucurie atît de puternic încît îi venea să plîngă şi să strige, în acelaşi timp.

Avea acum dovada că prima îmbrăţişare nu fusese doar un produs al imaginaţiei lui, că acea stare de euforie fusese reală. Era chiar mai bine decît îşi amintea, pentru că acum se mişca şi ea odată cu el, iar mîinile ei lunecau delicat pe spatele lui; şoaptele ei timide îi mîngîiau urechile, rostindu-i repetat numele.

Lydia deschise brusc ochii cînd Ross se ridică de pe pieptul ei proptindu-se în mîini. Mîna ei mică se ridică pentru a atinge cicatricea de pe pieptul lui; Ross gemu şi strînse din dinţi, copleşit de plăcerea intensă care îl învăluia. Şoldurile lui începură să se mişte, făcînd pătrunderea încă şi mai adîncă. Prins în căldura trupului ei, străduindu-se să-şi păstreze controlul, să reziste cît mai mult, corpul lui se mişca lent, dar nu suficient.

Simţi că se apropie orgasmul şi i se supuse. Cuprinzînd-o mai strîns, o ţinu lipită de corpul lui devenit rigid în clipa în care focul topit izbucni din el inundînd măruntaiele femeii.

Cînd totul se termină, căzu greu peste ea. Parfumul zilei care se năştea, iarba plină de rouă, tufele de caprifoi şi mirosul propriului său corp îi umpleau nările. Respiră adînc, inhalînd mirosul ei, îngropîndu-şi obrazul în părul ei, lăsîndu-şi corpul să se relaxeze. Era o linişte deplină. Nimic nu se mişca în natura sălbatică înconjurătoare pe care o transformaseră într-un templu al iubirii, nimic în afară

de murmurul rîului care suna ca un cîntec, un cîntec de leagăn care îi cufunda într-o toropeală adîncă.

Ross era aproape adormit cînd simţi degetele ei atingîndu-i părul.

– Ross, Lee trebuie să se scoale dintr-un moment într-altul.

Ross suspină, se ridică de pe ea şi se întoarse cu spatele. Marginea pantalonilor căzu de pe şoldurile lui şi Lydia văzu uşoara rotunjire a feselor, mănunchiul de păr negru de deasupra lor.

– Da, am stat prea mult aici, spuse el, scurt.

Lydia se ridică, îşi trase cămaşa în jos pe pulpe şi atinse cu mîna pielea netedă de pe spatele lui; era curată, cu excepţia acelei cicatrici de sub omoplatul stîng.

– În ce mă priveşte, nu, spuse ea.

Ross întoarse brusc capul străpungînd-o cu ochii aceia de un verde viu ca şi al ierbii pe care se iubiseră. Pielea ei înroşită păstra urmele îmbrăţişării, ochii cafenii întunecaţi, erau lucioşi şi buzele erau umflate şi umede datorită sărutărilor. Expresia de pe faţa ei era neprefăcută, inocentă, generoasă.

Ross îşi dădu seama în acel moment că nu-i mai păsa cîtuşi de puţin de trecutul ei sau de cîţi bărbaţi o avuseseră. Ştia doar că nici o altă femeie nu-l satisfăcuse atît de mult. Îi dăruise nu numai corpul, dar şi spiritul ei bun care îl va face să se întoarcă la ea, iară şi iară.

Întinse un deget şi atinse un loc de deasupra unui sîn de care se frecase barba lui nerasă. Ridică ochii spre ea şi zîmbi vinovat. Ea îi răspunse cu un zîmbet, apoi cu o bucurie neprefăcută, izbucni în rîs. Ross

începu şi el să rîdă şi, îmbrăţişaţi, se prăbuşiră în iarbă, sărutîndu-se mai pătimaş ca înainte. Braţele ei îi încolăciră gîtul iar degetele aşezate pe ceafa lui se ridicară răsfirîndu-se în păr. Lydia împrumutase mirosul lui şi Ross ar fi dorit să-l guste de pe pielea ei.

– Gata, Lydia, spuse el, ridicîndu-se şi trăgînd-o după el. Dacă nu mă opresc acum, n-am să mai pot.

Ruşinoasă, Lydia întoarse privirea cînd el începu să-şi încheie pantalonii peste virilitatea lui care se ridica din nou.

– Hai, spuse el, luînd-o de mînă după ce termină. Hai să ne întoarcem înainte ca Lee să trezească toată tabăra cu ţipetele lui.

Îşi luă pistolul şi o trase după el în rîu. Trecură prin apa adîncă pînă la brîu şi ieşiră pe malul celălalt. Udă, cămaşa se lipise de trupul ei, dezvăluind tot ceea ce mîna lui atinsese mai devreme. În lumina dimineţii, sînii ei păreau două globuri albe, tăiate de marginea dantelată a decolteului; sfîrcurile se reliefau provocatoare prin ţesătura subţire, umedă. Umbra întunecată a sexului apărea clar sub cămaşa lipită de corp ca un al doilea strat de piele.

– Ar fi bine să te îmbraci, spuse el, mormăit.

După ce luă lucrurile curate pe care le adusese cu ea, Lydia se retrase pudică în dosul unor tufe şi îşi scoase cămaşa udă. Privi în jos de-a lungul corpului şi fu surprinsă de constatarea că arăta exact ca înainte, în afară de semnele roşii pe care barba lui le lăsaseră pe sînii ei. Se simţea însă cu totul altfel. Corpul ei răsuna de viaţă din creştetul capului pînă în tălpi, dar în adîncurile ei exista o insatisfacţie acidă pe care n-o putea defini, o vagă senzaţie de aşteptare.

Îmbrăţişare în amurg

Nu era ceva neplăcut, ci mai curînd ceva plin de savoare.

Îşi îmbrăcă lenjeria curată apoi rochia. Pantofii şi ciorapii îi lăsase la căruţă. Cînd ieşi din dosul tufişului, Ross tocmai îşi înfigea pistolul la brîu. Văzîndu-i privirea îngrijorată, o tachină spunîndu-i:

– Stai liniştită că nu-i nici un pericol să se descarce în lucrul acela valoros.

Lydia se înroşi pînă la rădăcina părului ei castaniu roşcat, stînjenită.

– Eşti gata? întrebă el.

– Da.

Devenise brusc ruşinată faţă de el şi, în ciuda glumei de mai înainte, i se părea că şi el era nervos de ceea ce se întîmplase.

Porniră spre tabără tăcuţi. Cînd ieşiră din pădure, o văzură pe Ma venind spre căruţa lor cu o găleată de lapte. Observîndu-i, aceasta se opri brusc şi îi privi cu o curiozitate nedisimulată.

Ross stătea stînjenit din cauza pistolului de la brîu, a picioarelor lui desculţe şi a pieptului gol cu cicatricea aceea incriminantă. Lydia ţinea cămaşa udă pe care şi-o scosese şi care i se părea că are o sută de kilograme, cînd privirea lui Ma se opri asupra ei.

– Scuză-mă, bolborosi Ross, şi se făcu nevăzut în căruţă,

Ma se uită după el apoi îşi întoarse privirea cercetătoare asupra Lydiei.

– Am... am fost să înotăm, se bîlbîi ea, aruncînd cămaşa udă pe oblonul din spatele căruţei, de parcă ar fi ars-o.

– Aşa se pare, spuse Ma.

– Ross... mă... mă învaţă să înot.

– Nu mai spune.

Lydia se simţi foarte stînjenită cînd dădu din cap pentru a-şi întări minciuna.

– Nu trebuia să te deranjezi cu laptele pentru Lee în dimineaţa asta. Aveam de gînd să-l aduc eu însămi.

– Fac asta de atîta timp şi nu văd de ce am schimba rînduiala.

– Mă gîndeam la Luke.

Ma suspină adînc şi puse căldarea jos.

– O să-mi lipsească veşnic. Pînă la moarte, am să mă gîndesc la el. Dar el e mort, Lydia, şi nimic nu-l poate învia. Din cine ştie ce motiv, Bunul Dumnezeu a găsit că trebuie să mi-l ia şi eu n-am să mă opun voinţei Lui.

Lydia se gîndea că s-ar lua de gît cu oricine în cer sau pe pămînt, care ar încerca să i-i ia pe Lee sau pe Ross, dar nu spuse nimic.

– Viaţa merge mai departe. Am stabilit cu toţii să lăsăm tristeţea la mormîntul lui Luke. Toţi, în afară de Bubba. Băiatul e supărat rău.

– Am să-l rog pe Ross să vorbească cu el.

– Nu sînt sigură c-o să-l ajute, dar îţi mulţumesc. S-a dus să se ocupe de cai.

În timp ce Ma privea gînditoare în direcţia ţarcului pentru cai, Lydia se întrebă dacă ştia că Bubba îşi uitase de îndatorirea lui noaptea trecută. Ma îşi scutură îngrijorarea şi îi zîmbi:

– Urcă-n căruţă după bărbat-tu. Poate are nevoie să-l ajuţi să-şi scoată pantalonii ăia uzi, spuse ea, apoi se îndepărtă rîzînd încet, în direcţia căruţei.

Lydia îl găsi pe Ross îmbrăcat, aplecat asupra

pătuţului în care era Lee.

– Mai doarme? întrebă ea.

– Tocmai se trezeşte. A crescut zdravăn. Cred că în curînd va trebui să-i cumpăr un pat ca lumea, spuse el.

– Nu cred că e cazul pînă nu ne stabilim undeva.

Lydia suspină uşor cînd îşi dădu seama că dăduse glas celei mai fierbinţi rugăciuni ale ei. Cu două zile în urmă, Ross spusese că vor rămîne împreună numai pînă cînd vor obţine divorţul.

– Vrei să spui că doreşti să rămînem căsătoriţi? întrebă el, direct.

– Dacă vrei şi tu, eu n-am nimic împotrivă.

Ross sperase ca ea să-i spună că ţine la el, sau altceva care să arate că gîndul despărţirii era şi pentru ea tot atît de neplăcut cît îi era şi lui. După cele întîmplate recent, nu putea face efortul de a arăta puţin entuziasm faţă de rămînerea lor împreună? Se enervă din nou.

– Ei bine, de acum încolo o să trăim ca doi oameni căsătoriţi, spuse el, ferm, punîndu-i un deget sub bărbie şi ridicîndu-i faţa spre el. Un soţ are anumite drepturi... Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

– Cred că da.

Şi ca să nu existe nici un dubiu, îi cuprinse mijlocul cu un braţ şi o atrase la pieptul lui. În acelaşi timp, îi zdrobi buzele cu un sărut apăsat. Cînd o eliberă, Lydia se dădu înapoi şi îşi acoperi pieptul cu o mînă tremurătoare.

– Ce-i? întrebă el, regretînd imediat gestul lui brutal.

– Îmi bate inima repede.

Ochii lui strălucitori se fixară pe sînii ei.

– Da? întrebă el, cu vocea voalată.

Sărutul urmărise să-i arate că el era stăpînul, că doar din bunătate avea s-o păstreze pe lîngă el cu condiţia ca ea să-i fie parteneră de pat. Dar calmul lui fusese la fel de zdruncinat de sărut ca şi al ei. Tot ceea ce putea simţi acum era gura ei.. Mirosul ei îl asalta. Era aşa cum o simţise mai devreme sub el, maleabilă, feminină, acceptîndu-l în întregime.

– Lydia, murmură el, blînd.

Întinse din nou mîinile spre ea, dar în acel moment fu strigat de cineva. Blestemînd şi trecîndu-şi frustrat o mînă peste şliţul pantalonilor, îşi luă pălăria şi coborî.

La micul dejun îi spuse Lydiei că fusese rugat să meargă în fruntea convoiului pentru a-i călăuzi spre locul de popas pe care îl alesese împreună cu Scout. Lydia se gîndi însă că mai mult ca sigur i se dăduse sarcina asta datorită îndemînării lui la mînuirea armei. Oamenii erau încă speriaţi de uciderea lui Luke. Era mîndră că Ross fusese ales să-i apere, dar şi îngrijorată că i s-ar putea întîmpla ceva.

– Crezi că ai să poţi mîna căruţa azi, întrebă el, din dosul unei iepe care se agita, nerăbdătoare să plece la drum.

– Da, răspunse Lydia, zîmbind de sus, de pe capră. Am rugat-o pe Anabeth să stea lîngă mine. M-am gîndit că dacă are cu cine vorbi, n-o să se mai gîndească la Luke.

Ross dădu din cap solemn.

– Am încercat să vorbesc cu Bubba cînd m-am dus la ţarc azi-dimineaţă. Subiectul Luke e închis.

Se uită spre capul convoiului unde primele căruţe se puneau în mişcare.

– Trebuie să plec.

– Ne vedem diseară.

Mesajul ei rostit cu atîta emfază era clar. Ross simţi că îi creşte inima. Ochii lui rătăciră fără grabă pe faţa ei, apoi îşi atinse borul pălăriei şi se pierdu într-un nor de praf.

Îl văzu de mai multe ori pînă seara deoarece Ross inventă tot felul de scuze pentru a veni în preajma ei şi a o privi. Oamenii începură să vorbească despre cît de conştiincios era domnul Coleman în activitatea lui de cercetaş: despre sentimentul de siguranţă pe care îl aveau ştiind că experienţa lui de soldat – pentru că unde ar fi putut căpăta acea îndemînare la mînuirea armelor, decît ca soldat? – era în slujba protecţiei lor.

Încrederea lor în Ross era mai mare decît şi-ar fi putut imagina el.

În seara aceea Ross îşi termină repede treburile, întorcîndu-se la căruţă într-un timp record. Se spălă repede, dar temeinic, îngînînd o melodie cînd se urcă în căruţă pentru a-şi lua rufe curate, observă că era măturată şi lucrurile puse în ordine. Era ceva mai mult spaţiu.

Nu se vedea decît un singur pat aşternut. Le combinase pe cele două într-unul singur şi acum aşternutul era mai gros şi desfăcut. Pe bufetul din lemn de stejar era o vază cu flori sălbatice.

În timpul cinei, Lydia fu la fel de nervoasă ca şi el şi păru grăbită să strîngă masa imediat. Lee fu hrănit şi spălat cu buretele, ca să adoarmă mai uşor, şi pus în pătuţul lui. Întîrziară la o ultimă ceaşcă de cafea,

aşteptînd să apună soarele ca apoi să se poată retrage decent în căruţă.

În acel moment veni domnul Grayson.

– Bună seara, doamnă Coleman.

– Bună seara, domnule Grayson.

Grayson se uită minunîndu-se, la tînăra femeie care nu mai semăna aproape deloc cu creatura aceea murdară pe care Ma o adusese cu cîteva săptămîni în urmă. Era o femeiuşcă drăguţă, chiar dacă părul ei era puţin cam prea liber şi ochii un pic cam prea elocvenţi. Culoarea ei era remarcabilă, ceva pe lîngă care un bărbat nu putea trece nepăsător. La fel erau şi formele ei. Trebui să facă un efort pentru a-şi putea lua ochii de la ea şi a i se adresa bărbatului.

– Ross, îmi vine foarte greu s-o fac, dar aş vrea să te rog să patrulezi în jurul taberei în noaptea asta.

– Să patrulez? repetă el, nemulţumit.

Ar fi vrut să se ducă la culcare cu Lydia cît mai curînd posibil.

Grayson îşi drese glasul şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Oamenii au trimis la mine o delegaţie spunînd că s-ar simţi mai în siguranţă dacă cineva cu... abilitatea dumitale ar sta de strajă. S-au oferit să facă ei de gardă, dar mă tem că s-ar împuşca unii pe alţii, din întîmplare. Toată lumea se teme de ucigaşul lui Luke Langston care e încă liber. Te-ar deranja asta?

Îl deranja al dracului, dar cum putea să refuze?

– Bine. Dar numai în seara asta.

Grayson tuşi uşor.

– Ei se gîndeau la mai multe seri. Vor să-ţi plătească, se grăbi el să adauge.

Ross scăpă o înjurătură printre buzele strînse iar Grayson aruncă o nouă privire stînjenită spre Lydia.

– Cum naiba să stau treaz toată noaptea şi apoi să merg în fruntea convoiului toată ziua?

– Nu toată noaptea. Ceilalţi te vor schimba cu rîndul după miezul nopţii, astfel că o să te poţi odihni cîteva ore.

„Dar nu voi avea timp şi de nevastă" se gîndi Ross.

– Te rog, Ross. Numai pînă ce ieşim din zona asta şi lumea se mai liniştеşte.

Ross nu avu încotro şi trebui să accepte. Ce scuză ar fi putut invoca pentru un refuz? În nici un caz pe cea reală.

Zilele treceau. Convoiul înainta tot mai departe în sudul statului Arkansas. Toţi începură să se relaxeze pe măsură ce distanţa dintre ei şi locul uciderii lui Luke creştea. Toţi, în afară de Ross care părea din ce în ce mai insuportabil. Oamenii începură să se teamă de a da ochi cu el, pentru că invariabil întîlneau ochii aceia verzi, aprinşi, care erau acum marcaţi de oboseală, exprimînd încordare.

Spre sfîrşitul zilei a şasea, Ross era lîngă căruţa lui. Îndată ce termină cu caii, se îndreptă spre căruţă şi dădu la o parte coviltirul din partea din spate. O surprinse pe Lydia spălîndu-se într-un lighean. Părul ei era prins precar cu ace pe vîrful capului. Şuviţe rebele îi atîrnau pe gît şi pe umerii încă uzi de apă. Surprinsă, scăpă cîrpa cu care se spăla, în castronul de porţelan. Braţele îi căzură inerte pe lîngă corp. Cămaşa ei descheiată abia dacă-i acoperea sfîrcurile. Două emisfere de carne albă ca două jumătăţi de

lună, umpleau golul dintre marginile cămăşii.

Fără un cuvînt, Ross lăsă privirea să-i lunece de la baza gîtului, unde o arteră pulsa repede, în jos spre vîlceaua dintre sîni şi apoi mai jos, pînă la buric. Se uită îndelung la el, tăcut, apoi sări jos din căruţă şi se duse cu paşi mari spre căruţa lui Grayson.

– Vreau să stăm de vorbă, mîrîi el.

– Da, Ross, spuse Grayson, luîndu-l deoparte pentru ca doamna Grayson să nu audă vreun cuvînt nepotrivit pe care omul l-ar fi putut folosi.

Ross nu era un mare orator. Ceea ce voia să spună era asta: „Ascultă, Grayson, m-au apucat căldurile şi vreau să mă tăvălesc puţin cu nevastă-mea, dacă tu şi ceilalţi din afurisitul ăsta de convoi n- aveţi nimic împotrivă". Dar nu mai era un proscris şi nu mai putea vorbi aşa. Se străduí să-şi păstreze controlul şi spuse tăios:

– M-am săturat, înţelegi? Gata cu nopţile departe de... familie. N-am avut timp nici să mă p... săptămîna asta.

Omului îi mai scapă cîte un cuvînt urît.

– Sînt obosit. Banii pe care-i iau sînt buni, dar...

Trase aer în piept, exasperat, cînd imaginea trupului proaspăt îmbăiat al Lydiei îi reveni în minte.

– Demisionez.

– E în regulă, Ross. Cred că toată lumea s-a convins că a fost un accident izolat şi că nu mai există nici un pericol.

Ross îşi forţă corpul să se relaxeze. Crezuse că va avea de luptat. Acum, că nu era cazul, îi fu ruşine de modul în care dăduse buzna peste Grayson.

– Bine, deci. Ne vedem mîine.

Se duse de-a lungul rîului, mai jos de locul de

unde se lua apă, îşi scoase hainele şi se aruncă în apă.

E

– Nu crezi că asta a fost? Un accident izolat?

Erau în căruţă, după ce terminaseră cina, strînseseră masa, îl culcaseră pe Lee şi aşteptau să treacă un interval de timp decent pentru a se urca în căruţă. Îşi petreceau timpul aşteptînd să se culce ceilalţi.

Ross se uita cum Lydia îşi perie părul.

– Da, cred că a fost un renegat care acum trebuie să fie departe. Ţi-am spus asta încă de la început.

Punînd jos peria, Lydia începu să-şi desfacă ghetele.

– Ma şi cu ceilalţi par să fi acceptat moartea lui Luke. Nu ştiu cum te poţi împăca cu pierderea unui copil.

Se gîndea la ce ar simţi ea dacă s-ar întîmpla ceva cu Lee. De aceea se uită, amuţită şi şocată, la Ross cînd acesta spuse, incisiv:

– Şi tu te-ai împăcat cu pierderea copilului tău.

Lydia lăsă capul în jos şi îşi scoase ghetele. Acela nu fusese un copil. Fusese un produs neviabil al ruşinii şi abuzului.

– Nu e acelaşi lucru, mormăi ea.

– Nu? De ce?

– Aşa.

– Lydia...

Ross aşteptă pînă cînd ea ridică privirea spre el înainte de a continua; şi cînd o făcu, vocea lui avea o

gravitate care o obliga la un răspuns.

– Cine a fost bărbatul...?

E

Capitolul 16

Desculţă, se îndreptă spre locul unde se aşezase Ross... Îngenunche în faţa lui, îi puse mîinile pe pulpe, deasupra genunchilor şi ridică privirea spre faţa lui. Lacrimile făceau să-i strălucească ochii ca nişte boabe de struguri în lumina scăzută a lămpii.

– Era un nimeni, Ross. Nimeni. Unul care nu merită nici să te gîndeşti la el, spuse ea, aplecîndu-şi capul pe un umăr, în timp ce se disculpa.

Părul ei îi mătura spatele şi căzu într-o cascadă grea pe umărul opus.

– L-am urît. Era crud. Îi făcea plăcere să-i

chinuiască pe alţii, pe mine. Plecînd, nu l-am părăsit ci m-am eliberat. Pentru a-mi salva viaţa, sufletul. Crede-mă, Ross.

Acum plîngea, dar numai cu ochii. Lacrimile îi curgeau rîuri pe obraji, dar vocea nu îi tremura. Era plină de suferinţă.

– A fost singurul, Ross. Jur. Singurul care m-a avut. Mă luptam cu el de fiecare dată. Nu m-am supus niciodată de bunăvoie. Nu voiam un copil de la el. E bine că a murit.

Degetele ei se strînseră pe partea exterioară a pulpelor lui.

– Aş fi fost fericită să nu-l fi cunoscut niciodată. Aş fi vrut să fiu pură... pentru tine.

– Lydia...

Lydia scutură din cap, nelăsîndu-l să termine. Acum că ajunsese aici, voia să-i spună tot ceea ce simţea. Poate altădată n-ar fi avut curajul.

– Ai crezut că sînt o decăzută cînd Langstonii m-au adus la tine. E adevărat. Aşa trăisem, dar în sinea mea ştiam că nu sînt. Voiam să trăiesc printre oamenii decenţi. Cînd te-ai căsătorit cu mine, m-am decis să nu mă mai gîndesc la trecut. Începeam o viaţă nouă şi eram hotărîtă s-o îngrop pe cealaltă. Momentele în care am fost împreună n-au nici o legătură cu ceea ce mi s-a întîmplat înainte. Am învăţat de la tine că ceea ce se întîmplă între un bărbat şi o femeie nu e ruşinos şi oribil.

Mîinile lui se aşezară pe faţa ei. Cu degetele mari, îi îndepărtă lacrimile. O mînă lunecă de pe creştetul capului în jos, pe umăr şi atingerea părului ei îi dădu o plăcere deosebită.

Îmbrăţişare în amurg

– Nimic din viaţa mea n-a fost atît de bun, de plăcut, ca timpul pe care l-am petrecut cu tine şi cu Lee. Trecutul nu-l pot schimba, deşi aş vrea să-l uit. Dar, te rog, nu te lega mereu de el. Vreau să fiu o mamă bună pentru Lee şi o soţie bună pentru tine. Sînt lipsită de experienţă şi stîngace şi am multe de învăţat. Învaţă-mă tu, Ross. Încerc din greu să uit de unde am venit. Nu poţi să faci şi tu acelaşi lucru?

Cine era el, Sonny Clark, să-i judece pe toţi? Nu se considerase el o victimă a originii lui şi nu-şi iertase el toate fărădelegile, pe baza asta? Dacă se putea absolvi pe sine de orice vinovăţie folosind originea lui sordidă drept scuză, cum putea el s-o condamne pe Lydia? Şi ea fusese o victimă. Şi oare îi mai păsa lui ce fusese ea, sau cu cine făcuse copilul?

Cu capul ei pe genunchi, cu părul răspîndit pe coapsa lui ca un văl de mătase, nu putea spune că n-o iubeşte, numai datorită unui principiu răsuflat. Ceea ce făcuse înainte de a o cunoaşte el, era de mică importanţă.

Blînd, îi ridică faţa. Desfăcîndu-şi mai mult genunchii, o atrase spre el. Îi puse degetul mare de la mînă pe beregată iar celelalte degete le încolăci pe gît, atingîndu-i ceafa. Apoi spuse, în şoaptă:

– Eşti frumoasă, Lydia.

Lydia scutură din cap atît cît îi permiteau degetele lui.

– Nu sînt.

– Ba da.

Lydia se văzu strălucind în ochii aceia adumbriţi care-i scăldau faţa într-o baie de smarald.

– Numai după ce te-am cunoscut pe tine.

O trase mai aproape, se aplecă uşor şi o sărută, delicat, doar cu mustaţa. Îşi luă mîna de pe gîtul ei şi îi atinse sînii apoi o lăsă să lunece în jos. Buzele lui rătăceau pe faţa ei atingînd cu sărutări uşoare obrajii uzi de lacrimi, pleoapele, nasul, tîmplele şi apoi din nou gura. Mîinile lui lunecară de pe şolduri spre şale. O apăsă din ce în ce mai tare pînă cînd corpul ei se lipi complet de al lui.

– Toată săptămîna m-am gîndit la asta, mărturisi el. Te-am dorit atît de mult... chiar de la început. Şi mă detestam pentru asta. Mi-am vărsat toată furia şi frustraţia asupra ta.

Această recunoaştere îl costă scump. Lydia nici nu putea măcar aprecia cît de departe mersese Ross pentru a fi în stare să admită o astfel de slăbiciune la el. Nici unul dintre aceia care-l văzuseră pe tînărul şi irascibilul pistolar îndreptînd pistolul asupra cuiva pentru o vină reală sau imaginară, nu l-ar fi recunoscut în acest om care mîngîia acum obrajii iubitei lui.

– Am crezut că mă urăşti, şopti ea.

Îşi clătină capul dintr-o parte într-alta, subjugată de plăcerea gurii lui lipită de a ei. Gura lui Ross. Era un gînd copleşitor care făcea să-i tremure stomacul şi să-i bată inima repede.

– Am încercat, dar n-am putut. Am încercat să te pedepsesc şi pe tine, şi pe mine.

Brusc, îşi pierdu calmul cedînd naturii lui agresive. O sărută apăsat, posesiv, desfăcîndu-şi mîinile pentru a-i ţine trupul şi mai strîns lipit la pieptul lui. Buzele ei se desfăcură cînd îi simţi limba strecurîndu-se printre ele şi mîngîind marginea lor moale, umedă. Gemu şi

ridică braţele, punîndu-i-le în jurul gîtului.

Se lăsară amîndoi învăluiţi de plăcerea după care tînjiseră toată săptămîna.

Cînd, în cele din urmă, Lydia se desprinse şi îşi lipi obrazul de pieptul lui pentru a-şi trage sufletul, murmură în şoaptă.

– N-am ştiut niciodată că un sărut poate fi atît de plăcut.

Ross îi ridică bărbia şi, zîmbind ca un cunoscător, spuse:

– Puţini oameni ştiu.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

– De ce?

Ross scutură din umeri.

– Pentru că nu ştiu cum, probabil.

– Mă bucur că tu ştii.

Ross rîse, scoţînd un sunet amplu, răsunător, vibrant.

– Da?

Lydia dădu din cap viguros.

– Atunci să-l reluăm, murmură el, atrăgîndu-o din noi spre el pentru încă un sărut lung, pătimaş.

Cu gura lipită de gura ei, o îndepărtă puţin şi îi căută nasturii corsajului încheiat pînă la gît. Reacţia ei îi dăduse curaj. În tinereţe fusese prea grăbit pentru a avea fineţe. Cînd era urmărit, timpul nu-i permitea să umble cu fineţuri, şi nici nu era nevoie, pentru că tîrfelor le făcea plăcere nerăbdarea lui. Dădăceala Victoriei îl făcuse nervos şi stîngaci. Îi fusese teamă să n-o ofenseze cu fiecare mişcare. Dar Lydia...

După ce desfăcu toţi nasturii, îşi coborî gura spre gîtul ei, muşcîndu-l uşor în timp ce îi împingea în jos

rochia de pe umeri.

– Mirosul tău e întotdeauna atît de plăcut...

Respiraţia lui îi atingea pielea făcînd-o să simtă cîrcei în stomac.

Odată braţele eliberate din rochie, Lydia ridică mîinile spre capul lui şi îşi îngropă degetele în părul lui negru, bogat, strîngîndu-le în timp ce Ross continua s-o adulmece.

Ridicînd capul, se uită la ea. Fitilul lămpii fusese coborît pentru a elibera umbrele făcute pe pînza coviltirului, dar era suficientă pentru a arunca o lumină aurie pe pielea ei. Marginea dantelată a cămăşii coborîse mult sub nivelul sînilor; despărţitura întunecată dintre ei îl intriga cu pielea aceea pe care şi-o imagina catifelată la atingerea degetelor sau a limbii.

Degetul lui arătător se plimbă pe marginea cămăşii ei, dintr-o parte într-alta şi înapoi, încet, urmărit de ochii lui. Cînd se uită în ochii ei aprinşi, zîmbi topit de plăcere. Îşi desfăcu cămaşa şi o scoase; urmă centura şi apoi pantalonii. Lydia stătea ca în transă, uitîndu-se doar în ochii lui, cu ochii ei cafeniu-închis, larg deschişi.

– Ţi-e teamă de mine?

Lydia scutură din cap.

– Nu. La început mi-a fost, dar acum nu.

– Să ştii că şi mie mi-a fost teamă de tine, spuse el, rîzînd uşor.

– Da?

I se părea imposibil ca lui să-i fie teamă de ceva.

– Nu-ţi dai seama ce greu îmi era să petrec noaptea cu tine aici, mai ales cînd îl alăptai pe Lee,

fără să te ating?

– Şi acum mai vrei să mă mîngîi?

Ross strînse din ochi de parcă l-ar fi durut ceva.

– Foarte mult.

Luîndu-i mîna, Lydia i-o puse pe sîn şi o apăsă.

– Aşa?

– Da, aşa, gemu el, punînd şi cealaltă mînă lîngă prima.

Masă globurile moi, tandru, ridicîndu-i, împingîndu-i unul într-altul şi apoi lăsîndu-i să i se aşeze grei în palmă. Cu vîrful degetelor, îi atinse sfîrcurile explorînd şi implorînd pînă cînd ele deveniră tari, protuberante.

– Mi-ai desfăcut cămaşa în prima noapte, şopti ea, ameţită.

Ochii lui nedumeriţi se ridicară spre ochii ei.

– Eram beat, spuse el, răguşit.

– Ah, şopti ea, ascunzîndu-şi faţa, ruşinată.

Expresia de pe faţa lui arăta că spusese ceva ce nu trebuia.

– Îmi pare rău. Nu mă pricep la lucrurile astea. Am crezut că ţi-ar plăcea să...

– Mi-ar plăcea, dar...

La dracu, dacă soţia lui era una dintre puţinele femei de pe pămînt care nu se ferea de mîngîierile soţului ei, ar fi o prostie să i-o spună el.

Blestemă nasturii aceia mici în timp ce degetele lui se străduiau să-i desfacă. După un moment de enervare, Lydia îşi puse blînd mîinile peste mîinile lui şi i le îndepărtă. Mişcările ei erau încete şi involuntar seducătoare pe cînd desfăcea nasturii unul cîte unul.

La început apăru doar o fîşie de piele, apoi curbele interioare ale sînilor, apoi mica adîncitură care

îi delimita stomacul. Lydia se aplecă înainte, aproape atingîndu-i bărbia cu capul, şi îşi scoase cămaşa. Părul îi căzuse în faţă astfel că atunci cînd îşi îndreptă corpul, o acoperea provocator.

Ross auzi un vîjîit în urechi pe care nu-l mai auzise de cînd avusese prima lui femeie, cu mulţi ani în urmă. Atunci nu era decît un băiat, dar îşi amintea de uscăciunea gurii, de transpiraţia de pe palme şi de pe buza superioară, de bătăile inimii. Aşa era şi acum.

Îi dădu părul la o parte şi îi privi sînii. Erau plini, cu sfîrcuri de culoarea coralului, frumoşi, ridicaţi, rotunzi, materni, provocatori. Sînii unei madone şi ai unei amante. Îşi aminti de prima noapte cînd o văzuse, cînd îi văzuse, sînii aceia încărcaţi de lapte şi gura avidă a fiului său sugînd sfîrcurile. Un val de sînge îi umplu bărbăţia, făcînd-o tare, aproape dureroasă.

Îşi puse mîna pe trupul ei şi o simţi arzînd de o mie de senzaţii care străbătîndu-i braţul i se opriră drept în inimă. Vrăjit, mîngîie carnea moale, încîntat de felul cum i se aşeza în palmă. Pielea lui părea neagră faţă de albeaţa ei imaculată.

Atinse uşor sfîrcul iar acesta se rotunji tentant; areola întunecată din jurul lui se încreţi provocator. Înjurînd în şoaptă, cuprinse sînul în mînă şi se aplecă asupra lui.

Întîi, Lydia simţi atingerea mătăsos-ţepoasă a mustăţii, apoi sărutul umed. Îşi puse palmele pe obrajii lui şi rămase nemişcată, cu capul lăsat pe spate. Limba lui se rostogoli peste bobul de carne trandafirie iară şi iară, scăldîndu-l în roua gurii lui, apoi îl absorbi şi îl supse uşor.

Cu răsuflarea tăiată de această plăcere nouă,

Lydia se apropie mai mult, aliniindu-şi instinctiv corpul cu al lui. Braţele lui îi strînseră mijlocul şi trupul ei se arcui pe spate. Gura lui o devora dulce, savurînd fiecare părticică de carne la care visase atîta timp. Îi frecă sfîrcurile cu limba, apoi i le uscă cu mustaţa. Gura lui fierbinte, pătimaşă, prinse un sfîrc şi începu să-l sugă ritmic.

Era un ritm al cărnii şi amîndoi îi urmau chemarea. Ross simţi că dacă nu-şi înfrînează dorinţa acum, o va lua din nou cu sălbăticie. O ridică în sus astfel încît capul ei să i se cuibărească sub bărbie iar sînii să stea lipiţi de pieptul lui.

– Lydia, Lydia, repeta el, în timp ce o legăna în braţe.

Brusc, se opri căutînd să-şi domolească puţin patima. Nu voia să se termine repede de data asta. Voia s-o ia încet, să dureze mult.

Lydia se dezlipi de el şi îşi trecu mîna pe pieptul lui.

– Mă gîdilă, spuse ea, încreţindu-şi nasul, în mod comic.

– Îmi pare rău. Am să-l rad.

– Nu! se repezi ea.

Graba ei îl făcu să rîdă, dar redeveni serios cînd ea spuse calm:

– Ai atîtea cicatrici...

Atinse cicatricea în relief de deasupra pieptului stîng. Apoi vîrfurile degetelor ei rătăciră pe corpul lui în căutarea altor cicatrici şi semne pe piept şi pe umeri.

– Da, am destule.

– Din război?

Ross îi luă mîna şi sărută dosul degetelor.

– Unele, da.

Spusese asta pe un ton care însemna că n-o să-i mai spună nimic altceva. Privise pînă atunci cum se legănau sînii ei la cea mai mică mişcare şi cum şuviţele de păr care îi cădeau pe umeri cochetau cu sfîrcurile sînilor. Lydia nu părea deloc ruşinată de privirea lui, dar era aproape copilăroasă în curiozitatea ei despre el.

– Hai în pat, spuse el, cu voce răguşită.

Ross se hotărîse deja să nu doarmă cu pantalonii pe el. Şi în mod sigur n-avea chef să ia una din acele cămăşi de noapte pe care Victoria îl obliga să le poarte în pat. O să doarmă aşa cum l-a făcut Dumnezeu, şi dacă Lydiei n-o să-i placă... Ei bine, va trebui să-i placă. Îşi scoase cizmele şi ciorapii, apoi pantalonii, aruncîndu-i în partea cealaltă a căruţei.

Lydia se întinse pe pat şi rămase nemişcată. Ross stinse lampa, cufundînd totul în întuneric. Urechile ei erau obişnuite să urmărească toate mişcările lui şi ştiu că e gol încă înainte de a se lungi lîngă ea.

Era încîntată şi îngrozită în acelaşi timp. Clancey se expusese obscen privirii ei desfăcîndu-şi pantalonii, dar nu văzuse niciodată pînă atunci un bărbat complet gol. Desigur, Ross era frumos de la brîu în sus şi nu-şi putea imagina că restul ar putea fi urît. Totuşi era încordată şi speriată cînd el se culcă lîngă ea. Nu opuse nici o rezistenţă cînd Ross o atrase spre el. Braţele lui o cuprinseseră strîns cînd îi găsi gura pe întuneric. Sub sărutul lui experimentat, Lydia simţi că îi dispare frica.

Piciorul ei gol îl atinse pe al lui şi nu i se păru atît

de neplăcut. Sînii ei erau lipiţi de pieptul lui păros şi atingerea asta îi făcea plăcere. Ross dezbrăcat era tot Ross. Înţelese că nu avea de ce să-i fie frică de el.

Îl încolăci cu braţele şi îi mîngîie muşchii încordaţi ai spatelui. Îşi lăsă mîinile să lunece în jos, dincolo de talie şi atinse ceea ce admirase în dimineaţa aceea lîngă rîu. Palmele ei trecură peste acea despărţitură din mijlocul şalelor şi peste fese.

– Doamne, gemu el.

Îi era recunoscător lămpii a cărei lumină îl ajuta să-i dezlege baiera juponului şi a pantalonaşilor. Mototolind materialul într-o mînă, împinse totul în jos la picioarele patului.

Ochii lui lunecară admirativi pe picioarele mici, pe gleznele subţiri, pe gambe şi apoi pe pulpele ei suple. Respiraţia i se opri brusc cînd îi văzu fuiorul acela de păr blond-închis. Triunghiul acela întunecat, rotunjirea uşoară a şoldurilor, coborîşul lent al pîntecului şi perfecţiunea sînilor erau de o feminitate răscolitoare. Frumuseţea ei îl captivă şi o privi îndelung, sorbind-o.

Din vremea adolescenţei, Lydia nu mai stătuse niciodată goală în ..ţa nimănui, nici măcar a mamei ei. Ross era atît de absorbit încît fu alarmată. Arăta ea altfel decît celelalte femei? Era urîtă şi nu ştia? Avea ceva neplăcut?

– Ross? întrebă ea, nesigur, acoperindu-şi feminitatea cu palma, protector.

Ross se smulse din transă şi se întinse lîngă ea, apăsîndu-şi pielea lui aspră pe pielea ei catifelată, doar pentru plăcerea contactului.

– Doamne, suspină el, lăsîndu-şi capul pe sînii ei. Stătu astfel cîteva minute, fără să se mişte, ţinînd-o

doar în braţe, nevenindu-i să creadă că primise un astfel de dar. Faptul că o socotise la început necioplită şi vulgară i se părea acum de neconceput. Era ca o floare frumoasă şi rară... şi era a lui.

Se ridică în mîini şi îşi lăsă capul în jos ca s-o sărute. Lăsă doar puţin limba să intre între buzele ei, plimbînd-o leneş pe deasupra lor. Lydia îi puse mîna pe cap, venind cu gura în întîmpinarea lui.

Cuprinzîndu-i un sîn în mînă, se lăsă mai jos şi îl aduse spre gura lui. Sărută carnea albă în cercuri din ce în ce mai mici, apropiindu-se de sfîrc pe care îl mîngîie cu mişcări circulare ale buzelor pînă cînd îl făcu să se ridice excitat. Atunci se retrase uşor şi îl atinse cu limba.

Lydia se cutremură, ridicîndu-se de pe pătură, apoi recăzu agitată. Adînc în trupul ei, între pulpe, simţi acea nelinişte cunoscută, acea sete de ceva nedefinit şi necunoscut. Sub vraja acestei stări, ceea ce urma să se întîmple nu putea fi decît splendoare.

Mîna lui ajunsese în dreptul taliei şi o strînse uşor înainte ca palma să lunece pe rotunjimea şoldului şi de acolo pe pulpe. Pielea era caldă, catifelată; mîngîind, mîna lui era la rîndul ei mîngîiată. Degetele lui lunecară mai sus pe coapsă, se opriră o clipă apoi se afundară în hăţişul de păr abundent.

Nu auzi nici un protest, doar un geamăt uşor. Delicat, îi apăsă pulpele pentru a i le desface şi îşi strecură mîna între ele. Carnea moale, caldă şi umedă îi învălui degetele.

– Lydia.

Numele ei îi scăpă printre dinţi în timp ce i se dezvăluiau misterele trupului ei.

– Ross! exclamă ea, cu un strigăt ascuţit.

Imediat Ross îşi retrase mîna şi i-o puse pe genunchi.

– Iartă-mă. M-am oprit. Am vrut doar să te mîngîi.

– Trebuie să faci asta? întrebă ea, timorată.

– Nu, şopti el, liniştitor. N-am să te mai ating acolo dacă tu...

– Nu, spuse ea, isteric, am vrut să întreb numai dacă trebuie să te opreşti.

Aerul expulzat în momentul blestemului scrîşnit îi atinse buzele înainte de sărutul lui. Mîna lui deveni mai îndrăzneaţă, dar la fel de delicată. Două dintre degete găsiră despărţitura cărnii şi lunecară în umezeala ei, în timp ce degetul mare masa uşor mugurul magic trezit la viaţă.

Ross văzu aşternîndu-se pe faţa ei acea expresie de sublim pe care o mai văzuse o dată cînd îl alăpta pe Lee. Îl invidiase atunci pe Lee şi dorise să fi fost provocată de el. Acum îi văzu sfîrcurile ridicîndu-se tari, pîntecul scuturat de convulsii, respiraţia accelerată şi simţi că explodează de dorinţa care se cerea urgent satisfăcută.

Se întinse deasupra ei, acoperind-o, punîndu-şi sexul în locul degetelor, şi apăsă pînă cînd fu complet absorbit în ea. Rămase clipe în şir nemişcat, gîfîind cu capul lipit de gîtul ei, ţinut strîns în interiorul trupului ei. Apoi, ridicîndu-se puţin, o privi în ochi.

– N-am mai simţit niciodată aşa ceva, Ross. Aşa trebuie să fie? şopti ea, trecîndu-şi vîrful degetelor peste mustaţa lui.

Ross înghise ochii şi scutură din cap, nevoind încă să se mişte, să se grăbească.

– Nu, în general nu-i atît de bine.

În acel moment îşi pierdu controlul şi începu să-şi mişte şoldurile. Folosi toate tehnicile de care auzise vreodată în bordeluri sau aiurea. Se retrase aproape complet din ea, apoi o pătrunse atît de adînc încît păreau un simplu corp; o clipă mai tîrziu, începu să se mişte iar, repede, încet, în ritmuri care o făcură să plutească, prinsă parcă într-un vîrtej.

Pieptul lui îi freca sfîrcurile sînilor, pîntecul lui îi apăsa abdomenul, unduitor, mîinile lui puternice îi mîngîiau pulpele; era pierdut în feminitatea ei, în dulceaţa trupului ei şi ar fi vrut să rămînă acolo pe vecie.

Faţa ei exprima o plăcere supremă şi aceasta îi intensifică şi mai mult propria lui plăcere. Cînd veni tumultul, o simţi cutremurată toată.

Rămaseră strîns îmbrăţişaţi pe cînd zeul binevoitor al iubirii îi azvîrli în înaltul cerului şi apoi îi readuse blînd pe pămînt.

Lydia îşi lunecă degetele absentă, în sus şi în jos pe spatele lui asudat, în timp ce zăceau epuizaţi, unul în braţele celuilalt. Ross îşi reveni în cele din urmă, se ridică şi se întinse alături pe spate, trăgînd aer adînc în piept.

Văzîndu-l că nu se mai mişcă, Lydia îşi puse mîna pe abdomenul lui, sub coaste şi întrebă, ezitînd:

– Ross, te simţi bine?

Ross acumulase destulă putere pentru a chicoti.

– Lydia, cum poţi fi atît de inocentă şi atît de experimentată, în acelaşi timp?

Se întoarse cu faţa la ea şi o privi cu drag. Pielea ei strălucea trandafirie, datorită satisfacţiei sexuale.

Ochii ei erau umezi şi toropiţi cînd îi zîmbi, conştientă de sine. „Doamne, ce frumoasă e", se gîndi Ross. O lipi mai strîns de el, deşi era cald, şi spuse:

– Acum, hai să dormim.

Lydia se cuibări la pieptul lui, căutînd protecţia oferită de corpul lui voluminos. Ross îi acoperi sînul cu mîna iar ea şi-o puse pe a ei în adîncitura taliei lui. Adormiră amîndoi zîmbind.

Ross se trezi cu letargia aceea caracteristică. Nu-şi amintea să fi dormit mai bine vreodată. Înainte chiar de a deschide ochii îşi acoperi faţa cu părul Lydiei şi aspiră adînc parfumul ei. Apoi se ridică încet sperînd să n-o trezească. Voia să vadă tot ceea ce întunericul îi ascunsese în timpul nopţii.

Ochii lui rătăciră în voie peste corpul ei. Pielea ei era la fel de plăcută privirii ca şi atingerii; gustul ei îi mai dăinuia încă pe buze. Pe obraji avea o uşoară fulguială de pistrui. Zîmbi, gîndindu-se că aceasta o făcea să pară incredibil de tînără. Dar ochii întorşi în sus, cu mişcarea lor, cu genele dese care stăteau acum ca un evantai deschis pe obrajii ei, erau ochi de femeie, cu aspectele lor multiple, cînd plîngători, cînd întunecaţi de patimă; dezvăluiau atît de multe, promiteau atît de mult încît simţi din nou dorinţa trezindu-se în corpul lui, amintindu-şi mai ales modul senzual cum îl priviseră.

Buzele ei stăteau uşor desfăcute. În clipa aceea nu dorea nimic mai mult decît să-şi treacă limba peste

ele, să le pătrundă. Avea cea mai dulce gură din lume. Şi ştia să sărute cu ea.

Ce altceva mai ştia?

O cută i se săpă între sprîncene şi mustaţa îi tresări de iritare. Ce naiba se tot gîndea la asta? Părea atît de inocentă, dar...

Noaptea trecută, fanteziile sexuale ale unui bărbat se realizaseră. Lydia nu se prefăcuse. Ross auzise că unele femei pot simţi acea mică moarte pe care o simţeau bărbaţii. Prostituatele o simulau crezînd că asta se aşteaptă de la ele. Se îndoia că Victoria auzise vreodată de aşa ceva. Dacă ar fi auzit, ar fi fost îngrozită.

Victoria. Amintirea ei îl deranja cel mai mult. Îi era dor de ea. Încă o mai iubea. Dar cum putea s-o mai iubească încă şi să-i placă trupul Lydiei cu atîta uitare de sine? E posibil să iubeşti o femeie şi să fii obsedat de alta? Ross detestă această comparaţie la care îl obliga mintea.

În timp ce trupul Victoriei fusese ca alabastrul rece, al Lydiei era de fildeş cald, cu infuzii de aur topit. Victoria fusese pudică, uneori pînă la enervare. Nu-l lăsase niciodată s-o vadă complet goală. Lydia stătea goală lîngă el chiar acum. O goliciune superbă. Trecuse dincolo de lipsa de pudoare. Se oferise generoasă, permiţîndu-i acces nelimitat, lăsîndu-l să facă tot ceea ce voia. Victoria ar fi leşinat dacă s-ar fi mişcat în ea aşa cum o făcuse cu Lydia. Ar fi stat pasivă, acceptîndu-l, dar după aceea s-ar fi sculat şi s-ar fi dus să se spele ca şi cum ar fi murdărit-o.

Lydia se agăţase de el, mulgîndu-l cu trupul ei, mişcîndu-se cu el, scoţînd acele sunete baritonale din

adîncul gîtului care păreau că vibrează prin corpul lui mîngîindu-i bărbăţia. După ce se terminase, îşi acoperise pîntecul cu mîinile şi se cuibărise ca pentru a păstra acea esenţă a lui care devenise parte din ea însăşi.

Gîndul acesta îi stîrni erecţia. Înjură la adresa ei şi a lui însuşi. Pentru că, în timp ce adora natura ei senzuală, era şi obsedat de ea. Cum se face că Lydia avea acele porniri, acel talent de a iubi care îl purtase într-un tărîm al sexualităţii pe care nici măcar el, cu toată experienţa lui, nu-l cunoscuse?

Îi privi atent sînii. Chiar şi în repaus, sfîrcurile lor erau uşor ridicate. Abdomenul i se ridica şi cobora lent cu fiecare respiraţie şi îi venea să-şi lipească gura de el, să-şi afunde limba în buric. Voia să-i atingă din nou triunghiul acela de păr mătăsos cu vîrful degetelor.

Cine eşti tu, Lydia...

Nici măcar nu-i ştia numele complet.

Dar nici ea nu-l ştia pe al lui.

Privind-o cît e de frumoasă în lumina dimineţii, înţelese că putea să-i uite trecutul, aşa cum i-o ceruse ea. Numai dacă nu cumva îl mintea că uitase. Dacă va descoperi vreodată că-l minţise în legătură cu asta, n-o va ierta niciodată.

N-o mai atinse de teamă că n-ar mai fi putut pleca. Îşi trase pantalonii şi coborî din căruţă.

Cîteva minute mai tîrziu, Lydia se trezi şi îl căută. Locul de lîngă ea era gol, dar îl auzi mişcîndu-se pe afară. Ridicîndu-se, controlă ce face Lee, care mai dormea încă, şi începu să se spele în ligheanul de pe dulap. Îşi trecu cîrpa udă, rece peste feminitatea ei.

Obrajii i se îmbujorară cînd îşi aminti felul în care o mîngîiase Ross, şi cum reacţionase ea la asta.

O să creadă ceva rău despre ea?

Ce se întîmplase cu ea? Preţ de o clipă îngrozitoare, crezuse că moare, dar în acelaşi timp nu se simţise niciodată mai vie. Bucuria o învăluise ca o cascadă. Plăcerea fusese atît de intensă încît nu crezuse că va rezista fizic. Avidă, se agăţase de ea pentru a o reţine. Îşi încolăcise membrele în jurul lui Ross, zbătîndu-se să-l atragă în trupul ei cît mai adînc posibil.

Acoperindu-şi faţa cu ambele mîini, respiră adînc, rugîndu-se în gînd să nu fi făcut vreun lucru pe care femeile măritate nu-l fac.

Îşi ridică părul din jurul feţei, dar îl lăsă liber pe spate. Nu-i spusese Ross că îi stă bine aşa, că e frumoasă? După ce se îmbrăcă, coborî din căruţă. Ross nu se vedea şi asta o bucură. Nu era pregătită să-l privească în ochi încă, după cele petrecute noaptea trecută.

Apăru în spatele ei tocmai cînd turna o ceaşcă de cafea.

– Bună, spuse el, blînd.

Lydia se întoarse încet şi ridică obosită ochii pentru a-l privi. Respiraţia i se poticni în gît cînd îl văzu în lumina soarelui. Era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată; părul, spălat după ce se bărbierise, strălucea. Lumina care sclipea în ochii lui şi zîmbetul lui tandru îi spuneau că totul era bine. N-o condamna pentru comportarea ei liberă din seara precedentă. Acum era sigură că făcuse doar ceea ce fac soţiile cu soţii lor. Făcuse ceea ce Ross se

aşteptase ca ea să facă. Simţi o mare uşurare.

– Bună dimineaţa, spuse ea, zîmbind.

– Pentru mine? întrebă el, arătînd spre cafea.

Fără un cuvînt, Lydia îi întinse ceaşca şi zîmbi. Faţa ei radioasă concura strălucirea soarelui. Ross luă cafeaua, dar în acelaşi timp îşi puse cealaltă mînă pe ceafa ei şi o trase spre el sărutînd-o.

Încă o mai săruta cînd Ma Langston îşi făcu apariţia cîteva minute mai tîrziu aducînd găleata cu lapte pentru Lee. Îi privi o clipă, mîndră ca o mamă, apoi îşi drese glasul zgomotos.

– O altă pistă falsă, spuse Howard Majors, în timp ce îşi scotea pălăria şi o punea în cuier în camera lui dintr-un hotel din Baltimore.

– Păreai aproape dezamăgit că fata de la morgă nu era fiica mea, Majors. Regret că te-am făcut să-ţi pierzi timpul.

– Doamne, mormăi Majors pentru sine, cu dezgust, şi făcu un lucru pe care rareori îl făcea în miezul zilei: îşi turnă un pahar de băutură.

Vance Gentry începea să-l calce pe nervi. Aproape că simţea simpatie pentru tînăra pereche care fugise. Poate că Sonny Clark n-o răpise pe nevastă-sa sau n-o forţase să fure bijuteriile. Poate că Victoria plecase de bunăvoie de acasă ca să scape de acest tiran dezagreabil.

Timp de o săptămînă, cît le trebuise ca să ajungă în Baltimore, Gentry fusese insuportabil, dar Majors îl

tolerase, înţelegător. În fond, omul crezuse că fata găsită moartă în camera aceea de hotel de lîngă malul apei, era fiica lui. Majors se îndoise tot timpul, deşi ambele descrieri fizice se potriveau.

Crima nu era stilul lui Clark. Era iute la mînie şi violent cînd era încolţit, fără teamă de nimic, dar nu fusese niciodată un ucigaş bestial, mai ales să înjunghie o femeie mult după ce ea murise. Asta nu se potrivea cu izbucnirile iuţi de violenţă ale lui Clark.

Majors tolerase irascibilitatea lui Gentry din respect. Acum însă era sătul.

– N-a fost pierderea mea de timp, domnule Gentry, spuse el, cu mai multă diplomaţie decît credea că merită.

– Nu, doar o risipă de bani.

– Măcar acum ştim că fiica dumitale ar putea fi în viaţă.

– Atunci unde e?

– Habar n-am.

– Habar n-ai!

Gentry era atît de furios încît părul lui alb părea să i se ridice pe creştet cînd se întoarse spre detectiv.

– Atunci de ce dracu crezi că te plătesc eu? Te plătesc să-mi găseşti fiica şi pe banditul ăla de bărbat-său.

Majors numără încet pînă la zece, amintindu-şi că după rezolvarea acestui caz, se va retrage din activitate.

– Puteţi să mă concediaţi oricînd, domnule Gentry. Eu tot am să continui să-l caut pe Clark, acum cînd ştiu că trăieşte. E căutat pentru cinci crime şi jaf armat

asupra băncilor din mai multe state. Lista fărădelegilor lui e lungă cît braţul meu. Şi cu toate că n-a mai fost cu banda cîţiva ani, s-ar putea să coopereze cu noi pentru a-şi salva viaţa, ca să-i găsim pe fraţii James. Deci, vreţi să lucrez cu dumneavoastră sau vreţi să continui singur?

Gentry se legănă pe vîrful picioarelor furios, dar supus. Furia lui nu era îndreptată atît contra detectivului de la Pinkenton cît a situaţiei. Nu-i convenea să fie la mîna cuiva, dar ştia că detectivul avea o reţea de informatori şi comunicaţii de care el nu dispunea chiar dacă ar fi plătit.

– Nu văd de ce ne-am despărţi acum.

– Foarte bine, dar atunci vă rog să fiţi amabil şi să nu mă mai insultaţi cu comentarii nedorite. Desigur că m-am bucurat cînd am văzut că acel cadavru nu era al fiicei dumneavoastră.

Dădu pe gît un nou pahar şi-i pasă sticla lui Gentry, exprimînd fără cuvinte că dacă voia să bea, n-avea decît să-şi toarne singur.

Gentry acceptă dojana şi, după ce îşi turnă în pahar, întrebă:

– Şi acum ce facem?

– Ne întoarcem la biroul din Knoxville, cred. Pornim iar de la zero, punem afişe şi vedem ce apare.

Gentry înghiţi whisky-ul dintr-odată. Nu-i simţi arsura mai tare decît furia care îi rodea stomacul. Cînd va pune mîna pe Ross Coleman sau cum dracu îl mai cheamă, adio cu *Agenţia Pinkenton,* guvernele mai multor state sau cu oricine altcineva care îl voia viu.

Are să-l omoare pe nemernicul ăla.

Zilele treceau încet pentru Lydia şi Ross pentru că abia aşteptau să vină seara. Ross era mereu ocupat cu caii lui sau ai altora, cu vînătoarea sau cu vreo altă activitate care îl împiedica să mîne propria lui căruţă. Dar asta nu era rău. În zilele în care stătea lîngă ea, timpul trecea chinuitor. Fiecare frecare a braţului de trupul ei, fiecare atingere a mîinii ei pe a lui, fiecare privire, fiecare sărut furat îl făcea să dorească şi mai mult sfîrşitul zilei.

Serile le aparţineau. Se duceau în vizite pe la alţii, dar imediat ce era posibil se urcau în căruţă şi se cufundau în intimitatea ei. Deveniră mai puţin ruşinaţi de emoţiile lor, mai liberi în manifestările lor afective.

Lydia nu credea că ar putea fi mai fericită. Nu dădu nici un nume sentimentului pe care îl avea pentru Ross. Ştia doar că nu va mai fi niciodată întreagă fără el. Nu-şi comunicau sentimentele verbal, dar tînjea mereu după acea intimitate cu el. Felul în care Ross o privea, felul în care o atingea, îi spuneau tot ceea ce voia să ştie.

Ca de obicei, într-o după-amiază în timp ce se spăla pregătindu-se pentru Ross, era într-o stare de mulţumire confuză. Fasolea fierbea pe foc şi turta de mălai era gata de pus la copt. Moses culesese mure şi îi dăduse şi ei în chip de desert.

Cînd se auzi bătaia din afara căruţei, termină de încheiat nasturii rochiei, îşi mai trecu o dată mîna

peste păr şi dădu la o parte flapsurile.

Se retrase îngrozită în clipa în care dădu cu ochii de faţa urîtă a fratelui ei vitreg, Clancey Russell.

Capitolul 17

Lydia deschise gura să ţipe, dar nu putu scoate nici un sunet, de groază. Asta îi dădu lui Clancey timpul necesar să se urce în căruţă şi să-i pună mîna la gură.

– Ei, hai, lasă, nu te mai agita. Doar n-ai de gînd să faci tărăboi, doamnă Coleman? spuse el, băgîndu-i un cuţit sub nas. Pentru că în acest caz, oricine ar intra peste noi va primi unu d-ăsta drept în pipotă. Şi ăla ar putea fi chiar bărbat-tu.

Ochii Lydiei se făcură mari peste marginea mîinii lui şi Clancey spuse:

– Văd c-ai înţeles.

Treptat îşi lăsă mîna în jos, deşi nu băgă cuţitul la loc în teacă. Lydia era prea uluită pentru a se mişca. Clancey era personajul diabolic din coşmarurile ei, un strigoi ridicat din mormînt. Rana de pe cap lăsase o cicatrice hidoasă care îl făcea şi mai respingător. Puţea. Se întrebă cum putuse sta cu el zece ani şi să-l mai şi suporte...

Înghiţi fierea care-i umplea gura. Cum de mai trăia? Cum? Îl văzuse căzînd şi lovindu-se de piatră, auzise trosnetul craniului, văzuse sîngele.

– Credeai c-am murit, nu? rînji el, ghicindu-i gîndurile. Te-ai apărat destul de bine cînd te-am prins acolo lîngă Knoxville. Te zbăteai ca o pisică sălbatică şi m-ai zgîriat pînă mi-am pierdut echilibrul şi am căzut. Îmi plac femeile cu temperament, după cum cred că-ţi aminteşti.

Ochii lui de reptilă o priviră pofticioşi făcînd-o să tremure de groază şi teamă.

– Da', sînt făcut foc pe tine, surioară, că m-ai făcut să cad cu capul de piatra aia şi să mi-l sparg. M-a durut al dracu cîteva săptămîni, de nici nu mai vedeam. Da' acum văz clar. Daaa, foarte clar.

Ochii lui o învăluiră din nou.

– Şi meritã, aşa împopoţonată cum eşti.

– Soţul meu o să te găsească aici şi o să te omoare, spuse ea, cu mult mai mult curaj decît simţea.

În sinea ei însă tremura de teamă. Teama că Russell se va răzbuna pentru că îl părăsise, lăsîndu-l aproape mort, şi o teamă şi mai mare că Ross va descoperi relaţiile ei cu acest om. Gîndul acesta o

înnebunea.

– Soţul tău, hai? Ştii că mai are o nevastă? Una bogată?

– Victoria? A murit.

– A murit? repetă el, prosteşte.

Clancey rămase o clipă descumpănit, apoi dădu din umeri arogant.

– Asta nu-mi schimbă cu nimic planurile.

– Dacă planul tău era să-mi spui că soţul meu e bigam, ţi-ai pierdut timpul degeaba. Acum poţi să pleci.

– Nu fi aşa grăbită, spuse Clancey, mieros. Nu ne-am mai văzut demult.

Ochii lui rătăciră prin căruţă şi dădu din cap aprobator. Cînd văzu pătuţul în care dormea Lee, se îndreptă spre el şi privi. Lydia, liberă să fugă din căruţă, nu îndrăzni s-o facă. Nu-l putea lăsa pe Lee singur cu Clancey şi nici nu voia să alerteze pe cineva că acesta era acolo, de teamă că va spune cine este.

– E copilul meu? întrebă el, arătînd cu cuţitul spre copil.

– Nu! spuse ea, cu voce scăzută, dîndu-l la o parte şi aşezîndu-se în faţa lui. Copilul tău s-a născut mort. E copilul lui Ross. Victoria a murit la naştere.

Clancey se scărpină pe gîtul lui gros, ars de soare, cu lama cuţitului în timp ce-l privea pe Lee. Apoi rîse înfricoşător.

– Ce mai poveste!

– E adevărat! strigă Lydia, simţind bănuielile lui. Copilul tău a murit cînd am născut în pădure. A fost îngropat.

Clancey scutură din umeri.

– Nu contează. Ăsta-i un copil drăguţ, aşa că îl prefer. Sigur, dacă nu-l al meu, nu prea-mi pasă dacă e bine îngrijit sau nu.

Inima Lydiei se opri, apoi începu să bată ca un clopot. Gîtul îi era uscat.

– Ce vrei?

Clancey rîse.

– Eh, acum ai început să te mai dai pe brazdă. Am ştiut întotdeauna că nu eşti proastă. Totdeauna am zis asta.

Lydia era înnebunită, îngrozită de ceea ce era în stare să facă Clancey şi de faptul că Ross se putea întoarce şi-l găsea acolo. Era timpul la care el se întorcea în tabără. Ceilalţi stăteau deja în jurul focurilor, pregătind cina. Ar observa cineva lipsa ei? Ar căuta-o cineva? Se va întoarce Ross şi o va găsi aici cu Clancey?

Nu! Doamne, te rog, nu!

– Ce vrei? repetă ea.

– Te-ai ascuns, surioară. E clar. Acu' ai putea să-l ajuţi şi pe frăţiorul tău vitreg, nu?

Ochii lui sticloşi o sfredeliră în clipa în care spuse încet:

– Dîndu-mi bijuteriile alea pe care soţul tău le-a furat de la bătrînu' nevesti-si.

Lydia îl privi fără să înţeleagă.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu glas subţire. Care bijuterii? Nu există nici o bijuterie. Şi Ross nu-i un hoţ.

Clancey se rezemă de o ladă şi căută în sîn afişul pe care îl purta cu el de aproape două luni, cel care o costase viaţa pe femeia din Owentown.

– Aruncă-ţi ochii pe ăsta, spuse el, despăturind-o,

netezind-o de creţurile care o deterioraseră. Bărbatul ăsta grozav în care te încrezi atît, nu-i deloc un sfînt.

Lydia privi afişul şi îl compară cu faţa soţului ei. Mai tînăr, cu părul mai lung, fără mustaţă, dar erau în mod cert ochii şi trăsăturile lui Ross Coleman. Sonny Clark. Citi lista fărădelegilor pe care aparent le comisese şi simţi că-i fuge sîngele din cap. Îi veni ameţeala şi se sprijini de marginea dulapului pentru a nu cădea.

Nu era sigură, dar cifra cinci urmată de trei zerouri reprezenta o mare sumă de bani oferită drept recompensă persoanei care divulga ascunzătoarea lui Sonny Clark.

Învinsă, ridică ochii spre Clancey.

– Vrei să-l denunţi pentru bani?

Clancey îşi scărpină părul lui murdar.

– Nu sînt un lacom. Cred că bijuteriile alea fac mai mult decît cinci miare şi nu mai am de-a face nici cu legea, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aşa că dă-mi bijuteriile şi m-am dus. Ne despărţim prieteni şi îl las pe bărbat-tu şi pe ăl mic în pace.

Lydia îşi desfăcu larg braţele.

– Dar nu există nici o bijuterie. Ţi-am spus că habar n-am ce vrei să spui.

Clancey o înşfăcă şi o trase spre el, apropiindu-i faţa de faţa lui.

– Eu îţi zic că există, fetiţo. L-am văzut pe socră-su vorbind cu un tip elegant care trebuie să fi fost omul legii. Îl caută pe bărbat-tu că şi-a răpit nevasta şi a umflat şi bijuteriile.

– Ross n-ar...

Clancey o scutură zdravăn.

– Încetează odată. E un ucigaş, nu?

Lydia încercă să raţioneze. Nu putea. Ross un ucigaş? Felul în care mînuia arma... Dar ucigaş? Jefuitor de bănci, de trenuri. Nu se poate. Şi totuşi, asta spunea afişul.

– Eu nu ştiu de nici un fel de bijuterii. Ross îşi iubea nevasta. Se duceau în Texas să-şi facă o fermă de creştere a cailor. N-a răpit- o.

– Asta-i ce crede tat-su, ş-acum încearcă să dea de ei. Iar eu o să-l ajut, dacă nu cauţi bijuteriile alea să mi le dai, spuse el, ciupind-o de braţ. Nu'ncerci să-l duci pe bătrînu Clancey cu bijuteriile alea, nu?

– Nu, spuse ea.

Clancey îşi dădu seama că spune adevărul şi relaxă puţin strînsoarea mîinilor lui pe braţele ei.

– Dacă există bijuterii pe aici, eu nu ştiu de ele.

– E în interesul tău să le găseşti.

– Ross a aruncat lucrurile Victoriei cînd s-a însurat cu mine. Cred că le-a ars sau le-a dat cuiva. Nu ştiu. Acum nu mai am cum să le găsesc. În plus, nu-l pot fura pe soţul meu! exclamă ea.

– Preferi să-l vezi sfîrşind ca mucosu' ăla pe care a trebuit să- l omor? Era unu' din prietenii tăi, nu?

Lydia încremeni, făcîndu-se albă.

– Luke? articulă ea. Tu l-ai omorît pe Luke?

– Aşa se numea? N-am avut timp să facem cunoştinţă înainte ca el s-o zbughească spre tabără să le spună că urmăresc convoiul. Trebuia să-l opresc, nu? Şi l-ám oprit, spuse el, cu un chicot de om nebun.

Lydia îşi acoperi gura, din nou plină de furie. Luke Langston murise din cauza ei. După ce o găsise în

pădure şi se ocupase de îngrijirea ei, băiatul murise fără rost.

– N-aş vrea să mai fac iar o porcărie ca aia, zău, dar dacă micuţul ăla nu-l al meu, aşa cum zici...

Se întrerupse ameninţător, trecîndu-şi degetele peste lama cuţitului în timp ce îl privea pe Lee care se trezise şi gîngurea fericit mişcîndu-şi mîinile şi picioarele.

– Şi dacă-l denunţ pe bărbată-tu, atunci rămîi iar cu mine. Asta n-ar fi prea rău, spuse el, trecînd vîrful cuţitului peste sînii ei şi apoi dînd roată sfîrcului, sadic.

Cu un curaj rău plasat, Lydia îi dădu mîna la o parte.

– Am... am să caut bijuteriile, dar nu cred să găsesc ceva. Dacă nu reuşesc, ne laşi în pace, ne-am înţeles?

– Te dai dură, surioară, da' să ştii că dacă nu le găseşti, o să fac rost de bani din altă parte, cînd o să le spun că ştiu unde s-ascunde Sonny Clark.

Se aplecă spre ea şi îi aruncă în faţă răsuflarea lui fierbinte, greţoasă.

– Te calcă la fel de bine ca şi mine, surioară?

– Nu-mi mai zice aşa! Nu sînt sora ta.

– Ai dreptate, spuse el, scărpinîndu-şi bărbia ţepoasă. Mai curînd o ţiitoare.

Lydia păli puternic iar Clancey scoase din nou acel rîs respingător.

– Da' nu mă gîndesc la asta acum. Trebuie să-mi fac un viitor, spuse el băgînd cuţitul în teacă şi îndreptîndu-se spre coborîre. O să trec să te văd destul de des. Ştii tu pentru ce.

Se mai uită o dată spre Lee.

– E un băieţel drăguţ. Ar fi păcat să i se întîmple ceva rău.

Cu asta se făcu nevăzut.

Lydia se prăbuşi pe podeaua căruţei, muşchii ei nemairezistînd şocului puternic produs de apariţia lui Clancey, întors din mormînt pentru a-i face viaţa un infern.

Se tîrî pînă la saltea şi acolo se ghemui cu genunchii la piept, aşa cum făcea după ce Clancey o viola brutal. Acum, ca şi atunci, plînse iar pentru că o violase tot atît de necruţător şi de data asta. Violase noua viaţă pe care şi-o făurise cu Ross. Îi mînjise sufletul chiar înainte de a şti ce e iubirea. O murdărise. Din cauza ticăloşiei lui se simţise un om de nimic pînă cînd Ross o ridicase din mocirlă redîndu-i demnitatea.

Acum Clancey Russell voia să-i distrugă din nou viaţa.

– Lydia.

Era Ross care o striga de afară. Îşi şterse grăbită lacrimile. Ross nu trebuia să ştie. Dacă era posibil, trebuia să-l împiedice să afle. Ar dispreţui-o. I-ar stîrni repulsie să afle că încredinţase grija copilului său unei femei care avusese relaţii intime cu unul ca Russell. Ca să nu mai vorbim de dezgustul pe care l-ar simţi la gîndul că acum era cu el. Va face totul ca el să nu afle.

Ross dădu pînza la o parte şi privi înăuntru.

– Lydia, ce...

O văzu întinsă pe pat şi fu imediat îngrijorat.

– Ce-i cu tine?

Sări în căruţă şi se lăsă în genunchi lîngă ea strîngîndu-i mîna în mîinile lui.

Ce frumos era Ross, chiar şi cu hainele prăfuite de drum, cu părul lipit de cap din cauza pălăriei care lăsase o dungă roşie de-a lungul frunţii. Era frumos şi îl iubea.

Îl iubea. Se simţi cuprinsă de emoţie pînă în cele mai îndepărtate unghere ale corpului. Chiar dacă fusese un ucigaş, un bandit, indiferent ce ar fi făcut ori care i-ar fi fost numele adevărat, îl iubea. Nu trebuia să afle niciodată de Clancey. Niciodată.

Ross îi văzu lacrimile mijind în ochi şi simţi un nod în gît. O teamă pe care nu şi-o imaginase înainte puse stăpînire pe el.

– Lydia, ţi-e rău?

Lydia scutură din cap vehement şi îi apăsă mîna pe obrazul ei.

– Nu mă simt prea bine, dar nu sînt bolnavă. Doar obosită, cred.

Ross fu vizibil uşurat şi scoase un suspin, relaxîndu-şi umerii.

– Oricine are nevoie de puţină odihnă din cînd în cînd, spuse el, atingîndu-i gîtul pe care pulsa o venă. Eşti sigură că n-ai nimic?

– Da, spuse ea, ridicîndu-se. Acum mi-e bine. Am să-l hrănesc pe Lee şi-apoi mă ocup de cină...

– Stai, spuse el rîzînd şi punîndu-i mîinile pe umeri. Înainte de a mă gîndi la cină, vreau ceva la care m-am gîndit toată ziua.

Prinzîndu-i bărbia între degetul mare şi arătător, îi ridică gura spre gura lui. La început o apăsă uşor, apoi îşi desfăcu buzele şi puse stăpînire pe ele cu

acea sucţiune dulce care îi era proprie. Lydia, simţindu-se murdărită de vizita lui Clancey, îşi eliberă gura şi se retrase. Îl considera pe fratele ei vitreg o boală care o infectase timp de zece ani şi nu voia să i-o transmită lui Ross. Înainte ca el s-o poată opri, se dădu jos din căruţă.

Rămase în starea asta de spirit pentru tot restul serii. Ross nu înţelegea nimic. Era nervoasă, tresărind la cel mai mic sunet. De obicei, era vorbăreaţă. În seara asta nu putea scoate de la ea nici măcar o frază ca lumea. Fu nervoasă şi cu Marynell şi Atlanta care veniră după cină să stea cu Lee pentru ca ei amîndoi să poată merge la plimbare.

Ross se ridică de pe scăunel în aşteptare. Ultima dată cînd se plimbaseră în asfinţit, merseseră destul de departe de tabără pentru a face dragoste într-un cîmp de trifoi.

În timp ce se tăvăleau în vegetaţia cu miros dulceag, sărutîndu- se nebuneşte, Ross îi desfăcuse cele de dedesubt. Lydia nu obiectase, dar fusese surprinsă cînd, încă îmbrăcată, el o trăsese deasupra lui.

– Ce faci? exclamase ea.

– Nu vezi? întrebase el, ca un diavol, punîndu-şi mîinile pe fesele ei şi apăsînd-o în jos.

Gemuse de plăcere cînd o pătrunsese, declanşînd în ea senzaţii care îi răsunau în creier ca un clopot. Cu poalele rochiei căzute peste el, arăta extrem de tînără. Dar ochii aprinşi de dorinţă, cînd mînată de instinct, începu să se mişte deasupra lui, nu mai aveau nimic feciorelnic.

Mult timp după aceea, zăcuse întinsă deasupra lui

ca o păpuşă de cîrpă. Ross zîmbi spre cer, inhalînd mireasma fînului, a ei, a lui, a serii de vară, şi îşi dăduse seama că nu cunoscuse niciodată asemenea pace, satisfacţie şi fericire, niciodată în viaţă. Braţele lui se închiseseră deasupra ei şi o ţinuse strîns. Acestei femei trebuia să-i mulţumească pentru fericirea lui.

Acum, cînd fetele ofereau şansa de a ieşi din nou la plimbare, Ross îşi simţise pulsul accelerîndu-se şi corpul reacţionînd în modul cel mai profund.

Lydia îndepărtă atît oferta cît şi dorinţa născută în el cu un răspuns sec:

– Nu vreau să aibă nimeni grijă de Lee, în afară de mine.

Toţi trei se uitară la ea cu nedumerire.

– A fost toată ziua plîngăreţ. Cred că-l doare stomacul.

În noaptea aceea se duse la culcare înainte ca Ross să urce în căruţă. El îşi dădu seama că nu doarme, că doar se preface. Blestemă femeile în general şi se întinse lîngă ea. Ce dracu o apucase?

Apoi îi păru rău. Probabil că era ciclul. Doamne, aproape că uitase că Victoria stătea în pat cîteva zile din cauza asta, în timp ce Lydia condusese căruţa toată ziua, avusese grijă de Lee, gătise la căldura focului.

Se întoarse spre ea.

– Lydia.

Lydia stătea cu faţa întoarsă în partea opusă retrăind întîlnirea cu Clancey, încercînd să suprime teama care îi răscolea măruntaiele.

– Da.

Nu era potrivită să-i fie soţie. Fusese ţiitoarea lui Clancey. Nu de bunăvoie, dar totuşi fusese. Lăsă să-i scape un suspin.

Ross îl auzi şi o întoarse cu faţa la el, fără să-i pese de scurta ei împotrivire. Îi strînse capul la piept şi o mîngîie pe păr.

– Dormi, şopti el, atingîndu-i uşor tîmpla cu buzele.

Nu-l mai deranja tandreţea pe care ea i-o inspira. Sursa ei era o parte din el însuşi pe care n-o cunoscuse. Şi pentru că n-o putea controla, cedă. O mai iubea încă pe Victoria, şi o va iubi mereu, dar ea era moartă, iar el trăia. Un om civilizat are nevoie de un tovarăş.

– Ai să te simţi mai bine mîine.

Ross fu primul care adormi. Lydia rămase trează, iubitoare, ascultînd bătăile liniştite ale inimii lui şi întrebîndu-se cum avea să scape de Clancey de data asta.

E

– Lydia.

Începu să se mai relaxeze oarecum după cea de a treia zi care trecu fără ca Russell să mai apară. Poate că nu fusese decît un joc ca s-o sperie, poate i s-a întîmplat ceva, poate...

Totuşi cercetă lucrurile din căruţă.

– Încă nu mă simt prea bine, îi spusese ea lui Ross în dimineaţa de după apariţia lui Clancey. Crezi că Bubba ar vrea să mîne caii azi în locul meu? Aş vrea să stau în spate cu Lee.

Ross o privi cercetător, dar ea îi evită ochii. Era oare bolnavă şi nu voia să-i spună? Nu făcuse dragoste cu ea, simţind că ei nu i-ar fi plăcut. Se gîndea oare să-l părăsească? Îi treceau prin minte o infinitate de probabilităţi, toate inacceptabile.

– Bine, răspunse el, scurt şi se îndepărtă.

Lydia ştia că întinde prea mult coarda, dar n-avea ce face. Lupta pentru viaţa ei, pentru a lui şi a lui Lee.

În ziua aceea cercetă toate lăzile, toate sertarele, toate locurile în care Ross sau Victoria ar fi putut ascunde bijuteriile. Nu credea că Ross ştie ceva despre ele, deşi avea bani ascunşi în căruţă. Găsi banii într-o zaharniţă de porţelan învelită în ziare, dar nici urmă de bijuterii.

Clancey se înşela. Dar dacă ea nu-i putea da ceea ce voia, ce se va întîmpla? Ce va face? Îl va preda pe Ross? Îi va face ceva lui Lee? Îi va spune lui Ross că fusese concubina lui?

Răspunsul avea să-l afle curînd.

În cea de a patra zi, în timp ce stătea aplecată asupra focului, ridică la un moment dat privirea şi dădu cu ochii de el. De unde apăruse? Pur şi simplu se materializase lîngă ea.

– Le-ai găsit?

– Nu. Le-am căutat. N-am găsit nimic.

– Lasă povestea asta cu cocoşul roşu că nu ţine. Eu îţi spun că sînt acolo.

– Nu sînt, Clancey, repetă ea, privind în jur, nervoasă.

Îi era teamă că-l observă cineva. Dar toţi îşi vedeau de treburi ca în orice seară obişnuită.

– Ţi-am spus că le-am căutat.

– Peste tot?

– Da, spuse ea, sincer.

Clancey se scărpină între picioare.

– În cazul ăsta, va trebui să mă duc în primul oraş şi să-l anunţ pe şerif că în convoiul ăsta e un om căutat de autorităţi. O să fie o adevărată senzaţie, spuse el, făcînd doi paşi pentru a-şi pune în aplicare intenţia; ea însă îl opri.

– Nu! Aşteaptă!

Clancey se întoarse şi o ţintui cu privirea ochilor lui ca două mărgele.

Lydia îşi frîngea mîinile şi îşi muşca buzele.

– Poate mai e vreun loc unde nu m-am uitat. Nu e uşor...

– Nici n-am zis c-o să fie uşor. Ţi-am spus doar s-o faci, altminteri...

– Mai lasă-mă cîteva zile, te rog.

Clancey ocoli focul şi se apropie de ea cu paşi de felină.

– Şi mie, că sînt înţelegător, ce-mi dai, hî?

Lydia se dădu înapoi. El o urmă.

– N-am prea avut ocazia să trec prin oraşe în ultimul timp, înţelegi? Simt nevoia de femeie.

– Sper să ai un motiv plauzibil să-mi înghesui nevasta în căruţa aia, domnule...

Vocea tunătoare venea de la un metru de ei, de la Ross care tocmai dăduse ocol căruţei. Clancey, reacţionînd dintr-un instinct animalic, duse mîna la cuţitul de la brîu.

– Fii cuminte, fu tot ce-i spuse Ross.

Înainte ca mîna lui Clancey să fi ajuns la jumătatea drumului, Ross îşi scoase pistolul din teacă şi îi

pusese ţeava pe nasul lui lat, exact între ochi. Clancey ridică mîinile în sus.

– Acum, dacă nu vrei să-ţi zbor creierii, mişcă la o parte de lîngă nevastă-mea.

Era prima oară în viaţă cînd Lydia îl vedea pe Clancey că se supusese cuiva. De Ottis Russell nu ascultase niciodată. Acum era palid şi transpira abundent în timp ce se dădea înapoi, îndepărtîndu-se de ea.

– Uşurel cu *Colt-ul* ăla, domnule, îngăimă Clancey, încercînd să chicotească. Femeia asta a dumitale e sperioasă ca un poney. N-am făcut decît s-o întreb unde eşti şi ea a început să tremure toată.

Ross nu-l crezu nici o clipă. Lydia arăta de parcă văzuse o stafie.

– Ei, iată-mă. Ce vrei?

– O slujbă. Eşti Coleman, nu?

Lydia îşi fixă ochii neîncrezători asupra lui Clancey. Ce urmărea?

Ross intră imediat în alertă. Lydia îi văzu ochii scînteind şi buzele subţiindu-se sub mustaţă.

– Cine întreabă?

– Russell. Mă numesc Russell.

Se opri aşteptînd reacţia lui Coleman. Acesta nu reacţionă nicicum. Deci micuţa nu-i spusese nimic despre trecutul ei. Ar fi vrut să aibă curajul să-i spună că el fusese acela care-i umflase burta cu copilul.

– Am auzit că ai cîţiva cai de rasă.

– Unde ai auzit?

– Nu-mi amintesc exact, spuse el, schimonosindu-şi faţa ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească. Mă pricep la cai şi m-am gîndit că poate m-angajezi să

mă ocup de ei.

Ross lăsă pistolul în jos şi îl băgă în teacă.

– N-am nevoie de ajutoare, spuse el, tăios.

– Sînt sigur că ai nevoie de cineva să te ajute la caii ăia grozavi. Nu vrei s-ajuţi un om părăsit de noroc?

– Ţi-am spus că n-am nevoie de nimeni, repetă Ross cu o voce atît de tăioasă încît ar fi putut secţiona venele cuiva, făcîndu-l să sîngereze. Am deja un tînăr care mă ajută.

Clancey scoase un sunet de regret, plesnind din buze.

– Atunci, mare păcat. Aşa mi-a fost dat toată viaţa. Să pierd ocaziile şi să n-am un ban.

– Poţi s-o întinzi acum, Russell, spuse Ross.

Lydia văzu scurta sclipire de ură de pe faţa lui Clancey. Nu-i plăcea să i se ordone şi Ross îl pusese deja la respect.

– Bine. Regret că te-am deranjat.

Se întoarse spre Lydia şi atingîndu-şi pălăria spuse:

– Îmi pare rău că v-am speriat. Mă feresc de încurcături pe cît pot.

Îşi puse o mînă pe piept şi Lydia auzi zgomotul hîrtiei de sub cămaşă. Clancey voia să-i amintească de afiş.

– Întotdeauna le acord oamenilor o nouă şansă, termină el, vrînd să spună că se va întoarce după bijuterii.

– Hai, ia-o din loc, spuse Ross, fără ca măcar să-şi mişte buzele.

Clancey îi aruncă o privire încărcată de ură înainte

de a zîmbi mînzeşte şi se îndreptă spre un cal slăbănog legat în apropiere. Ross şi Lydia priviră în urma lui pînă dispăru din vedere.

Ross se întoarse spre ea şi o cuprinse blînd de umeri, îndoindu-şi genunchii pentru a se uita mai bine în ochii ei.

– Ţi-a făcut vreun rău? Ce ţi-a spus? Te simţi bine?

Lydiei îi clănţăneau dinţii şi spuse bîlbîindu-se:

– Da... mi-e bine.

– Erai speriată rău, se vedea pe faţa ta.

– M-am speriat ca o proastă. Era necioplit, dar inofensiv, cred.

– N-aş zice. Am să-l urmăresc...

– Nu! strigă ea, apucîndu-l strîns de mînecă. Nu, Ross, ar putea fi periculos...

Nu-şi dădea seama că se contrazicea. Ross regreta că nu-l împuşcase, cînd avusese ocazia, doar pentru că o terorizase pe Lydia. N-o văzuse niciodată atît de răvăşită. Punîndu-i mîna pe obraz, spuse:

– Doar pînă mă conving că a plecat. Am să-l trimit pe Bubba să stea cu tine.

Ross era nerăbdător să se convingă că Russell era doar un vagabond. Îl deranja faptul că omul ştia atîtea despre el. Ştia oare şi altceva în afară de faptul că avea nişte cai de rasă? Ştia ceva de Sonny Clark? Trebuia să verifice.

Cîteva ore mai tîrziu cînd se întoarse în tabără era încă îngrijorat. După căderea nopţii îi pierduse urma lui Russell. Făcu cercetări în tabără întrebînd dacă îl văzuse cineva sau dacă vorbise cu el. Se linişti puţin cînd domnul Lawson îi spusese că Russell fusese la ţarcul cailor mai devreme, cînd făcuseră tabăra.

– M-a întrebat ai cui sînt caii. I-am spus cum te cheamă. I-am arătat şi care e căruţa dumitale. Îmi pare rău, Ross.

– Nu-i nimic. Cred că era un vagabond în căutare de lucru, dar n-ar fi fost binevenit printre noi.

– De acord, spuse Lawson. Un vierme dezgustător.

Ross se întoarse la căruţă, convins că făcuse prea mult caz de asta. Trecuseră mai mult de trei ani de cînd fusese rănit şi crezut mort. Sonny Clark era mort pentru Ross Coleman. Dar existau vînători de criminali şi oameni ai legii care ar fi bucuroşi să afle că trăieşte sub o nouă identitate. Trebuia să fie atent.

Bubba stătea pe scăriţa de la coada căruţei, privind la cărbunii care se stingeau. Cînd îl auzi pe Ross apropriindu-se, apucă puşca proptită alături şi sări în picioare.

– Eu sînt, spuse Ross. Unde-i Lydia?

– S-a culcat deja, spuse Bubba, cu aceeaşi melancolie care îl stăpînea de la moartea lui Luke.

– Lee?

– E bine.

– Ceva deosebit?

– Nimic.

Nu putea să-i spună lui Ross că Priscilla Wankins se furişase pînă la el, rugîndu-l să stea de vorbă. Venise prin partea cealaltă a căruţei imediat ce Lydia urcase înăuntră şi stinsese lampa.

– Bubba, şoptise ea, învăluită în întuneric.

Se răsucise brusc şi văzînd cine îi tulburase meditaţia, o prinsese aspru şi îi spusese să plece reluîndu-şi poziţia pe treptele scăriţei.

– Vreau să vorbesc cu tine, Bubba, insistase ea.

Mă eviţi de la... din... ziua în care Luke...

– Corect. Acum ce vrei?

Priscilla îşi trecu degetele peste buzele ei tremurătoare.

– De ce te porţi aşa cu mine? Te-am lăsat să-mi faci... nu? Am fost drăguţă cu tine şi acum te porţi îngrozitor. Exact ca un bărbat care se roagă şi pledează pentru a-şi satisface dorinţa şi apoi îi întoarce spatele sărmanei fete care l-a lăsat să se folosească de ea.

Bubba era destul de nefericit şi fără reproşurile ei. Ştia că se poartă urît cu ea, dar de fiecare dată cînd se uita în direcţia ei, îşi amintea de corpul lui Luke zăcînd fără viaţă în braţele lui Moses.

Dacă nu s-ar fi întîlnit cu Priscilla, dacă n-ar fi pus mîna pe trupul ei, dacă sînii ei... şi gura...

În ciuda stării lui, se simţea din nou cuprins de dorinţă. Patima punea stăpînire pe corpul lui, nu pe inimă, nici pe minte. Cum putea dori să facă din nou *lucrul acela*, în timp ce ţinea doliu după fratele lui? Era ceva putred în el. Şi mai ales detesta faptul că Priscilla îi cunoştea suferinţa. Se apropiase de el, îi pusese mîna sub pîntec şi se frecase de el ca o pisică.

– Nu mă mai placi?

Chiar şi pe întunerio putuse vedea că n-avea nimic sub rochia ei subţire. Bărbăţia lui se întărise la atingerea degetelor ei, şi din gît îi ieşise un geamăt de necaz faţă de propria lui slăbiciune.

– Lasă-mă, spuse el, dînd-o la o parte.

Furioasă, îşi dăduse părul pe spate şi bătuse din picior, cu pumnii încleştaţi.

– Bine! Dar te previn că dacă m-ai lăsat gravidă, o să regreţi. Tata o să te omoare.

Cu ameninţarea asta sumbră dar ridicolă, dispăruse în întuneric lăsîndu-l pe Bubba mai nefericit decît oricînd. Se gîndise şi el la eventualitatea asta.

Acum ieşi din gîndurile lui tulburătoare, rugîndu-l pe Ross să repete întrebarea.

– Te-am întrebat dacă mai e cafea. Nu-i nici o problemă. Văd c-a mai rămas.

Ross îşi turnă cafeaua care mai era şi luă oala de pe foc.

– Lydia mi-a spus că mai e fasole, dacă vrei.

Ross scutură din cap.

– Nu, mi-ajunge asta. Mulţumesc că ai stat de veghe. Poţi să te întorci la voi acum. Acopăr eu focul.

Bubba ezita iar Ross, gîndindu-se că tulburarea băiatului se datora morţii lui Luke, aşteptă în timp ce îşi bea cafeaua lent. Nu voia să-l forţeze pe băiat să-i spună ce îl roade. Dacă Bubba voia să-i spună, era gata să-l asculte.

– Îmi amintesc de un taur pe care-l aveau vecinii noştri din Tennessee. Îl împrumutam pentru vaca noastră, începu Bubba fără nici o introducere.

Îşi drese glasul şi îşi lunecă palmele pe pantaloni, apoi rupse o bucăţică de aţă de la mîneca albastră a cămăşii.

– Şi de fiecare dată... înţelegi... de fiecare dată cînd se urca pe ea, făcea pe urmă un viţel.

– Da, spuse Ross, luînd o nouă gură de cafea, cu ochii aţintiţi la foc.

– Mă întrebam... începu Bubba, tuşind, dacă tot aşa e şi la oameni.

Ross aruncă zaţul cafelei şi se ridică. Îşi scoase pălăria şi o agăţă de un cui bătut în oblonul căruţei, îşi scoase cămaşa şi turnă apă în lighean. După ce dădu cu apă de cîteva ori pe faţă şi pe gît spuse:

– Vrei să ştii dacă o femeie rămîne gravidă de fiecare dată cînd se culcă cu un bărbat, nu? Răspunsul e nu.

Îşi tamponă faţa cu prosopul.

– De cîte ori crezi că trebuie... adică... dacă... pătrunzi în ea de mai multe ori, de trei-patru ori să zicem, ar putea...

– Bubba, spuse Ross punîndu-i o mînă pe umăr, de ce nu-mi spui ce te frămîntă?

Bubba privi spre faţa lui Ross cu un aer jalnic, apoi îşi plecă ochii plin de amărăciune. Ross simţi umerii slabi tremurînd sub mîna lui în timp ce Bubba era scuturat de suspine.

Apoi întreaga poveste ieşi la iveală: cum o dorise pe Priscilla, cum înnebunise după ea, cum îl mituise pe Luke să-i facă treburile cînd se întîlnise cu ea atunci lîngă rîu. Îi mărturisi cum petrecuse după-amiaza aceea şi că fusese prima oară şi ce bine se simţise.

Ross aruncă o înjurătură spre cer. De ce trebuie băiatul să sufere din cauza asta? Nu era destul că fratele lui fusese măcelărit atît de bestial? Se uită la faţa lui răvăşită şi aproape că-l invidie pentru puterea de a ţine atît de mult la cineva. Cînd era el de vîrsta lui Bubba, ucisese primul om. Nu simţise nimic, decît o stare de bine. Nu avusese nici o remuşcare, cu atît mai puţin disperarea chinuitoare a acestui tînăr. Bubba nu ştia ce fericit este că poate plînge.

– N-a fost vina ta, Bubba, spuse Ross, sincer.

Îmbrăţişare în amurg

Luke rătăcea întotdeauna singur. Se putea întîmpla oricînd. A fost o simplă coincidenţă că tu erai cu Priscilla în acel moment.

Ross îşi aminti de zilele în care o dorise pe Lydia atît de mult încît credea că lumea va pieri dacă n-o avea.

– Orice bărbat înţelege ce înseamnă să doreşti o femeie.

– Mai bine nu m-atingeam de ea. Acum zice c-ar putea avea un copil. Ma o să mă omoare. Dacă nu mă omoară ai ei, întîi.

Ross rîse şi Bubba ridică ochii spre el, surprins.

– Cît de mult îţi place Priscilla?

Ross nu voia s-o ponegrească pe fată dacă Bubba era îndrăgostit de ea, sau credea că este.

Bubba se foi stînjenit.

– La început credeam că vreau să mă însor cu ea. Credeam c-o iubesc. Dar are dreptate, spuse el slobozind o înjurătură, spunînd că tot ceea ce am vrut a fost să mă culc cu ea şi că acum, după ce am avut-o, nu-mi mai pasă de ea, termină el, fără entuziasm.

– Va trebui să lămureşti lucrurile.

– Cum?

– Scout mi-a spus că Priscilla îl presează să se însoare cu ea. Bubba, fata a avut şi alţi bărbaţi.

Ross nu-i spuse că şi pe el voise să-l seducă de cîteva ori.

– Şi dacă rămîne gravidă, va fi al dracu de greu să dovedească cine e tatăl. E destul de şmecheră dacă a reuşit să te prindă în laţ cu chestia asta.

Cînd văzu dezamăgirea de pe faţa băiatului, îl bătu

pe spate, spunînd:

– Există o Priscillă în viaţa fiecărui bărbat, fata care îl iniţiază, care-l ademeneşte sub fustele ei şi apoi face pe victima.

– Ai avut şi tu una ca ea, Ross?

Ross pufni pe nas şi se întrebă ce-ar spune Bubba dacă ar şti că fusese dădăcit de un întreg harem de fete care i se ofereau bucuroase în după-amiezele sau serile cînd treaba mergea slab. Zîmbi în întuneric şi dinţii lui sclipiră albi.

– Asta-i a doua lecţie pe care trebuie s-o înveţi. Un bărbat care se respectă nu vorbeşte niciodată despre aceste lucruri.

Se simţi uşurat văzîndu-l pe Bubba zîmbind. Arăta din nou el însuşi pentru prima oară după moartea lui Luke.

– Nu-ţi mai face reproşuri pentru ceea ce s-a întîmplat cu Luke. N-a fost vina ta.

– Am să-mi repet întotdeauna.

– Sigur. O să te doară mult timp, aprobă Ross. Dar un bărbat trece peste greşeli şi încearcă să nu le mai facă în viitor.

Apoi, întinzînd arătătorul spre băiat, spuse tăios:

– Şi fereşte-te de tîrfe ca Priscilla Watkins. Dacă te lasă pe tine, înseamnă că îi lasă şi pe alţii. Ai să întîlneşti şi tu femeia care-ţi trebuie la un moment dat.

– Una ca Lydia.

– *Lydia?*

Ross ridică brusc capul. După el, Victoria ar fi fost idealul de femeie al unui tînăr.

Bubba simţi un nod în gît, temîndu-se că l-a supărat pe Ross.

– Fără supărare, dar cred că Lydia e cea mai drăguţă femeie pe care am văzut-o. Luke şi cu mine am fost de aceeaşi părere din prima clipă cînd am găsit-o în pădure, deşi nu prea era în formă.

Cum eroul lui nu spunea nimic ci continua să-l privească, Bubba adăugă:

– E moale şi curată, dar nu pare s-o deranjeze dacă o mîngîi, şi aşa mai departe.

Lydia, tăvălindu-se prin trifoi cu rochia mototolită, rîzînd de petele verzi de pe ciorapi şi înghiontindu-l în joacă atunci cînd o tachinase cu pata de noroi de pe un genunchi. Lydia care nu-l oprise niciodată să-i înfigă mîna în păr. Lydia, cu faţa încreţită, concentrată asupra cititului, străduindu-se să înţeleagă.

– E drăguţă, dar şi curajoasă.

– Curajoasă? repetă Ross.

Era ca şi cum vorbeau de o persoană pe care el n-o cunoştea şi dorea să ştie părerea altuia.

– Da. Ca atunci cînd a preluat sarcina de a se ocupa de cai, tu fiind plecat iar eu cu mintea tulburată. La început i-a fost frică de ei, dar asta n-a oprit-o. Poate n-ar trebui să-ţi spun, dar le dă zahăr iar ei ascultă de micile ei şoapte aproape la fel ca şi de tine. M-a rugat s-o învăţ să călărească. I-am spus c-am s-o fac, dacă nu te superi tu, dar ea voia să ţină asta în secret ca să-ţi facă o surpriză. Am pus-o pe una din iepe din cînd în cînd, ori de cîte ori nu ne vedeai tu. Sper că nu te superi, nu, Ross?

Ross scutură din cap fără un cuvînt. Lydia să călărească?

– Nu. Cred că e bine să se obişnuiască cu caii de vreme ce va avea de a face cu ei după ce ne stabilim.

Voise să-i facă o surpriză?

– Aşa m-am gîndit şi eu, spuse Bubba, bucuros că Ross nu era supărat pe el pentru că îşi luase libertatea de a-i da lecţii de călărie Lydiei.

– S-o fi văzut cum se mai ţinea cu mîinile de cornul şeii... chicoti el. Normal că învaţă să călărească pe o şa bărbătească, dacă n-avem şa de damă.

– Normal.

– Să te faci că nu ştii cînd ţi-o spune.

– Nu, bineînţeles.

Bubba se uită spre căruţă, gînditor.

– Sper să dau şi eu peste o femeie exact ca Lydia. Apoi adăugă repede:

– Noapte bună, Ross, şi mulţumesc pentru... pentru tot.

Cu asta dispăru în întuneric.

Căruţa era cufundată în întuneric şi el trebui să meargă pe pipăite pînă la locul de dormit. Îşi scoase cizmele şi pantalonii şi se întinse lîngă trupul adormit al Lydiei.

– Ross? întrebă ea, somnoroasă.

– M-am întors.

– L-ai urmărit?

– L-am pierdut în întuneric. Nu cred totuşi c-o să mai dea tîrcoale pe aici. N-ai de ce te teme.

Lydia spera din inimă să fie aşa.

– Ai mîncat ceva?

– Nu mi-a fost foame.

Pentru a-l contrazice, stomacul lui începu să ghiorţăie zgomotos.

– Ba da! exclamă ea, şoptit, întinzînd mîna şi frecîndu-i abdomenul. Numai că nimeri prea jos şi

degetele ei atinseră cărarea de păr ce cobora de la buric în jos.

Ross gemu, reacţia corpului său fiind instantanee. Abstinenţa lui în timpul zilelor în care starea ei de spirit fusese atît de volatilă, se făcea simţită. Reflex, cînd ea încercă să-şi retragă mîna, i-o prinse şi o trase înapoi apăsîndu-i-o pe abdomen. Se descotorosi de indispensabili şi întorcîndu-se cu faţa la ea, îi scoase cămaşa cu mîna cealaltă.

– Mi-e foame, Lydia. Hrăneşte-mă.

O sărută avid, coborînd în jos pe gît. Gura lui se opri pe rotunjimea sînului, rătăcind peste tot apoi îi prinse sfîrcul.

Lydia scoase un sunet plîngător.

– Mi-ai gustat odată laptele. Îţi aminteşti?

– Da, murmură el, absorbind în gură cît mai mult din carnea ei.

– Îmi pare rău că nu mai am lapte. Te-aş fi hrănit bucuroasă, Ross.

Geamătul lui izbucni din inimă, din suflet. Îi împinse mîna în jos apoi i-o eliberă, lăsînd-o să facă ce vrea.

– Oh, Doamne, aşa, Lydia, aşa, suspină el, cu respiraţia întretăiată.

O întoarse apoi pe spate, cerîndu-şi înfrigurat scuze pentru graba lui. Nu era nevoie, pentru că ea era deja umedă de dorinţă, iar inima îi tresălta de bucurie pentru că-i putea face acest dar. Carnea lui se afundă în căldura mătăsoasă a corpului ei şi, după ce totul se termină, cînd el se odihnea epuizat, învăluit în aureola supremei satisfacţii, se gîndi la

ceea ce-i spusese Bubba. Băiatul avusese dreptate.

Lydia era o femeie deosebită.

Capitolul 18

Madam La Rue privea indiferentă la desenul în peniţă de pe biroul ei din salonul plin de lucruri de prost gust, pe care fetele îl numeau „camera din faţă". Pierdută în gînduri, răsucea între degete o şuviţă de păr. Faţa ei nu arăta dacă era surprinsă sau nu de figura omului desenat pe hîrtie. Nici o mişcare a sprîncenelor ei creionate, nici o tresărire a feţei, sau vreo pată de culoare pe obrajii ei nu-i exterioriza gîndurile.

– Nu, domnilor. Acesta nu-i bărbatul pe care l-am trimis în camera lui Pearl în noaptea în care a fost

ucisă. Sigur nu vreţi un pahar de sherry?

Gentry sări din fotoliul de brocart roz şi se duse la fereastră, trăgînd brutal draperiile. Majors, diplomat şi răbdător ca întotdeauna, vorbi amabil cu Madam care dobîndise o anumită celebritate împreună cu fetele ei în scurtul timp de cînd se afla în Owentown. Uciderea lui Pearl, aparent fără vreun motiv, le înconjurase cu o aură de mister de care Madam ştiuse să profite.

– Madam La Rue, spuse Majors, vă rog să ţineţi cont că asta e doar o redare artistică a unei fotografii. Priviţi din nou şi spuneţi- ne dacă l-aţi văzut pe acest om în... ăăă... biroul dumneavoastră.

– Dar nu asta m-aţi întrebat, domnule Majors. M-aţi întrebat dacă acesta este omul pe care i l-am trimis lui Pearl şi v-am spus că nu.

– E o pierdere de timp, Majors, explodă Gentry, plecînd de lîngă fereastră şi izbind cu pumnul lui greu în biroul Madamei. Ce mai stai la tocmeală cu tîrfa asta?

Cu buzele răsucite într-un dispreţ suveran, ochii vicleni ai femeii îl măsurară pe bărbatul înalt, distins. Cunoscuse mulţi ca el. Aceşti autonumiţi mentori ai comunităţii, purtau adevărate campanii contra stabilimentelor ca al ei, dar le frecventau mai regulat ca majoritatea celorlalţi şi de obicei le preferau pe cele mai sordide fete.

Îl concedie pe Gentry pufnind pe nas. Omul de la Pinkenton era un adevărat domn deşi era omul legii. Ea nu-i diferenţia pe oameni pe baza asta. Unii dintre cei mai buni clienţi şi prieteni ai ei se numărau printre apărătorii legii.

– Domnule Gentry, vă rog, suspină Majors, obosit.

Îmbrăţişare în amurg

Regreta pînă şi ideea de a veni la Owentown cu Gentry. După ce se întorseseră la Knoxville şi aflaseră că nu apăruse nimic nou, începuse să frunzărească rapoartele mai vechi.

Într-unul se menţiona de către un agent sub acoperire prezenţa lui Sonny Clark la Owentown. Informaţia îi păruse atunci neconcludentă pentru a fi luată în considerare. Dar raportul despre uciderea prostituatei era o coincidenţă prea mare pentru a fi trecută cu vederea. În lipsa altor indicii, el şi cu Gentry veniseră la Owentown şi o chestionau acum pe celebra Madam La Rue, deşi începea să pară şi asta o pistă falsă.

– Cine-i omul ăsta? întrebă ea, mieros, cîntărind farmecul lui Majors.

Se gîndea să-i ofere o oră de plăcere gratuit, pentru amabilitatea lui după ce se va termina convorbirea de afaceri. În ceea ce-l privea pe celălalt, n-avea decît să se ducă la dracu.

– E cineva de care trebuie să mă păzesc?

– Nu-i spune...

– Gentry! lătră Majors. Gura!

După ce Gentry se aşeză din nou pe fotoliu, furios dar tăcut, Majors continuă. Gentry nu voia să afle cineva că Sonny Clark era însurat cu fiica lui, dar Majors se hotărî să-i spună Madamei toată povestea.

– Numele lui e Sonny Clark. Era înhăitat cu banda lui James acum cîţiva ani. Apoi a dispărut. N-a mai dat nici o lovitură, din cîte ştim, deşi e încă urmărit. Domnul Gentry nu-i cunoştea adevărata identitate cînd l-a angajat să lucreze la ferma lui de cai.

Sprîncenele Madamei se ridicară elocvent în timp

ce arunca o privire batjocoritoare în direcţia lui Gentry. Privirea ei îl făcu să se înroşească şi mai mult la faţă.

– Acum e căsătorit cu fiica lui Gentry. Au fugit cu o casetă de bijuterii, fără să-i lase nici un rînd în legătură cu destinaţia lor. Domnul Gentry, firește, e îngrijorat pentru fiica lui.

– De ce? întrebă femeia, calm.

– De ce?

În ciuda lui Majors, Gentry sări din nou din fotoliu.

– Omul e un bandit, un ucigaş, un hoţ. Cine ştie la ce chinuri o supune.

Madam se gîndi la femeia îndrăzneaţă, mergînd mîndră şi dispreţuitoare prin iarba înaltă şi consideră că putea să-şi poarte singură de grijă.

– Nu e omul care s-a dus în camera lui Pearl în noaptea aceea, repetă ea.

– În cazul ăsta, ţi-am răpit destul timp, spuse Majors, ridicîndu-se. Mulţumesc...

– Dar a fost pe aici.

A nu informa pe omul legii despre un bărbat înalt, chipeş, care o lăsase cu buza umflată pentru că era prea îndrăgostit de tînăra lui nevastă, era un lucru. Dar a păstra tăcere asupra unui bărbat înalt, chipeş care era un criminal notoriu şi care făcuse parte din banda lui James, însemna prea mult pentru generozitatea ei. La urma urmei, trebuia să ţină cont de interesele ei, nu? Şi bîrfele, răspîndite strategic că ar fi avut de-a face cu banditul Sonny Clark în propria ei căruţă, ar putea...

Uitîndu-se la desenul care mai era încă pe birou, se gîndi la mîngîierile lui abile. Flacăra verde a ochilor

lui putea topi inima cea mai rece şi Madam La Rue ştia asta foarte bine. Mîngîierea lui conţinea exact atîta brutalitate ca să excite şi destulă tandreţe pentru a face femeia să se simtă preţuită şi nu folosită. Îl dorise. Cînd îi mîngîiase sînii torsese ca o pisică.

Îşi amintea însă şi de lupta lui de a se desprinde din braţele ei, ştergîndu-şi săruturile ei de pe gură şi privind la trupul ei gol cu un dezgust care era îndreptat şi asupra lui însuşi. Cum putea o femeie să apere un bărbat care respinsese ceea ce alţii doreau cu înverşunare?

Privirile bărbaţilor o urmăriră atent în timp ce turna un nou pahar de sherry din sticla de pe birou. Încet, respectuos se aşezară din nou pe fotolii. Femeia turnă băutura într-un pahar de cristal şi i-l întinse lui Gentry. Buzele ei se arcuiră într-un zîmbet plăcut, dar privirea îi rămase rece.

– Doriţi un pic de sherry acum, domnule Gentry?

Gentry, muşcîndu-şi buza inferioară fără milă, întinse mîna după pahar.

– Da.

Pentru că ea nu dădu drumul la pahar imediat, adăugă:

– Vă rog.

Lydia se opri pentru a respira adînc. Esenţial era timpul şi acesta devenea din ce în ce mai scurt. Ross urma să sosească la cină dintr-o clipă în alta. Atlanta Langston îl luase pe Lee la plimbare prin tabără şi se

va întoarce şi ea curînd. Îşi atinse fruntea asudată cu mîneca şi se opinti din nou în cufăr. Se mişcă, dar foarte puţin. Încercă din nou, cu toată forţa. De data asta reuşi să-l îndepărteze de marginea căruţei.

Dacă bijuteriile existau, şi dacă erau acolo, trebuia să fie ascunse sub cufăr. Căutase în toate celelalte locuri. Zile întregi, în fiecare clipă liberă, căutase, ajungînd pînă la desfacerea scîndurilor din podea. Nu găsise nimic şi începea să dispere.

Dacă depindea de ea, Ross nu trebuia prins cu bijuteriile furate asupra lui, în caz că era reţinut. Îi va explica de unde ştia de ele la timpul potrivit – dacă era cazul. Încă nu credea că Ross ştia ceva de ele. În acelaşi timp va face tot ce poate pentru a-l proteja de Clancey şi de cei care-l urmăresc.

Se lăsă în genunchi, luă pila care o ajutase să disloce scîndurile şi o băgă între crăpături. Începu s-o mişte în sus şi în jos pînă cînd scîndura deveni mobilă. Fără optimism, îşi băgă mîna sub ea.

Respiraţia i se opri în acelaşi timp cu mîna. În loc să simtă numai partea de jos a căruţei, mîna ei dădu de ceva moale.

Aplecîndu-se, se uită sub scîndură, prinse obiectul moale şi îl trase afară. Avea în mînă un săculeţ de catifea neagră de cincisprezece centimetri lungime şi şapte-opt lăţime, legat cu un şnur de mătase neagră. Era greu.

Transpiraţia îi curgea de pe faţă pe piept; în momentul cînd desfăcu şnurul şi deşertă săculeţul în palmă, scoase o exclamaţie puternică. Zgomotele de afară se estompară cu totul datorită pulsului care îi bubuia în creier.

Îmbrăţişare în amurg

Mîna îi era plină de lucruri frumoase. Nu văzuse niciodată bijuterii adevărate, ci doar marfa ieftină pe care o expunea vînzătorul ambulant sau ocazional, la doamnele care purtau vreo camee în zilele de duminică. Era fascinată de sclipirea pietrelor în mii de culori. Aruncau curcubee pe pereţii de pînză în lumina puternică a soarelui de după-amiază. Inele, cercei, brăţări, broşe, unele montate în aur şi argint, atît de delicate ca pînza de păianjen. Lydia nu le aprecie valoarea pentru moment. Era încîntată doar de frumuseţea lor.

Se scutură din această stare şi băgă totul la loc în săculeţ. Ce să facă cu ele? Dacă le ascundea în altă parte pînă i le dădea lui Clancey, exista posibilitatea ca Ross să descopere lipsa lor. Dar, în fond, Ross nu ştia de ele, nu? Sau da? În orice caz, era mai bine să le lase acolo, chiar dacă era nevoie să deplaseze din nou cufărul.

Tocmai le pusese la loc şi împinsese cufărul înapoi cînd Ross dădu la o parte flapsurile, surprinzînd-o.

– Ce faci?

Stătea rezemată de cufăr trăgîndu-şi sufletul, dar la auzul vocii lui se întoarse brusc spre el.

– Nimic, spuse ea repede.

Îşi înghiţi saliva şi se strădui să-şi potolească bătăile inimii. Era soţul ei un bandit?

– Eşti roşie în obraji.

– Da? se miră ea, punîndu-şi palmele pe obrajii încinşi. Mi-e cald. Nu e nici un pic de vînt. N-am avut timp să mă spăl.

Ross zîmbi punînd un picior sus şi trăgîndu-l şi pe

celălalt.

– Hai să mergem să ne scăldăm.

Se apropie de ea şi îi buse braţele pe umeri cu mîinile lipite de ceafă. Cînd o sărută gura ei i se păru fierbinte.

– Ai un gust sărat.

Lydia simţi cum i se topesc muşchii, ca întotdeauna cînd o săruta Ross. În ciuda căldurii, se rezemă de el, punîndu-i palmele pe piept. Şi cămaşa lui era udă.

– Ţi-am spus că nu m-am spălat.

– Nici eu. Sînt plin de praf, aşa că hai la rîu, îi murmură el în obraz.

Mîinile lui îi găsiseră sînii şi îi masau cu un talent apreciabil.

– Ne scoatem hainele şi...

– Nu, spuse ea, împingîndu-l la o parte şi dîndu-i mîinile jos.

– Nu se poate. O să ne vadă cineva.

Ross rîse de prudenţa ei, care-i făcea buclele să tresalte în jurul capului şi ochii să-i scînteieze ca două comete.

– Bine. Eu am să-mi scot hainele şi tu te scalzi cu cămaşa pe tine.

– Nu ştiu să înot, spuse ea, prozaic.

Abia de curînd învăţase să cocheteze. Nu ştia că aşa se cheamă, sau că asta făcea. Ştia doar că atunci cînd făcea nazuri, provocîndu-l, lui Ross părea să-i placă îmbrăţişarea şi mai mult. Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre coborîre.

Braţele lui se întinseră după ea, o cuprinseră şi o atraseră spre el în timp ce pîntecul lui zvîcni înainte

lipindu-se de fesele ei. O mînă îi prinse un sîn şi degetul mare începu să-i maseze sfîrcul. Cealaltă mînă lunecă sub pîntecul ei, apăsîndu-l în timp ce degetele intrară între pulpe.

– Atunci o să facem ceea ce poţi să faci şi tu. Poţi să faci asta, nu?

– Da, murmără ea, tu m-ai învăţat.

Se răsuci în braţele lui şi minute în şir rămaseră pierduţi în sărutul lor la care participară cu întregul lor corp. Cu sînii turtiţi de pieptul lui, pîntecul ei se frecă de carnea dură din pantalonii bărbatului.

– Lasă-mă, şopti el, împingînd-o înapoi. Ai dreptate. E mai cald ca-n iad aici. Hai să-l luăm pe Lee şi să mergem la rîu.

Coborîră din căruţă ţinîndu-se de mînă şi în timp ce mergeau spre Lee, Ross se întrebă de cînd simplul gînd de a face dragoste cu ea era atît de palpitant.

În dimineaţa următoare, Ross încă mai dormea cînd se deşteptă Lydia. Fusese o seară de pomină. Întîi, petrecuseră o oră bălăcindu-se în apă cu Lee. Apoi, Ross îi pusese nervii la încercare scufundîndu-se şi speriind-o de moarte, neieşind din apă timp de cîteva minute. Îl strigase frenetic pe nume, strîngîndu-l la piept pe Lee, cercetînd suprafaţa apei scăldată în lumina apusului, cînd fusese brusc ciupită de fund şi Ross apăruse din apă urlînd ca un monstru marin.

– Ah, îmi vine să te omor, ţipase ea, pornind în urmărirea lui, luptîndu-se contra curentului şi alune-

cînd pe pietre, încercînd să nu-l scape pe Lee care dădea din mîini şi din picioare, fericit că se putea răcori pentru prima oară în ziua aceea.

– Mai bine m-ai săruta, spuse Ross, rîzînd de eforturile ei acvatice.

O apucase de braţele ude şi o trăsese spre el. Lipindu-şi gura de a ei, se legănase în mijlocul curentului, desfătîndu-se. Lee, prins între ei, era complet ignorat.

– Ştii ceva, spuse Ross după ce o eliberase, scăldatul în cămaşa aia are unele avantaje.

Lydia privise în jos şi văzuse pînza subţire mulată pe corpul ei, mai mult dezgolind-o decît acoperind-o. Sfîrcurile sînilor erau două proeminenţe trandafirii provocatoare. Exact atunci, cu o mişcare viguroasă a piciorului, Lee prinsese marginea cămăşii şi o trăsese în jos de pe sîni. Pielea era albă, udă, lucioasă în soarele după-amiezei, netedă ca marmura şi încununată cu acel vîrf delicat.

Era prea mult ca Ross să poată rezista. Scosese un sunet, adînc ca un mîrîit şi lunecîndu-şi mîna sub sîn îl ridicase, îşi coborîse gura spre el şi sărutase rotunjimea dulce, apoi sfîrcul.

– Ross, Ross, murmură Lydia, cu lacrimi de iubire şi fericire în ochi.

Ar fi vrut ca această clipă să dureze veşnic, dar simţea bărbăţia lui Ross atingîndu-i pulpele. Îi pusese o mînă pe obraz şi tandră îi ridicase capul.

– Nu sîntem chiar aşa departe. Poate să ne vadă cineva. Şi mai e şi Lee aici.

Ochii lui reflectară panoplia de ramuri verzi de deasupra capului, în timp ce o privea zîmbind. Lydia

nu îi ceruse să înceteze, dar el îi simţise rugămintea din glas. Îi acoperise reverenţios pieptul şi spusese:

– Oricum, e timpul ca Lee să ia cina. Şi eu la fel.

Luînd băiatul din mîna ei, îl ţinuse strîns la piept şi amîndoi plecaseră spre tabără. Şi din nou Lydiei îi venise să plîngă, atît îi iubea pe amîndoi.

Acum se uita la trupul adormit al soţului ei şi nu putea crede că Dumnezeu fusese atît de bun ca să i-l dea pe Ross. În chip de dojană, ochii ei se îndreptară asupra cufărului şi oftă. Cînd avea să vină Clancey din nou?

Russell apăru chiar în dimineaţa aceea, imediat ce Ross plecase să aducă apă proaspătă.

– 'neaţa, doamnă Coleman, articulă el, tărăgănat.

Ca să nu-i arate că-i e frică de el, Lydia se întoarse încet şi îl privi cu un dispreţ suveran, lucru care îl înfuriase întotdeauna. Nu-i răspunse la salut.

– Le-ai găsit?

– Da.

Ochii lui străluciră lacomi, dar Lydia nu făcu nici o mişcare.

– Păi ce mai stai, căţea afurisită, dă-mi-le pînă nu vine careva.

– Nu pot. Sînt ascunse prea bine şi durează pînă le scot.

Clancey înjură furios şi fu tentat să şteargă siguranţa de pe faţa ei cu o palmă. Tabăra din jur însă începuse să se trezească şi nu era bine să atragă atenţia.

– Atunci diseară.

– Nu aici, spuse ea.

– Lîngă ţarc, după ce şi-au dus toţi caii.

Lydia dădu din cap şi Clancey se întoarse pentru a se face nevăzut printre copaci.

– Să fii acolo, fetiţo, dacă-ţi cunoşti interesul.

Lydia dădu din cap iar.

Era o seară de care avea groază. Dar sosi, cu miros de levănţică, cu nuanţele ei de roşu aprins şi auriu.

Cina era gata cînd Ross se întoarse la căruţă. Deşi nu-i fusese uşor, Lydia reuşise să scoată bijuteriile în timpul pauzei de prînz.

În tot convoiul exista o atmosferă de aşteptare. Mai erau doar cîteva zile pînă să ajungă la destinaţie. Scout credea că vor traversa Red River peste două zile. Urmau apoi încă trei zile pînă la Jefferson. Desigur, mulţi mergeau mai departe, dar acolo se despărţeau. Oamenii schimbau deja între ei adrese ale rudelor unde puteau fi găsiţi pînă se vor stabili.

Lydia mergea dreaptă şi demnă, deşi tremura de frică. Va scăpa oare de Clancey după aceea? Îl crezuse mort şi înviase ca s-o chinuiască din nou. Gîndul că-i dădea bijuteriile fostei soţii a lui Ross era odios. Dar şi mai groaznic era gîndul că Ross ar putea fi prins cu ele. Era sigură că, dacă Clancey avea să fie bogat, o va lăsa în pace.

Nu-l văzu decît în clipa în care apăru în spatele ei. O opri pe loc apucînd-o de păr.

– Bau! făcu el, în şoaptă.

Lydia îşi smulse părul din pumnul lui şi se răsuci spre el.

– la mîna de pe mine!

Vorbeau în şoaptă, după un grup de copaci. Nici chiar caii din apropiere nu făcură altceva decît să-şi

îndrepte urechile în direcţia lor.

– Dacă mai pui mîna pe mine, o să te omoare Ross.

Clancey dezvălui un dinte dezgustător, cariat şi înnegrit de tutun, cu un zîmbet viclean.

– Numa' că el n-o să ştie, nu? O să-i spui tu? Eu n-am s-o fac, în orice caz, dac-ai adus bijuteriile...

– Le-am adus, spuse ea, tăios, scoţînd săculeţul de catifea din buzunar şi aruncîndu-i-l.

– Să nu te mai văd vreodată.

Încercă să treacă pe lîngă el.

Clancey îi bară drumul punîndu-şi o mînă pe trunchiul copacului, aproape pe sub bărbia ei. Lydia se dădu înapoi, descumpănită. Cînd îşi reveni, era ţintuită de copac, cu trupul gros al lui Clancey apăsat pe al ei.

– Ai devenit nervoasă, fetiţo, al dracu' de nervoasă. Şi asta nu cred că-mi place.

– Dă-mi drumul, scrîşni ea, luptîndu-se şi încercînd să ridice genunchiul. Îl lovise odată din întîmplare între picioare şi învăţase că era un mod sigur de a se apăra.

Stîngaci, Clancey îi dădu genunchiul la o parte.

– Vezi că mă supăr, fetiţo, mă înfurii şi mă exciţi.

Răsuflarea lui împuţită îi izbi faţa în valuri. Clancey îi prinse sînul şi i-l stoarse brutal.

– Nu, scrîşni ea, luptîndu-se.

Nu va accepta să se mai întîmple asta niciodată, acum că-l cunoscuse pe Ross. Clancey va trebui s-o omoare mai întîi.

– Sînt sigur că ai fi dorit să mă strîngi pe mine între picioare în locul banditului ăla, care ştie mai bine să

călărească un cal decît o femeie.

– Ah, Dumnezeule, nu!

Clancey îi sfîşiase rochia şi băgase mîna sub cămaşă pentru a-i ciupi sfîrcurile dureros.

– Ţi-era dor de asta, nu?

Lydia nu voia să ţipe pentru că un singur ţipăt ar fi alertat toată tabăra, oamenii ar fi dat fuga acolo şi l-ar fi văzut pe Clancey. Ar fi văzut ce i-a făcut, iar el le-ar spune... Ah, Doamne. Ce să facă? Ross nu trebuia să afle niciodată de Clancey. Dar mai putea sta cu el dacă Russell o viola din nou? Nu. Se zbătu mai tare, zgîriindu-l pe faţă cu unghiile.

Clancey se căznea să-şi desfacă pantalonii şi îi ridicase poalele.

– Nu, nu, nu, se împotrivi ea.

O mînă îi astupă gura lovind-o cu capul de pom.

– Lydia!

Numele ei veni de undeva nedefinit şi sună mai tare decît fusese rostit. Clancey se întoarse brusc. Îl văzu pe celălalt bărbat şi amîndoi se priviră ţintă o secundă, paralizaţi de surpriză. Apoi bărbatul îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet de revoltă, făcînd un salt spre Clancey.

– Winston, nu! ţipă Lydia.

Avertismentul veni prea tîrziu. Clancey, cu o plăcere aproape lascivă şi nu fără dispreţ faţă de omul cu trăsături blînde, în cămaşă albă, scoase pistolul cu ţeavă lungă de la brîu şi trase drept în pieptul lui Winston Hill.

– Băga-mi-aş... bombăni Clancey şi dispăru repede în dosul copacilor.

Lydia nici nu-l observă dispărînd. Privea cu oroare

floarea stacojie de pe costumul alb al lui Winston.

– Winston, Winston, murmură ea, plîngînd aplecată deasupra lui.

Îl crezuse mort, dar ochii lui se deschiseră, deşi cu dificultate.

– Lydia... eşti teafără?

– Da, da.

Lacrimile curgeau pe faţa ei, căzîndu-i de pe bărbie pe balta de sînge de pe pieptul lui ca nişte picături de ploaie.

– Nu mai vorbi, spuse ea, îngrijorată, trecîndu-şi emoţionată mîinile peste pieptul lui ca şi cum ar fi vrut să-l ţină să nu se desfacă.

– Nu prea m-am simţit... bărbat... în ultimul... timp.

Lydia îi apucă mîna care o căuta pe a ei şi o lipi de obraz.

– Dar am... murit... bărbăteşte... oricum!

– Te rog, nu mai vorbi. Nu muri!

Winston îi zîmbi.

– E mai bine... mai bine aşa... draga mea.

Ochii lui se tulburară, se închiseră apoi, după o respiraţie şuierătoare, sunetul acela gîlgîitor din pieptul lui se opri. Lydia îi şopti numele, ştiind că n-o mai aude. Ochii ei rătăciră pe corpul lui ca şi cum ar fi căutat un mijloc să-l reînvie.

Atunci văzu săculeţul de catifea pe care Winston îl strîngea între degete. Fusese singurul lui contact cu Clancey. Fratele ei vitreg fusese atît de surprins de atacul lui Winston încît nici nu observase că acesta îi smulsese săculeţul de la brîu.

Cineva o strigă pe nume. Ross. Ma. Paşi alergînd printre pomi. Ramuri date la o parte. Se apropiau.

Acţionînd mecanic, smulse săculeţul din mîna lui Winston şi îl băgă la loc în buzunarul rochiei, exact cînd Ross apărea dintre copaci.

– Lydia, strigă el, răvăşit, dar se opri brusc cînd o văzu aplecîndu-se asupra lui Winston.

Exact în spatele lui, Ma strigă:

– Doamne, ai milă!

Se întoarse şi bară trecerea celorlalţi.

– Duceţi copiii înapoi în tabără. Nu-i pentru ei.

Lydia se uită la Ross peste corpul prietenului ei, cu ochii plini de lacrimi.

– Ross, hohoti ea, întinzîndu-se spre el.

Veniră şi alţii lîngă el. Ross stătea ţeapăn uitîndu-se la soţia lui care era acolo cu părul căzut în dezordine, cu corsajul rochiei sfîşiat, dezgolindu-i pieptul şi gîtul plin de zgîrieturi şi pete roşii. Simţi o furie oarbă, ridicîndu-i-se în piept înainte ca răgetul să-i iasă din gură. Dîndu-i pe ceilalţi la o parte, se întinse spre ea şi o ridică în picioare.

Incapabilă să se ţină pe picioare, se agăţă de umerii lui.

– Acoperă-te, spuse el, scrîşnindu-i în ureche.

Înţelegînd greşit furia lui, Lydia se uită la el cu ochii lipsiţi de expresie. Fără delicateţe, Ross apucă marginile corsajului şi le împreună peste sînii ei.

– Doamnă Coleman, ce s-a întîmplat?

Grayson trebui să repede întrebarea de mai multe ori înainte ca ea să pătrundă în creierul ei şocat. De ce o bruftuluia Ross? Nu-şi dădea seama că încercase să-l protejeze? *Prietenul meu a murit din cauza mea*, ar fi vrut ea să-i arunce în faţa aia a lui, imobilă ca o mască.

Ameţită, se întoarse spre Grayson şi spre ceilalţi care stăteau în apropiere tăcuţi, aşteptînd să audă răspunsul.

– Cum? A, un bărbat. Mă plimbam... Un bărbat...

– Care bărbat? L-ai mai văzut vreodată?

Lydia se uită la domnul Grayson ca şi cum nu l-ar fi cunoscut. De ce se interesau de Clancey? Winston Hill era mort. Îi împrumutase cărţi. Ross o ajutase să citească.

– Ă... nu, nu, spuse ea, scuturînd din cap. M-a atacat. Domnul Hill... vocea ei începu să tremure necontrolat. Domnul Hill a încercat să mă apere.

– De-ajuns, domnilor, spuse Ma, ducîndu-se la Lydia şi cuprinzînd-o în braţele ei puternice. O să mă ocup eu de Lydia. Îmi face impresia că cineva vrea să se răzbune pe convoiul ăsta. Aţi face bine să-l căutaţi. Nu poate fi departe.

Nimeni nu-l observă pe Moses cînd ieşi dintre copaci. Stătuse lîngă ceilalţi, privind la corpul fostului său stăpîn şi prieten. Îşi amintea de ziua cînd Winston se născuse. Fusese mare sărbătoare în casa aceea impunătoare. Pe vremea aceea era doar băiat în casă, dar se legase de tînărul stăpîn. Îl iubise pentru că îl tratase ca pe un om. Nu ca pe un negru.

Grayson, simţind că întreaga greutate a lumii se lăsase pe spinarea lui, spuse:

– Haideţi să-l ducem pe domnul Hill înapoi...

– Mă ocup eu de el.

Cu o demnitate de invidiat, Moses se strecură pe lîngă ceilalţi şi îngenunche lîngă corpul lui Winston. Cu grija unei mame, ridică corpul în braţe, îşi îndreptă spinarea şi porni în direcţia căruţei sale. Singurul

semn al durerii lui erau lacrimile care făceau ca ochii să pară două oglinzi negre.

Odată ajunsă în căruţa Langstonilor sub aripa protectoare a lui Ma, Lydia se lăsă pradă tristeţii şi disperării. Întîi Luke şi acum Winston. Muriseră din cauza ei. A ei. O vagaboandă. Nevrednică de nici unul dintre ei.

– Unde-i Ross, întrebă ea. Unde e? De ce o privise cu atîta ură? Ştia de Clancey?

– E în căutarea atacatorului tău şi, probabil, asasinul lui Luke. Ia, bea ceaiul ăsta.

– Lee?

– Anabeth l-a culcat deja. Acum încearcă să dormi şi să uiţi de tot ce s-a întîmplat.

– Nu pot. Din vina mea au murit.

– Taci din gură că n-ai nici o vină.

Dar Lydia era neconsolată, aşa că Ma o lăsă singură să plîngă pînă cînd, epuizată, va aţipi.

Pe Hill îl îngropară în dimineaţa următoare. Lydia stătu cu ochii secaţi de lacrimi, stoică lîngă un Ross mohorît. Plînsese pînă nu mai putuse. Cu Ross nu vorbise.

Nimeni n-o învinovăţea pe ea. Mai curînd o compătimeau spunînd că avusese noroc că nu fusese şi ea ucisă. Sau mai rău, şopteau femeile, cu mîinile la gură.

Simpatia lor pentru oroarea prin care trecuse o făcea să se simtă şi mai rău. Trebuia blamată, nu consolată. Ross nu-i spuse nici un cuvînt de mîngîiere.

În ziua aceea, merseră mai departe. Erau prea aproape de destinaţie pentru a se opri o zi şi toată

lumea era înspăimîntată de acest al doilea omor.

Moses conduse căruţa lui Hill aşa cum făcuse totdeauna. Oamenii se întrecură pe sine pentru a fi amabili cu el. În seara aceea veni la căruţa Lydiei.

– Îmi pare rău, Moses, spuse ea.

– Nu, aşa ar fi vrut să moară. Era oricum pe ducă datorită bolii şi detesta moartea lui fără glorie. A fost mai bine aşa.

– Aşa a spus şi el, şopti ea, fierbinte, agăţîndu-se de orice lucru care ar fi putut s-o dezvinovăţească. Mi-a spus asta înainte de a muri.

– Era sincer. Te aprecia foarte mult. Dacă a murit apărîndu-te, înseamnă că şi-a împlinit dorinţa.

– Mulţumesc, Moses, spuse ea, luîndu-i mîna şi strîngînd-o recunoscătoare între ale ei.

Lydia îl invită la cină, dar el refuză întorcîndu-se la căruţă. Cînd Ross îşi făcu apariţia, era gînditor şi tăcut, aşa cum fusese tot timpul de cînd o văzuse aplecată asupra lui Winston. Mîncară în tăcere. Ochii lui abia se vedeau sub sprîncenele negre pe care le ţinea coborîte, dar Lydia îşi dădea seama că nu se uita la ea. Era ca atunci, la început, ca şi cum vederea ei îl dezgusta.

Cînd veni timpul să se retragă în căruţă, nervii ei erau întinşi la maximum. Clancey aproape că o violase – acum ştia înţelesul cuvîntului. Îl văzuse pe Winston murind. Nu merita şi ea puţină simpatie?

Indiferenţa lui Ross o înfuria. Sentimentele ei nu meritau puţină consideraţie? După ce îl culcă pe Lee, se întoarse spre Ross, gata să-l oblige să-i spună de ce era bosumflat. Îl văzu pregătind un aşternut.

– Ce faci acolo?

Nu mai dormise demult separat de ea.

– Dorm afară.

Lydia îşi umezi buzele.

– Aş fi preferat să stai aici cu mine... şi cu Lee.

Ross îşi continuă treaba, fără să se uite la ea. Lydia nu vru să-i spună ce mult îi va lipsi braţul lui protector. Folosi un alt argument.

– Omul ăla ar putea fi încă prin împrejurimi. Aş fi mai liniştită dacă ai fi aici sus.

Ross era cu spatele la ea îndreptîndu-se spre coborîre. Se opri, se întoarse şi o măsură din priviri cu o neplăcere vizibilă. Apoi scoase un rîs dispreţuitor.

– Lydia, chiar şi un prost îşi dă seama că eşti perfect capabilă să-ţi porţi singură de grijă.

Îi întoarse din nou spatele. Acea lipsă de consideraţie, acea expresie de siguranţă de pe faţa lui o făcu să-şi iasă din sărite mai mult ca orice şi să tabere asupra lui.

Capitolul 19

Se repezi la el, îl prinse de braţ şi îl răsuci cu faţa la ea. Dacă nu l-ar fi surprins total, n-ar fi reuşit niciodată să facă asta. Dar fusese prins pe picior greşit de acest atac şi uimit de expresia sălbatică din ochii ei întunecaţi.

– Ce vrei să spui cu asta, Ross Coleman? Spune-mi de ce nu te mai uiţi la mine, nu mă mai atingi, începînd de ieri. Te somez să-mi spui!

Ross azvîrli aşternuturile jos ca şi cum ar fi aruncat o mănuşă, şi îşi puse mîinile în şolduri.

– Bine, am să-ţi spun.

Din cauza lui Lee, care dormea, şi a vecinilor, vorbi pe un ton coborît, dar nu mai puţin violent, cutremurat de furie.

– N-a fost deloc plăcut să-mi găsesc soţia singură în pădure cu un alt bărbat, cu rochia sfîşiată şi sînii goi, expuşi privirii tuturor. Regret că Hill a fost împuşcat, foarte mult. Dar ce dracu făceai acolo cu el, la urma urmei?

– Nu eram cu el, replică ea. Eram singură. Mă plimbam. Mă răcoream.

Detesta faptul că trebuia să-l mintă, dar nu-l putea lăsa să creadă că se întîlnise cu Winston în taină pentru a face dragoste.

– Winston a apărut exact la timp. Nu-ţi dai seama ce mi s-ar fi întîmplat, dacă nu intervenea el?

Muşchii din falca lui Ross de contractară.

– Nu mă surprinde. Ai talentul de a atrage bărbaţii şi o ştii foarte bine. Iar Hill era îndrăgostit de tine şi dacă n-ar fi fost un om de onoare, cum sînt cei din sud, te-ar fi avut demult. Hal Grayson se uită la tine ca viţelul la poarta nouă. Toţi bărbaţii din convoiul ăsta se opresc din treabă şi se uită la tine cînd treci pe lîngă ei. Chiar şi lui Bubba Langston i se umflă pantalonii cînd îi zîmbeşti. Toţi mor de pofta de a pune mîna pe tine. Nu te uita aşa şocată, rînji el, văzînd-o că se dă înapoi. Ştii că aşa este.

O apucă de umeri şi o ridică spre el în timp ce-i arunca în faţă, şuierător, tăios ca o seceră:

– Tu îi provoci.

Lydia privi faţa lui dură, acuzatoare- pînă cînd pătrunse înţelesul deplin al vorbelor lui. Apoi lacrimi

de furie îi umplură ochii. Îi dădu mîinile la o parte şi făcu un pas înapoi din faţa lui ca o pisică scuipînd furioasă.

– De unde ştii asta, domnule Coleman? Onorabilul domn Coleman căsătorit cu Victoria lui, pură ca un crin. De unde ştii atîtea despre mine, despre ce simt, despre ce sînt? Ochii ei străluceau, hipnotizant, ca o lumină în întuneric. Tot vina mea a fost cînd fratele meu vitreg m-a violat?

– Fratele tău?

– Da, fratele meu vitreg. Nu de sînge. Tatăl lui era căsătorit cu mama. Şi cînd bătrînul a murit şi n-a mai fost nimeni care să-l ţină în frîu, m-a luat cu forţa. Prima oară s-a întîmplat în şopronul unde ţineam bruma de animale care existau la ferma aia împuţită. Şi locul se potrivea, pentru că aşa mă simţeam şi eu. Ca un animal. M-a luat prin surprindere şi m-a aruncat în noroi. M-a rănit. Aveam sînge pe picioare cînd a terminat şi urme de dinţi pe sîni. Aceleaşi care te-au ofensat atît de mult ieri. Şi... O, Doamne... Ce-ţi pasă ţie?

Îşi acoperi faţa cu mîinile şi se prăbuşi pe podea, distrusă, copleşită de amintiri.

– Eram murdară, foarte murdară. M-am tot spălat, m-am frecat pe dinafară şi pe dinăuntru, dar tot mă simţeam murdară.

Ross, fără s-o lase din priviri, prinse cu vîrful cizmei un scăunel şi îl trase spre el. Furia lui, deplină, cu cîteva clipe înainte, se dezumflă ca pînza unei corăbii la încetarea bruscă a vîntului. Se aşeză, împreunîndu-şi mîinile şi apăsîndu-le pe buze, martor

tăcut al suferinţei ei.

– El te-a lăsat gravidă?

Lydia dădu din cap, mută. Furia o părăsise şi pe ea. Rămăsese cu ochii în gol.

– Cînd nu eram destul de rapidă pentru a-l evita, sau destul de tare pentru a lupta cu el, o făcea din nou.

– Puteai să fugi de acasă, sugeră Ross, moale.

Lydia scoase un sunet dispreţuitor, dîndu-şi părul pe spate cu mîna şi se uită la el.

– Mama era bolnavă. Bătrînul o muncise ca pe o sclavă ani de zile. Cînd a murit, pur şi simplu s-a întins jos şi nu s-a mai sculat. Dacă fugeam sau mă omoram, ceea ce am vrut să fac de multe ori, fratele meu vitreg ar fi lăsat-o să moară de foame sau ar fi strangulat-o în somn. N-ar fi avut grijă de ea. A trebuit să stau.

Trase de ţesătura rochiei.

– Cînd mama a observat că sînt gravidă, a plîns zile în şir. S-a sculat din pat şi l-a ameninţat că-l omoară. El a rîs şi i-a dat o palmă. A plîns în continuare, învinovăţindu-se pentru ceea ce s-a întîmplat. După cîteva săptămîni a murit. S-a culcat într-o seară şi nu s-a mai trezit.

Continuă fără să dea atenţie lacrimilor care-i şiroiau pe obraji.

– Am plecat în dimineaţa următoare şi am rătăcit mult timp, trăind din ceea ce găseam. O familie a fost drăguţă cu mine. Mi-au dat să mănînc şi m-au ţinut o vreme, dar apoi... a trebuit să plec. Am mers pînă am căzut jos. Venise vremea să nasc. Restul îl ştii.

Îmbrăţişare în amurg

Lydia rămase tăcută, gîndindu-se că visul ei despre o viaţă mai bună luase sfîrşit. Ross n-are s-o mai vrea acum, ştiindu-i trecutul.

Trecuse sub tăcere episodul în care Clancey o găsise prima oară. Îi spusese fermierului cel amabil şi soţiei sale că soţul ei era mort şi că încerca să se întoarcă la ai ei înainte de naşterea copilului. Clancey venise în urma ei şi le spusese că era nevasta lui fugită. Lydia reuşise să fugă dar fusese imediat ajunsă din urmă. Se luptase cu el. În timpul luptei, Clancey căzuse şi se izbise cu tîmpla de o piatră. Îl crezuse mort. Ce-ar fi zis Ross dacă ar şti că acest om detestabil o mai urmărea?

Rămaseră amîndoi într-o tăcere încordată. În final, Ross îşi modifică poziţia corpului şi suspină adînc.

– Eu am fost un bandit, Lydia.

Ăsta era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă din gura lui. Îşi înălţă capul şi se uită la el, cu o expresie care trecuse de la mîhnire adîncă la groază.

– Un bandit? repetă ea.

Nu era un lucru nou. Văzuse afişul. Ceea ce nu putea crede era faptul că mărturisea. Ăsta nu era un semn de încredere?

– Eram înhăitat cu fraţii James. Jefuiam trenuri. Împuşcam oameni. Am omorît cîţiva.

Vorbea prescurtat, dar în dosul cuvintelor Lydia văzu o poartă deschizîndu-se în interiorul lui. Ţinuse acest secret ani de zile şi acum voia să vorbească despre asta.

– Povesteşte-mi, spuse ea, blînd.

– Mama era o prostituată, spuse el, pe şleau,

aruncîndu-şi ochii spre ea pentru a-i vedea reacţia.

Se imaginase spunîndu-i asta Victoriei, oroarea de pe faţa ei, paloarea pielii, tremurul buzelor, ochii şocaţi. Pe faţa Lydiei nu văzu nimic din toate astea. Doar o expresie de aşteptare. Vru să-i forţeze înţelegerea, poate s-o testeze.

– Înţelegi? Era o curvă grasă, leneşă, murdară.

Singura ei reacţie fu compasiunea.

– Ai iubit-o?

Întrebarea îl făcu aproape să-i dea lacrimile. Răspunse introspectiv.

– Aş fi dorit. Doamne, ce mult aş fi dorit. Poate chiar am iubit-o. Cînd eram mai mic. Voiam să mă iubească şi ea, dar – scutură din umeri neputincios şi îşi îndreptă spatele. Eu am fost un accident incomod şi ea nu m-a lăsat să uit asta niciodată.

– Şi tatăl tău?

– Nu ştiu cine a fost.

Rîse fără veselie.

– Nici ea nu ştia. Nu ştia nici ziua în care m-am născut. Patroana bordelului m-a găzduit într-o cameră dosnică, cu barmanul care mă atingea de fiecare dată cînd deschideam gura. Daisy, aşa se numea, nu mă lăsa să-i spun mamă, lucra toată noaptea şi dormea ziua. Eram mai mult singur, rătăcind prin oraş, făcînd rele, furînd, spărgînd geamuri, tot ce se putea fără ca să fiu prins. Şi mă pricepeam să scap. Pînă la urmă m-am plictisit. Mi-am luat o slujbă într-un grajd. Acolo am învăţat totul despre cai. Cînd aveam vreo paisprezece ani, Daisy a murit.

– Cum?

Îmbrăţişare în amurg

– S-a trezit într-o dimineaţă cu dureri de stomac. Nu i-a trecut. Bătrînul doctor spunea că are febră stomacală şi că nu putea face nimic. Eu mă plictiseam deja de slujba aceea. M-am gîndit, că indiferent ce-aş face, în ochii oamenilor din oraş voi rămîne veşnic fiul lui Daisy curva. Ce rost avea să devin mai bun? Petrecusem multe ore în sala de joc a bordelului, învăţînd să beau, să joc pocker. Am învăţat multe despre cum trebuie să-mi port de grijă.

Am furat un cal de la omul la care lucram şi am întins-o. Am fost în multe locuri şi aproape peste tot a ieşit cu scandal. Primul om pe care l-am ucis m-a acuzat că trişez la pocker. A scos pistolul la mine cînd l-am făcut mincinos. Eu am fost mai iute.

– Trişaseşi?

Ross zîmbi trist.

– Bineînţeles. Miza era cinci dolari. L-am ucis pentru rahatul ăla de mizã.

Se uită la ea solemn o clipă înainte de a continua.

– Aveam aproape douăzeci de ani cînd a izbucnit războiul. Am intrat într-un grup de hărţuială. Era ca o joacă. Puteam să fur şi să ucid şi aveam girul armatei Confederaţilor. Eram considerat un soldat bun. Oamenii cărora nu le pasă dacă trăiesc sau nu îşi asumă riscuri îndrăzneţe supravieţuiesc, de obicei. Cei nobili sînt aceia care mor, spuse el, gînditor.

Dar războiul s-a sfîrşit şi un pistolar nu mai avea nimic de făcut, decît să continue cu ce ştia pînă cînd unul mai iute îl trimitea pe lumea cealaltă. Într-o seară, eram într-un *Saloon,* am scos pistolul la unul care, pînă la urmă, a dat înapoi. Cole Younger era acolo, a

văzut cum am mînuit arma şi m-a invitat afară să-i cunosc pe Jesse şi Frank. Am intrat în banda lor.

Lydia nu auzise de numele ăsta, dar presupunea că sînt bandiţi celebri.

– Am fost cu ei vreo doi ani. Într-o zi, am dat o lovitură la o bancă, trebuia să fie o pradă uşoară. Un ajutor de şerif prea zelos a fost omorît în luptă. Eu mă întorsesem să-l iau pe unul dintre ai noştri al cărui cal fusese împuşcat sub el. Cineva, cred că şeriful, m-a rănit destul de grav. Am fost singurul rănit. Au trebuit să mă abandoneze în pădure pentru a nu fi prinşi de potera trimisă după noi.

– Te-au abandonat?

– Era necesar, spuse el, scuturînd din umeri. În locul lor, aş fi procedat la fel.

– Dar puteai să mori!

Ross rîse de naivitatea ei.

– Aşa credeau şi ei. Lydia, numele meu adevărat e Sonny Clark. Sonny Clark a murit în după-amiaza aceea, undeva printre dealurile din Tennessee.

Faţa Lydiei se lumină. Acum făcea legătura.

– Atunci te-a găsit John Sachs.

– Nu-mi amintesc. M-am trezit după cîteva zile în coliba lui. Cumva, Dumnezeu ştie cum, cu toate acele licori pe care m-a obligat să le beau şi cu pomezile alea rău mirositoare pe care mi le-a pus pe rană, am supravieţuit şi în cîteva luni am fost din nou pe picioare. Cicatricea de pe piept? Provine de la un glonte. Cum de nu mi-a atins inima sau plămînii, habar n-am.

Mintea Lydiei lucra punînd cap la cap ceea ce mai

ştia.

– Ţi-ai schimbat numele.

– A fost ideea lui Sachs. Cît am zăcut inconştient, mi-a tăiat părul ca să-mi trateze o rană la cap.

Lydia se înfioră la gîndul că sîngerase. Apoi, înainte ca să-şi dea seama de mişcarea ei, se pomeni în genunchi cu mîinile aşezate pe pulpele lui.

– Mi-a crescut mustaţa şi barba. Mi-am ras barba, dar mustaţa mă făcea să par mai bătrîn, diferit. Am lucrat la el aproape un an, am petrecut iarna acolo. Cînd am plecat, eram alt om.

Mîinile lui începură să rătăcească prin părul ei.

– Mi-am schimbat şi firea. Am vrut să trăiesc şi să fac ceva în viaţă. Cred că trebuie să-i mulţumesc lui Sachs pentru asta. A fost prima fiinţă umană care mi-a arătat că-i pasă de mine. Simţeam că-i sînt dator pentru osteneala lui de a mă salva. Singurul lucru la care mă pricepeam, în afară de a ucide, erau caii. Sachs mi-a sugerat să caut de lucru la grajdurile lui Gentry. Am lăsat trecutul în urmă, Lydia, dar sub noul nume şi cu noul chip sînt tot Sonny Clark, un ucigaş, un bandit, urmărit încă de lege în mai multe state.

– Te-ai schimbat, într-adevăr. Nu mai eşti Sonny Clark. Tu singur ai spus că acela a murit demult. Acum eşti Ross Coleman, spuse ea, atingîndu-i mustaţa.

Ochii lui deveniră foarte tandri. Ross nu se mai recunoştea singur.

– Îmi pare rău de ceea ce ţi-am spus mai devreme. Fiind ceea ce am fost şi trăgîndu-mă din ce mă trag, cine sînt eu să te judec? Doamne, Lydia, ce iad

trebuie să fi fost viaţa ta, spuse el, trecîndu-şi degetele prin părul ei.

Lydia îi încercui mijlocul cu braţele şi îşi lăsă capul pe pieptul lui.

– Pînă te-am întîlnit pe tine... Tu m-ai făcut să mă simt ca o doamnă. Dar... dar ieri, cînd te-ai uitat la mine ca...

– Am greşit. Eram nebun de gelozie, şopti el.

– Gelos? Ai crezut că am ieşit să mă întîlnesc cu Winston? Eram prieteni. Atîta tot. Şi ceilalţi de care vorbeai...

– Ştiu că n-ai făcut nimic intenţionat. Eram tulburat. Dar, să fiu al dracu, m-am făcut livid de furie cînd i-am văzut pe toţi ăia zgîindu-se la sînii tăi.

– Nu vreau alţi bărbaţi, Ross. Am crezut că n-o să vreau nici unul. Dar tu m-ai sărutat, m-ai mîngîiat şi...

Vocea i se pierdu în timp ce îşi ascundea capul la pieptul lui.

– Şi acum îmi place ceea ce-mi faci.

Rostind una din acele obscenităţi, care în context îşi pierdu complet caracterul obscen, Ross îi ridică faţa spre el şi îi trecu degetul mare peste buze.

– Îmi place ceea ce facem împreună.

O sărută avid, dar tandru, lăsînd limba să îi rătăcească în interiorul mătăsos al gurii ei. Mîna lui lunecă de pe umăr la piept şi acoperi un sîn. La geamătul ei uşor, îşi luă mîna imediat.

– Ştiu că ai fost speriată şi ofensată ieri. Doamne, cînd mă gîndesc la ce era să se întîmple...

Închise ochii strîns şi îşi dezgoli dinţii, care străluciră albi sub mustaţă.

– Nu-i nevoie s-o facem neapărat, să facem ceva acum. Înţeleg...

Lydia se ridică şi îi oferi spatele, ridicîndu-şi părul de pe ceafă.

– Vrei să mă ajuţi să desfac nasturii ăştia?

Ross, cu pieptul umflat de o emoţie fără nume, dar mai puternică decît oricare alta pe care o simţise pînă atunci, începu să desfacă şirul de nasturi cu degete neîndemînatice.

După ce termină, îi desfăcu legătura din jurul taliei, şi îi trase fustele în jos pe picioare. Băgînd mîinile pe sub cămaşă, desfăcu cordonul pantalonaşilor şi îi împinse în jos. Lydia îşi trase picioarele din grămada de veşminte pe care apoi le împinse departe.

Exista ceva extrem de excitant la ea, aşa cum stătea acum, doar în bluză şi cămăşuţă. Cînd scuturã bluza de pe ea şi începu să-şi descheie cămaşa, Ross o apucă de mîini.

– Lasă-mă pe mine.

Călăuzit doar de simţul lui tactil, căută fiecare nasture şi îl eliberă. Mîinile lui bîjbîiră între sînii ei, cu pauze lungi pentru a o mîngîia prin pînza subţire. Mîinile coborîră apoi spre mijloc pentru a desface toţi nasturii. Blînd şi fără nici o obiecţie din partea ei, îi trase cămaşa în jos de pe umeri şi braţe, pînă cînd materialul se făcu cerc în jurul şoldurilor, ca un nor alb. Spatele ei era o întindere imaculată de piele albă, lucioasă. De la umeri pînă la şolduri, şira spinării cobora ca un tunel. Îşi puse vîrful unui deget pe ea, lunecîndu-l în jos pînă la şale.

De o parte şi de alta a coloanei vertebrale, acolo

unde carnea începea să se înalţe, rotunjindu-se, se afla cîte o gropiţă. Ross le sărută pe rînd, apoi urcă în sus peste coastele delicate pînă la omoplaţi.

Lydia se înfioră de plăcere cînd îi simţi limba fierbinte, umedă, coborînd din nou pe mijlocul spatelui pînă la şale. Gura lui rămase lipită acolo, într-un sărut lung, pătimaş, în timp ce mîinile se ridicară pentru a-i mîngîia sînii tandru.

– Întoarce-te, porunci el, blînd.

Aşa cum se aştepta, sfîrcurile erau deja umflate şi rigide sub acţiunea degetelor lui. Plasîndu-şi mîinile pe fesele ei, o atrase spre el şi sărută cele două piscuri de coral.

Lumina scăzută a lămpii pîlpîia aruncînd umbre mişcătoare pe pielea ei. Îi venea s-o devoreze. Îşi înfrînă însă instinctul canibal, curbîndu-şi mîinile sub sînii ei, apăsînd-o pe coaste.

Aplecîndu-se, îşi lunecă buzele pe pîntecul ei cu atingeri uşoare. Cînd ajunse la buric, se opri şi îşi roti vîrful limbii în jurul lui.

Mîinile ei se înfipseră în părul lui, strîngîndu-se în jurul capului. Nu ştiuse niciodată că poate exista o plăcere atît de intensă. Era rău ceea ce făceau? Sau era un lucru pe care îl făceau toţi şi pe care ea abia acum îl descoperea?

Corpul lui Ross era un adevărat haos. Sîngele năvălea puternic şi irevocabil în partea de jos a pîntecului. Îi simţea mîinile mişcîndu-se în părul lui, simţea mireasma pielii şi gustul trupului ei. Era cufundat în ea, dar nu destul. Dorea mai mult. Totul.

Se trase înapoi şi în lumina scăzută a lămpii, vag

conturat, văzu cuibul de păr roşcat, cîrlionţat. Pulsul i se acceleră, bărbăţia lui ameninţa să rupă nasturii pantalonilor.

Ezită, întrebîndu-se dacă s-o facă sau nu, apoi coborî capul şi atinse cu buzele pielea de sub cămaşa ghemuită în jurul şoldurilor. Nu întîmpină nici o împotrivire. O frecă uşor cu mustaţa, şi începu să coboare mai jos, tot mai jos pînă atinse marginea proeminenţei triunghiulare, voluptoase.

Lydia reacţionă cu o tresărire bruscă a întregului corp. Trase brusc aer în piept, scoţînd un sunet ascuţit în timp ce degetele i se chirciră în părul lui.

Ruşinat de avantajul lui asupra ei, Ross se retrase repede. Se ridică atît de stîngaci, încît aproape că atinse cu capul coviltirul de deasupra. Cu un deget, Lydia se debarasă de cămaşă şi rămase în faţa lui doar în ciorapi şi ghete.

Încă nu-şi dădea seama cît era de atrăgătoare şi naivitatea ei deplasată îl făcu să-şi revină puţin în fire.

– Scoate-ţi ghetele, dar lasă ciorapii.

– De ce? întrebă ea, naiv.

Ross îşi scoase cizmele şi pantalonii. Partea din faţă a indispensabililor stătea ridicată, împinsă în afară de bărbăţia lui.

– Pentru că îmi place cum arăţi aşa.

Lydia făcu ceea ce i se spusese, prinzîndu-şi cu dinţii superiori buza inferioară, într-un zîmbet mefistofelic. Ross gemu şi începu să tragă de nasturii cămăşii ca să-i desfacă.

– Stai, lasă-mă pe mine înainte de a-i rupe pe toţi.

Îi dădu mîinile la o parte şi începu să descheie

nasturii. Cămaşa fu azvîrlită la pămînt. Văzu cicatricea şi o atinse cu degetele, tandru, şoptind:

– Era cît pe-aci să mori.

Se ridică pe vîrful picioarelor ca să ajungă cu gura la înălţimea pieptului, apoi buzele ei mîngîiară uşor pielea distorsionată.

– Sînt fericită că nu s-a întîmplat asta.

Debarasîndu-se de ultimele rămăşiţe de pudoare, îl sărută acolo, atingînd cu vîrful limbii golul din carnea lui. Scoţînd un geamăt uşor, Ross o încercui cu braţele. Căpătînd curaj, Lydia îşi lăsă buzele să rătăcească pe pieptul lui. Părul sîrmos îi gîdila buzele şi nările, dar îi plăcea senzaţia asta. Sînii ei se frecau de abdomenul lui şi de coloana de păr care îl despărţea în două.

Ross era uimit de senzaţiile puternice care-i străbăteau corpul. Trase o înjurătură printre dinţi şi începu să-şi desfacă indispensabilii.

– Lydia, tu mă înveţi lucruri de care nici n-am ştiut, şopti el.

Lydia se lăsă în jos pe saltea şi începu să chicotească de eforturile lui de a scăpa de indispensabili. Ross o privi ameninţător cu ochii lui verzi pe jumătate închişi.

– E ceva de rîs aici?

Lydia încercă să-şi curme rîsul dar nu putu. Hohotele ei izbucniră spontan şi zgomotos, în timp ce se legăna într-o parte şi alta cuprinsă de veselie. Ross nu se putu abţine să nu rîdă şi el. Gol, se întinse lîngă ea şi o luă în braţe ca un urs.

– Ţi se pare că e de rîs, da? repetă el, gîdilînd-o

pe coaste.

– Nu, nu, încetează! strigă ea, zvîrcolindu-se.

– Rîsul ăla o să te coste, spuse el, frecîndu-şi nasul de gîtul ei.

– Ce?

– Nu te las să-ţi scoţi ciorapii.

Se afla acum între picioarele ei, întins peste ea, apăsînd-o sub pîntec cu duritatea cărnii lui.

Rîsul încetă şi, cu răsuflarea întretăiată, se priviră în ochi. Pe gîtul ei pulsa puternic o venă. Cînd îi simţi bărbăţia pulsînd, lipită de sexul ei, ochii Lydiei se diiatară sticloşi.

– Am să păstrez ciorapii pe mine, dacă aşa îţi place.

– Îmi place.

Lydia nu fu mai puţin surprinsă ca el de declaraţia lui. Ochii lor se adînciră unii într-alţii pătrunzînd pînă în adîncul sufletului.

– Da? spuse ea, cu o voce slabă abia perceptibilă.

– Da.

Dacă nu-şi dăduse seama înainte, acum era convins. Se luptase crunt cu el însuşi, dar pînă la urmă ea ajunsese să însemne pentru el mai mult decît şi-ar fi imaginat vreodată. Gelozia care-l măcinase în noaptea precedentă era doar un substitut slab al emoţiei care pusese stăpînire pe el. Şi asta îl cutremură pînă în adîncuri.

Era un sentiment pe care nu-l putea ignora şi era îngrozit. Nu mai voia să lupte contra lui.

Nu ştia ce să spună. Demonstraţiile de afecţiune trebuiau făcute în limbajul lui. Degetul lui rătăci leneş

pe sînii ei, rotindu-se în jurul sfîrcului ridicat.

– Niciodată n-am fost atît de intim cu o femeie, spuse el, mai mult pentru sine.

Ştiind cît de mult trebuie să-şi calce pe inimă ca să spună asta, Lydia îi puse o palmă pe ceafă şi îi trase capul în jos spre sînul ei, pe care îl ridică cu cealaltă mînă.

– Îmi place nespus cînd mă atingi cu limba.

Un geamăt de foame răsună din gîtul lui în clipa în care vîrful limbii se înfrăţi cu sfîrcul sînului făcînd-o pe Lydia să suspine copleşită de plăcere.

– Ross, nimic nu poate fi mai plăcut, şopti ea.

– Sînt unele lucruri şi mai plăcute, murmură el, frecîndu-şi gura de sînul ei.

– Care? întrebă ea, cu un geamăt slab, cînd carnea lui se afunda puţin în receptaculul umed, cald, lunecos al trupului ei.

Ross îşi înălţă capul şi o privi în ochi, respirînd cu un zgomot aspru, tremurat, dar nu citi în ei decît curiozitate sinceră. Nici urmă de frică sau sacrificiu de sine. Şi în mod sigur, totală recunoaştere.

Se ridică cu totul şi se postă în genunchi între pulpele ei. Continuînd să-i privească faţa, în aşteptarea unor semne de teamă sau repulsie, îşi lunecă palma în jos pe coapsa ei încă strînsă în ciorap. Apoi lăsă capul în jos şi sărută pielea din interiorul coapsei, deasupra jartierei, frecînd pielea sensibilizată cu întreaga lui gură.

– Ross, suspină ea.

– Ai picioare frumoase, şopti el.

Mîinile lui lunecară în sus şi în jos apoi se stre-

curară sub jartiere pentru a atinge dosul genunchilor. Rulă un ciorap în jos şi atinse pielea din spatele genunchiului cu vîrful limbii. Aplică acelaşi ritual şi celui-lalt picior. Prizonieră a plăcerii carnale, Lydia întoarse capul într-o parte şi îi privi mîinile care lunecau pe pulpele ei, masînd şi mîngîind. Cînd ochii lor se întîlniră, intensitatea privirii ei îl pătrunse pînă în suflet.

– Eşti atît de frumoasă aici, spuse el, trecîndu-şi degetele răsfirate prin ciuful de păr şaten-roşcat, o culoare atît de frumoasă...

Vocea lui era hîrîită, grea de patimă, încărcată de dorinţă. Sunetul ei, ca şi mîngîierea o făcură să se înfioare. Degetul lui urmări conturul dîmbului, lunecă în valea dintre pulpă şi corp şi, în cele din urmă, o atinse în cel mai intim loc, cu o mîngîiere uşoară, delicată.

Moleşala ei dispăru brusc şi ochii i se deschiseră larg cînd simţi mîngîierea umedă dintre pulpele ei.

– Ross! strigă ea, şocată, prinzîndu-l de păr pentru a-l ridica.

Dar era prea tîrziu, el o săruta deja cu aceeaşi artă cu care îi săruta şi gura.

Şi era minunat, şi nu se putea opri.

Valuri de fericire se revărsau asupra ei succesiv făcînd-o să se înăbuşe.

Ceea ce se întîmpla era dincolo de tot ce-şi putuse imagina. Şi chiar dacă lucrul ăsta o şoca, ştia în acelaşi timp că era un dar neobişnuit din partea lui Ross pentru ea şi că plăcerea consta în a-l accepta cu o egală lipsă de reţinere.

Clipe lungi după aceea cînd îşi reveni, îşi dădu

seama că zăceau complet nemişcaţi şi că mîinile ei strîngeau dosul coapselor lui. Îl simţea încă vînjos şi tare în interiorul ei.

– Ross? gînguri ea.

– Îmi pare rău, a fost prea neaşteptat.

Începu să se mişte întîi încet, apoi mai amplu şi mai repede cu incursiuni adînci care îi goliră mintea de orice gînd şi o aduseră pe marginea unui abis fără fund. De data asta fură aruncaţi în el împreună cufundîndu-i în uitarea de satin negru a îmbrăţişării lui calde, catifelate.

E

– Sînt obosită dar nu vreau să dorm. Mi-e teamă că am să mă trezesc şi am să văd că totul n-a fost decît un vis, spuse Lydia, jucîndu-se cu smocuri de păr de pe pieptul lui.

Ross suspină mulţumit.

– Ştiu. Nici eu nu vreau să dorm. E atît de bine cînd te ţin în braţe...

O cuprinse mai strîns în braţe şi o sărută uşor pe tîmplă.

– Lydia, ducînd viaţa pe care ai dus-o, cum se face că vorbeşti aşa de bine? Aşa cum mi-a atras Ma atenţia într-o seară, mustrîndu-mă cît sînt de prost. Manierele tale sînt rafinate. Eu am imitat-o pe Victoria şi pe tatăl ei. Pe tine cine te-a învăţat să vorbeşti aşa?

– N-am trăit acolo dintotdeauna. Noi, tatăl meu adevărat şi mama, am locuit în oraş. Nu prea mi-l

amintesc, dar am imaginea casei. Mama avea flori în ghivece pe verandă. Camera mea era sus. Îmi amintesc cum stăteam vara la fereastră, noaptea, privind de după perdele. Erau albe, cu falduri, şi se putea vedea prin ele.

Mîna lui Ross lunecă leneş pe curbura feselor ei.

– Cînd o să construim casa noastră, o să avem şi noi perdele albe, cu falduri. Ce s-a întîmplat cu tatăl tău?

– A murit. Numele lui era Joseph Bryant – se ridică brusc în şezut şi anunţă mîndră: Aşa mă numesc, Lydia Bryant.

Ross o trase jos şi o sărută pe gură.

– Nu. Acum te numeşti Coleman.

– Ştii ce-am vrut să spun, murmură ea, cuibărindu-se din nou la pieptul lui. Tata scria poveşti pentru ziare. Uneori era furios pentru că oamenilor nu le plăcea ceea ce scria el. Cred că era în legătură cu sclavia. I-a spus mamei că se duce în Nord să caute un loc nou. Eram încîntată. Dar acolo s-a îmbolnăvit şi a murit. Nu l-am mai văzut niciodată. Abia dacă mi-l amintesc.

– Imaginează-ţi cum e să nu ştii nici măcar cine ţi-a fost tată. Ca să nu mai vorbim de calitatea umană a clienţilor mamei mele.

Lydia îi privi faţa tristă şi îi netezi cu degetele trăsăturile încordate.

– Ca să iasă un bărbat ca tine, trebuie să fi fost extrem de chipeş şi puternic. În ce mă priveşte, nu contează cine a fost.

Trăsăturile lui se îmblînziră şi el îi sărută mîna.

– Continuă. Cînd s-a recăsătorit mama ta?

– Nu sînt sigură. Cred că aveam vreo zece ani. A trebuit să ne mutăm şi să lăsăm toate lucrurile acolo. Cred că oamenii nu s-au purtat frumos cu mama din cauza celor scrise de tata.

Ross completă tabloul. Bryant fusese un abolişţionist. Plecase în Nord, nu suportase clima şi murise de vreo boală de plămîni. Mama Lydiei, văduvă, pierduse tot.

– Îmi amintesc o cameră întunecoasă la mansarda unei case vechi. Acolo locuiam. Mama cosea, făcea broderii pe batiste şi alte lucruri. Într-o zi mi-a spus că a cunoscut un bărbat care locuia la o fermă pe dealuri.

Lydia suspină.

– S-au căsătorit şi omul a zis că ne duce la casa lui. Dar aceasta nu era deloc o casă ci o cocioabă, iarna rece şi vara fierbinte. Eu dormeam într-un pod şi singurul mod de a ajunge acolo era o scară. Locul era plin de mizerie şi mama a trebuit să muncească din greu în fiecare zi doar pentru mîncare şi pentru a menţine cocioaba în stare de folosinţă. Acum înţeleg că trebuie să fi fost disperată de s-a măritat cu el. A crezut că vom avea mîncare din belşug la fermă, că va fi mai sănătos pentru mine decît o mansardă. Se lăudase iar mama crezuse exagerările lui. Obţinuse astfel o sclavă gratis.

– Şi fratele vitreg?

– Era mai în vîrstă decît mine. Era mare cînd ne-am mutat acolo. Se certa mereu cu bătrînul şi amîndoi, cu vecinii pe care-i urau. Şi toţi ne urau pe

noi. Cînd ne duceam la oraş pentru aprovizionare, oamenii rîdeau de noi. Curînd, mama a refuzat să se mai ducă în oraş, aşa că nici eu nu m-am mai dus. Îmi era frică să mă duc numai cu ei.

– Toate astea s-au terminat, Lydia. Mă bucur că mi-ai spus. Am înţeles multe lucruri. Şi mă simt uşurat că ţi-am povestit viaţa mea. Eşti singura persoană din lume care ştie adevărul. Secretul meu a murit cu Sachs. N-am mai vorbit cu nimeni despre asta.

Lydia nu era singura persoană care îi ştia trecutul. I-l ştia şi Clancey. Şi mai erau şi alţii care îl căutau pe Sonny Clark. Dar nu-l vor găsi niciodată dacă asta depindea de ea. Braţele ei îl cuprinseră mai strîns.

– Nu i-ai spus nimic Victoriei?

– Nu, replică el, moale. Nu i-am spus.

Lydia zîmbi pentru sine. Victoria se bucurase de iubirea lui. Ross o iubea încă. Dar ea avea ceea ce Victoria nu avusese: încrederea lui.

– Ross?

– Da?

Ross tocmai se minuna de constatarea că abdomenul ei era atît de moale. Dosul degetelor lui mîngîiau uşor pielea.

– Ceea ce ai făcut...

Ross rămase nemişcat.

– Da?

– Nu, nimic.

– Spune-mi.

– Eşti... nu ştiu... o să crezi probabil că...

– Nu ştiu ce să cred, dacă nu-mi spui.

– Mă întreb dacă...

Se răsuci pentru a se sprijini de pieptul lui şi a-l privi în ochi.

– ... aş putea să-ţi fac şi eu aşa cum mi-ai făcut tu.

Capitolul 20

Jefferson era în plină forfotă. Al doilea ca mărime după Galveston, în 1872 era un oraş comercial şi rutier. În docurile lui stăteau aliniate vapoare cu zbaturi, cu mai multe punţi debarcînd pasagerii care urmau să-şi continue drumul spre Vest în căruţe, descărcînd mărfuri, luînd la bord mari cantităţi de bumbac pentru pieţele din New Orleans.

Străzile erau înţesate de oameni, majoritatea în trecere, care cumpărau, vindeau, făceau troc, descărcau şi încărcau. Banii şi bunurile treceau

dintr-o mînă într-alta. Negrii eliberaţi se ocupau cu treburi mărunte. Aristocraţii care pierduseră totul în timpul războiului se prefăceau că nu se schimbase nimic în viaţa lor, mai ales locul lor în societate. Aventurierii erau dispreţuiţi sau primiţi cu bunăvoinţă, în funcţie de cantitatea sau culoarea banilor şi de viteza cu care îi cheltuiau. Bărbaţi din familii respectabile se înhăitau cu cei mai mari aventurieri care mişunau noaptea prin zonă. Era un loc bun în care să cunoşti pe cineva sau în care să te pierzi.

Vance Gentry, trecînd în revistă, de la înălţimea calului său, marea de tabere care înconjurau oraşul pe mulţi kilometri, suspină descurajat.

– Cum dracu crezi c-o să-i găsim printre ăştia? îl întrebă el pe Majors cu o mişcare bruscă a capului.

– O să-i găsim, spuse Majors, calm.

– Atunci hai să-i căutăm, spuse Gentry, dîndu-i pinteni calului.

– Nu, spuse Majors. În seara asta întrebăm doar, fără a trezi suspiciuni. Dacă dăm buzna, cercetînd fiecare căruţă, am putea să-i alertăm. Dacă vrea să se ascundă, o poate face uşor în masa asta de oameni.

Gentry înjură copios. De cînd Madam La Rue îi pusese pe urmele lui Ross, călătoriseră zile întregi pe drumuri prăfuite, trenuri pline de fum, cu întîrzieri nesfîrşite, mîncăruri prost gătite, paturi tari – cînd apucau. El şi Majors urcaseră pe un vapor la Shrevenport, dar fusese supraaglomerat şi încet. Nervii lui începeau să cedeze şi insistenţa permanentă a lui Majors de a fi prudenţi îl irita, mai ales acum că erau atît de aproape.

Îmbrăţişare în amurg

Ştiau că aici era locul unde caravana de căruţe urma să se destrame. Victoria putea fi în oricare din căruţele din jurul oraşului. Voia s-o elibereze de umilinţele şi munca istovitoare la care era supusă cît mai curînd posibil, înainte ca banditul să plece mai departe. Aproape că uitase cît fusese de uşurat cînd auzise de la Madam La Rue că o văzuse pe soţia lui Coleman şi că părea sănătoasă.

– Bine, acceptă el, nemulţumit. În seara asta, cercetăm. Mîine încep s-o caut, fie că-ţi place, sau nu.

Trase de hăţurile calului şi îl îndreptă spre centrul oraşului unde, din fericire, găsiseră o cameră.

Majors îl urmă îndeaproape. Era sătul pînă în gît de ameninţările lui Gentry. Dacă n-ar fi fost atît de hotărît să-l prindă pe Sonny Clark înainte de a se pensiona şi a se retrage încununat de glorie, ar fi renunţat demult şi i-ar fi spus lui Gentry să-şi găsească pe altul. Gentry ar fi angajat pistolari, fără îndoială. Nu voia să se afle că ginerele său era celebrul Sonny Clark, astfel încît cel mai bine era să-l ucidă.

Majors îi dădu pinteni calului pentru a nu-l pierde pe Gentry din vedere. Deşi îi spusese de multe ori că-l voia pe Clark viu, nu credea că omul îl ascultase. Oricum, n-avea încredere în el.

Lacrimi mari cît bobul de mazăre curgeau de sub pleoapele Priscillei în jos pe obraji.

– Eşti dezgustător, Bubba Langston. Credeam că

după cele ce mi-ai făcut, ai să mă ceri de nevastă.

Bubba admira apusul ronţăind între dinţi un fir de iarbă dulce.

– Asta ai crezut?

Se schimbase. Priscilla îl văzuse cum se schimbă de la o zi la alta. Nu mai avea mersul acela de băieţandru ci pasul sigur al unui bărbat care ştia cine este. Ochii lui nu mai priveau uimiţi sau încurcaţi la ceea ce avea să-i ofere lumea, ci erau ochii calculaţi ai omului care nu ia nimic pe garanţie. Şi toate aceste trăsături se relevau acum în timp ce privea apusul soarelui cu ochii pe jumătate închişi. Priscilla era ofensată că el nu observase că-şi pusese cea mai bună rochie în cinstea sosirii la Jefferson. În ultimul timp, de cîte ori se întîlneau, rareori observa ceva. Făcea dragoste cu ea luînd-o repede şi metodic. Priscilla fusese bucuroasă cînd Bubba ieşise din starea în care îl adusese moartea lui Luke. Dar nu mai fusese niciodată atît de drăguţ, nu-i mai spusese niciodată lucruri atît de plăcute ca prima dată.

– De ce crezi că te-am lăsat să-mi faci, ştii tu ce, întrebă ea, aruncînd o privire neliniştită spre căruţă, sperînd că mama ei n-o aude. Am vrut să mă mărit cu tine, altfel n-aş fi...

– Şi cu Scout ce voiai să faci? întrebă Bubba, întorcîndu-şi ochii spre ea.

Priscilla îşi linse buzele şi clipi. N-ar fi fost mai surprinsă, nici dacă i-ar fi dat o palmă.

– Scout? întrebă ea, pe un ton ascuţit.

– Da, Scout. Te-ai gîndit să te măriţi şi cu el? Sau căutai doar să scapi de mama ta fără să-ţi pese prea

mult care era fraierul?

Priscilla clocotea de furie. Cu cine credea tîmpitul ăsta că vorbeşte? Dar reuşi să-şi declanşeze un nou val de lacrimi grele pe obraji.

– Bubba, Bubba, cine ţi-a spus minciunile astea despre mine? Ştii că nu te-am iubit decît pe tine. Întotdeauna. Cine ţi-a spus asta era gelos, asta-i. Pentru că te-am iubit pe tine şi nu pe el.

Bubba îşi întinse trupul lui lung, care se împlinise considerabil în ultimele trei luni. Nu mai părea doar braţe şi picioare.

– După cum am auzit, te-ai iubit cu toţi cei care erau disponibili.

Priscilla fu cuprinsă de disperare. Scout îi dăduse deja papucii. Făcuse treaba pentru care fusese angajat şi plecase în căutarea altei aventuri, lăsînd-o fumegînd de indignare pentru felul cum o părăsise.

Bubba era ultima ei şansă. N-avea chef să se îngroape la o fermă nenorocită doar cu mama ei cicălitoare şi cu un tată intrat complet sub papucul ei. Nu avea nici o altă şansă decît de a duce o viaţă total anostă. Privind îngrijorată spre căruţă, îl apucă de mînă şi i-o puse pe sînul ei, închizînd ochii cu o patimă prefăcută.

– Bubba, uite cum îmi bate inima doar pentru tine. Jur. Uite cît te iubesc, Bubba.

Un şuier tremurat ieşi de pe buzele ei cînd îi simţi mîna lunecînd pe sînul ei. Un zîmbet de triumf îi străluci pe chip. Mîna lui ştia ce face. Gemu uşor cînd sfîrcul sînului se întări sub degetul lui.

Ochii ei se deschiseră larg cînd mîna se îndepărtă

brusc.

– Eşti drăguţă, Priscilla, şi ai ceea ce-ţi trebuie ca să atragi orice bărbat. Dar pe mine nu mă încîntă să am o nevastă care şi-a împrăştiat farmecele la toţi înaintea mea.

– Ticălosule! şuieră ea, dîndu-se înapoi.

Pînă atunci Bubba nu-şi dăduse seama cît poate fi de urîtă. Faţa ei se schimonosi într-o mască de cruzime feroce. Era grozav de răsfăţată şi întotdeauna voia să facă ceea ce dorea. Bubba simţi o mare uşurare că Ross îl avertizase în legătură cu căţeaua asta.

– Ai devenit bărbat abia după ce ţi-am arătat eu cum. Cînd eram cu tine aveam senzaţia că mă tăvălesc cu un porc, auzi? ţipă ea. Un porc!

Bubba rînji vesel.

– Nu cred c-aş fi găsit o profesoară mai bună. Mulţumesc pentru lecţii şi pentru practică.

Se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă cu mersul lejer al unui bărbat care scăpase de o povară stînjenitoare.

Cuprinsă de furie neputincioasă, Priscilla se întoarse şi dădu cu ochii de mama ei, care stătea exact în spate. Faţa ei îngustă era roşie. Nările subţiri erau aproape lipite. Cu o mînă ca o labă, îşi pălmui fiica cît putu de tare, lăsîndu-i o pată roşie pe obraz.

Fata nu se feri. Se uita, pur şi simplu, la mama ei în timp ce un zîmbet de voluptate îi desfăcea buzele. Fără un cuvînt, se urcă în căruţă, luă o valiză din împletituri, îl dădu la o parte pe tatăl ei amuţit şi începu să îngrămădească diverse lucruri în ea.

– Ce faci acolo, domnişoară? întrebă Leona.

– Mă pregătesc să scap de tine. Mă duc la Jefferson să-mi iau o slujbă.

Ochii lipsiţi de culoare ai Leonei clipiră repede şi furioşi.

– N-ai să pleci nicăieri.

– Ai să vezi. N-am de gînd să-mi sfîrşesc zilele ca o femeie bătrînă, uscată ca tine, bătută în cuie într-un loc uitat de Dumnezeu cu un băşinos bătrîn ca el.

Întinse un deget spre tatăl ei.

– Am de gînd să trăiesc altfel decît tine.

– Cum? Ai să mori de foame.

Priscilla continuă să împacheteze, rîzînd dispreţuitoare.

– Pînă diseară mi-am şi găsit o slujbă.

– Să faci ce?

Priscilla pocni încuietorile valizei şi se întoarse spre mama ei din nou.

– Făcînd ceea ce îmi place, spuse ea cu ochii strălucind. Şi ceea ce fac de multă vreme pe gratis. De acum încolo vor trebui să-mi plătească.

– Prostituţie? şopti Leona, îngrozită. Ai de gînd să devii curvă?

Priscilla zîmbi încrezătoare.

– Cea mai bine plătită din istorie. Ştii, mamă, cînd nu eşti iubită, mori de dorul de a fi. Ani de zile am visat cum să fac pe cineva să mă iubească. Am de gînd să transform în bani toată dragostea pe care tu nu mi-ai oferit-o. De fiecare dată cînd am să ţin un bărbat între picioare, am să mă gîndesc la momentele cînd ar fi trebuit să mă ţii tu în braţe. Împacă-te cu gîndul ăsta.

Îşi trase valiza jos din căruţă şi sări alături de ea. Luînd-o apoi de jos, se îndreptă spre Jefferson fără să mai arunce nici o privire înapoi.

Leona se repezi la soţul ei.

– Ei bine, cretin nedemn ce eşti, ai de gînd să stai acolo fără să faci nimic?

Omul se uită la soţia lui cu ochi ceţoşi, obosiţi, dar care arătau mai multă însufleţire decît arătaseră vreodată.

– Da. N-am să fac nimic s-o aduc înapoi. Orice rău i s-ar întîmpla, va fi mai bine decît dacă ar sta cu tine. Îmi pare rău că n-am avut şi eu curajul ei, cu ani în urmă.

– Ne putem scrie, spuse Lydia, înlăcrimată.

– Nu ştiu nici să scriu, nici să citesc, dar cînd unu' din ăştia mici o să înveţe...

Vocea lui Ma se pierdu, strangulată de emoţie.

– O să-mi fie dor de tine. Te-am considerat ca făcînd parte din familie.

– Numai datorită ţie am ajuns aici.

Lydia şi Ma se îmbrăţişară din nou, Lydia absorbind în ea tăria acestei femei. Fetele plîngeau fără să se ascundă, ţinîndu-se de fustele Lydiei. Micah şi Samuel stăteau solemn lîngă tatăl lor. Toţi erau trişti.

Lydia îşi luase deja rămas bun de la celelalte familii din caravană. Unul cîte unul, fuseseră absorbiţi

de hărmălaia din Jefferson, plecînd care încotro. Langstonii plecau în dimineaţa următoare. Imediat ce proviziile vor fi încărcate în căruţa lor, se vor deplasa spre partea de vest a taberei. De vreme ce nu aveau s-o mai vadă pe Lydia, îşi luau rămas bun acum.

– O să venim să vă vedem. Ross mi-a promis deja. Poate peste un an sau doi, după ce facem casa. V-am spus că Moses vine cu noi? O să ne fie de mare ajutor. Ross voia să-i propună asta încă înainte de a se oferi el.

Lydia vorbea prea mult şi prea repede, de teamă să nu înceapă să plîngă.

– Îl iubeşti, nu, fata mea? întrebă Ma, domol, cînd Lydia se opri.

– Da, îl iubesc. Mă face să mă simt...

Căută cuvintele potrivite dar nu găsi nici unul care să descrie ce simţea de cînd Ross începuse să ţină la ea. Şi de asta era sigură. N-o iubea ca pe Victoria, dar o iubea.

– Mă face să mă simt curată şi neprihănită, respectată şi onorabilă. Nu contează ce-am fost înainte.

– Şi el te iubeşte, spuse Ma, bătînd-o pe mînă.

Lydia dădu din cap, negînd.

– Nu. O iubeşte pe Victoria.

Ma respinse afirmaţia cu o mişcare a mîinii.

– Aşa crede el, dar cu tine se culcă. O să-şi dea seama într-o zi că pe tine te iubeşte. Şi felul cum îşi dezgoleşte dinţii ăia albi ai lui, în ultimul timp, spune că ziua aia nu-i departe. Niciodată n-a arătat aşa cînd trăia Victoria. Părea îngrijorat de ceva tot timpul, ca şi

cum încerca din greu s-o facă fericită. Voi doi o s-o duceţi bine împreună. Ştiu asta.

– Şi eu cred.

Ma o privi cercetător.

– Ştii, a fost o vreme, acum vreo săptămînă, cînd am crezut că eşti supărată pe mine.

Lydia evită ochii perspicace ai lui Ma. Era adevărat că nu putuse s-o mai privească în ochi după ce aflase că fratele ei vitreg îl ucisese pe Luke. Vina ei în legătură cu uciderea băiatului nu-i permitea să menţină legătura strînsă pe care o avusese cu această femeie, dar nu-şi dăduse seama că Ma observase că o evită.

– Nu eram supărată pe tine. Îmi era groază de momentul ăsta cînd va trebui să-mi iau rămas bun şi încercam să mă obişnuiesc fără prezenţa ta, spuse ea, cu lacrimi în ochi. Te iubesc, Ma. Vă iubesc pe toţi.

Ma o strînse tare la piept.

– Şi noi te iubim, Lydia.

Cînd se despărţiră, Lydia îmbrăţişă toate fetele pe rînd, chiar şi pe Zeke care se înroşi ca un băiat.

– Ai grijă, Lydia, fata mea, spuse el, jenat.

– Bubba a zis că vine la căruţa voastră să-şi ia rămas bun mai tîrziu, spuse Ma, tamponîndu-şi ochii cu un colţ al şorţului. A vrut să aştepte întoarcerea lui Ross. I se sfîşie inima că trebuie să-şi părăsească eroul.

– Ross se întoarce din oraş curînd. Trebuie să mă grăbesc să pregătesc cina.

Luîndu-l pe Lee din braţele şovăitoare ale lui

Anabeth, Lydia se uită la ei, le memoră feţele blînde, iubitoare, şi îi păru rău că nu e şi Luke printre ei. Moartea lui o va apăsa veşnic. Dacă n-ar fi fost ea...

– La revedere, spuse ea şi le întoarse spatele înainte de a izbucni în plîns.

Gîndindu-se la Clancey, Lydia mergea grăbită prin tabără spre căruţa ei. Trebuia să scoată săculeţul de bijuterii din ascunzătoarea lui. O să vină Clancey să-l ia. Probabil că urmărise caravana din noaptea în care îl împuşcase pe Winston. Oare cînd îşi dăduse seama că nu mai are bijuteriile? Probabil că e furios şi capabil de orice. Lydia voia să fie pregătită cînd va apare din nou. Avea să vină şi atunci trebuia să-i dea bijuteriile imediat.

Era convinsă acum că Ross nu ştia nimic de bijuterii. Le ascunsese Victoria. Lydia ştia cît e de mîndru că reuşise s-o rupă cu trecutul lui criminal şi devenise om respectabil. Nu mai depindea acum decît de el şi de munca lui. N-ar fi lăsat-o niciodată pe Victoria să ia bijuteriile familiei cu ea. O făcuse singură. Aşa că dacă i le dădea lui Clancey şi îl cumpăra, Ross n-avea nimic de pierdut.

Întîrzierile o împiedicaseră să scoată săculeţul de catifea din ascunzătoarea lui. Cînd mîncarea începu, în sfîrşit, să fiarbă, se urcă în căruţă. Tocmai împinsese cufărul la o parte cînd îl auzi pe Ross chemînd-o.

– Lydia?

Cu un suspin de consternare, îşi netezi părul şi se îndreptă spre spatele căruţei.

– Sînt aici.

Lydia scoase capul afară exact la timp pentru a-l vedea pe Ross sărind de pe capra unei şarete. Omul de lîngă el îşi scoase pălăria boţită, dar rămase pe loc.

Ross zîmbi cu faţa ridicată spre ea.

– Am avut un noroc chior, spuse el, cu un zîmbet larg. Acesta e domnul Pritchard. Soţia mea, Lydia.

Omul dădu din cap în direcţia Lydiei. Ea se uită la el cu o presimţire rea. Ross continuă entuziast:

– Ne-am întîlnit în oraş. Aşteaptă de luni de zile să cumpere o căruţă. I-am vîndut-o pe a noastră şi vrea s-o ia în primire chiar acum. Vrea să ajungă cît mai departe, înainte de venirea iernii. S-a gîndit că dacă porneşte acum, ajunge la El Paso şi va face iarna acolo, înainte de a continua drumul spre California.

– Vrea să ia căruţa, acum?

– Imediat ce descărcăm tot ceea ce nu vrea să cumpere, spuse Ross, rîzînd. S-a oferit să ne ajute, aşa că hai să ne apucăm de treabă. Am cumpărat şareta asta cu banii de la domnul Pritchard, pentru că o să avem nevoie de ea mai tîrziu. Tu şi Lee puteţi dormi în căruţa lui Moses în timpul călătoriei. O să ne fie de folos momentan, dacă nu ridicăm cabana atît de repede pe cît vreau.

– De ce nu-i vinzi căruţa lui Moses? întrebă ea, pe un ton de împotrivire.

– Pentru că nu-i atît de mare ca asta şi are cinci copii.

Ross se întoarse spre domnul Pritchard, care îi adresă un zîmbet. Tot ceea ce îţi trebuie imediat, transferă în şaretă.

Îmbrăţişare în amurg

Lydia rămase ţintuită locului în timp ce domnul Pritchard coborî din şaretă şi începu să strice împreună cu Ross, ceea ce în ultimele două luni fusese casa ei.

Cînd se opri suficient pentru a o vedea stînd mohorîtă şi fără să facă nimic, Ross veni spre ea şi punîndu-i mîinile pe umeri, o strînse uşor.

– Lydia, ce ai?

– Nimic, spuse ea, moale.

Cu ajutorul lui Moses, domnul Pritchard tocmai descărcase cufărul şi acum îl duceau la căruţa pe care Moses o moştenise de la Wintson. Nu i-ar fi trebuit decît cîteva secunde ca să scoată săculeţul, dar nu se ivea ocazia. Ross o privea ciudat.

– A trebuit... să-mi iau rămas bun de la Langstoni.

Ross o cuprinse în braţe şi o sărută apăsat pe gură.

– Ştiu că eşti tristă din cauza asta, dar ţi-am promis că o să-i vizităm şi o vom face. Poate la anul.

O sărută din nou.

– Acum, te rog, ajută-mă să sortez lucrurile astea şi spune-mi ce crezi c-o să ne trebuiască şi ce putem vinde.

Lucrară pînă tîrziu ca să termine treaba. Familia Pritchard care venea din Mississippi era nerăbdătoare să pornească după o întîrziere de şase săptămîni, datorită cererii de bunuri şi lipsei produselor. Domnul Pritchard şi copiii, cinci băieţi – omul se lăudase mîndru cînd îl admirase pe Lee – erau în oraş şi cumpărau tot ce puteau pentru a suplimenta ceea ce le vindea Ross.

În sfîrşit, după două ore de eforturi, Ross le spuse la revedere. Îl sfătui cum să mîne caii şi îşi luă rămas bun de la fiecare din ei. Caii păreau că nu vor să plece, dar se supuseră comenzii domnului Pritchard cînd îi îndemnă la drum. Plecară cu căruţa, cu roata de rezervă, cu două butoaie de apă, cu cele necesare drumului... şi cu bijuteriile lui Gentry.

Lydia nu avusese nici cea mai mică ocazie să le ia din căruţă. Ar fi fost fericită aşa, dacă n-ar fi existat Clancey. Ce-o să facă atunci cînd va apărea? Ce?

Deşi obosiţi, Ross insistă să mute căruţa lui Hill şi şareta spre partea sudică a oraşului, departe de mulţimea celorlalţi care erau în tranzit. Lydia făcu toate treburile fără nici un elan, resimţindu-se de pe urma stresului psihic. Îngrijorarea trebuie să fi fost vizibilă pe faţa ei pentru că, îndată ce se aranjară pentru noapte, Ross veni la ea şi o luă în braţe.

– Ar fi mai bine să te duci lîngă Lee în căruţa lui Moses şi să te culci.

Lydia se agăţă de el, îngrijorată că poate chiar acum Clancey le dezvăluia autorităţilor identitatea lui Ross.

– Nu. Rămîi cu mine în seara asta, Ross. Hai să ne culcăm acum şi ţine-mă în braţe, se rugă ea cu mîinile strînse pe vesta lui de piele.

Ross zîmbi cu faţa îngropată în părul ei.

– Aş vrea eu, dar Moses şi cu mine avem o groază de treburi în seara asta. Odihneşte-te. Poimîine sper să pornim spre casă.

La auzul cuvîntului casă, Lydia ridică faţa spre el şi îl repetă ca pe un cuvînt drag.

– Ross, se va realiza? Pentru noi?

Îşi strînse braţele în jurul lui, regretînd că nu sînt deja acasă, departe de toate ameninţările.

– Se va realiza, o asigură el, în şoaptă.

O sărută apăsat. Prin haine, îi simţi corpul mulîndu-se pe corpul lui, excitîndu-l.

– Lydia, murmură el, vezi ce-mi faci?... Îi atinse cu braţele rădăcina părului înainte de a se desprinde de ea, sacrificîndu-şi pornirile pătimaşe.

– Am treabă, femeie.

O bătu uşor pe fund îndreptînd-o cu faţa spre căruţa lui Hill.

Lydia ar fi dorit să se piardă în căldura îmbrăţişării lui, să folosească iubirea lui ca pe o amuletă care s-o ferească de Clancey. Să-i spună oare totul? Despre Clancey, despre bijuterii? Se opri în noaptea întunecoasă şi se întoarse. Ross se apucase de treabă cu Moses aranjînd lucrurile pe şaretă, discutînd cu însufleţire despre planurile pe care şi le făcuse.

Să se ducă oare la el acum cînd, după spusele lui Ma, începuse s-o iubească şi să-i spună că n-au scăpat încă de fratele ei vitreg?

În afară de ameninţarea pe care o reprezenta Clancey însuşi, mai exista şi întrebarea ce va face Ross. Să zicem că o va răzbuna şi-l va omorî pe Clancey. Ar însemna să aibă de-a face cu autorităţile. Sau, în loc să-l urască pe Clancey, se va întoarce împotriva ei cu dezgust? Clancey jucase totuşi un rol în viaţa ei, va regreta că o luase de soţie sau că făcuse dragoste cu ea? Nu, era mai bine să nu-i

spună. Putea doar să spere că nu va mai fi urmărită de Clancey.

Gîndindu-se la asta, se întoarse şi dădu cu ochii de însuşi personajul coşmarului ei blocîndu-i drumul spre căruţă.

– 'nă seara, surioară, mormăi el.

Tonul vocii lui îi îngheţă sîngele în vene.

Aruncă o privire grăbită spre Ross şi Moses. Acesta aprindea focul pentru a face cafea, iar Ross aranja lucrurile în şaretă; discutau unul cu altul.

– Eşti nebun? îl întrebă ea pe Clancey, întorcînd din nou capul spre el. Dacă te vede Ross...

– Am avea multe de discutat, nu? Printre care şi chestia cu furtul bijuteriilor din căruţă pentru a le da fratelui tău vitreg.

Lydia simţi un nod în gît, apoi ocoli căruţa pentru a ieşi din raza privirii lui Ross, dacă acesta s-ar uita, să n-o vadă vorbind cu bărbatul pe care zicea că nu-l cunoaşte. Clancey o urmă şi o prinse de braţ strîngînd-o puternic.

– Unde-s bijuteriile? Le vreau acum! Ai reuşit să mi le iei cînd m-a atacat frumosu' ăla.

– Nu-i adevărat! replică ea, aprins, încercînd să se elibereze din strînsoarea lui. Am vrut să ţi le dau ca să scăpăm de tine. Winston ţi le-a luat cînd a căzut.

Le-am pus înapoi în podeaua căruţei şi...

– Adu-le.

Lydia îşi muşcă buza inferioară pînă la sînge. Trăgînd adînc aer în piept, spuse:

– Nu pot.

Clancey o izbi de căruţă atît de tare încît îi ţiuiră

urechile şi i se opri respiraţia.

– Ţi-am zis, adu-le, mîrîi el.

– Ross a vîndut căruţa azi după-amiază. A plecat. N-am ştiut c-o s-o vîndă. Jur, Clancey. A plecat înainte de a putea lua bijuteriile.

Clancey o privi neîncrezător, apoi îşi roti ochii în jur, verificînd spusele ei.

– Ptiu!

Exclamaţia lui o izbi ca o palmă.

– Ei bine, asta o să te coste, spuse el, eliberînd-o atît de brusc încît o făcu aproape să cadă.

– Ce vrei să spui?

Îşi simţea buzele paralizate şi abia le mişca. Gura i se uscase, capul i se învîrtea.

– Că mai sînt şi cei cinci mii de dolari pentru omul care-l predă pe soţul tău, asta vreau să spun.

– Nu, Clancey, zise ea, apucîndu-l de mînecă.

– Ai avut ocazia să-mi cumperi tăcerea, spuse el, eliberîndu-se. Preţul au fost bijuteriile alea cu care m-ai dus de nas.

– Ţi-am spus...

– Gura!

Îşi ridică mîna ca şi cum ar fi vrut să-i dea o palmă, dar nu făcu decît s-o mîngîie pe obraz.

– Poate că preţul s-a schimbat. Poate că te vreau pe tine în locul lor. Eşti dispusă să-l laşi pe bărbatul ăla frumos şi tare în clipa asta şi să vii cu mine dacă-i salvez pielea?

Fu cuprinsă de repulsie. Atingerea lui era rece şi înfricoşătoare ca şi cum ar fi trecut un melc pe pielea ei. Stomacul i se răzvrăti trimiţîndu-i conţinutul în gît.

Tremura fără să se poată stăpîni. Nu-l mai suporta. Pentru nimic în lume. Nici pentru Ross? Pentru a-i salva viaţa?

Dar cum putea lăsa acest animal s-o atingă după ce cunoscuse dragostea lui Ross? Cum, Doamne? Dar avea să îndure orice, chiar şi pe Clancey, dacă asta îi va salva pe Ross şi pe Lee.

Deschise ochii, pe care îi închisese pentru că nu-i putuse suporta urîţenia şi îl privi rece.

– Bine. Am să vin cu tine.

Clancey rîse încet, dar nu mai puţin malefic. Îşi trecu mîna brutal peste sînii ei.

– Aş putea să te am, oricum, surioară.

Se îndepărtă de ea.

– Deşi arăţi bine, cinci mii de dolari arată mai bine în momentul ăsta. Strîmtă şi voluptoasă cum eşti, prefer totuşi banii. Deocamdată.

O umilise dar ei nu-i păsa. Se rugă de el.

– Clancey, te rog, nu face asta.

– Am făcut eforturi mari pentru banii ăştia, bombonico, spuse el, mieros. Îţi aminteşti de băiatul pe care a trebuit să-l omor? Cum îl chema?

– Luke Langston.

– Îhî, Langston. Destul de afurisit, mucosu' ăla. Cît pe-aci să-mi scape. Se zbătea ca o pisică sălbatică. Şi frumosu' ăla...

– Winston Hill. I-ai omorît pe amîndoi. Şi amîndoi erau prietenii mei.

– *Eu* eram prietenul tău, înainte de a mă renega. Ţine minte asta. M-ai lăsat ca şi mort, frumuşico. Erai femeia mea. Ai întins-o cu burta la gură, cu copilu'

meu în tine. Ai să plăteşti pentru ce mi-ai făcut. Am o mică treabă în oraş.

– Ce vrei să faci?

– Am să caut întîi căruţa. Dacă spui adevăru' nu poate fi prea departe.

Lydia se gîndi la familia Pritchard cu cei cinci copii. Alţi oameni inocenţi pe conştiinţa ei.

– N-ai s-o găseşti, spuse ea, pe un ton care făcea inutilă pînă şi încercarea.

Clancey o prinse de obraz şi şopti ameninţător.

– Mai bine speră s-o găsesc, altminteri ne vedem dimineaţă cu şerifu' după mine.

Cu asta se îndepărtă. Lydia privi în urma lui. Repetarea crimelor comise o făcu să-şi dea seama cît de mult îl ura, cît de mult îi dorea moartea. Făcu doi paşi după el, dar se opri. Cum să-l omoare? N-avea nici o armă. El era mai puternic, putea s-o omoare şi apoi să se întoarcă după Ross.

„Doamne, ce-i de făcut?" se întrebă ea, urcîndu-se în căruţă unde Lee dormea liniştit. Nu putea să stea pasivă şi să lase acest animal să-i distrugă din nou viaţa. Trebuia făcut ceva. Dar ce?

Afară, o umbră se detaşă de cele care înconjurau căruţa. Era un bărbat. Se uită în căruţă unde o văzu pe Lydia aplecată asupra copilului. Îşi frîngea mîinile şi plîngea. Se uită după bărbatul greoi care se îndrepta hotărît spre oraş. Buzele lui se subţiară şi pumnii se strînseră.

Apoi, fără zgomot, porni în urmărirea lui.

Clancey nu-şi putea crede norocului. Un noroc formidabil.

Găsise căruţa lui Coleman pe strada principală oprită în faţa prăvăliei. Mamelucul ăla cu nevastă-sa împreună cu cei cinci copii ai lor aduceau provizii din prăvălie şi le puneau pe trotuar, discutînd veseli despre cum să le încarce mai bine în căruţă.

Nevăzut îi privise de pe partea cealaltă a străzii. Cînd intrară iar înăuntru cu toţii, trecu strada şi se urcă în căruţă fără să-l observe cineva. Îi trebuiră doar cîteva clipe să găsească scîndurile scrijelite de încercările Lydiei de a le desface. Înainte ca Pritchard să se întoarcă cu braţele încărcate, Clancey pusese deja săculeţul de catifea în sîn şi se afla pe trotuar, bucuros că nu trebuise să omoare pe nimeni şi astfel să atragă atenţia asupra sa.

Clancey încercase să găsească cea mai bună cale de a aborda autorităţile. Să dea buzna, pur şi simplu, în biroul şerifului, anunţînd în gura mare că ştia unde este Sonny Clark? Clancey nu-i credea pe oamenii legii prea inteligenţi. Se putea ca şerifu' să nici nu ştie cine e Sonny Clark. În fond, Texasu' nu fusese un teritoriu al celor fără de lege. Puteau să treacă multe zile pînă cînd avea suficiente date pentru a-l aresta. În timpul ăsta, Clark şi Lydia puteau scăpa. Nu, mai bine îi omoară decît să se întîmple asta. Şi cum să-i ţină sub observaţie pe cei doi şi pe prostănacu' de şerif?

Dacă Lydia îşi dă drumu' la gură în legătură cu uciderea celor doi? Desigur că n-ar avea nici un martor şi cine ar crede-o pe nevasta unui criminal ca

Îmbrăţişare în amurg

Sonny Clark? Da, dar vor fi cîţiva care vor spune că l-au văzut pe Clancey în preajma caravanei. Nu-l puteau acuza, dar în mod sigur l-ar putea împiedica să ia recompensa.

Acum că avea bijuteriile, voia să-l denunţe pe Clark pentru recompensă şi s-o şteargă. Dar cum s-o facă?

Acesta era gîndul care îl frămînta cînd intră în holul hotelului în drum spre bar. Aruncă o privire în încăpere, căutînd barul. Primul lucru pe care-l înregistră mintea lui fură doi bărbaţi aşezaţi în fotolii cu o măsuţă între ei. Unul explica ceva, aplecat deasupra mesei, bătînd în ea cu pumnii, vorbind cu însufleţire. Celălalt asculta cu o expresie de plictiseală pe faţa lui comună dar cu ochii atenţi la mulţimea din *saloon*-ul alăturat, ca un profesionist.

Clancey rămase cu ochii la ei, lăsînd alţi clienţi să intre în clădirea aglomerată. Avusese mintea cam tulbure din cauza rănii de la cap şi fusese puţin băut în seara aceea în Knoxville, dar nu într-atît încît să nu-şi amintească. Erau aceiaşi inşi. Cei care îi dăduseră ideea că Lydia ar putea fi în caravana de căruţe. Cei care îl urmăreau pe Clark.

Îi venea să strige de bucurie. Să fie al dracu' dacă asta nu era o baftă chioară!

Căută afişul zdrenţuit pe care îl purta veşnic în sîn şi apăsă mai tare săculeţul cu bijuterii pe burtă în timp ce mergea pe covorul din hol spre cei doi. Fără un cuvînt, aruncă afişul cu faţa în sus pe măsuţa dintre ei.

Omul cu creasta de păr alb se opri din lunga lui

peroraţie şi ridică ochii supărat.

– Ce dracu...

Celălalt bărbat îl prinse strîns de mînă cînd îşi dădu seama ce aruncace Clancey pe masă.

– Faceţi cinste unui om cu o sete de zile mari şi o groază de noutăţi?

Clancey îşi dădu pe ceafă pălăria lui soioasă şi îi privi obraznic, conştient de importanţa lui.

Majors trase un scaun lîngă masă şi luă un pahar de pe o tavă din apropiere. Clancey rînji ca omul care ştie un secret pe care alţii ar dori să-l cunoască. Cei doi îl priviră cu dezgust, dar cu interes nedisimulat. Nu-şi puteau permite să facă fasoane acum.

După ce Clancey dădu pe gît mai multe pahare de whisky, îşi şterse gura cu mîneca şi spuse:

– Sînt Russell. Clancey Russell.

– Eu sînt Howard Majors de la agenţia de detectivi *Pinkenton*, iar dînsul e domnul Vance Gentry.

Clancey se lăsă pe spate în scaunul său, uitîndu-se prin încăpere nonşalant, apoi îşi turnă încă un pahar.

– Am o fermă în Tennessee, lîngă frontiera cu Carolina de Nord, se lăudă el, volubil. De luni de zile o caut pe nevastă-mea care mi-a fugit cu copilu' în burtă.

– Pentru Dumnezeu, omule... începu Gentry, dar Majors îl întrerupse cu o voce calmă, de profesionist.

– Toate astea sînt interesante, domnule Russell, dar n-ai vrea să-mi spui de unde ai hîrtia asta şi ce ştii despre ea?

Clancey îşi arătă dinţii stricaţi, rînjind.

– Nimic altceva decît că ştiu unde e omu' în clipa asta.

Gentry sări din fotoliu şi îl apucă pe Clancey de guler, ridicîndu-l în sus. Whisky-ul se vărsă pe mîna lui.

– Unde e? întrebă Gentry, poruncitor.

Majors fu atît de supărat de izbucnirea lui Gentry, încît fu cît pe-aci să scoată pistolul la el. Se ridică, îl împinse puternic şi îi ordonă să se aşeze şi să stea liniştit. Grupul începea deja să atragă atenţia celorlalţi din hotel şi asta nu-i convenea. Sau, cel puţin, nu acum. Gentry îi aruncă o privire ameninţătoare lui Clancy, apoi, neavînd încotro, se supuse.

Majors se întoarse spre Clancey care lingea băutura vărsată pe mînă.

– Îmi pare rău, domnule Russell, domnul Gentry e extrem de nervos. Fiica lui e măritată cu Clark. Au fugit amîndoi de la ferma lui din Tennessee acum cîteva luni şi nu mai ştie nimic de ei. E foarte îngrijorat de soarta fiicei lui.

Clancey ştia toate astea, dar nu voia să arate că ştie. Planurile lui de a umfla bani repede şi a dispare urgent după aceea nu includeau încurcături cu autorităţile sau cu Gentry. N-aveau decît să-i spună Clark sau Lydia că fiica lui e moartă.

De asemenea, era bine să tacă chitic şi despre bijuterii. Le va îngropa în noaptea asta. Mîine, dacă Lydia o să le spună ceva de ele, treaba ei. În plus, o să distrugă şi relaţiile dintre Lydia şi bărbatul ăla pe care îl admira atît. În viziunea lui, Lydia nu plătise îndeajuns pentru răul pe care i-l făcuse. Acum va

avea grijă ca micuţa doamnă să capete ceea ce merită.

Clancey putea fi un actor bun cînd voia. Reacţionă într-un fel în care nu se aşteptară nici unul din cei doi: izbucni în hohote de rîs.

– Căsătorit cu fiica dumitale, hîh? Ei bine, nu ştiu cum să-ţi spun, Gentry, spuse el, rostind numele batjocoritor, dar eu îl caut pentru că mi-a luat femeia. Zice că e măritată cu el, nu cu mine, şi că ăl mic e al lui, nu al meu. N-am cunoştinţă de altă femeie în preajma lui.

– Asta-i o pierdere de timp, explodă Gentry, necatadixind să-i arunce nici măcar o privire lui Clancey, ci adresîndu-i-se direct lui Majors. Habar n-are ce spune. E beat.

De data asta fu rîndul lui Clancey să se întindă peste masă.

– Îl cauţi pe Sonny Clark, nu? Alias Ross Coleman? Ei bine, e aici, cantonat la o milă de oraş. Am avut o mică discuţie cu femeia mea cînd i-am găsit azi după-amiază. I-a venit mintea la cap.

Închise un ochi cu semnificaţie obscenă.

– Bună bucăţică. Îl ţine cu treburi pînă mă întorc cu şerifu'.

O oră mai tîrziu cei trei bărbaţi se despărţiră. Cînd Clancey nu-l mai putea auzi, Gentry spuse:

– Sper că n-ai intenţia să aştepţi pînă dimineaţa, să ne ducă el acolo, aşa cum v-aţi înţeles, exclamă

Gentry, cînd îl văzu că se îndreaptă spre scară.

– Am să fac exact cum am spus. N-am de gînd să dau buzna acolo noaptea. Ar putea să ne scape din cauza întunericului.

– Va fi o surpriză totală.

– Va fi o surpriză dimineaţa. Din cele spuse de Russell, Clark nu bănuieşte nimic.

– I-a făcut ceva Victoriei, şopti Gentry, deşi holul era acum pustiu, în afară de recepţionerul somnoros.

– Russell nu ştia nimic de ea. Ai de gînd să rişti ca individul să ne scape fără să ştim unde-mi este fiica?

Ridicase tonul şi îşi ieşise din fire.

– Ei bine, m-am săturat de prudenţa dumitale. N-am s-aştept pînă dimineaţă. Mă duc acum.

Gentry se pomeni răsucit şi trîntit de perete. Majors nu era înalt, nici atît de puternic, dar în ciuda vîrstei, era vînjos şi avea surpriza de partea lui. Reuşi să-l învingă cu îndemînare.

– Ascultă-mă, Gentry. M-am săturat de dumneata, de temperamentul şi de tiradele dumitale. Ai plătit agenţiei, foarte bine, a trebuit să te tolerez. Dar n-ai să-mi dictezi mie cum să-mi fac meseria. O să facem aşa cum am hotărît eu.

Îşi înfundă mai tare pumnii în pieptul lui, ţinîndu-l de revere.

– Dacă e nevoie, te leg de piciorul patului sau îl chem pe şerif să te aresteze pentru vagabondaj, fac orice ca să te împiedic să strici totul. Şi acum, hotărăşte-te.

Gentry, nemulţumit de poziţia în care se găsea, privi în ochii detectivului şi văzu o hotărîre pe care şi

unui Gentry i-ar fi fost greu s-o zdruncine.

– Bine. Aştept pînă dimineaţa.

Majors îi dădu drumul încet. Nu-i adresă nici un avertisment. Ochii lui ascuţiţi, incisivi spuneau tot.

Clancey mergea pe trotuarul de scînduri, fredonînd fals cu un rînjet stupid pe faţă. O învaţă el minte, căţeaua. Hotărîse să fie acolo cu Majors şi Gentry la prima oră, dimineaţa, ca s-o surprindă pe ea şi pe soţul ei. Spera să-i ia din pat.

Rîse murdar şi se gîndi la sînii ei umplîndu-i mîinile! Existau ţîţe berechet prin ţinutul ăsta. O să şi le cumpere pe cele mai bune. Mîine va umfla recompensa după arestarea lui Clark. Şi mai avea şi bijuteriile.

Clancey Russell era un om făcut. Daaa. Deasupra nevoilor. Nimic nu-l mai putea doborî.

– Hei, domnu', şopti o voce din întunericul unei străduţe.

– Îhîh? întrebă Clancey, clătinîndu-se beat şi încercînd să vadă clar. Cine mă strigă?

– Eu.

Vocea ieşi din umbră.

– Mă recunoşti?

Clancey clipi pînă cînd cele două imagini se suprapuseră. Atunci deschise gura şi ochii aproape că-i ieşiră din orbite. Era o fantomă!

– Asta-i pentru Luke, fratele meu.

Îmbrăţişare în amurg

Bubba înfipse cuţitul între coastele lui Clancey şi îl împinse în sus. Faţa urîtă se contorsionă, întîi de surpriză, apoi de groază şi de durere şi, în cele din urmă, de apropierea morţii.

Bubba scoase cuţitul şi lăsă corpul să cadă cu un zgomot greţos pe străduţa plină de gunoaie. Se aplecă deasupra lui doar o secundă, apoi dispăru din nou în întuneric, nevăzut şi neauzit.

Capitolul 21

Ross stătea întins pe aşternutul lui cu palmele sub cap, cu ochii la cerul de catifea neagră cu puzderie de stele şi o lună nouă. Era fericit, era liniştit. Mulţumirea îi circula prin corp ca o smîntînă groasă.

Cînd o văzuse pe Victoria murind, crezuse că viaţa s-a terminat. Dar departe de aşa ceva. Învăţa acum că viaţa oferea tot atîta bucurie ca şi durere. Nu era nevoie neapărat să fie o bătălie permanentă pentru afirmare. Cînd cineva ţine la tine, automat te simţi valoros.

Lydia ţinea la el.

Şi Victoria ţinuse la el. Sigur. Altfel nu l-ar fi sfidat pe tatăl ei şi nu s-ar fi măritat cu el. Convenţiile sociale şi prejudecăţile de clasă fuseseră înfrînte . Dar s-ar fi măritat cu el cunoscîndu-i trecutul? L-ar mai fi iubit atunci?

Ross nu credea. Posibil, dar el nu credea. Nu avusese niciodată curajul să pună la încercare dragostea ei. Pentru el fusese o comoară, ceva de care să te bucuri şi pe care s-o aperi, s-o protejezi de tot ceea ce e urît, pe care s-o păstrezi cu orice preţ. Nu credea că ar fi tolerat adevărul despre el. Lydia, pe de altă parte, părea să-l iubească şi mai mult din cauza asta.

Iubire? De ce-i venise în minte cuvîntul ăsta? Îl iubea? Îi arătase că da, într-o mie de feluri, prin micile servicii pe care i le făcea, aşteptarea din ochii ei cînd îl privea, respiraţia scurtă cînd îi vorbea. Pînă acum nu luase în seamă aceste mărturii ale afecţiunii ei. Inima şi mintea lui fuseseră prea pline de Victoria. Acum însă...

Scoase un geamăt şi îşi puse un braţ peste ochii închişi cînd îşi aminti noaptea în care îşi dovedise dragostea într-un mod atît de liber. Doamne, exista oare vreo femeie mai capabilă să iubească un bărbat? Amintirea acelei nopţi îi redeşteptă simţurile.

Goliciunea lui n-o deranjase niciodată. Doar gîndul la un bărbat gol ar fi respingător pentru orice femeie aşa-zis decentă. Fără ruşine sau timiditate, Lydia îi privise corpul cu admiraţie sinceră. Mîinile ei lunecaseră pe carnea lui, sensibilizînd-o.

Se lungise deasupra lui încet, înnebunitor, apăsîndu-l, sărutîndu-i uşor pieptul, atingînd sfîrcurile

cu limba, strîngînd pielea cu buzele, răvăşindu-i părul cu vîrful degetelor.

– Lydia, nu-i nevoie... murmurase el, păstrîndu-şi degetele în părul ei.

– O fac pentru că-mi place, răspunsese ea, tot şoptit, înfiorîndu-i părul de pe abdomen cu răsuflarea ei fierbinte.

Prima atingere a buzelor ei fusese delicată, timidă. Ross îşi ţinuse respiraţia. Bărbăţia lui pulsa în mîna ei. Se simţea mai bărbat ca oricînd înainte şi totuşi slab şi neajutorat pentru că mîngîierile dulci ale acestei femei îi atinseseră nu numai corpul dar şi sufletul.

Blestemase şi se rugase şi îi repetase numele ca un om cu mintea rătăcită. Nu mai gîndea logic, răspundea doar la mîngîierile ei fermecate. Încurajată de reacţia lui, pierzîndu-şi orice timiditate, buzele ei îl adoraseră.

Cînd simţise primul tremur al orgasmului, o trăsese călare peste el şi se lăsase absorbit în căldura trupului ei, în timp ce părul ei lung îi învăluise pe amîndoi ca o perdea.

Corpul lui Ross se acoperi cu o peliculă fină de transpiraţie acum cînd se gîndea la acea ultimă îmbrăţişare. Blestemă în gînd faptul că o trimisese la culcare cu Lee în seara asta.

Simţi brusc dorinţa de a se duce la ea. Ce ar zice dacă ar întreba-o acum ce simţea pentru el? Fusese întotdeauna sinceră cu el. În privinţa asta nu-i găsea nici o vină. Nu-l minţise niciodată. Deşi nu-i spusese că-l iubeşte, era sigur că la cea mai mică încurajare din partea lui, ar face-o. Voia s-o audă rostind acele cuvinte, extrem de mult. Devenise deodată vital s-o

audă spunîndu-i că-l iubeşte.

Se uită în direcţia căruţei şi suspină cu regret. Probabil că în clipa asta doarme adînc şi ar fi o cruzime s-o deştepte. Dar mîine seară...

Mîine seară, şi în seara următoare, şi în toate serile care mai urmau pînă la sfîrşitul zilelor. Pe fiecare din ele o aştepta cu nerăbdare.

Bubba se furişă spre coada căruţei lui Hill şi o strigă încet pe nume.

Speriată să nu se fi întors Clancey, Lydia se repezi într-acolo şi dădu flapsurile la o parte.

– Sînt eu, Bubba.

Lydia scoase un suspin de uşurare.

– Ce-i cu tine de umbli pe aici noaptea? şopti ea.

– Ţi-am adus asta.

Lydia îşi duse mîna la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. Cunoscutul săculeţ cu bijuterii din mîna ei i se păru foarte greu.

– De unde ai asta?

Cuvintele i se opreau în gît şi simţea că se înăbuşă.

Bubba nu răspunse precis la întrebare.

– De acum n-o să mai ucidă oameni inocenţi ca Luke. L-am aranjat eu.

Bubba îl omorîse pe Clancey!

– Oamenii care au cumpărat căruţa...

– L-am urmărit, l-am văzut luînd săculeţul fără să-l vadă nimeni, aşa că n-a fost obligat să-i ucidă.

Lydia fu brusc izbită de cît se schimbase Bubba. Nu mai era băiatul de acum cîteva săptămîni. Acest tînăr zvelt aducea doar vag cu băiatul care fusese. Maxilarul lui exprima o anumită duritate şi în ochii lui inocenţi exista o umbră de neîncredere. Cînd fusese înlocuită acea naivitate cu expresia matură de acum? O privea drept în ochi fără să roşească sau să se uite în altă parte, cum făcuse pînă atunci.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Băiatul drăguţ devenise bărbat şi acum ştia toate lucrurile murdare cu care se confruntă un bărbat şi în baza cărora trebuie să acţioneze. Îşi răzbunase fratele, dar îi făcuse şi ei un dar. Nu ştia cum aflase despre Clancey şi nu voia să-l întrebe. Mulţumită lui Bubba, fratele ei vitreg era mort şi cu asta Ross era din nou liber.

Mîngîie faţa lui Bubba cu degetele. A-i mulţumi că ucisese un om era de neconceput, dar voia ca el să ştie ce mult însemna asta pentru ea.

– Ştii povestea lui Ross?

Bubba dădu din cap.

– Destul de bine. Nimeni n-o s-o afle de la mine, Lydia. Iar el nu va şti niciodată povestea dintre tine şi...

Lăsă restul cuvintelor să se piardă.

– Ne-ai redat viaţa la amîndoi. Întîi, mie cînd zăceam acolo în pădure şi voiam să mor, şi acum lui Ross. Îţi sîntem recunoscători, Bubba.

Bubba scutură din cap cu îndîrjire, cu părul lui blond deschis lucind în lumina lunii.

– Trebuia să fac asta pentru Luke.

Lydia se uită la săculeţul cu bijuterii.

– Nu le vreau.

– Ştiu că nu.

– Nu sînt nici ale lui Ross, nici ale mele.

– Atunci, ale lui Lee?

– Aşa e! Lee o să afle într-o zi de mama lui. Ross va dori să-i dea ceva de-al ei. Lydia se decise să ascundă bijuteriile într-una din lăzi şi să-l lase pe Ross să le „descopere" singur. Le poate apoi păstra pentru Lee.

– Da. Cred că-i aparţin lui Lee.

Lydia îi zîmbi într-un fel pe care Bubba şi-l va reaminti tot restul vieţii, tot aşa cum îşi va aminti expresia din clipa morţii lui Russell. Bubba ştia că asta îl va urmări multă vreme. Nu simţea nici un regret că-l omorîse. Meritase să moară. Îi ucisése pe Luke şi pe Hill. Legea pămîntului, ochi pentru ochi, era prea adînc înrădăcinată în mintea lui pentru a se simţi vinovat că încheiase socotelile.

Regreta doar că trebuise s-o facă. Nu fusese plăcut. Îi venise rău de la stomac. Nu se va lăuda niciodată cu asta. Nu le va spune nici părinţilor săi că moartea lui Luke fusese răzbunată. Nu răscumpărase vina lui faţă de fratele său, dar, cel puţin, îi ajutase pe Ross şi pe Lydia. Ăsta era un motiv suficient pentru ceea ce făcuse.

– La revedere, Lydia.

Lydia simţi un nod în gît de emoţie.

– La revedere, Bubba. O să mă gîndesc mereu la tine.

Bubba privi îndelung faţa ei scăldată în lumina lunii, regretînd că nu fusese cu cîţiva ani mai bătrîn cînd destinele lor făcuseră să se întîlnească. Apoi îi

păru rău de acest gînd. Ea îi aparţinea lui Ross şi aşa se cădea. Spera doar ca într-o zi să găsească şi el o femeie ca ea.

De teamă ca emoţiile lui să nu-l trădeze, îşi atinse pălăria, se răsuci pe călcîie şi dispăru în întuneric.

Bîjbîind în întuneric, Lydia deschise o ladă cu aşternuturi şi băgă săculeţul de catifea adînc, între două pilote. Apoi se tîrî spre locul de dormit şi se întinse pe saltea. Nu se mai rugase demult. Încă dinainte ca mama ei să moară, renunţase la asta ca la un lucru inutil. Acum încercă să-şi amintească cuvintele, dar nu reuşi, aşa că le compuse singură. Rugăciunea ei nu era nici lirică, nici poetică. Era stîngace, dar din toată inima. Spera că Dumnezeu va înţelege cît îi era de recunoscătoare.

Îşi strînse braţele în jurul corpului şi lăsă toată teama şi îngrijorarea să i se scurgă din trup. Ea şi Ross erau liberi. Mîine vor porni spre noul ei cămin. Nimeni nu le va cunoaşte trecutul. Vor fi domnul şi doamna Ross Coleman, invidiaţi pentru fericirea lor.

Poate mîine va găsi curajul să-i spună cît de mult îl iubeşte.

O cracă trosni sub piciorul lui şi înainte de a face un pas, pistolul lui Ross era aţintit spre pieptul lui.

– La dracu, Ross, eu sînt, Bubba.

– Îmi pare rău, spuse Ross, dezamorsînd *Colt*-ul şi punîndu-l înapoi sub şaua care-i servea drept pernă. Vechile obiceiuri erau greu de înlăturat. Se uită la Moses care sforăia uşor, alături. Ochii lui se întoarseră spre tînărul care se lăsase pe vine lîngă foc.

Îmbrăţişare în amurg

– Ce-i cu tine de te învîrţi pe aici noaptea?

– Nu puteam să dorm.

Ross suspină, stăpînindu-şi cu greu dorinţa care îl asalta. Ar fi dorit imens s-o aibă pe Lydia alături de el acum.

– Nici eu nu pot.

– În plus, voiam să-mi iau rămas bun.

Ross privi silueta lui Bubba pe fundalul luminii roşii a focului. Unde era băiatul vioi pe care îl întîlnise în Tennessee? Se lungise. Pieptul lui nu mai era concav. Avea un început de barbă pe obraz şi păr pe buza superioară. Vocea i se schimbase. Atitudinea lui se transformase complet; nu mai era aceea a unui băiat, ci a unui bărbat.

– Deci nu vrei să accepţi oferta mea, spuse Ross, încet simţind lupta care se ducea în interiorul băiatului.

Bubba bombăni ceva ca o înjurătură şi aruncă pietricica cu care se juca, în foc. În lumina scăzută căută ochii lui Ross.

– Ştii că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decît să vin cu tine şi cu Lydia, şi cu Moses, dar nu pot.

– Ştiu, Bubba. Şi eu aş vrea, poţi fi sigur, dar ştiam încă de cînd ţi-am făcut oferta, că trebuie să te duci cu familia ta. Voiam doar să ştii cît de mult o să ne lipseşti.

– Mulţumesc, Ross, spuse el, privind mohorît în foc. Tata îmbătrîneşte. Moartea lui Luke l-a cam doborît. Nu cred că mai e la fel de entuziast cum era la început.

– Cînd o să găsească locul potrivit, o să fie.

– Poate, replică Bubba, fără convingere, dar o să

aibă nevoie de ajutor şi eu sînt cel mai mare. El şi Ma se bazează pe mine. Nu pot să-i las baltă, nici măcar pentru a merge cu tine.

Ross se ridică şi veni să stea pe vine lîngă băiat. Apucîndu-l strîns de umăr, spuse:

– Asta-i o hotărîre bărbătească. Sînt mîndru de tine.

Ochii lor se întîlniră scurt, afectuos, apoi fiecare se uită în altă parte. Ross îşi lăsă mîna în jos.

Priviră cărbunii mult timp, apoi Ross rupse tăcerea.

– Lydia e hotărîtă să vă viziteze. Mă gîndesc că poate într-un an sau doi, ferma voastră va fi bine pusă pe picioare pentru ca tu să te poţi ocupa de nişte cai. Ce-ai zice dacă ţi-aş aduce o iapă bună şi un armăsar, pentru început?

Ochii lui Bubba străluciră de o plăcere copilărească, pe care nimeni n-o mai văzuse demult.

– Vorbeşti serios? întrebă el emoţionat.

Imediat însă entuziasmul lui se dezumflă, ca şi zîmbetul.

– N-o să avem bani, Ross.

Ross scutură din umeri.

– Găsim noi ceva. Tu ocupă-te să le pregăteşti un loc împrejmuit.

– O să-l pregătesc. Dar, la dracu, *doi ani!?*

Ross chicoti.

– Vor trece mai repede decît crezi.

Fără să fie nevoie, Ross răscoli în foc. Aruncă o privire iscoditoare spre Bubba înainte de a-l întreba:

– Ţi-ai luat rămas bun de la Priscilla?

Bubba fornăi ca un cal.

– Da. Ai avut dreptate, Ross. E o căţea. Am vorbit cu Scout înainte de plecarea lui şi am schimbat cîteva impresii, ca să zic aşa. N-o să mai am niciodată de-a face cu o femeie ca ea.

Ross rîse din nou, uşor.

– Poate nu ca ea, dar o să ai, fii fără grijă. Nu ne putem lipsi de ele. Ne lăsăm înhăţaţi fără ca măcar să ne dăm seama.

– Da? întrebă Bubba, arătînd că se gîndise la subiectul ăsta. Şi ce e de făcut, Ross? Adică, eu vreau să mă însor într-o zi, că doar n-o să umblu toată ziua cu pantalonii umflaţi în faţă.

Ross zîmbi.

– Înseamnă că avem o trăsătură comună.

– Vrei să spui...

– Vreau să spun că după o noapte de dragoste, dorinţa e şi mai puternică în timpul zilei.

Bubba îşi privi idolul, apoi amîndoi izbucniră în rîs. Moses se mişcă în somn şi se întoarse pe partea cealaltă.

– Trebuie să stăm liniştiţi, altfel trezim pe toată lumea.

– Oricum, aveam de gînd să plec. Ma nu se culcă pînă cînd toţi puii nu se întorc în cuib şi căruţa noastră e ca la o milă de aici.

Ross se ridică în picioare şi îi întinse mîna.

– Ai grijă de tine, Bubba. Şi nu-ţi face probleme cu femeile. Dacă supravietuieşti o vară fără Priscilla, ai să ştii cum să te porţi cu următoarea.

Bubba luă mîna întinsă şi o strînse solemn.

– Îmi place de tine mai mult decît de orice bărbat pe care l-am cunoscut, poate cu excepţia lui Luke.

Ross îi strînse mîna puternic.

– Ăsta-i cel mai mare compliment, Bubba. Mulţumesc. Lydia a învăţat-o pe Anabeth să scrie şi să citească. Ai grijă să ne scrie să ştim ce faceţi.

Bubba fu cît pe-aci să se facă iar de rîs cînd îi veniră lacrimi în ochi. Dădu drumul mîinii lui Ross şi se depărtă cîţiva paşi.

– Ai grijă de Lydia şi de Lee.

– O să am.

– Cred că mi-am cîştigat dreptul de a fi chemat pe nume, nu?

Surprins, Ross se gîndi o clipă.

– Cred că da.

Apoi scoase un rîs scurt.

– Şi care-i ăla?

– Iacob, articulă Bubba, cu importanţă. Nu te ataşa prea mult de el... Ce zici de Jake, Jake Langston, adăugă el după o mică pauză.

Suna bine. Îşi îndreptă trupul şi îşi lăsă capul pe un umăr.

– Da, Jake.

Ross dădu din cap.

– Ai grijă, Jake.

– La revedere, Ross.

– Ne vedem peste un an sau doi, Bubba.

Ross se întinse iar pe pătura lui, cu o tristeţe nedefinită în privinţa lui Bubba. Era ceva schimbat la el. Mai mult decît maturizare. Simţea o tensiune în el. Aproape ca aceea pe care o simţise el cînd omorîse...

Dar asta era imposibil. Bubba fusese un băiat cuminte. Va fi un om mai bun. Ross avea toată încrederea în el.

Îmbrăţişare în amurg

În timp ce se lăsa furat de somn, Ross se simţi încrezător în întregul lui viitor. Iar acesta începea a doua zi. Abia aştepta răsăritul soarelui.

– Nici o mişcare, nemernicule.

Ross ştia că a încerca să ia pistolul acum, ar fi fost o prostie. Fiecare nerv experimentat îi spunea asta. Lucrul se dovedi corect cînd deschise ochii şi se pomeni uitîndu-se drept în ţeava unui pistol nu atît de lungă ca aceea a *Colt*-ului său, dar la fel de mortală, dacă se trăgea de la o distanţă nu mai mare decît vîrful nasului său.

Cerul era cenuşiu, dar începuse să prindă o tentă de roz. Nu dormise atît de mult. Era devreme. Totul era liniştit împrejur.

Privi mîna care ţinea pistolul apoi urmări braţul solid pînă la umărul impresionant şi apoi la faţa de granit a socrului său. Ochii lui priveau la Ross pe sub pălăria lui cu boruri largi.

Ross îşi controlă surpriza tot atît de strict pe cît îşi comandase muşchilor să nu se mişte.

– Domnule Gentry? articulă el, întrebîndu-se cum dracu' ajunsese la o distanţă atît de mare de casă, cu pistolul îndreptat asupra lui. Avuseseră discuţii. Gentry nu voise ca Victoria să se mărite cu el, dar de ce emana atîta ură ca parfumul ieftin al unei curve? De ce?

– Unde e? Unde-i Victoria?

Ross reacţionă în clipa aceea. Se ridică în coate şi

privi clipind faţa înroşită de furie a omului.

– Victoria? întrebă el, fără să înţeleagă.

Oare nu ştia? Nu primise scrisoarea pe care i-o trimisese?

– Victoria a murit, domnule Gentry, spuse Ross, încet.

Gentry se cutremură, dar numai ochii lui arătară asta. Mîna lui se strînse mai tare pe mînerul armei, dar nu făcu nici o mişcare.

– Moartă?

– Ţi-am scris acum cîteva săptămîni. A murit înainte de a ieşi din Tennessee, la naştere.

– Minţi, nemernicule, şuieră Gentry izbindu-l cu cizma în coaste.

Ross îşi auzi coastele trosnind în aceeaşi clipă cînd îl auzi şi pe Moses trezindu-se.

– Stai pe loc, negrule, dacă vrei să nu-l împuşc pe prietenul tău.

– Ross? întrebă Moses, nesigur.

– Fă cum zice el, şopti Ross, cu lacrimi de durere în ochi. Se întoarse pe o parte punîndu-şi un braţ protector peste coastele rupte.

– Spune-i despre Victoria.

Moses privi omul alb şi îi recunoscu imediat prejudecăţile pline de cruzime. Dar n-avea de ales. Trebuia să-l ajute pe Ross.

– Soţia domnului Coleman a murit cînd l-a născut pe fiul lor, înainte de a ajunge la Memphis, spuse Moses, domol. Am îngropat-o.

Gentry rîse scurt ca un lătrat.

– Ai impresia că pun vreo bază pe mărturia lui? Fiica mea nu era însărcinată, altfel mi-ar fi spus. Ai

răpit-o şi ai furat bijuteriile. Unde ai aruncat-o? Cred că e moartă şi că tu ai ucis-o.

Bijuterii? Ross scutură din cap sperînd că se va trezi curînd şi va pune capăt acestui coşmar ridicol. Durerea care venea în valuri îl făcea să vadă scîntei galbene. Îi venea să vomite.

– Domnule Gentry, nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el, cu mici întreruperi. Sachs mi-a dat actele pentru un pămînt în Texas.

– Sachs e mort, replică Gentry.

Asta nu-l surprinse pe Ross. Ştiuse că bătrînul era pe moarte, ultima oară cînd îl văzuse înainte de plecare. Totuşi vestea morţii lui îl întristă. Sachs fusese primul om căruia îi păsase de Sonny Clark.

– Mi-a dat pămîntul pentru că n-avea de gînd să-l revendice niciodată. Victoria şi cu mine ne-am hotărît să luăm caii mei şi să ne mutăm acolo, să înfiinţăm propria noastră fermă. Ám auzit de formarea unui convoi de căruţe, aşa că ne-am alăturat şi noi.

– Îţi închipui că eu am să cred povestea asta cu plecatul ei de acasă părăsind tot ceea ce iubea ca să te urmeze într-o aventură?

Faţa lui devenea din ce în ce mai roşie. Clocotea de furie, şi lui Ross nu-i plăcea deloc felul cum degetul lui tremura pe trăgaciul pistolului. Nu putea să-şi scoată pistolul, mai ales cu coastele rupte care i-ar fi încetinit mişcarea. În plus, n-avea nici un chef să scoată pistolul la socrul lui.

– A fost hotărîrea Victoriei, nu a mea, spuse el cu un calm simulat. Eu am vrut să aşteptăm pînă te întorci. Voiam să-ţi spun de copil.

Gentry lăsă arma jos şi îl pocni cu pumnul în falcă.

Ross căzu pe spate.

– Tacă-ţi gura aia mincinoasă. Ce copil? Nu-i destul c-ai omorît- o pe ea?

– Ross, ce se întîmplă?

Ross auzi vocea Lydiei printr-un val de ceaţă şi furie. Avea de gînd să tolereze acuzaţiile bolnave ale lui Gentry numai pînă aici. Acum va trebui să-l oprească. Dar ce putea face cu vederea înceţoşată de durere?

– Lydia, spuse el, strigînd-o cît de tare îi permitea respiraţia lui şuierătoare. Adu-l pe Lee.

Lydia era alarmată de tonul grav al vocii lui Ross şi de poziţia lui ghemuită. Apoi observă că e rănit şi că bărbatul de deasupra lui avea un pistol. Sări jos din căruţă, ţinîndu-l pe Lee la piept şi veni alergînd. Nu avusese timp să se îmbrace şi sînii ei luceau pe deasupra cămăşii, aurii şi trandafirii ca şi orizontul la răsărit.

Asupra lor se fixă privirea lui Gentry, continuînd să ţină pistolul în nasul lui Ross. Fata era sub orice critică, total lipsită de orice decenţă. Clark o înlăturase pe frumoasa, graţioasa Victoria şi o luase pe tîrfa asta. Nevasta lui Russell. Gentry simţi un nou val de furie. Că Sonny Clark o preferă pe zăluda asta în locul fiicei lui iubite era o insultă care dădea o nouă dimensiune urii lui.

– Stai pe loc, îi ordonă el Lydiei, în timp ce se apropia de Ross.

Lydia se opri brusc, strîngîndu-l pe Lee la piept.

– Cine eşti dumneata? Ce doreşti?

– Lydia, acesta e tatăl Victoriei. Arată-i-l pe Lee. Ăsta e nepotul tău, Gentry.

– Mincinosule.

– Copilul ăsta e nepotul tău. Jur. Victoria a murit la naştere.

– E adevărat, întări Lydia, repede. Copilul meu s-a născut mort. Eu l-am alăptat pe Lee. Ross nu s-a căsătorit cu mine decît mult timp după moartea Victoriei.

– Mi-am închipuit eu că o să încercaţi să-mi vîriţi sub nas copilul ăsta ca fiind al Victoriei, pentru a-mi stoarce nişte bani, spuse Gentry.

Scuipă în ţărînă lîngă faţa lui Ross.

– Cînd mă gîndesc că te-ai atins de fiica mea, îmi vine să vomit, spuse el, cu voce scăzută.

– Ştiu asta, mîrîi Ross, dar nu mă mai deranjează. Dar ai de gînd să renegi fiul Victoriei doar din mîndrie? Propriul tău sînge?

Gentry nici nu se uită la copil.

– Mă crezi chiar aşa tîmpit... Clark?

Cînd capul lui Ross se ridică brusc, Gentry rîse ironic.

– Da, ştiu totul despre tine, banditule. Şi despre zăluda asta. Ce să zic, înduioşătoare scenă. Dar m-am întîlnit cu soţul ei aseară în oraş. Am avut o convorbire interesantă cu Russell. Tu, marele pistolar Sonny Clark, ai ajuns bătaia de joc a doi ţărănoi.

Ross se uită nedumerit la socrul lui.

– Russell?

– Soţ? repetă Lydia.

– Clancey Russell. Spunea că te-a cunoscut cu vreo săptămînă în urmă, că l-ai întrerupt cînd discuta cu nevastă-sa cum să te predea, aşa că s-a prefăcut că vrea o slujbă.

Primul gînd al lui Ross fu acela că socrul său înnebunise. Apoi ochii lui o găsiră pe Lydia. Faţa ei arăta că e adevărat. Era palidă, vinovată, îngrozită.

– A fost soţul tău? întrebă el, nevenindu-i să creadă, dorind ca ea să dezmintă.

– Nu. Clancey Russell n-a fost soţul meu, spuse ea, cu voce sigură, mişcîndu-şi capul încet dintr-o parte într-alta. A fost fratele meu vitreg.

– Sfinte Dumnezeule, mai sînt şi rude, spuse Gentry, cu glas amar.

– Fratele vitreg? urlă Ross.

Ochii ei cereau înţelegere.

– Da.

Ross trase o înjurătură.

– Ştiai totul despre mine înainte de a-ţi spune eu, nu?

– Da, dar...

– Şi tu împreună cu acest frate vitreg pe care ziceai că-l urăşti...

– L-am urît, într-adevăr...

Nu putea să le arate că ştia de moartea lui Clancey şi să-l deconspire pe Bubba.

– Voi doi complotaţi să mă demascaţi pentru a încasa recompensa...

– Nu, protestă ea, energic. Nu, Ross. M-a ameninţat c-o va face dacă nu-i dau bijuteriile.

– Bijuterii? Care bijuterii? întrebă el.

– Cele pe care le-ai luat de la mine, completă Gentry. Moştenirea familiei Gentry. Fără îndoială că ai forţat-o pe Victoria să deschidă seiful din dosul tabloului din sufragerie şi le-ai luat. Le-am ascuns de yankei pentru ca să vină un hoţ ca tine să le ia. Nu

ştiam că Russell aflase de ele. Probabil că femeia asta care zici că-ţi e soţie, i-a spus.

– Dacă bijuteriile sînt ceea ce te interesează, ţi le dau, spuse Lydia, făcînd un pas spre Gentry. I le-ar fi dat bucuroasă, numai să-şi ia pistolul de sub nasul lui Ross.

– Lee...?

Ridică copilul spre bunicul lui.

Gentry se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost diavolul.

– Dă-l negrului să-l ţină şi adu bijuteriile.

Moses îl luă pe Lee care acum scîncea de foame şi din cauza tensiunii din jurul lui. Lydia îşi ridică poalele cămăşii şi alergă spre căruţă, se urcă şi luă bijuteriile de unde le ascunsese doar cu cîteva ore în urmă. Evită ochii acuzatori ai lui Ross în timp ce se apropia de Gentry şi i le dădea.

– Dă-le drumul jos.

Lydia puse săculeţul jos.

– Priveşte, Clark. Asta e dovada. E de-ajuns ca să te omor.

– Nu le-am văzut în viaţa mea, exclamă el.

– Nu le-a furat, strigă Lydia. Victoria le-a luat cu ea cînd a plecat din Tennessee.

– Gura! strigă Gentry. Nu eşti demnă nici să-i pronunţi numele.

O apucă de braţ cu mîna liberă şi i-o răsuci la spate ridicîndu-i-o pînă între omoplaţi, apoi o întoarse cu faţa la Ross.

– Uită-te la ea, Clark. Asta e femeia potrivită pentru tine, nu Victoria mea. Priveşte-o cum umblă în cămaşă fără pic de ruşine. Te-a pus la treabă aseară, cum spunea Russell, ca el să aibă timp să te de-

nunţe?

– Nu! gemu Lydia, de durere şi ruşine. Clancey se răzbuna în felul lui propriu. Putea ignora insultele lui Gentry. Ceea ce o omora însă în modul cel mai chinuitor, era privirea deziluzionată a lui Ross.

– De unde ştii de bijuterii, Lydia? întrebă el cu o voce lipsită de inflexiuni.

Lydia înghiţi, clipi din cauza durerii pe care i-o producea braţul răsucit şi spuse:

– Mi-a spus Clancey. Nu ştiu cum a aflat. A venit cu un afiş în care erai căutat de poliţie şi m-a ameninţat...

– Cînd?

– Imediat ce-a fost omorît Luke.

Ross înjură şi începu să rîdă. La început se auziră doar nişte gîlgîituri în piept, apoi izbucni în hohote. Ştia că durerea din coaste îl făcea să delireze, dar acum deveni isteric.

– Acum cîteva săptămîni.

Oare tot ce făcuse ea fusese fals?

Ochii lui ascuţiţi ca lama tăiau felii-felii din faţa ei. Lydia îşi umezi buzele, rugătoare.

– El l-a ucis pe Luke, pentru că l-a văzut dînd tîrcoale prin pădure în apropierea convoiului. El a fost cel care m-a atacat şi l-a ucis pe Winston.

– Şi n-ai găsit nimerit să spui nimănui? Nici mie?

– Mi-a fost teamă c-o să vă facă rău, ţie şi lui Lee.

– Sau ai vrut să-l protejezi pe el, aruncă el, furios.

Se uita la sînii ei, revărsaţi peste marginea cămăşii. Era puţin aplecată, încercînd să micşoreze durerea braţului ţinut de Gentry şi asta accentua şi mai mult plinătatea sînilor. Părul ei era ca o coamă

neţesălată în jurul capului şi pe umeri.

– Ai complotat în spatele meu, te-ai întîlnit cu el în secret...

– Da, dar...

– Şi aseară? A fost aici aseară?

– Nu, adică da, dar...

– Cînd m-ai rugat să dorm cu tine, ai făcut-o ca să mă ţii ocupat? Ai fost tîrfa lui, nu? Putea să-ţi ordone orice şi tu ai fi făcut, nu?

Cuvintele o izbiră ca o ghiulea de tun în piept, făcînd-o să expire aerul cu zgomot datorită impactului. Se uită în ochii lui verzi, reci, pe care abia îi recunoştea. După tot ceea ce fuseseră unul faţă de altul în ultimele săptămîni, mai putea încă să creadă cele mai rele lucruri despre ea?

– Da, şuieră ea printre dinţi. Am fost tîrfa lui. Şi a fost aici aseară. M-am oferit să plec cu el. Am acceptat să-i permit accesul nelimitat la corpul meu. Am fost tîrfa lui ca să salvez viaţa mamei mele. Aş fi fost tîrfa lui pentru tot restul vieţii dacă asta te-ar fi salvat pe tine şi pe Lee. Cu ce era mai rău dacă eram tîrfa lui, decît a ta? Pentru că aşa mă vezi, nu?

Faţa ei strălucea în soare. Razele lui îi aprindeau părul făcîndu-l să pară o flacără. Ochii ei radiau de lumină sălbatică atunci cînd îi îndreptă asupra lui. Nu fusese niciodată mai frumoasă. Toată numai jar şi flacără, sexualitate, mîndrie şi curaj. Doamne, ce curaj să mărturisească toate astea. Şi Ross simţi c-o iubeşte pentru toate astea.

Înainte însă ca el să poată spune ceva, Gentry o trînti la pămînt. Lydia căută să-i ia arma, dar el îi dădu mîna la o parte. Hărţuiala asta îi distrase atenţia lui

Gentry o fracţiune de secundă, timp suficient ca Ross să se întoarcă într-o parte, scoţînd în acelaşi timp *Colt*-ul de sub şa şi armîndu-l.

Gentry se întoarse şi trase înspre Ross. Lydia ţipă. Glonţul nimeri în pămînt la un centimetru de capul lui Ross. Anii de practică îl învăţaseră că răspunsul nu putea fi decît unul singur: să facă la fel.

Gentry privi prosteşte rana care se vedea prin mîneca sfîşiată a hainei. Ridică din nou pistolul.

– Eu n-aş face asta.

Toate reflexele condiţionate ale lui Ross intrară în acţiune. Nu mai simţea durerea din coaste. Vederea nu-i mai era înceţoşată. Vocea lui avea clinchetul cuburilor de gheaţă căzînd pe o oglindă. Prima oară fusese un foc de avertisment. Acum pistolul lui era aţintit spre fruntea lui Gentry.

– Aruncă arma, domnule Gentry.

– Ai omorît-o pe Victoria. Cu sînge rece sau altfel, eşti răspunzător de moartea ei. Pentru asta am să te omor chiar cu preţul vieţii.

– Nu vreau să te omor, domnule Gentry.

Bărbatul vîrstnic rîse fără veselie.

– Ai fi încîntat să mă omori. Pentru că ştii că te-am urît întotdeauna. Te-am ghicit cine eşti, în ciuda manierelor tale copiate de pe la alţii. Un gunoi. Asta-i fost şi aşa ai să mori.

Braţul lui sîngerînd, amorţit, se ridică tremurînd spre Ross.

– Omenirea îmi va mulţumi că te-am lichidat.

– Nu vreau să te omor, idiotule! strigă Ross. Lasă arma aia jos.

Gentry zîmbi şi degetul lui se strînse pe trăgaci.

Ross îşi aruncă *Colt*-ul, care căzu cu un zgomot înfundat pe pământ.

– N-am să te omor, Gentry. Refuz s-o fac. N-ai decît să împuşti un om neînarmat.

Ochii lui verzi rămaseră aţintiţi în ochii celuilalt. Dacă cineva priveşte ochii... Şi Ross ştia că era pe punctul de a fi împuşcat.

– Dacă aşa vrei, am s-o fac, spuse Gentry pregătindu-se să tragă.

– Nu! ţipă Lydia şi se aruncă în faţa lui Ross.

– Aruncă arma!

Ordinul adresat lui Gentry venea de la un bărbat care se apropiase călare. Avea puşca la umăr şi o aţintise asupra lui.

Armele detunară simultan. Inima lui Gentry fu străpunsă de un glonte care îl omorî instantaneu.

Omul care-l împuşcase înjură de toţi dumnezeii şi sări de pe cal înainte ca acesta să se fi oprit.

Moses îl strînse pe Lee la piept şi murmură:

– Doamne, Doamne!

Glonţul din arma lui Gentry o nimeri pe Lydia, care simţind durerea atroce se prinse cu mîinile de piepţii cămăşii lui Ross. Încercă să-şi ridice capul, să-l privească în ochi. Dorea să vadă în ei iertarea, înţelegerea. Dar nu avu puterea să ridice capul. O perdea neagră i se lăsă pe ochi şi nu mai văzu nimic.

Ross îi rosti numele cu un strigăt în timp ce se prăbuşea peste el. Sîngele ei cald îi scălda pieptul.

– Lydia, Lydia, o chemă el, cu voce răguşită, uitînd de tot ce era în jur, conştient doar de greutatea moale prăbuşită peste el.

O întoarse uşor pe spate şi îi privi faţa. Era palidă

de moarte.

– Nu, Dumnezeule, nu! încercă să spună Ross, fără succes.

Era oare pedeapsa pentru toate păcatele pe care le comisese? Să iubească două femei şi să le piardă pe amîndouă. O iubise pe Victoria pentru ceea ce reprezentase, pentru ceea ce-l învăţase. Dar Lydia, îl învăţase ce înseamnă să iubeşti. Să iubeşti fără vorbe mari. Să iubeşti nu pentru că, ci în ciuda faptului că.

– Nu muri, se rugă el, punîndu-şi capul pe pieptul ei şi ascultîndu-i inima, rugîndu-se la Dumnezeu. Am nevoie de tine. Nu muri!

Simţi aburul uşor al respiraţiei ei pe obrazul lui şi suspină recunoscător.

Ţeava unei puşti îi atinse umărul. Îşi înălţă capul. Un bărbat pe care nu-l mai văzuse înainte privea în jos la el. Ştia doar că omul îl recunoscuse ca Sonny Clark.

– Numele meu e Majors. Sînt de la *Agenţia Pinkenton.*

Ross îl privi cu ochi de oţel acum, aşa cum îi erau şi nervii. Ziua de care-i fusese teamă venise. O aştepta. Întotdeauna trebuie să plăteşti. Întotdeauna. Fericirea, chiar şi micile ei fragmente, cereau un preţ ridicat.

Privi în jos la buzele uşor desfăcute, care se luptau pentru fiecare respiraţie. Pleoapele ei erau de un violet-pal în lumina dimineţii. Fragilitatea lor translucidă îl emoţionă pînă în adîncul sufletului.

– Îţi dau o declaraţie scrisă cu tot ce am făcut, spuse Ross încet, cu ochii la Lydia.

Apoi ochii verzi, care băgaseră spaima în oameni

mai bravi ca el, îl străpunseră ca două lănci.

– Dacă-i salvaţi viaţa soţiei mele.

Capitolul 22

Ross îşi privea fix cizmele şi podeaua neagră de sub ele. Era la fel de murdar ca şi ea. Nebărbierit, nespălat, plin de sudoare. Cu pete de sînge. Era sîngele ei care lăsase o pată scorţoasă, maronie pe pieptul cămăşii lui.

Patru zile, se gîndi el, strîngîndu-şi mîinile împreunate între genunchi. Patru zile nesfîrşite stătuse în celula asta, întrebîndu-se dacă Lydia mai trăia sau nu. Unde era? Unde era Lee? Îşi închipuia că Moses avea grijă de copil, dar nu putea fi sigur.

Se pare că avusese doar o fisură şi nu o fractură

de coaste. Primele două zile stătuse fără să se mişte şi spera că se vor vindeca singure. Acum îl dureau doar ocazional, dar durerea nu-l deranja atît cît suferinţa morală.

Nu văzuse pe nimeni în afară de ceilalţi arestaţi care erau aduşi pentru beţie sau pentru tulburarea ordinii publice. După ce fuseseră azvîrliţi într-un colţ şi dormiseră sforăind, toropiţi de whisky-ul ieftin, fuseseră eliberaţi. Grasul ajutor de şerif care aducea mîncarea imposibil de mîncat, nu voia să-i spună nimic.

Nu ştia nimic altceva decît că un detectiv de la *Pinkenton* şi Vance Gentry descoperiseră cine era Ross Coleman în realitate şi se duseseră să-l prindă. Urma să fie judecat, dar verdictul era previzibil: avea să fie spînzurat. Se ridică de pe patul murdar şi se plimbă prin camera pătrată, evitînd grămezile de murdărie pe care preferă să nu le identifice. De ce n-a murit cu trei ani în urmă, datorită rănilor grave pe care le avea? Lydia şi-a dat viaţa încercînd s-o salveze pe a lui. Ce dovadă mai mare de dragoste putea pretinde un bărbat? Şi murise crezînd c-o urăşte.

– Coleman.

Se răsuci pe călcîie. Era ajutorul de şerif. Omul era un porc, atît în ce priveşte înfăţişarea lui murdară cît şi comportamentul. Ross nu-i răspunse.

Îi aruncă o pereche de cătuşe printre gratii. Ross le prinse din zbor.

– Pune-ţi-le, îl îndemnă el, mestecînd o bucată de tutun care făcea să i se prelingă saliva pe fiecare parte a gurii lui cărnoase.

Ross se execută. Venise, în sfîrşit, detectivul ăla să-l vadă, să-i pună întrebări, să-i ia o declaraţie? Nu

va scoate un cuvînt pînă nu-i vor spune ce face Lydia. Şi dacă... murise, nu va spune nimic pînă nu-i vedea trupul.

Temnicerul descuie uşa cu gratii şi îi făcu un semn din cap, să iasă. Străbătu coridorul îngust, cu poliţistul la cîţiva paşi în urma lui. Aerul din birou, în ciuda verii călduroase, era mult mai respirabil decît cel din celulă şi Ross trase adînc aer în piept de mai multe ori pentru a-şi curăţa nările de duhoare.

– Hai, spuse ajutorul de şerif, îndesîndu-i pălăria pe cap. Şi fără figuri, îl avertiză el.

Ieşiră în stradă şi o luară în jos pe trotuarul de lemn. Oamenii treceau grăbiţi pe lîngă ei fără să-i acorde prea multă atenţie omului cu cătuşe. Se părea că Majors nu anunţase pe cine arestaseră. Numele lui putea să nu fie prea cunoscut atît de departe spre Vest, dar toată lumea auzise de Frank şi Jesse James. Lipsa de curiozitate în privinţa lui era de neînţeles.

Merseră destul de mult pînă cînd ajutorul de şerif spuse:

– Aici.

Apucară pe o alee de piatră care ducea la o casă simplă fără etaj.

Ross se lăsă împins prin uşa din faţă într-un hol cu o pendulă care ticăia liniştitor.

– Doctore, strigă poliţistul.

Un bărbat îşi făcu apariţia dintr-o cameră dosnică şi închise uşa în urma lui. Îşi încheie vesta şi veni spre ei, privind cu ochii neprietenoşi spre poliţist, pe sub o pereche de sprîncene zbîrlite.

– Mulţumesc, Ernie, spuse el, trecînd pe lîngă

Ross pentru a deschide uşa de la intrare, în semn că poliţistul putea să plece. Grasul îşi atinse pălăria nemulţumit şi plecă.

Omul scund, chel, îşi ridică ochii spre faţa nerasă a lui Ross.

– Sînt Doc Hanson, spuse el. Apoi arătă cu mîna spre uşa camerei din care tocmai ieşise. Soţia dumitale e acolo.

Inima lui Ross îi căzu la fundul sufletului ca o bucată de plumb. Probabil că era moartă, altminteri nu l-ar fi scos din celulă. Dacă ar fi în viaţă, poate ar lăsa-o să vină să-l vadă.

Respiră adînc, cutremurat şi porni spre uşă. Greu dar reuşi să învîrtă mînerul uşii cu mîinile încă prinse în cătuşele de metal greu. Intră pe uşă şi o închise în urma lui, cu spatele la cameră. Încet, se întoarse şi privi prin camera răcoroasă datorită brizei, pînă găsi patul.

Se aşteptase s-o vadă pe Lydia întinsă, în rochia ei cea mai bună, cu mîinile încrucişate pe piept. Ceea ce vedea însă era o plapumă în culori vesele întinsă pe pat şi un şal brodat pe spătarul patului. Ochii lui cercetară camera pînă o găsiră stînd într-un balansoar lîngă o fereastră deschisă, privindu-l cu ochi imobili, larg deschişi. Stătea complet nemişcată. Era îmbrăcată simplu, cu bluză şi fustă. Nimic nu se mişca afară de părul din jurul capului pe care briza îl ridica şi îl făcea să-i cadă pe obraji. Nu mai era palidă de moarte, dar totuşi palidă.

Omul de la *Pinkenton* stătea lîngă ea. Cînd văzu cătuşele bombăni.

– Idiotul ăla de şerif.

Scoţînd o mică cheie din buzunar, traversă camera iute şi descuie cătuşele, lăsîndu-le să cadă. Le prinse şi le băgă în buzunar.

– Îmi pare rău, doamnă Coleman, că soţul dumneavoastră a fost adus ca un criminal de rînd, spuse el, pe un ton aproape jovial.

Ross crezu fie că îşi pierduse auzul, fie că se afla sub influenţa unui vis ciudat. Omul îi spusese doamnă Coleman?

Lydia zîmbi cu îngăduinţă. Ross o sorbea, pur şi simplu, din priviri.

– Desigur, toate acuzaţiile ridicole ale lui Gentry contra dumitale au căzut, i se adresă Majors.

Ross îl privi uimit şi neîncrezător. Ochii lui trimiseră o mie de semnale cu iuţeala codului Morse.

Majors îşi drese glasul răguşit şi se feri din calea acelor ochi pătrunzători. Nu voia să i se reamintească iar că ceea ce urma să facă era un lucru nemaiauzit. Era împotriva tuturor principiilor pe care le respectase în toată cariera lui. Lucrurile erau albe sau negre, bune sau rele. Pînă de curînd, nu crezuse în zona aceea cenuşie în care datoria şi responsabilitatea sînt amestecate cu emoţii şi instincte.

El însă trăise virtual în ultimele două luni cu Vance Gentry. Nu-i plăcuse ataşamentul lui dogmatic, de nezdruncinat, faţă de o idee, bună sau rea. Îl văzuse pe insul cunoscut ca Ross Coleman aplecat asupra soţiei lui, rugînd-o să nu moară. Petrecuse ore întregi cu fata, cercetîndu-i trecutul, chestionînd-o despre omul cu care se măritase în împrejurări neobişnuite.

Se războise zile întregi cu sine însuşi, dar în dimineaţa acestei zile, ştia ce are de făcut. Justeţea

hotărîrii era dubioasă şi depindea de punctul de vedere din care priveai, dar avea de gînd s-o facă în orice caz.

Se duse la cealaltă fereastră şi trase perdeaua la o parte, aparent pentru a admira trandafirii tîrzii ai domnului Hanson. În realitate, pentru a sta cu spatele la ei.

– Aşa cum văd eu lucrurile, domnule Coleman, Gentry credea că fiica lui l-a părăsit. Era furios pe amîndoi că aţi plecat pe furiş. Ca tată, nu-l pot condamna pentru sentimentele lui. Dar nu e o crimă că o soţie fuge cu soţul ei fără să-şi anunţe părinţii.

Se uită la ei peste umăr. Omul nu se mişcase, dar îl privea cu suspiciune în ochi. Femeia se uita la soţul ei. Se întoarse din nou spre fereastră.

– Am petrecut aceste cîteva zile cu verificări. Victoria Gentry Coleman a murit la naştere. Ai fi putut evita un munte de necazuri, tinere, dacă ai fi anunţat moartea ei.

Gura lui Ross se mişca inutil. Era o cursă? În ce scop? Omul ştia foarte bine cine era el. Aruncă o privire întrebătoare spre Lydia. Ea scutură imperceptibil din cap, făcîndu-l să înţeleagă că nici ea nu era mai lămurită.

– Persoana care a oficiat slujba de înmormîntare m-a asigurat că o va trece în registre.

Majors scutură din cap.

– N-a făcut-o, dar toţi cei pe care i-am găsit şi cu care am vorbit au confirmat povestea soţiei dumitale, aşa cum mi-a spus-o actuala soţie.

Se întoarse din nou cu faţa la Ross.

– Apropo, îmi pare rău că a trebuit să stai la

închisoare pînă am verificat aceste lucruri.

Ross nu spuse nimic. Nici Lydia, care nu vorbise de cînd se afla el în cameră, nu scoase nici un cuvînt. O durea ceva? Era în stare de şoc? De ce se uita la el cu aceeaşi oboseală pe care o văzuse în ochii ei în prima seară cînd îi fusese adusă ca să-l alăpteze pe Lee?

Majors scoase ceva din buzunar şi îl aruncă pe pat. Era săculeţul cu bijuterii.

– Gentry te-a acuzat de furtul acestor bijuterii.

– Sînt ale Victoriei. Eu nu le vreau, spuse Ross, sec.

Dacă Majors avusese unele îndoieli pînă atunci, fu convins atunci că făcea ceea ce trebuie. Sonny Clark n-ar fi plîns pe trupul unei femei rănite. Sonny Clark ar fi folosit arma pentru a ieşi dintr-o situaţie dificilă. Sonny Clark avea reputaţia de a fi distrus toate celulele care avuseseră nenorocul să-l găzduiască. Ross Coleman petrecuse ultimele patru zile uitîndu-se la pereţi, tăcut şi copleşit de tristeţe.

Ross Coleman era un om admirat şi respectat de toţi cei cu care călătorise. L-ar fi putut ucide pe Gentry în legitimă apărare, dar n-o făcuse. Fusese docil, deşi puţin ostil cînd îl arestase. Principala lui grijă fusese soţia lui. Nu ceruse nici o favoare pentru sine ci se rugase ca ea să fie dusă la doctor imediat. Nu făcuse nici o încercare de a evada.

Acum refuza o mică avere în bijuterii. Acest om nu mai era Sonny Clark. Era Ross Coleman şi Majors avea de gînd să-l lase să trăiască în pace. Probabil că a devenit sentimental la bătrîneţe. Dar retragerea din activitate, cu aceste două vieţi distruse pe conştiinţă,

nu i se părea deloc atractivă.

– N-ai decît să nu le vrei, dar ele aparţin de drept fiului dumitale, domnule Coleman. Nu crezi c-ar trebui să le păstrezi pînă se face mare?

Ross dădu din cap încet. Majors îi dădu bijuteriile lui Ross care, stîngaci, i le trecu Lydiei.

– Rămăşiţele domnului Gentry sînt deja în drum spre Tennessee. Am telegrafiat avocatului său şi el mi-a răspuns că se va ocupa de funeralii.

Majors tuşi la adăpostul palmei şi făcu cîţiva paşi înainte de a vorbi din nou.

– Am chestionat-o pe soţia dumitale despre fratele ei vitreg mort şi...

– Mort?

– A, da, aşa e. N-aveai de unde să ştii. L-am găsit mort în dimineaţa aia cînd alergam să-l prind din urmă pe Gentry. Îi spusesem să nu te acuze de furt şi răpire fără să fiu de faţă. Cînd m-am trezit şi m-am uitat în camera lui, am văzut că plecase.

Majors îşi ţuguie buzele cînd îşi aminti cît fusese de furios. Dăduse buzna afară din hotel şi se îndrepta spre grajduri, cînd dăduse peste cadavrul lui Clancey zăcînd pe aleea de lîngă hotel. Presupusese că Gentry îl omorîse pe Russell pentru a nu se afla că fiica lui era măritată cu Sonny Clark.

– Uciderea lui Russell rămîne nerezolvată, spuse el gînditor. Coleman nu putuse s-o facă. Moses spusese că Ross fusese cu el tot timpul pînă îi trezise Gentry în dimineaţa aceea. Şi fata? Majors se uită la ea. Dacă se strecurase în oraş şi îl ucisese, ceea ce se îndoia, ar fi fost îndreptăţită s-o facă.

Lydia stătea tăcută sperînd că Majors nu-i putea

ghici gîndurile. Nu-l va divulga niciodată pe ucigaşul lui Clancey. Nici măcar lui Ross. Bubba păstrase secretul ei. O să-l păstreze şi ea pe al lui.

– Ai auzit vreodată de un pistolar pe nume Sonny Clark? întrebă Majors, brusc.

Lydia schimbă o privire cu Ross înainte ca amîndoi să-l privească iar pe detectiv. Ross dădu din cap afirmativ. Nu voia să spună nimic pînă nu-i înţelegea jocul lui Majors.

Lydia îşi simţea inima în gît.

– Am auzit că e mort, spuse detectivul, încet, privind faţa lui Ross. Cică ar fi murit acum cîţiva ani de pe urma unui glonţ primit la jefuirea unei bănci. Ce zici de teoria asta?

– E mort, spuse Ross, fără echivoc.

– Eşti sigur?

– Da.

Continuînd să-l privească atent, Majors dădu din cap.

– Dacă-i aşa, nu cred c-ar putea arunca vreo lumină asupra ascunzătorii fraţilor James.

– Jur pe Dumnezeu că nu ştiu nimic, răspunse Ross evaziv, dar sincer.

Toate instinctele lui Majors îi spuneau că omul nu minte.

– Da, zise el, întrerupîndu-şi firul gîndurilor, nu cred că ştii.

Se scărpină în ureche ca şi cum subiectul pe care îl discutau era de importanţă minoră.

– Ultima mea obligaţie oficială ca detectiv va fi să anunţ că Sonny Clark e mort, spuse el, rîzînd uşor. Sînt sigur că mulţi oameni ai legii şi vînători de

recompense vor fi dezamăgiţi de ştirea asta. Din cauza recompensei.

Deşi le era greu, Lydia şi Ross rămaseră în aşteptare. Numai omuşorul lui Ross urca şi cobora pe gîtul lui ca şi cum ar fi încercat să înghită ceva.

Majors se duse la uşă şi o deschise.

– Nu văd nici un motiv de a vă mai reţine.

Făcu o mişcare largă cu mîna, arătîndu-le că pot pleca.

Singurii care mai ştiau adevăratul nume al lui Ross Coleman, Vance Gentry şi Clancey Russell, erau morţi.

Madam La Rue urma să primească o scrisoare de la Majors informînd-o că banditul murise fiind rănit, fără a specifica data.

Majors îl instruise pe Moses temeinic, întrebîndu-l dacă a observat vreodată semne de violenţă la domnul Coleman. Sclavul eliberat jurase că domnul Coleman era unul dintre cei mai distinşi bărbaţi pe care-i cunoscuse vreodată. Nu ştia nimic de trecutul lui.

Desigur, omul mintea. Moses auzise fiecare cuvînt rostit de Gentry în dimineaţa aceea. Majors însă ştia că Moses va duce secretul cu el în mormînt. Lydia Coleman nu va vorbi niciodată de trecutul tumultuos al soţului ei. N-aveai decît să priveşti cum se uită la el ca să-ţi dai seama că dragostea ei depăşea orice limită.

Fusese ajutată să se ridice în picioare de soţul ei, deşi nu schimbaseră nici un cuvînt. Majors văzu lacrimile de recunoştinţă strălucind în ochii ei neobişnuiţi, în timp ce se apropia de el. Lydia îşi alese

cuvintele cu grijă.

– Aţi fost foarte cumsecade. Vă mulţumesc.

Ieşi din cameră lăsîndu-l pe Ross singur cu detectivul. Ochii lui Ross se înfipseră într-ai omului de la *Pinkenton* susţinîndu-i privirea. Deschise gura, dar Majors întinse mîna oprindu-l.

– Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

O mulţumire ar fi echivalentă cu o confesiune. Nici unul nu putea risca să admită că se făcuse o derogare fără precedent.

Ross strînse puternic mîna omului, în semn de mulţumire. Apoi se întoarse repede pentru a-şi urma soţia. Howard Majors privi în urma lor, zîmbi melancolic pentru sine şi se întrebă dacă era cumva un semizeu sau doar un prost bătrîn şi moale la inimă.

Doctorul Hanson îi duse la locul unde îi aştepta Moses´ cu cele două căruţe, la marginea oraşului. Fură salutaţi cu entuziasm şi reuniţi cu Lee care fusese bine îngrijit. Lucky şi iepele arătau la fel de bine ca şi atunci cînd le îngrijea Ross. Noua vacă de lapte nu arăta nici ea mai rău. După ce îi mulţumiră doctorului, fiecare în parte, acesta se întoarse în oraş. Ross porni căruţele.

Merseră puţine mile în ziua aceea, urmînd cursul rîului care îi ducea spre pămînturile lui Ross. Făcuse formalităţile la biroul din oraş în ziua în care îşi vînduse căruţa. Totul era în regulă pentru a intra în

posesie imediat.

Curînd după ce făcură tabăra pentru noapte, Moses, plin de tact, se retrase.

– Eu mă duc puţin pe rîu în jos să văd dacă pot prinde ceva peşte pentru cină.

Simţise tensiunea dintre Ross şi Lydia, care nu schimbaseră nici un cuvînt între ei. Ross mînase şareta, Moses mînase căruţa cu coviltir. Lydia stătuse în interior.

– Mulţumesc, Moses, spuse Ross, în timp ce deshăma caii. Ar fi grozav.

– Îl iau şi pe Lee cu mine. Poate să doarmă la umbră şi dacă se trezeşte, am să-l învăţ arta de a pescui.

– Dacă crezi că nu te deranjează.

– Nu. Ne-am împrietenit de acum.

Ochii lui negri îl priviră plini de înţelegere.

– O să stăm probabil mai mult.

Ross îşi termină treburile, făcu focul, apoi se scăldă în rîu. Se frecă temeinic, îndepărtînd toată murdăria acumulată în timpul detenţiei. După ce ieşi la mal şi îşi trase o pereche de pantaloni curaţi, îşi rase barba veche de patru zile şi începu să se simtă din nou om.

Tocmai se întorcea în tabără cînd Lydia ieşi în deschizătura din spate a căruţei. Se retrase uşor cînd îl văzu, apoi însă coborî hotărîtă treptele.

– E prea cald în căruţă. Aş vrea să stau puţin pe malul apei.

Îşi scosese bluza, dar îşi păstrase fusta. Era desculţă. Vederea bandajului alb înfăşurat pe umăr îi reaminti dureros de tragedia care era cît pe-aci să se

întîmple. Ross rămase tăcut.

Lydia trecu pe lîngă el fără să-l privească în ochi. Cînd Ross o ajunse din urmă, o găsi aşezată pe malul înclinat, plin de iarbă, al rîului, cu privirile aţintite asupra apei curgătoare. Lumina ultimelor raze de soare o învăluia ca aurul topit. Aproape că era prea frumoasă, prea eterică pentru a fi atinsă. Aproape.

Ross se lăsă jos lîngă ea. După un lung moment de tăcere, se întoarse spre ea şi atinse uşor bandajul de pe umărul ei.

– De ce-ai făcut-o, Lydia?

– Am făcut, ce? întrebă ea, cu voce răguşită.

Cînd Ross intrase în camera aceea de la doctorul Hanson, slab, nemîncat, chinuit şi murdar, îi venise să sară din scaun şi să se arunce în braţele lui, dar îşi amintise expresia dezgustată de pe faţa lui cînd Gentry îl obligase s-o vadă aşa cum era. Voia să-i ceară să repete motivele pentru care se încurcase cu Clancey?

– De ce te-ai interpus între mine şi glonţul ăla?

Lydia îşi ridică privirea. Ochii lor se topiră unii într-alţii. Buzele ei, abia mişcîndu-se, şoptiră:

– Pentru că te iubesc. Aş fi făcut orice ca să te salvez.

– L-ai fi urmat chiar şi pe Russell?

Un spasm de repulsie îi schimonosi o clipă trăsăturile, dar în privirea ei nu se văzu nici o ezitare cînd spuse, moale:

– Chiar şi asta.

– Lydia!

Numele ei ţîşni ca un strigăt de pe buzele lui în clipa în care o cuprinse în braţe şi îşi îngropă faţa în

părul ei.

– Am crezut că eşti moartă. Nu mi-au spus nimic. Doamne, prin ce chinuri am trecut, gîndindu-mă că ţi-ai sacrificat viaţa pentru mine!

Mîinile ei se aşezară pe părul lui, încă umed după baie. Îl mîngîie blînd, nevenindu-i să creadă ceea ce auzea.

Ross îi luă faţa în mîini, dîndu-i capul pe spate. Degetele mari de la ambele mîini trecură uşor peste buzele ei.

– Am crezut că te-am pierdut înainte de a şti cît de mult te iubesc.

– Ross! exclamă ea. Eram sigură că mă dispreţuieşti. Ţi-am văzut ochii. Faţa ta...

– Iartă-mă, iartă-mă, şopti el, acoperindu-i faţa cu sărutări mărunte ca o ploaie fierbinte. O clipă am făcut-o, dar apoi mi-am dat seama cît te-a costat să-i promiţi lui Russell că te întorci la el. Ştiam cît îl urăşti. Atunci mi-am dat seama ce mult mă iubeşti.

Îi puse o mînă pe ceafă şi, trăgînd-o spre el, o sărută. Buzele lui desfăcute şi mustaţa se frecară uşor de buzele ei apoi limba se furişă în interiorul gurii ei rătăcind în voie.

Cînd, în cele din urmă, se desprinseră, sufocaţi, Lydia îi apucă faţa în palme şi se uită în ochii lui.

– Îmi pare rău că a trebuit să afli de faptul că Victoria a luat bijuteriile. Am încercat să-l împiedic pe domnul Gentry să te împuşte, altfel nu ţi-aş fi spus.

Ross îi prinse lobul urechii între degetul mare şi arătător, masîndu-l uşor în timp ce părul ei îi înfiora dosul degetelor.

– N-a avut încredere în mine, Lydia. Nu m-a crezut

în stare să-i port de grijă.

– Nu, te înşeli. Era doar obişnuită să aibă lucruri drăguţe.

Ross era de altă părere, dar dădu din cap trist.

– Ştiu c-ai iubit-o, Ross, şi nu mă deranjează.

Ross îi privi atent gura şi se întrebă dacă se va sătura vreodată de gustul ei. „Nu", se gîndi el.

– Am iubit-o pe Victoria pentru ceea ce a făcut pentru mine, adăugă el, ca o clarificare, frecîndu-şi buzele de buzele ei. Tu eşti iubirea mea. Iubirea mea cea mare. Pe tine am să te iubesc şi de tine o să am nevoie în fiecare ceas al vieţii mele.

Lydia abia avu timp să-i şoptească numele cînd buzele lui le căutară din nou pe ale ei. Pe măsură ce sărutul se intensifica, trupurile lor se lăsau tot mai jos spre iarba verde, răcoroasă de sub ei. Cînd buzele lor se despărţiră, rămaseră întinşi faţă în faţă. Degetul lui arătător urmări marginea dantelată a cămăşii ei deşteptînd în ea valuri de dorinţă.

– De ce crezi c-a făcut-o, Lydia? întrebă el, oprind mişcarea degetului.

Degetele ei, care pînă atunci îi mîngîiaseră faţa, se opriră şi ele.

– Nu ştiu.

– Timp de patru zile n-am ştiut dacă mai trăieşti sau nu. Nu-mi ieşea din minte felul cum zăceai acolo sîngerînd în timp ce mă luau de lîngă tine. Doamne!

Îşi lipi obrazul de sînii ei.

– Dacă Majors m-a făcut să trec prin toate chinurile iadului nespunîndu-mi nimic despre tine, de ce mi-a dat drumul?

Lydia îşi trecu degetele prin părul lui negru ca

noaptea.

– Cred că şi-a dat seama că nu mai eşti omul care ai fost cîndva, că te-ai schimbat complet. Dar voia să fie sigur. A ajuns la concluzia că nu era corect să-l facă pe Ross Coleman să plătească pentru păcatele lui Sonny Clark.

– Şi cum rămîne cu păcatele lui Ross Coleman? Ai să mă ierţi vreodată că m-am îndoit de tine?

Zîmbetul ei avea o umbră de maliţiozitate.

– Dacă mă iubeşti acum.

Ochii lui străluciră brusc de patima pe care şi-o înfrînsese pînă atunci.

– Nu putem. O să te doară, spuse el, sărutînd locul bandajat.

– E doar o rană superficială. Doctorul a spus că am leşinat mai mult din cauza şocului decît a glonţului.

Văzu durerea din ochii lui şi o înţelese greşit.

– E urîtă. O să-mi rămînă o cicatrice, spuse ea, gînditoare.

Ross gemu şi sărută curbura sînilor ei.

– Cicatricea asta frumoasă va fi o mărturie veşnică a iubirii tale.

– Chiar şi atunci cînd ne certăm, aşa cum facem noi?

– Chiar şi atunci. Mi-au plăcut întotdeauna certurile noastre. Mă excită.

Îşi înălţă capul deasupra ei şi îi zîmbi.

– Şi dacă-i vorba de cicatrici, eşti cu mult în urma mea.

Mîinile lui se ridicară spre şnurul cămăşii ei şi desfăcură funda.

– Sigur te simţi bine?

– Da, spuse ea, ca în vis, ajutîndu-l la desfacerea nasturilor şi apoi eliberîndu-şi umerii din cămaşă.

Cînd se întinse din nou, relaxată, Ross îşi coborî privirea spre sînii ei.

– De la o dată la alta, veşnic uit ce frumoasă eşti şi de fiecare dată e ca şi cum aş descoperi o comoară.

Îşi umplu mîinile cu ei, îi mîngîie, îi strînse; vîrful degetelor se jucară cu sfîrcurile făcîndu-le să se întărească; aplecîndu-şi capul prinse unul dintre ele între buze şi îl supse uşor.

– Încă mai ai gust de lapte. În noaptea aceea cînd mi te-au adus, îmi amintesc că am văzut asta – degetul lui urmări conturul areolei – umflată de lapte. Te-am dorit chiar atunci. Să mă ierte Dumnezeu, dar te-am dorit.

– Ross, te rog.

Ross răspunse chemării ei şi se ridică pentru a-şi scoate pantalonii. Fu surprins cînd o văzu ridicîndu-se în genunchi în faţa lui. Nu părea deranjată de faptul că se aflau sub cerul liber. Îl auzise pe Moses spunînd că el şi cu Lee nu se vor întoarce prea curînd.

Ridicîndu-şi spre Ross ochii ei de jăratic, îşi puse mîinile pe abdomenul lui.

– Am să-i scot eu.

Gura ei trecu peste vîrtejul de păr din jurul buricului făcîndu-l să-şi încleşteze degetele pe capul ei şi să-i rostească numele cu buze tremurătoare.

Lydia îi desfăcu nasturii pantalonilor unul cîte unul, în timp ce buzele ei salutau cu un sărut delicat fiecare porţiune dezgolită. Această atingere fugară a

respiraţiei, a buzelor şi a limbii ei sfîrşi prin a-l întărîta la culme.

Palmele ei lunecară în sus şi în jos pe dosul pulpelor lui, apoi pe şolduri. Îi trase pantalonii în jos cu o mişcare continuă, peste muşchii încordaţi ai feselor. Perfecţiunea lui dură era atît o afirmare îndrăzneaţă a iubirii lui cît şi o frumoasă mostră de masculinitate. Îl sărută cu o tandră reverenţă.

– Ah, dragostea mea, gemu el, în timp ce se elibera de pantaloni.

O îndepărtă de el şi o culcă din nou pe iarbă. Îngenunchind lîngă ea, îi desfăcu fusta, îi deznodă şnurul juponului şi trase totul jos de pe ea, de-a lungul picioarelor. Apoi se uită la ea zîmbind.

Părul stătea desfăcut; corpul îi era pictat în roşu, auriu şi verzui de paleta de culori a apusului de soare. Strălucirea naturală a cărnii ei dădea spectrului solar o lumină cu totul deosebită. Bandajul extrem de alb nu-i diminua deloc frumuseţea ci mai degrabă o sporea.

Ross se întinse pe o parte lîngă ea şi o cuprinse în braţe întorcînd-o ca să fie cu faţa la el şi cu umărul sănătos jos pe iarbă.

– Eşti atît de frumoasă, spuse el. Să mă iubeşti, Lydia. Acum are sens.

Îi atinse sînii, îi sărută, îşi lunecă limba pe sfîrcurile lor pînă ajunseră să strălucească umezi. Apoi mîna lui, cu degetele desfăcute, lunecă încet peste cuibul de păr roşcat şi îi desfăcu pulpele.

Se lăsă mai jos şi o sărută pe pîntec, apoi rătăci cu gura pe dîmbul dulce al feminităţii ei şi în cele din urmă, atinse cu un sărut fierbinte însuşi centrul acelei

feminităţi.

– Ross, Ross, şopti ea printre suspine, întinzînd braţele spre el.

Ross urcă înapoi pînă la faţa ei şi îi ridică piciorul de deasupra petrecîndu-l peste şoldul lui.

– Să fii atentă cu umărul, o instrui el, blînd. Lasă-mă pe mine s-o fac.

Cu o singură mişcare înainte, pătrunse în interiorul trupului ei, apoi tandru, o strînse la piept şi continuă s-o pătrundă tot mai adînc cu fiecare mişcare, în timp ce ea îşi mişca şoldurile atingîndu-l ritmic cu pîntecul. Cînd, în fine, Ross îşi murmură plăcerea supremă, ea repetă mişcarea evocatoare.

Tumultul se abătu asupra ei ca întotdeauna, deşi de fiecare dată era unic. Întîi apărea senzaţia că este mîngîiată cu o mănuşă de catifea pe dinăuntru şi pe dinafară, în acelaşi timp. Apoi era azvîrlită cu capul înainte într-o stare de pierdere a cunoştinţei în care era cu totul sub dominaţia simţurilor. După aceea, urma acea ploaie de lumină la izbucnirea lichidului fierbinte din măruntaiele lui; se revărsa în ea inundînd-o toată, scăldînd-o în iubire. Clipa sublimă venea la acea întoarcere în braţele lui unde simţea protecţie, dragoste.

– Te iubesc, şopti ea, lipită de pieptul lui, pe care părul era acum răsucit şi umed, sărutînd cicatricea de sub umărul stîng.

– Şi eu te iubesc. Tu m-ai eliberat de trecutul meu.

– Şi tu pe mine, Ross, suspină ea. Acum avem doar viitor.

Rămaseră astfel încrustaţi unul în altul, mult timp. Licuricii treceau ca mici stele căzătoare în înserarea

care se lăsase. Discul roşu al soarelui atîrna suspendat deasupra orizontului ca şi cum n-ar fi vrut să se despartă de ziua din urma lui. Cerul de deasupra se întunecă, dobîndind o culoare indigo. Asfinţitul se închise asupra lor iar ei îl primiră bucuroşi.

Şi din ziua aceasta, zorile vor fi la fel de dulci.

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura MIRON

București - 1993

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescului 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda 30 536
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Sandra Brown figurează în 1991 cu trei cărţi în acelaşi timp pe lista de bestselleruri a ziarului ***New York Times.***

"Cărţile ei au totul: romantism, acţiune, suspans şi e o mare plăcere să le citeşti. Într-o lume atît de puţin perfectă ca a noastră ea scrie despre iubire, bunătate, generozitate."

Indianapolis Star

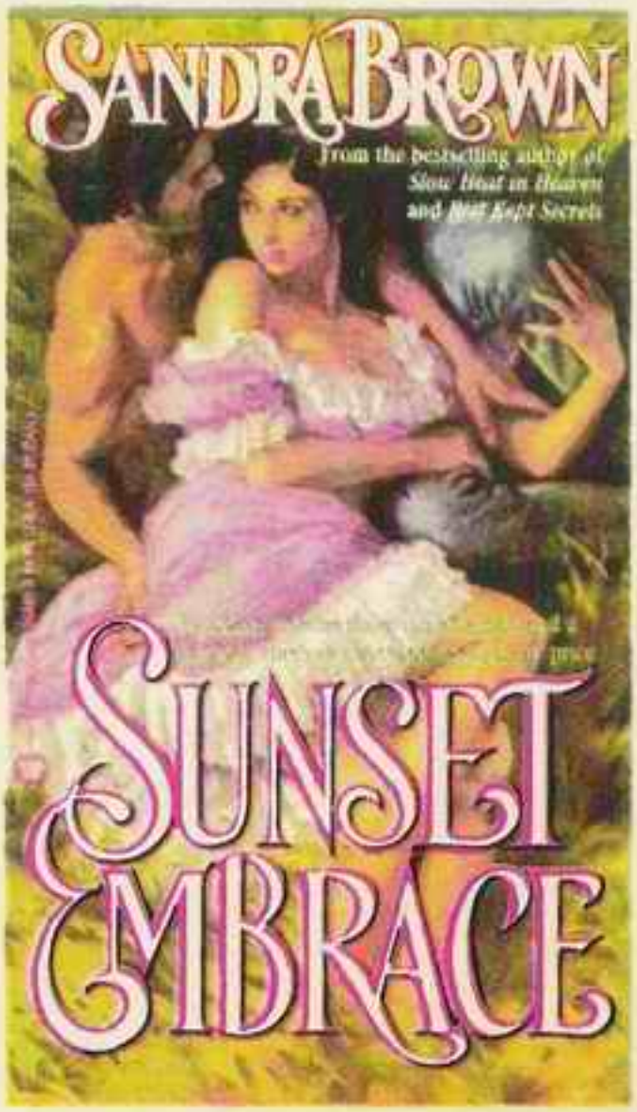

La Editura **Miron** au apărut:

Imaginea din oglindă
Violul
Focul mocnit din Paradis
Secrete bine păzite
Umbre din trecut
Descoperirea
Neaşteptata iubire
Mătase franţuzească
Eden Pass

BESTSELLER

ISBN 973—95056—2—8

LEI 1 400